

Giới thiệu Giác Mộng Thiên Thu

Đổi mới với phong cách đan xen tình tiết lịch sử và các truyền thuyết của dân tộc sau đây mời quý độc giả đến với truyện Giác Mộng Thiên Thu. Sau khi Đinh Bộ Lĩnh thống nhất thiên hạ, lập nên nước Đại Cồ Việt, một thời kỳ với nhiều con sóng ngầm to lớn bắt đầu. Hẳn chỉ là một thầy thuốc bình thường không biết vì sao lại xuất hiện tại thời đại này. Đó là một câu hỏi lớn cho sự xuất hiện của hắn mà mà ai cũng xầm xì thắc mắc!

Nhân vật chính của truyện là một người yêu thích cuộc sống bình dị đời thường, hành y tế thế, nhưng dòng đời cứ xô đẩy hắn lên đỉnh cao quyền lực, sức của một người thì có bao nhiêu? Có thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình hay không? Một kẻ lương thiện như hắn liệu làm sao hắn có thể sống sót qua những âm mưu tranh đấu của các thế lực đen tối? Giác mộng nắm quyền của hắn có thể thực hiện được hay không? Có thể biết được kết cục sau khi tác giả hoàn thành xong truyện!

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thầy y xóm nghèo

Tiết trời vào đông, từng cơn gió bắc mang theo cái rét căm căm thi nhau thổi ào ạt, cuốn qua cái xóm nghèo xác xơ nằm ở phía tây của thành Đại La, nơi mảnh đất có con sông Hồng vắt ngang này, ngôi thành to lớn ấy đã từng có một thời là kinh đô hoa lệ của rất nhiều triều đại.

Cái lạnh tê tái đột ngột ủa tới, khiến cho đám trẻ tội nghiệp đang chơi đùa ở đầu ngõ xóm nghèo phải co ro run rẩy, ôm lấy nhau, cố gắng ủ chút hơi ấm mong manh.

Mấy chiếc áo rách nát mặc trên người rõ ràng là không đủ để che thân khiến cho mấy đứa nhỏ lạnh tê đi, làn da cũng vì thế mà trở nên tái nhợt.

Kẻ ra cũng thật là đáng thương, cha mẹ bọn nhỏ chỉ là những người nghèo tay trắng, cho dù có cố gắng làm lụng vất vả, quần quật suốt ngày nhưng quanh năm vẫn không đủ ăn, cái ăn còn lo chưa được thì làm sao có tiền dư để mà mua áo ấm mùa đông cho bọn chúng.

Bọn nhỏ này chỉ có thể hàng ngày đứng bên vệ đường, nhìn mấy cậu ấm cô chiêu con nhà giàu có, xúng xính trong những chiếc áo choàng lông ấm áp mà chạnh lòng ao ước.

Không ai biết được, cái xóm nghèo nàn này có từ bao giờ, cho dù là người già nhất của xóm cũng chỉ biết mông lung rằng nó đã tồn tại từ rất lâu rồi, có lẽ là kể từ lúc thành Đại La được xây dựng.

Nơi đây chính là nơi định cư của những người nghèo khổ, cùng đinh, đến từ khắp mọi miền quê trên đất nước Đại Cồ Việt. Bọn họ là những người tha hương, chấp nhận rời bỏ ruộng nương, lên chốn thành thị phồn hoa, ôm theo giấc mộng đổi đời, nhưng mà đổi đời đâu không thấy, chỉ thấy người giàu càng giàu mà người nghèo thì mỗi lúc một nghèo thêm.

Cũng chính vì thế cho nên cái xóm nghèo này cũng là nơi rong rã hỗn tạp, loại người gì cũng có.

Người thành thị bình thường đi một mình, rất ít khi dám bước vào nơi này, ngay cả người của nha môn cũng rất ngần ngại, trừ khi tình thế bắt buộc do lệnh trên khó cãi, thành ra những điều đó vô tình khiến cho xóm nghèo trở thành một nơi vô pháp vô thiên, là thiên đường của những kẻ ngoài vòng pháp luật.

- Tránh đường! Tránh đường! Có thầy Châu ở nhà đó không? Mau mau cứu mạng!

Một đám thanh niên hùng hổ, vội vã khiêng theo một người bị thương, chảy máu đầm đìa ở bắp đùi, cố gắng chen chúc, vượt qua đám người đông đúc đang đứng chờ đợi ở trong mảnh sân nhỏ hẹp của một ngôi nhà tranh đơn sơ, vừa chen vừa hô to gọi lớn.

Đám thanh niên này mặc trên người độc nhất mỗi một chiếc quần cộc làm bằng vải bố bạc màu, nửa thân trên để trần, lộ ra cơ bắp rắn chắc, nước da đen đúa, chấy khết mùi nồng – mùi đặc trưng của dân cu li hay còn gọi là cửu vạn.

- Đặt cậu ta lên cái giường phẳng kia đi, hô cái gì mà hô!

Có bệnh cấp cứu, vị thầy thuốc đành phải bỏ dở người bệnh nhân đang ngồi khám trước mặt, ưu tiên tiến tới xem xét tên thanh niên đang bị thương nọ.

Đám cu li thấy thầy y đi đến, vội vàng quy củ đứng dặt sang hai bên, chừa ra một lối, ánh mắt nhìn theo bóng dáng của vị thầy thuốc mới có mười tám tuổi này mà trong tận đáy lòng dâng lên một sự kính nể vô bờ, tuyệt nhiên không một ai trong số bọn họ dám có chút ý nghĩ khinh nhờn nào.

Nói đùa sao, đây chính là vị thần y duy nhất của cả cái xóm nghèo này, mà nói đến sự xuất hiện của ông thầy này thì đúng thật là khúc chiết và kỳ lạ đến không ngờ.

Chả là cách đây không lâu, hai anh em Đầu Trâu đang trên đường đi làm mướn về thì bỗng nhiên bắt gặp một nam thanh niên ăn mặc rách rưới, dáng vẻ gầy ốm, nằm thoi thóp bên gốc cây đa già nơi đầu xóm, hai anh em vốn có tính thương người nên đã cống về nhà cứu giúp.

Người thanh niên sau khi tỉnh lại thì có vẻ ngơ ngơ ngác ngác, cái gì cũng không nhớ, chỉ biết mỗi tên họ của mình, cũng không nói gì nhiều, lần đầu tiên mở miệng ra chỉ hỏi đúng một câu duy nhất :

- Đây là nơi nào ?

Sau khi nghe câu trả lời “ đây là xóm nghèo thuộc thành Đại La, năm Đại Thánh Minh Hoàng Đế thứ hai” thì triệt để hoảng hốt.

Đầu Trâu thấy cậu ta tội nghiệp cho nên mới lưu lại cư mang, ai mà ngờ đây cũng chính là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời anh ta.

Người thanh niên tuy còn rất trẻ tuổi nhưng không ngờ lại rất tinh thông y thuật, bệnh nhẹ như cảm mạo không nói, ngay cả đến bệnh nan y liệt nửa người, phải nằm bất động một chỗ hơn một năm của bác Hai cuối xóm cũng được người thanh niên này chữa hết, tuy không hồi phục được trăm phần trăm như xưa nhưng tự thân xuống giường, lê đôi chân cà nhắc đi khắp xóm cũng đủ để bác Hai hạnh phúc, cười ngoác miệng đến mang tai.

Mà ngay cả bệnh phụ khoa của các bà các cô cũng có thuốc trị, nguồn thuốc đâu phải quý hiếm gì cho xa, chính là những cây thuốc nam mọc đầy trên rừng, dọc bờ ruộng, bãi đất hoang...

Phải nói rằng, trải qua hai năm, sau khi Đinh Tiên Hoàng thống nhất đất nước, lập lại hòa bình, xã hội nước Đại Cồ Việt nhìn bề ngoài thì có vẻ như an ổn huy hoàng nhưng thật ra trải qua mấy mươi năm chiến loạn không ngừng từ lúc trước, bên trong nó đã tiềm ẩn rất nhiều nguy cơ bất ổn, giống như một cây gỗ tốt, đâu ai biết bên trong nó có chứa một tổ mối như vậy.

Người dân ở thời kỳ này chỉ cầu kiếm đủ miếng ăn, ngày ba bữa đã là hạnh phúc lắm rồi, nửa chữ bề dôi cũng không biết.

Văn hóa đạo Khổng, đạo Nho lúc này còn chưa có xâm nhập sâu vào chi phối xã hội người Việt.

Có thể nói, người đọc sách ở thời kỳ này ít đến thăm thương, còn thầy thuốc tinh thông y thuật đã hiếm lại càng khan hiếm, chẳng khác nào sừng mao lông phượng, điều này là hiển nhiên vì thế kỷ thứ mười còn chưa có hai ông tổ ngành y của Việt Nam xuất hiện là Tuệ Tĩnh cùng Hải Thượng Lãn Ông.

Đa số các thầy thuốc đều tự chữa bệnh theo kinh nghiệm dân gian là chính, một số cao tay thì học lóm được người Trung Quốc vài ngón nghề, thế nhưng giấu nghề là tài của bọn hán, cho nên người Việt chẳng học được bao nhiêu, có chăng chỉ là chút da lông bên ngoài.

Chính vì vậy, nếu mà trong dân gian bỗng nhiên có xuất hiện một vị lương y lành nghề thì đó chẳng khác nào xuất hiện một vị thần tiên sống, hưởng chi bản thân Quang Châu trước lúc linh hồn xuyên qua trở về quá khứ lại là một Bác sĩ Y Học Cổ Truyền thời hiện đại, được đào tạo bài bản qua trường lớp hần hoi.

Thường thường, người dân xóm nghèo khi đến tìm hần chữa bệnh nếu không có tiền thì đều trả bằng hiện vật, lúc mớ rau, khi thì con gà, rổ trứng, mấy cân gạo ... hoặc là lên rừng hái những cây thuốc nam theo như lời hần hướng dẫn.

Tiền kiếm được tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để khiến cho hai anh em Đầu Trâu cảm thấy vui ngất trời, bởi vì từ nay bọn hần không còn phải vất vả chạy lo cái ăn từng bữa như trước nữa, thậm chí nếu là chi tiêu tiết kiệm thì trong nhà còn có dư ra một chút.

Hai anh em đã bỏ hần việc đi làm thuê cuốc mướn, chuyên tâm phụ giúp Quang Châu làm nghề y.

Sau khi chăm chú quan sát kỹ càng vết thương của người thanh niên này, Quang Châu nhận định đây là một vết thương nông, chỉ bị tổn thương ở phần cơ mềm nằm phía sau bắp đùi trái, dài chừng ba centimet, nhìn bờ vết thương sắc cạnh có thể khẳng định chắc chắn là do vật sắc nhọn tí như dao, kéo gây ra.

Vết thương không đáng ngại nhưng nếu để mặc ,không xử lý kịp thời thì rất có thể dẫn đến nhiễm trùng, sau đó là hoại tử, mà một khi đã hoại tử thì chi còn có nước cưa chân mới cứu được.

- Phải khâu thôi !

Quang Châu nhanh chóng phán ra một câu chắc nịch khiến cho tên thanh niên đang nằm sấp trên giường sợ hãi đến xanh mét mặt mày.

Trước đây mấy ngày, anh ta đã từng có cơ hội quan sát thầy Châu khâu vết thương cho một người hàng xóm bên cạnh nhà, đúng là lạnh hết cả người, ai ngờ giờ đây tình cảnh xui xẻo lại rơi trúng mình.

- Thầy ... tiên sinh ...tôi không khâu, tôi không sao cả.

Tên thanh niên vội vàng ú ớ:

Quang Châu bèn nở một nụ cười hiền lành mà một người thầy thuốc cần có, sau khi vỗ vỗ vai trấn an bệnh nhân thì quay sang mấy người thanh niên đang đứng bên cạnh cất lời :

- Đề chặt anh ta xuống, đừng cho dấy dựa.

Sau đó hướng vào phía trong hô to :

- Yển ơi ! Lấy dụng cụ lên cho anh.

Đáp lại là một tiếng “dạ” ngọt ngào, thanh thúy vang lên.

Đám cu li được lệnh, lập tức xông lên đè chặt người thanh niên kia xuống, nhét giẻ vô mồm phòng hờ anh ta vì đau quá mà cắn lưỡi.

Từ bên trong buồng, có một thiếu nữ mặt mũi thanh tú, mặc bộ áo tứ thân màu nâu sòng bước ra ngoài, trên tay bưng theo một cái mâm gỗ hình vuông, bày biện đủ thứ dụng cụ kỳ lạ, nào kẹp phẫu tích, nào kéo nhỏ, nào kim khâu tiểu phẫu, mấy cái ben ... đây chính là bộ đồ nghề tiểu phẫu sơ cua, do Quang Châu dựa theo bản mẫu tiêu chuẩn thời hiện đại nhờ thợ rèn khéo tay trong thành chế ra.

Trên mâm lúc này còn có hai bình sứ màu trắng nhỏ đựng dung dịch sát trùng, nói chung thời này làm gì có ai bán Alcool với Oxy già, chủ yếu là lấy rượu nếp chiết xuất cao độ thay thế.

Trước khi tiến hành tiểu phẫu, theo quy trình, bước thứ nhất là phải tiến hành sát trùng, vệ sinh sạch sẽ vết thương, sau đó gây tê, hiện tại không có thuốc Lidocain thì đành dùng phương pháp châm cứu thay thế.

Quang Châu lấy ra một bộ kim bạc, thủ pháp nhanh như chớp, châm vào mấy chính huyết và a thị huyết xung quanh vùng cần khâu, người thanh niên bị thương ban đầu còn dấy dựa vì đau đớn, nhưng sau khi được tiến hành châm tê thì đã dịu đi hẳn.

Xỏ chỉ lụa qua kim, bắt đầu khâu, một mũi rồi lại một mũi, máu me tùm lum, mấy tên cu li chịu trách nhiệm đè chặt tên thanh niên đứng bên cạnh trợn mắt nhìn mà nổi hết da gà.

- Xong rồi !

Quang Châu nhẹ nhàng thờ ra một hơi, tổng cộng là bốn mũi.

Phạm Yển nhanh chóng băng bó vết thương lại rồi đem dụng cụ đi rửa, hấp nước sôi.

Quang Châu dặn dò :

- Vết thương không được để vô nước, hằng ngày phải đến đây thay băng, sau bảy ngày thì cắt chỉ, tuyệt đối không được vận động mạnh, vết thương mà không lành thì đợi cura chân làm thẳng què đi.

Tên thanh niên nghe thế thì sợ hãi vâng dạ liên tục, còn nói mình không đem theo tiền, buổi chiều sẽ cầm mấy con gà sang biếu thầy, Quang Châu cũng không từ chối, tùy ý khoát tay để anh ta rời đi, gà thì hẳn đã ăn ngân tới cổ, nhưng đem ra chợ bán, ít ra cũng kiếm được mấy đồng.

Dưới thời Đinh, dân Việt đã biết xài tiền đồng, mười đồng bằng một lượng bạc, mười lượng bạc bằng một nén bạc, mười nén bạc bằng một lượng vàng.

Sau khi xử lý xong đám cu li, trở lại phòng, khám nốt cho bệnh nhân đang bỏ dở, hóp ngụm nước cho đỡ mệt, Quang Châu bèn hướng bên ngoài hô to :

- Người tiếp theo.

Cánh cửa hé mở, mùi phấn son rê tiền bát ngát ập vào căn phòng :

- Kính chào công tử.

Một cô gái độ chừng hai mươi mấy tuổi ăn mặc mát mẻ bước vào.

Quang Châu ngẩn ra mất một lúc, tưởng ai xa lạ nhìn kỹ lại hóa ra lại là Kim thị hành nghề kỹ nữ tại nhà của tú bà Hòe mập đầu xóm.

Hắn đưa tay vuốt mũi, người ta đã gọi hắn bằng công tử ngọt ngào như vậy thì bản thân hắn cũng không được thất lễ rồi, đoạn ha ha cười nói :

- Chẳng biết hôm nay có con gió mát lành nào đã đưa cô gái xinh đẹp nhất xóm của chúng ta tới đây thế này ?

Kim thị nghe thế, mát lòng mát dạ, quăng một cái nhìn quuyến rũ, nở nụ cười lẳng lơ, tự động sà vào lòng Quang Châu, đôi gò bồng đảo to bự không ngừng nhấp nhô khiêu khích :

- Người ta nhớ công tử mà !

Quang Châu cười thầm trong bụng, hai người có gặp nhau mấy lần đâu, những lời này đem gạt mấy thằng cu li thì còn được, đối với hắn mà nói lại chẳng có cảm giác gì, nhưng dù sao, người cũng là tự dâng đến cửa, không hưởng thụ một tý, hóa ra hắn lại là thằng đàn ông có vấn đề hay sao, huống chi trên danh nghĩa, ở cái xóm nghèo này hắn còn là trai tân.

Kim thị tuy có nhan sắc thuộc loại trung bình khá nhưng bù lại có nét mặn mà của người đàn bà chốn phong trần, ba vòng cũng là tương đối đạt tiêu chuẩn, nàng chính là vương bài của tú bà Hòe mập dùng để câu dẫn khách sộp.

Hôm nay, Kim thị bận một cái áo yếm màu tím, ôm sát vào người, để lộ đôi vai trần cùng mảng lưng trắng muốt mê ly, khiến cho đàn ông nhìn mà nuốt nước bọt. Quang Châu không kiềm được, vừa đưa tay tranh thủ vuốt ve làn da mịn màng, vừa lên tiếng hỏi :

- Không bệnh không đến nhà lương y, nói đi, nàng có bệnh gì ?

Kim thị hơi hơi đỏ mặt, cái vấn đề này có chút khó nói, thật ra làm một kỹ nữ thì trên đời này còn có cái gì khiến cho nàng xấu hổ, nhưng chẳng hiểu tại sao, mỗi lần đối diện với chàng thanh niên này, nàng lại có một cảm giác e thẹn không nói nên lời.

Nói gì thì nói, Quang Châu chính là một thanh niên tốt điển hình của xóm nghèo, đối với mấy chị em buông hương bán phấn mặc dù là đôi lúc có lời chọc ghẹo, nhưng lại rất lịch sự nhẹ nhàng, không xem thường cũng không sỗ sàng, nói chuyện thì dịu dàng dễ nghe, nói chung ai cũng quý mến.

Mấy chị em ở chỗ tú bà Hòe mập nơi đầu ngõ khi biết hần là trai tân thậm chí còn thách đố nhau xem ai làm hần phá thân trước, nhưng mà mặc cho ai dụ dỗ mãi, cho không biếu không, hần cũng không động lòng.

Nói hần không có năng lực đàn ông cũng không phải, vì ngay lúc này đây, Kim tỷ đã cảm thấy có một thứ cứng rắn như kim cương, cách một lớp quần chạm vào mông mình.

Trong phòng một khắc này đây, mập mờ ý xuân vô hạn.

Qua một lúc suy nghĩ, Kim thị cắn răng, nói thỏ thẻ :

- Chỗ đó của em không hiểu sao mấy ngày nay nổi rất nhiều nốt màu trắng, gây đau nhức.

Quang Châu lập tức hiểu ra, chỉ lên chiếc giường khám bệnh :

- Trèo lên đó, cời ra tôi xem !

Kim thị dờ người, ngập ngừng :

- Đây là ban ngày mà, ở ngoài lại đông thế kia, sao lại...sao lại muốn xem của người ta, công tử ...! Công tử...không sợ sao ?

Quang Châu đỏ mặt hơi trán rùng rùng, chấp tay nói :

- Bà cô của tôi ơi, cô nghĩ cái gì vậy ? Tôi không xem thì làm sao có thể biết nó là bệnh gì mà kê đơn bốc thuốc chính xác cho cô ?

Kim thị thấy hần đỏ mặt ngượng ngùng, cười đắc ý một tiếng rồi trèo lên giường, vén váy lên.

- Cái này là dung dịch vệ sinh, sau khi quan hệ hoặc là có kinh xong thì dùng một lượng nhỏ hòa với nước ấm mà tẩy rửa, đây là thuốc bôi, ngày bôi hai lần, sau vài ngày mấy cái mụn nước sẽ biến mất.

Quang Châu sau khi khám xong, liền đưa thuốc dặn dò kỹ lưỡng.

Kim thị thẹn thùng đưa ra năm đồng, hần cũng không ngại ngần lấy bỏ vào túi, dù sao cũng là tiền của người ta vất vả kiếm ra, dù ít nhưng ai nói tiền của kỹ nữ là do bản nào, mà hần cũng đâu thể chê bai.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Ở đâu có người, ở đó có tranh đấu

Quang Châu đang nói chuyện với Kim thị thì chợt nghe phía bên ngoài ồn ào một trận, có tiếng người la ó kèm theo tiếng quát tháo. Hần vội vàng đẩy cửa phòng bước ra nhìn xem, liền thấy trên mảnh sân nhỏ lúc này có mười mấy tên du côn du đàng, tay dao tay búa, thái độ hung hãn đang đứng vây quanh một người đàn ông trung niên có vết sẹo xấu xí chéo ngang khuôn mặt.

Người đàn ông trung niên này hiện tại chiếm chệ ngồi trên một chiếc ghế dài đặt giữa sân, liếc ánh mắt khinh thường nhìn Đầu Trâu tay cầm đại đao, khuôn mặt đỏ bừng đang đứng đối diện, dường như hần chẳng e sợ gì cả.

Kể từ khi Quang Châu trở thành thành viên chính thức của cái xóm nghèo này thì đã biết nơi đây cũng không phải an lành gì.

Cả xóm chia làm bốn khu thế lực bang hội Đông, Tây, Nam, Bắc không ngừng tranh đấu cướp đoạt địa bàn lẫn nhau. Người đàn ông trung niên trước mặt chính là Đại Hùng, đại ca của bang hội khu phía Nam, cũng chính là nơi mà hiện tại Quang Châu đang sinh sống.

- Ha ha ! Xin hỏi đại gia, ngài đến đây là muốn đến khám bệnh hay sao ?

Hắn vừa cười nói vừa cố ý tiến lại gần thêm một chút, rút ngắn khoảng cách, chăm chú quan sát Đại Hùng. Rất dễ dàng nhận ra, tên này nhìn bề ngoài thì có vẻ ung dung mạnh khỏe nhưng trái lại nước da tái nhợt, môi nhợt, nhịp thở nhỏ không đều có vẻ như là đang gắng sức, chốc chốc lại đưa bàn tay nhàn nhàn xoa xoa vùng thượng vị.

- Người chính là Châu thần y ?

Đại Hùng mờ lờ, tiếng nói hữu khí vô lực, quăng ngẩn.

- Thần y thì không dám nhận, chỉ biết bốc vài bài thuốc cón con, chữa vài bệnh đơn giản cho dân chúng, kiếm miếng cơm qua ngày.

Quang Châu khiêm tốn đáp lời.

- Hừ ! Ta hỏi người, vì sao mấy ngày hôm trước đàn em của ta đến thu tiền bảo an, người chẳng những không đóng, lại sai Đầu Trâu đánh đuổi hắn đi ?

Đại Hùng hừ lạnh nói.

Quang Châu nhú mày :

- “Con bà nó ! Đây gọi là giang hồ trấn lột bảo kê sao ? Hồi nào đó tới giờ, mình chỉ thấy qua trên phim ảnh xã hội đen Hồng Kông, không ngờ bây giờ bản thân mình lại xui xẻo, thật sự gặp phải.”

Bề ngoài vẫn là già là tươi cười :

- Xin đại gia bớt nóng, tôi nói cho ngài nghe, có phải dạo gần đây sức khỏe của ngài không được tốt, thường xuyên tức vùng ức, trong bụng thì đau nóng rát, mỗi khi ăn uống thứ gì khó tiêu hoặc uống rượu đều rất đau, đau đến chết đi sống lại có đúng không ?

Đại Hùng ngạc nhiên, sắc mặt run rẩy :

- Đúng vậy, làm sao người biết ?

Quang Châu vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh :

- Ta dám dùng danh nghĩa của sư phụ ta, Thánh Y Diệu Thủ Cái Thế Thiên Hạ Hải Thượng Lân Ông ra thề, người sẽ không sống được quá mùa xuân năm nay.

- Sư phụ của người là Thánh Y ?

Đại Hùng mừng như bắt được vàng, bấy lâu nay chứng bệnh trong người chính là tâm bệnh của hắn, hắn đã đi rất nhiều thầy thuốc nhưng không một ai chữa khỏi, càng không có ai mới nhìn sơ đã nói trúng triệu chứng căn nguyên như Quang Châu, cho nên khi Quang Châu phía ra sư phụ của mình có biệt danh là Thánh Y, hắn cũng tin sái cổ.

- Người..à không...Châu thần y, ngài nói bệnh của tôi có chữa trị được không ?

Đại Hùng ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn vị lương y trước mặt, vốn là trước đó hắn đã tuyệt vọng, quần trí lảm rồi.

- Bệnh của người chẳng có gì là khó đối với ta, có điều người mang người đến phá nhà ta, bắt ta nộp tiền lại muốn ta dễ dàng chữa bệnh hay sao ?

Quang Châu lạnh lùng cười khẩy.

- To gan ! Dám ăn nói với đại ca của chúng tao như thế ?

Một tên đệ tử trẻ tuổi của Đại Hùng quát lớn, nôn nóng muốn lập công, bước vài bước, định xông lên bắt lấy Quang Châu.

Ngay lập tức, Quang Châu đưa hai tay ra sau lưng, móc ra hai cái nỏ nhỏ chừng hai mươi centimet, mỗi cái nỏ đều đã lên lẫy, lắp sẵn một mũi tên bằng thép đen nhánh.

Hắn sau khi lấy nỏ ra, liền nhắm tên đệ tử đang xông tới bắn một phát.

“Phập” một mũi tên cắm ngập vào vai khiến cho tên này đau đớn khuyu xuống, bột của cây anh túc tẩm trên đầu mũi tên nhanh chóng thấm vào mạch máu, chạy vào tim, rồi được bom đi khắp cơ thể làm cho tên đệ tử mau chóng ù rũ vô lực, máu từ vết thương trào ra, chưa đầy ba giây đã bất tỉnh.

Một cái nỏ còn lại liền hướng vào tên Đại Hùng, sự việc nói thì lâu nhưng diễn ra rất nhanh, chỉ trong một cái chớp mắt.

Đầu Trâu cầm cây đại đao, lao đến đứng bên cạnh, bảo vệ cho Quang Châu.

- Con bà nó, tao không ra tay thì chúng bay tưởng tao là quả hồng mềm dễ ăn hiếp, thằng nào dám tiến tới tao bắn nát óc thủ lĩnh chúng mày, trên mũi

tên này có tẩm độc chỉ cần xước da là mất mạng ngay.

Quang Châu tròn mắt chửi to lên.

Đại Hùng cũng bị tình huống bất ngờ này làm cho ngây ngời, không kịp phản ứng, hắn không ngờ tới vị thầy thuốc nhìn bề ngoài có vẻ thư sinh yếu ớt như thế kia mà lại có đảm lược quyết đoán như vậy, sau khi định thần vội vã hô lên :

- Tất cả các người lui xuống, có gì từ từ nói.

Đám đàn em thấy đại ca bị uy hiếp, lại nhìn Đầu Trâu có tiếng chài lý, hung hãn không sợ chết, cảm dao to đứng găm gè trước mặt bèn chốt dạ lui lại.

Đại cuộc đã định, trong lòng Quang Châu âm thầm thở phào một cái, trái tim đập nhanh như ngựa chạy này giờ vì lo lắng cũng dịu hẵn đi. Sự việc diễn ra hồi này thật chẳng khác nào như trong phim hành động, ở cái thời đại mạnh được yếu thua này, không thủ chút hàng nóng trong người, có ngày sẽ chết rất thảm.

Đầu óc xoay chuyển, hắn quay sang tên đại ca nói :

- Hôm nay cùng lắm thì ngọc đá cùng tan, chúng tao giết một huê vốn, giết hai có lời, nhưng còn người cho dù thoát được mũi tên của ta, nửa năm sau cũng sẽ chết, khi đó địa bàn của người sẽ bị người ta chiếm, vợ con, tiểu thiếp của người sẽ bị người ta chèn ép, nữ thì sẽ bị kẻ thù bán vào lầu xanh, nam thì bán làm nô lệ.

Đại Hùng mặc dù bị mũi tên uy hiếp, không chế, nhưng vẫn không tỏ ra sợ hãi, chỉ có điều khi nghe Quang Châu nói đến chuyện máu chốt thì biểu cảm trên nét mặt đã tỏ cáo hấn.

Bản thân Đại Hùng là người biết rõ nhất tình trạng của mình, hắn đã qua thời trai trẻ, sức khỏe trong khoảng thời gian này đúng là càng ngày càng suy yếu, hơn nữa ngấm lại trong quá khứ, hắn từ mười hai tuổi bước chân ra giang hồ, đôi tay này đã nhuộm đầy máu tươi, kẻ thù nhiều vô số kể.

Đúng như Quang Châu nói, lúc hắn còn sống thì không sao, nhưng lúc hắn chết đi, vợ con của hắn chính là đối tượng thích hợp để những kẻ kia báo thù.

- Xin lỗi thầy là tôi sai, mong thầy bỏ quá cho, nếu thầy có thể chữa khỏi bệnh cho tôi, Đại Hùng tôi xin bảo đảm, chỉ cần tôi còn sống, ở cái xóm nghèo này không ai dám đụng đến thầy một cái cọng lông, hơn nữa sẽ đảm bảo cuộc sống gia đình thầy khá giả sung túc.

Đại Hùng chấp tay, cúi người xin lỗi, hay cho một kẻ kiêu hùng chôn giang hồ, co được, duỗi được, chẳng trách hắn có thể trở thành đại ca đứng đầu ở khu phía Nam này.

Quang Châu thấy hắn đã lùi bước cũng không ép thêm nữa :

- Tốt ! Tôi tin tưởng lời anh nói, chúng ta giảng hòa, bệnh của anh tôi sẽ tận tâm chữa trị, có điều những thứ anh phá hỏng hôm nay phải đền bù thỏa đáng, mời vào nhà nói chuyện.

Thu hồi hai cây nỏ, Quang Châu làm ra tư thế mời, do dự một chút lại chỉ vào đám đàn em của Đại Hùng mà nói :

- Khiêng cậu ta vào trong nhà, đặt lên giường cho tôi.

Đám đàn em do dự, không hiểu mô tê át giáp gì sất, ban này còn đang trong tình trạng chiến tranh căng thẳng mà bây giờ chẳng biết tại sao đại ca của mình lại phải xuống nước như thế này, trong lòng của bọn chúng, vị đại ca hung tàn ác độc này chưa từng sợ hãi một ai nhưng trước cái trừng mắt của Đại Hùng, bọn chúng liền mau chóng quăng mã tấu xuống, lật đặt khiêng tên bị thương vô nhà.

Sau khi khám thực thể, bắt mạch, hỏi triệu chứng, Quang Châu chẩn đoán bệnh của tên Đại Hùng này trăm phần trăm chính là "viêm loét dạ dày tá tràng" hay còn gọi là chứng "vị quân thống" theo đông y, nguyên do cũng bởi vì cái tính uống rượu vô tội vạ của hắn, cũng còn may bệnh mới phát không lâu, thuộc chứng cấp cho nên còn có thể trị được.

- Bệnh này tuyệt đối không được uống nhiều rượu nữa, kiêng ăn các thứ có vị cay nóng, các thứ có vị chua, sáng mai anh hãy cho người lại đây lấy thuốc hoàn về mà uống.

Quang Châu đưa sang mấy thang thuốc sắc bồi bổ thể trạng trước, đợi chiều nay, khi hấn chế hoàn "mật ong nghệ" xong thì mới đưa cho Đại Hùng uống trường kỳ.

- Thưa thầy, như bệnh của tôi thì phải chữa bao lâu mới khỏi ?

Đại Hùng run run xúc động, con người từ trong cái chết sống lại thường có biểu cảm vô cùng phong phú, nhìn đến một nhánh cây ngọn cỏ tằm thường cũng cảm thấy nó vô cùng đẹp đẽ, huống chi việc làm của Quang Châu chẳng khác nào đã tái sinh cho hắn lần thứ hai, cho nên trong lòng Đại Hùng, vị thầy thuốc này giống như là cha mẹ của hấn vậy, vô cùng tôn kính.

- Nếu anh làm đúng như lời tôi dặn, ba tháng bệnh ổn, một năm tiêu trừ.

Quang Châu sau một lúc trầm ngâm liền nói.

- Đại ân đại đức của thầy kẻ hèn này khó báo, tôi thật có mắt mà như mù không thấy thái son, nếu sau này thầy có gì phân phó, Đại Hùng tôi nhất quyết không từ.

Đại Hùng lại đứng lên thi lễ.

Quang Châu mỉm cười khách sáo vài lời, có vị đại ca này chống lưng, cuộc sống ở khu Nam sau này lại càng dễ dàng thoải mái hơn rồi.

- Tuy nhiên bệnh của anh đã bị đám đàn em biết được, rất nhanh đám đại ca kia cũng sẽ biết, anh nên phái hai người ở lại đây làm bảo vệ cho tôi.

Quang Châu bất ngờ nói ra, chẳng qua hắn muốn có thêm hai tên sai vặt miễn phí.

- Thầy nói rất đúng !

Đại Hùng gật đầu đáp ứng, lập tức gọi hai tên đàn em lại phân phó :

- Bằng ! Quân ! Hai người các người ở lại đây nghe theo lời thầy phân phó, nếu có gì sơ suất thì cẩn thận tính mạng các người.

Hai tên đàn em nhìn về mặt hung ác của đại ca mà gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Một hồi can qua cứ đơn giản như vậy mà kết thúc.

Tiền Đại Hùng về, Quang Châu lại quay vào nhà xem xét vết thương cho cái tên choai choai bị mình bắn tên hồi nãy kia, tác dụng của bột anh túc đã hết, thẳng nhóc giờ đã tỉnh lại, đang đau đớn khóc lóc, kêu cha gọi mẹ.

- Khóc cái gì mà khóc ? Cái thằng ngu này không ở nhà giúp cha phụ mẹ, lại bày đặt đi làm du côn du đảng.

Quang Châu bực mình chửi mắng, tát cho nó thêm hai cái rở đau, dù sao làm nghề y thì phải có y đức, mặc dù nó có ác ý với hắn nhưng nếu hắn bỏ mặc không lo thì đã làm trái lời thề Hippocrates lúc mới ra trường.

Hai tên Bằng và Quân đứng bên cạnh đỡ mồ hôi hột, trong lòng thầm nghĩ vị thầy thuốc này quả là cường nhân cường thế, ngay cả đại ca cũng bị dọa cho chạy mất dép, tốt nhất là mình nên thành thật không cần đắc tội người này thì hơn.

- Anh với anh cả không sao chứ, nãy giờ em sợ quá ?

Phạm Yến từ phía trong chạy ra, vành mắt đỏ hoe, rõ ràng đã khóc, hướng về phía Quang Châu với Đầu Trâu lo lắng hỏi.

- Bọn anh không sao, có Đầu Trâu ta ở đây thì bất luận kẻ nào cũng không dám dây vào nhà chúng ta.

Đầu Trâu nhoen miệng cười tự tin, vỗ vai an ủi người em gái của mình.

Quang Châu lắc đầu, nếu không phải tình cảnh xáo hợp, có khi mấy người mình bị chém cho ra bã rồi thì có, còn đâu yên lành đứng ở đây mà khoác lác, thật đúng là ông trời phù hộ.

Nhìn về thật thà chất phác của hai anh em trước mặt, trong lòng hắn bỗng dưng dâng lên một tư vị hết sức khó tả, thật ra trên đời này vẫn còn có người tốt, Quang Châu âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ đem hết sức mình bảo hộ cho hai anh em Đầu Trâu có được một cuộc sống thật tươi đẹp, nói thật ngày đó mà không có hai anh em nhà này cứu giúp có lẽ hắn đã chết, nằm phơi thây nơi đầu đường xó chợ rồi cũng nên.

Tri ân tất báo, đó là tính cách của Quang Châu, người nào tốt với hắn một, hắn sẽ tốt lại gấp mười lần.

Đang suy nghĩ miên mang thì tiếng rên đau đớn của thằng oắt con chọt vang lên cắt đứt luồng tư tưởng, bị hai cái tát nổ đom đóm hắn quả nhiên không dám khóc nữa, trong lòng giờ đây thật sự rất hoảng sợ cùng hối hận, đúng là thằng cương gấp phải bác sĩ cường.

- Hai người tiến lên giữ chặt nó, Yến mang dụng cụ lại cho anh, anh Đầu Trâu kiểm khúc gỗ đưa cho nó cắn đi.

Quang Châu thờ dãi phân phó mọi người.

Sau khi Bằng, Quân đề chặt tên nhóc, Quang Châu tiến hành thủ pháp châm tê, sau đó lấy một con dao nhỏ sắc bén rạch vết thương rộng ra, rồi mới từ từ rút mũi tên một cách chậm rãi, thẳng nhóc dấy dựa đau đớn, sau một lát gồng mình, hai mắt tròn tròn liền bất tỉnh hẳn, khúc gỗ ngậm lấy cũng bị nó cắn ngập cả răng.

Mũi tên được rút ra, nhưng máu cũng theo đó mà trào ra không ngừng, Quang Châu nhanh chóng xử lý vết thương, đầu tiên là đắp cỏ mực giả nhuyễn để cầm máu, sau đó dùng rượu cao độ sát trùng qua một lần rồi mới khâu lại.

Cả quá trình, hai tên Bằng, Quân đều nhắm mắt lại không dám nhìn, tựa như có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng xông lên não.

- Xong rồi, hai người khiêng hắn về nhà đi.

Quang Châu đi rửa tay, vốc miếng nước lên mặt cho tỉnh táo.

Một ngày trôi qua với biết bao nhiêu chuyện phát sinh khiến hân kiệt sức, đêm đến liền quăng mình lên giường ngủ một giấc no say.

Sáng sớm hôm sau, Đại Hùng tự mình đến lấy thuốc, mang theo hai mươi lượng bạc bồi thường cho những tổn thất gây ra, thể hiện thành ý. Máy thang thuốc sắc quả nhiên hiệu nghiệm, vừa mới uống vào ngày hôm trước, hôm sau đã tỉnh táo khỏe ra hẳn.

Đầu Trâu với Phạm Yến thấy bạc sáng lóa thì cười tít hai mắt, ngày hôm qua phát sinh cái gì cũng quên mất, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ được thấy nhiều tiền như thế này.

Quang Châu thì không thèm liếc lấy một cái, chỉ chuyên tâm dặn dò Đại Hùng cách dùng thuốc.

Đại Hùng thấy vậy càng thêm kính nể, nói rằng đã bày tiệc tạ lỗi tại quán rượu Hai Hồ trong thành, nhất định lôi kéo Quang Châu đi cho bằng được, từ chối mãi cũng không xong, rốt cuộc hân đành phải đáp ứng, tranh thủ giải quyết bệnh nhân nhanh chóng, buổi chiều nghỉ sớm chạy đến quán rượu ăn nhậu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Võ công là có thật ?

Cốc ! Cốc ! Cốc !

- Tiết trời hanh khô, cẩn thận củi lửa.

Tiếng mõ khô khốc của thangka mõ nha môn thành Đại La giữa đêm tối thanh vắng đều đều vang vọng qua từng góc thành.

Trời đã về khuya, gió lạnh hiu hắt, ở trong làn sương đêm lạnh giá, trên con đường không xa có một bóng hình lác lác lư trái phải, vừa đi vừa hát âm i, nếu bây giờ mà có một người dân xóm nghèo nào tình cờ đi ngang đây, ghé mắt nhìn sơ qua một chút, rất nhanh liền có thể nhận ra ngay, đó chính là vị Châu thân y nổi danh của chúng ta.

Buổi chiều tại quán rượu Hai Hồ, Đại Hùng bởi vì có bệnh trong người, cho nên hết sức tuân thủ nghiêm chỉnh theo lời dặn dò của Quang Châu, kiêng rượu không được uống, nhưng đám đàn em của hân thì lại nhiệt tình mười phần, liên tục mời Quang Châu cụng ly không dứt để thể hiện sự kính trọng của mình, mặt khác cũng coi như là thay mặt đại ca xin lỗi vì những hiểu lầm đã phát sinh.

Mấy à đào xinh đẹp ngồi trong bàn tiệc trợ hứng, cười nói không dứt, oanh oanh yến yến, khiến cho cả căn phòng nhộn nhạo xuân phong, rượu ngon lại có gái đẹp cạnh bên thỏ thẻ khiến cho Quang Châu trong lòng cảm thấy vui vẻ, thành ra lỡ chén, uống cũng không ít.

Mặc dù là bị hơi men làm cho chệnh choáng đầu óc nhưng phong cách thể hiện ra ngoài vẫn rất là đỉnh đạc đường hoàng, không có lấy bất cứ một hành động thất thổ nào, trong đầu hân luôn tâm niệm bảo trì lấy một tia thanh tỉnh :

- "Cho dù lúc này đây đang rất là vui vẻ nhưng ai biết được có chuyện gì không ngờ sẽ xảy ra tiếp theo, xã hội phức tạp không thể dễ dàng tin người."

Hai à đào trẻ tuổi ngồi bên cạnh Quang Châu dường như đã được người ta dặn dò từ trước cho nên cứ tích cực xáp vô săn sóc cho hân.

Mỗi cô ôm một bên cánh tay, bộ ngực mềm mại trắng như tuyết, nửa kín nửa hở qua chiếc áo yếm, khiến cho người ta nhìn mà sôi trào nhiệt huyết, nhưng bản thân Quang Châu chỉ cười cười mấy cái, ôm eo lấy lệ là hết, không hề như mấy tên du côn du đảng tâm thường kia, rượu thấm vào thì máu dề bốc lên não, đôi bàn tay thô lỗ sàm sờ con người ta lộ liễu.

Điều này vô hình chung lại khiến cho vị đại ca của khu phía nam âm thầm đánh giá hân cao thêm một tầng, trong đầu làm ra tính toán :

- "Vị thân y này tuy là tuổi còn rất trẻ nhưng không ngờ lại có cách cư xử lão luyện, đầu óc thông minh quyết đoán, có gái đẹp ngồi kế bên mà nhất mực không động lòng, nếu không phải là đồ biến thái thì phải nói đây là một người có định lực rất tốt, là người sau này có thể làm nên chuyện lớn, nhân vật như vậy chẳng khác nào là rồng ẩn trong ao, một ngày kia gặp thời thế thuận lợi tất có thể bay cao vurun mình, mình nên tận dụng cơ hội này cho tốt, tạo dựng mối quan hệ ngay từ bây giờ."

Không hiểu Quang Châu nếu như mà hân biết được những suy nghĩ trong đầu Đại Hùng lúc bấy giờ thì không biết trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào.

Tiệc tan, dưới sự đưa tiễn trang trọng của mọi người, Quang Châu rời đi trên một cỗ xe ngựa nhỏ đã được chuẩn bị sẵn từ trước, đi được nửa đường ra ngoại thành, lúc vén cửa sổ nhìn ra ngoài, trông thấy ánh trăng lung linh neo giữa trời đêm khá đẹp, đột nhiên nổi hứng muốn một mình tản bộ, hít thở khí trời, nghĩ là làm bên kêu phu xe thả mình xuống, cứ thế tiêu sái bước đi xiêu vẹo trong đêm, vừa đi vừa hát.

Gió lạnh phả vào mặt, làn không khí lạnh buốt mà sáng khoái, thối tan đi không ít hơi men trong người.

Trăng hôm nay thật tròn, ánh trăng đem chút gì đó buồn bã ưu tư, trăng của ngàn năm trước so với ngàn năm sau vẫn vậy, vẫn là đề tài muôn thưở của các bậc thi nhân mặc khách, chỉ khác một điều là những con người của thời đại này vẫn thường kháo nhau câu chuyện về Hằng Nga và chú Cuội ở trên cung trăng, họ đâu biết được rằng thật ra bản thân nó chỉ toàn là sỏi đá và bụi cát hoang vu.

Quang Châu cứ thế say theo bóng trăng, chẳng biết vô tình thế nào lại lạc bước rẽ sang một lối mòn sâu hun hút, dẫn tới trước một gia trang hoang phế.

Đây là gia trang của một vị quan lại người Hoa vào thời nhà họ Dương quật khởi, nghe đâu lúc bấy giờ khi Dương Đình Nghệ đánh tới thành Đại La giết Kiều Công Tiễn, xua đuổi quân Nam Hán, đã ra lệnh cho bộ tướng dưới quyền cử quân sĩ đi lùng bắt vị quan nọ, đem cả gia đình triệt để chém giết, kể cả a hoàn và đầy tớ cũng không tha, máu của mấy trăm người đổ nhuộm đỏ cả gia trang, quân sĩ sau khi cướp phá một hồi thì liền rút đi để lại một đống đổ nát hoang tàn.

Về sau có người qua lại lỡ đường, ban đêm vào đốt lửa nghỉ ngơi, đến nửa đêm thường nghe thấy có tiếng khóc thút thít nỉ non vắng vắng, làm cho hoảng sợ mà bỏ chạy, kể từ đó mọi người đều cho rằng gia trang này có lệ quỷ cư ngụ, là hồn phách của những gia đình đầy tớ chết oan không thể siêu thoát, thế là một đồn trạm, trạm đồn ngăn, không một ai còn có can đảm dám bén mảng tới đây nữa.

Lâu năm không có người tới, lùm cây bụi cỏ đã mọc cao um tùm, cổng tường đổ nát tang thương, rêu phong phủ kín, trong bóng đêm âm u chỉ còn có mái vòm cong vút của mấy dãy nhà cũ vẫn sừng sững vươn lên trời, phản chiếu ánh trăng lạnh lạnh, trông tựa như nanh vuốt của mấy con ác quỷ nơi địa ngục đang hăm he đe dọa.

Quang Châu sau một lát ngần ngợ thì bỗng giật mình sức tỉnh, nhận ra đây là nơi nào, mồ hôi lạnh túa ra ướt lưng, hơi men trong người bỗng chốc biến đâu sạch bách, tinh thần vừa tỉnh táo liền âm thầm mắng to :

- “Quái đản, tại sao mình lại lạc tới nơi này, chẳng lẽ là do ma đưa đường, quỷ dẫn lối hay sao ?”

Nghĩ đến đây bèn cảm thấy nao nao, ần ần có một nỗi sợ hãi không tên trong lòng, hấn cẩn thận dòm đông ngó tây, định co giò chạy trở ra đường cũ.

Đúng ngay lúc này chợt có con gió mạnh ủa tới, Quang Châu cảm giác như có hai bóng người vừa mới bay lướt qua trên đầu mình, điều này càng khiến cho hấn hoảng sợ không thôi, nổi hết cả da gà.

Nhào mình ra núp sau một gốc cây liễu lớn bên cạnh, Quang Châu bình tĩnh đánh mắt quan sát khắp nơi, rất nhanh liền phát hiện trên nóc nhà lúc này bỗng dưng có hai người xuất hiện, đang đứng đối diện nhau.

Một người trong đó đầu trọc, tăng y pháp phới, tay cầm một chuỗi niệm châu.

Một người bịt mặt áo đen, tay cầm một thanh trường kiếm, thanh kiếm này loang loáng ánh xanh, giống như là nó đang thu hút ánh sáng của mấy ngôi sao trên trời, quả là bảo kiếm trong thiên hạ.

- “Oái ! Là cao thủ võ lâm quyết đấu hay sao ? Chẳng lẽ có thể giống như trong phim chương, thế giới này thực sự có võ công ?”

Quang Châu sau khi thấy tình cảnh trên nóc nhà thì nhủ mảy mảy, hấn không dám thờ ơ, cũng không dám di chuyển, sợ bại lộ thân phận, kể từ lúc sống lại ở thời đại này hấn cũng chưa từng tiếp xúc với một ai có võ công, tuy có đi dò hỏi nhưng cũng không có người nào biết, cái gì mà đập trên mặt nước, đứng trên đầu ngọn cỏ, chặt sắt bẻ đá hấn đều không tin.

Hai người trên nóc nhà vậy mà chỉ chăm chú gườm nhau, hình như cũng không ai thèm chú ý đến cái gốc cây mà Quang Châu đang núp.

Qua một lát, tên bịt mặt bèn chỉ kiếm vào vị tăng nhân mà lên tiếng :

- Ngươi đừng ép ta, nếu không chúng ta đồng quy vu tận.

Vị tăng nhân chấp tay thờ dài :

- A di đà phật ! Cùng là người trong phật giáo, nguyên gốc xa xưa cũng coi như là đồng tông với nhau, thí chủ cần gì phải làm như vậy ?

- Ngươi đã biết ?

Tên bịt mặt biến sắc.

- A di đà phật ! Bản tăng tuy là tài học thô thiển, nhưng đuổi lâu như vậy cũng không khó để nhận ra võ công chân chính của thí chủ chính là xuất phát từ Thiếu Lâm Tự, không nghĩ tới bọn họ vậy mà lại có thể phái một cao thủ bát đạo đến tìm bản tăng.

Vị tăng nhân điềm nhiên trả lời.

- Ta cũng không nghĩ tới, ở cái chùa rách nát của cái nước Việt nho nhỏ này lại cũng có một cao thủ bát đạo.

Tên bịt mặt đáp lời, giọng nói bình tĩnh lạnh lùng.

- “Con bà nó ! Đánh thì đánh đại đi còn nói cái gì lâu lắc.”

Quang Châu trong lòng lo lắng, nhưng vẫn hiếu kỳ lắng tai nghe cuộc nói chuyện kỳ lạ giữa hai người kỳ lạ.

- A di đà phật ! Chỉ cần thí chủ trả lại bí tịch cho bản tự, bản tăng lập tức thả thí chủ rồi đi, thí chủ nghĩ sao ?

Vị tăng nhân hòa hoãn.

- Nếu đã nói là đồng tông, phật học xuất Thiếu Lâm, cái này tự nhiên là ta phải thu hồi về, không có khả năng trả.

Tên bịt mặt đáp lời.

Câu chuyện đến đây thì Quang Châu đã rõ ràng đoán được tám chính phần, đại khái là tên bịt mặt kia chính là nội gián do Thiếu Lâm Tự bên Tống quốc cử tới trộm bí tịch của tăng nhân nước Việt, nhưng chẳng biết đó lại là thứ bí tịch gì mà lại có thể khiến cho Thiếu Lâm Tự động tâm, làm ra hành động đáng hổ thẹn với Phật Tổ như vậy, còn nói Phật giáo của Đại Cồ Việt là đồng tông với Phật giáo của Tống triều là sao.

Quang Châu nhủ mảy, cố gắng suy nghĩ nát óc xem xem lịch sử có chi tiết này hay không, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Hắn nghĩ không ra cũng là điều hiển nhiên, hệ thống lịch sử Việt Nam chính là sơ sài và thiếu thốn nhất, rất nhiều giai thoại lịch sử bị mất đi, mang theo rất nhiều cổ sự bí ẩn, nếu là một người không yêu thích lịch sử, không chú tâm tìm tòi cũng như cơ duyên xảo hợp thì sẽ không thể biết được bí mật to lớn của Phật giáo nước Việt.

Việc này phải nói đến giai đoạn mấy trăm năm trước thời Nam - Bắc triều của Trung Quốc, ở cuối triều Lưu Tống, khi ấy tổ sư Bồ Đề Đạt Ma sau khi truyền giáo chính thức cho Huệ Năng xong thì đã cùng đi với một vị tăng nhân Ấn Độ khác là Pháp Thiên đến truyền giáo tại Giao Châu, sau đó Huệ Năng sáng lập nên Thiếu Lâm Tự ở núi Tung Sơn, người này không theo y bản như trường phái của Bồ Đề Đạt Ma mà kết hợp với đạo Lão tự đi theo một lối riêng biệt, Huệ Năng cho người đi tìm kiếm khắp nơi mời Bồ Đề Đạt Ma trở về thuyết giáo, riêng Pháp Thiên vẫn ở lại Giao Châu cho đến cuối đời.

Chính vì vậy, cái điển tịch bí ẩn kia có thể chính là vật do Bồ Đề Đạt Ma cùng Pháp Thiên lưu lại ở Đại Cồ Việt.

Vị tăng nhân đầu trọc nghe tên bịt mặt nói lời ngoan cố, không nói gì nhiều, lập tức xuất thủ, một chiêu “phật động sơn hà” oanh liệt đánh tới, phía sau lưng vị tăng nhân còn hiện lên một pháp tướng khổng lồ của Như Lai Phật Tổ.

Tên bịt mặt thấy vậy nào đâu dám chậm trễ, nét mặt ngưng trọng, hét lớn một tiếng, bộc phát khí kinh, hình thành xung quanh thân mình một cái chuông vàng to lớn, bảo vệ nghiêm mật.

“Uỳnh !” mái nhà tan hoang bẽ nát dưới sức ép của hai nguồn lực chạm vào nhau, gạch vụn bay tứ tán.

Tên bịt mặt tuy bị đánh bất ngờ nhưng cũng không chịu kém thế, nhanh chóng phản công, bóng kiếm loang loáng nhắm về kẻ thù như du long vờn trong nước.

Dưới ánh trăng, Quang Châu chỉ biết đứng há hốc mồm mà tròn mắt nhìn hai cao thủ tuyệt thế đương thời tranh đấu, kiếm qua quyền lại, lẫm lẫm mà ác liệt, lực phá hoại thì khỏi phải nói, mỗi một chiêu thức đánh ra đều có thể nát đá, đổ nhà. Thân thể hai người này nhẹ nhàng như chim yến, tựa như không có trọng lượng, điểm chân một cái liền có thể nhảy cao gần trăm trượng, sức hút vật lý của trái đất chẳng có nghĩa lý gì.

Cũng may, trận chiến của hai cao thủ chỉ diễn ra ở trong một phạm vi nhất định, không có lan tới nơi Quang Châu đang đứng, nhưng cho dù có đứng cách một khoảng xa như thế, hắn vẫn cảm thấy mặt đất dưới chân có những cơn chấn động nhẹ nhàng lan tỏa.

Đến lúc này thì hắn đã triệt để mờ mắt rồi, sức mạnh của con người không ngờ lại có thể cường đại đến như thế.

Hai cao thủ đánh nhau quyết liệt, không ai nhường ai, đến hồi gay cấn, tên bịt mặt liền quyết định tung ra chiêu sát thủ, cái chuông vàng lớn đang bao bọc bên ngoài thân thể đột nhiên biến đổi, hóa thành một thanh kiếm màu vàng thật lớn, chém về phía tăng nhân đầu trọc.

Đây chính là cảnh giới bát đạo của võ giả, hóa khí thành binh.

Tăng nhân đầu trọc nhìn thế đến hùng hổ nhưng không hề sợ hãi thoái lui, sắc mặt bình thản như nước, đôi mắt nhắm lại, pháp tướng sau lưng đột ngột biến mất, trên người thoạt nhiên nổi lên bạch sắc lưu chuyển không ngừng.

- Bạch cấp Dịch Cân Kinh, không thể nào ?

Tên áo đen hét to lên một tiếng, âm thanh tràn đầy sự sợ hãi, hắn không dám tin vào mắt mình, muốn thu chiêu, mặc kệ tất cả bỏ chạy giữ mạng nhưng đã không còn kịp, vị tăng nhân lúc này chợt mở bừng hai mắt ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy về phía trước một chưởng, không có màu mè hoa lệ, trước ngực của tên áo đen nọ lập tức lồm vào một chưởng ấn hình bàn tay, lực phá hoại của Dịch Cân Kinh theo đó tràn vào bên trong ngay tức khắc, chấn nát lục phủ ngũ tạng khiến cho hắn chết ngay lập tức, thân thể từ giữa không trung rơi xuống đất đánh “ầm” một cái.

Vị tăng nhân sau khi đánh bại tên áo đen, nhẹ nhàng đáp xuống đất, loạng choạng ngồi xuống điều tức, chưa được ba tiếng đếm liền phun ra trên mặt đất một ngụm máu lớn, khuôn mặt dường như già nua đi hẳn so với lúc trước mấy lần, nét mặt thương cảm nhìn về phía tên áo đen niệm lên một tiếng phật hiệu :

- A di đà phật ! Tội nghiệt, tội nghiệt.

Sự việc kể thì lâu nhưng lại diễn ra rất nhanh, Quang Châu chưa kịp nhìn kỹ thì đã kết thúc rồi.

Hắn chợt dạ không biết tiếp theo nên xử lý như thế nào, đang định len lén bỏ đi thì bỗng nghe một tiếng nói ầm ập, hiền hòa, theo gió rớt vào tai, khiến cho hắn giật mình đứng khựng lại :

- Thí chủ xin dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Vô tình lượm được bí kíp

Quang Châu nghe có người gọi đến mình, cả thân hình đang tiến về phía trước bỗng chốc hóa đá cứng đờ, trong lòng âm thầm mừng mình xui xẻo, thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ đành phải thành thật quay lại, bước ra khỏi chỗ núp, nở nụ cười cầu tình :

- Bạch thầy cho gọi, chẳng hay có điều chi dạy bảo ? Tôi thật ra chỉ là một người dân vô tội, tình cờ lạc tới nơi đây, cái gì cũng không thấy.

Vị tăng nhân sau khi nhận rõ người này giờ vẫn len lén lút lút thì ra cũng là dân Việt, hơn nữa lại là một thanh niên không biết võ công, mặt mày sáng sủa, ánh mắt tràn đầy chính khí, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó bèn dùng một ánh mắt hiền từ nhìn hắn mà nói :

- Thí chủ đừng sợ, bản tăng pháp danh Minh Tuệ, là tăng chúng bình thường của Ân Thế Tự trên núi Phù Vân, hôm nay bởi vì cố tình kích phát tiềm lực giết kẻ ác mà đã hao tổn rất nhiều chân nguyên, không thể cứu chữa, chẳng mấy chốc nữa sẽ tạ hóa về với cõi niết bàn.

Nói đến chuyện giết người, nét mặt Minh Tuệ thoát nhiên lại lộ vẻ sầu bi, liền cúi đầu niệm một tiếng phật hiệu, thờ dốc một hơi rồi mới tiếp lời :

- Nay bản tăng gặp được thí chủ cũng coi như có một cái thiện duyên, nếu thí chủ đồng ý nhận bản tăng làm sư phụ, thay bản tăng hoàn thành một số chuyện, bản tăng sẽ truyền hết tu vi còn lại của mình cho thí chủ, mong rằng thí chủ không nên từ chối.

Nói rồi ánh mắt như lửa đốt nhìn chăm chăm vào Quang Châu , chờ đợi câu trả lời của hắn.

Quang Châu dưới cái ánh nhìn ấy, mồ hôi lạnh đổ đầy lưng, trong lòng thầm nghĩ :

- “Nếu như mình không đồng ý, nói không chừng sẽ bỏ cái mạng nhỏ tại đây mất.”

Nghĩ rồi mở lời :

- Được làm đệ tử của bạch thầy là phúc phận của Quang Châu này, có điều, tôi chỉ là một thầy thuốc tầm thường quê mùa, chỉ sợ sẽ làm cho bạch thầy thất vọng.

Minh Tuệ nghe vậy mỉm cười :

- A di đà phật ! Trên đời này không có người tầm thường, chỉ có ý chí tầm thường mà thôi.

Nói rồi vươn đôi tay ra hướng về phía Quang Châu.

Bản thân Quang Châu đột nhiên cảm thấy có một cỗ hấp lực to lớn, không tự chủ được bị hút về phía Minh Tuệ, cả thân hình hắn bị dựng ngược lên như kiểu trồng chuối, làm ra tư thế thần đình quán đỉnh, hai tay đối chưởng.

Một luồng nhiệt nóng từ phía Minh Tuệ bỗng dưng xuất hiện, xuyên qua hai tay hắn, lưu chuyển thành dòng chạy khắp cơ thể, cỗ nhiệt lưu này liên tục phá hủy kinh mạch, mở rộng ra, rồi lại phục hồi, hết lần này đến lần khác khiến cho Quang Châu đau đớn tận tim gan, muốn la lớn nhưng không có cách nào mở miệng ra được.

Việc cải tạo đã thông kinh mạch kéo dài khoảng một canh giờ thì mới dừng lại, sau đó luồng nhiệt lưu này thi nhau chảy vào vùng đan điền ở bụng, ào ào như thác đổ, rồi biến mất không thấy tung tích.

Minh Tuệ sau khi nhận thấy đại công đã cáo thành, liền thả Quang Châu xuống, lại không kiềm chế được mà phun tiếp ra một ngụm máu, sắc mặt vốn đã tái nhợt nay lại càng nhợt thêm, làn da mau chóng lão hóa nhăn nheo trông thấy.

Quang Châu sau khi nằm thờ dốc một hồi, liền nén đau đớn lồm cồm bò dậy, hắn biết đây chính là cơ duyên trời cho của mình, thử hỏi ở trên đời này có mấy ai lại được cao thủ bát đạo võ giả dùng chân nguyên của chính bản thân mình, cải tạo kinh mạch cho như thế cơ chứ.

Hướng về phía Minh Tuệ, hắn quỳ xuống làm lễ dập đầu ba cái :

- Đệ tử Quang Châu, ra mắt sư phụ.

Minh Tuệ hài lòng gật đầu :

- Tốt ! Rất tốt, con hãy lại gần đây, thầy có vài điều muốn nói.

Sáng sớm, sương tan, khi tia nắng bình minh đầu tiên rọi xuống mặt đất cũng là lúc Minh Tuệ đã chết, đôi mắt ông nhắm nghiền như đang say ngủ, nét mặt tường hòa không vương chút bụi trần.

Quang Châu hiện tại trong lòng, ngồn ngộn trăm mối cảm xúc, tựa như sóng biển dâng trào, hấn cứ như thế lặng yên, đứng nhìn thân thể của vị thánh tăng hóa thành tro bụi, nhìn gió thổi qua, cuốn theo đám tro bụi ấy từ từ bay lên trời, cho đến khi trên mặt đất chỉ còn lại vền vền một viên xá lợi ánh vàng rực rỡ.

Quang Châu cố kìm nén cảm xúc, thức tỉnh bản thân, cẩn thận gói kỹ viên xá lợi ấy trong một cái bọc rồi cất kỹ vào người.

- Xin thầy an tâm mà đi, con nhất định sẽ tận lực hoàn thành những việc thầy dặn dò giao phó.

Hắn hướng về phương tây xá một cái, đoạn dứt khoát xoay người cất bước ly khai, trở về xóm nghèo.

Về tới nhà thì cũng là lúc mặt trời đã lên cao, hai anh em Đầu Trâu thấy Quang Châu trở về thì vui mừng khôn xiết, họ sợ hấn gặp phải chuyện gì. Quang Châu nghe nói đêm qua Đầu Trâu còn chạy đi tìm mình khắp nơi, trong lòng hết sức cảm động.

Trong sân hiện thời còn có rất nhiều bệnh nhân đang chờ đợi, Quang Châu hàm hồ ứng phó cho qua chuyện rồi nhanh chóng bắt tay vào công việc, tiếng lành đồn xa, danh tiếng thần y ngày càng lan rộng, bệnh nhân kéo đến ngày một nhiều hơn, cũng may hấn còn có hai anh em Đầu Trâu phụ giúp một tay, nay lại cộng thêm hai tên Bằng, Quân lành lợi cho nên công việc cũng không có mấy vất vả.

Tất bật một ngày thì rồi cuộc trôi cũng tới.

Đêm đến, khi chỉ còn lại một mình yên tĩnh trong phòng, lúc này Quang Châu mới bắt đầu tĩnh tế suy nghĩ tính toán lại những sự việc đã phát sinh đêm qua.

Hóa ra trên thế giới này thật sự có võ công, người luyện võ gọi là võ giả, võ giả chia làm chín cấp, từ nhất đạo đến cửu đạo là võ giả hậu thiên, sau hậu thiên chính là tiên thiên võ giả. Bình thường, võ giả từ bát đạo trở lên rất ít khi xuất hiện trước mặt dân chúng, cao thủ tiên thiên lại càng không can thiệp vào chuyện thế nhân, bởi vì lúc này đây, cái mà bọn họ truy cầu không còn là vật chất tầm thường hay danh vọng hào huyền nữa, cái họ cần chính là sự chuyên tâm tu luyện, truy cầu cảnh giới tối thượng của võ giả, để sau đó có thể bạch nhật phi thăng, thành tiên bất tử.

Quang Châu lúc được nghe Minh Tuệ giảng giải về những cái này thì cứ ngỡ ngỡ ngàng ngàng, hấn tưởng như mình đang mơ, đang ở trong thế giới tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung hay Cổ Long, nhưng sau khi tự đưa tay véo má một cái thật đau thì mới khẳng định là không phải.

Đưa tay vào trong ngực, Quang Châu cẩn thận lấy ra một cái bọc để lên trên bàn, đây chính là cái bọc mà hấn lấy được khi lục soát ở trên người của tên áo đen bịt mặt nọ.

Theo như lời của Minh Tuệ, ở trong cái bọc này có chứa một thứ điển tịch mà có thể làm cho tất cả mọi võ giả trên đời này điên cuồng khao khát.

Hấn từ từ mở cái bọc ra, ở trong đó quả nhiên có hai cuốn sách, một cuốn là điển tịch võ công của tên áo đen có tên là “Kim Chung Trạo”, một cuốn còn lại chính là điển tịch bí ẩn của tăng nhân nước Việt mà năm xưa Bồ Đề Đạt Ma cùng Pháp Thiên đã lưu lại - “Già Lam Chân Kinh”.

Cả câu chuyện về cái Già lam Chân Kinh này phải nói là cơ duyên của dân Việt, ban đầu Bồ Đề Đạt Ma đã tính truyền thụ Già Lam Chân Kinh cho Huệ Năng, nhưng Huệ Năng lại không chú tâm học tập, suốt ngày chỉ để ý học lấy Dịch Cân Kinh cùng các loại võ công khác để rồi sáng lập nên Thiếu Lâm Tự, thật ra bản thân hấn không biết cũng không hiểu , Già Lam Chân Kinh mới thật là tinh túy, là nguồn gốc xuất phát của mọi môn võ công trong phật môn.

Cái này chính là quá tiện nghi cho dân Đại Cồ Việt rồi, sau khi đến Giao Châu thì Pháp Thiên liền cảm nhận thấy nơi đây non nước hữu tình, con người thân thiện có ngộ tính phật pháp rất cao, những điều đó khiến cho ông rất thích thú, cho nên đã quyết ý ở lại Giao Châu, thành lập nên Ấn Thế Tự trên đỉnh của ngọn núi Phù Vân cao vút để tiềm tu, riêng Bồ Đề Đạt Ma về sau biết được tin Lưu Tống sụp đổ, gấp rút trở về Trung Quốc giúp cho đệ tử Huệ Năng duy trì phật giáo, đành phải giao lại “Già Lam Chân Kinh” cho Pháp Thiên bảo quản, truyền thụ cho chúng đệ tử nơi đây.

Trải qua mấy trăm năm phát triển, Ấn Thế Tự đã cho ra đời rất nhiều đệ tử cao tăng, phát dương phật pháp, đi khắp nơi trên đất Việt, phổ độ chúng sinh, võ công nhà phật cũng theo đó mà thâm thấu vào trong các môn phái võ Việt.

Người Trung Quốc thường có một câu tự hào rằng “võ công thiên hạ không đâu không xuất Thiếu Lâm”, thật ra họ đã sai mười phần rồi.

Ngày nay, sau khi Đinh Tiên Hoàng lập nước, phật giáo ở nước Việt càng là đã đạt tới một trình độ phát triển rực rỡ, Ấn Thế Tự giống như cái tên của nó, âm thầm lui vào dĩ vãng, trở thành thánh địa phật môn bí ẩn nhất của phật giáo Đại Cồ Việt.

Minh Tuệ chính là một trong những cao thủ bát đạo của Ấn Thế Tự.

Quang Châu mặc dù may mắn được thừa hưởng mấy thành công lực cao thâm còn sót lại của Minh Tuệ nhưng cũng không thể nào giống như trong truyện kiếm hiệp, ngay lập tức một bước lên trời, trở thành cao thủ đương thế, điều này có lợi mà cũng có hại.

Minh Tuệ trước khi chết đã dặn dò hẩn rất kỹ :

- “Công lực của ta truyền cho con đủ để con tu luyện đến thất đạo võ giả mà không phải mất nhiều thời gian, tuy nhiên bây giờ cơ thể con còn yếu, không có cách nào thừa nhận được một lực lượng to lớn như vậy, cho nên thầy đã tạm thời phong ấn nó ở trong đan điền, nhưng thời gian trôi qua phong ấn ấy cũng sẽ dần dần mất đi hiệu lực, con chỉ có thể từng bước tu luyện Già Lam Chân Kinh, hấp thụ từng chút một công lực của ta, nhưng bốn tự vì để ngừa vạn nhất đã phân Già Lam Chân Kinh ra thành hai nửa, một nửa giao cho ta bảo quản, trong phút chốc sợ ý lại bị tên gian tế kia cướp đi, một nửa còn lại thì ở trong tay phương trượng Vô Giới, sau khi con tu luyện xong nửa đầu của bộ Già Lam Chân kinh thì phải lập tức đi Ân Thế Tự gặp phương trượng Vô Giới, cầu người truyền cho nửa bộ còn lại, nếu không một khi phong ấn mất đi, con sẽ bị bạo thể mà chết, nhớ kỹ bộ Già Lam Chân Kinh này tuyệt đối không được để lộ ra ngoài, nếu không sẽ dẫn tới một hồi gió tanh mưa máu trên giang hồ, mang đến tai họa cho bản thân.”

Quang Châu vuốt mũi cười khổ :

- “Sự phụ của tôi ơi, thầy còn gài lại một chiêu này thật khiến cho tôi không thể không mang nửa bộ đầu của Già Lam Chân Kinh về Ân Thế Tự, người trước khi chết còn có thể tính toán vẹn toàn đến như vậy quả không hổ là cao thủ.”

Quang Châu cũng cho điều đó là bình thường, hẩn không hề oán trách sự phụ, một người xa lạ với một người xa lạ, có duyên thầy trò chỉ mới mấy canh giờ thì đâu có thể nào dễ dàng tin tưởng lẫn nhau, nhưng không hiểu sao, tận trong sâu thẳm đáy lòng lại có một chút gì đó mất mát.

- “Già Lam Chân Kinh mình không thể truyền ra ngoài, nhưng Kim Chung Trạo, võ công lợi hại như vậy cũng có thể để cho Đầu Trâu luyện tập, sau này cả hai anh em đều có võ công lợi hại, cho dù có xông pha thiên hạ thì cũng không phải sợ ai rồi.”

Quang Châu nhìn cuốn sách Kim Chung Trạo của tên bịt mặt áo đen mà âm thầm tính toán.

Sau đó, bàn tay run run cầm lấy cuốn Già Lam Chân Kinh mở ra, bắt đầu nghiên cứu.

Cuốn sách này quả nhiên không hổ danh là bí điển cao cấp của phật môn, nó chính là cái gốc rễ tinh túy nhất, luyện thành Già Lam Chân Kinh thì bất cứ môn võ công nào của phật môn đều có thể dễ dàng sử dụng được.

Sở dĩ lúc ở gia trang hoang phế, tên bịt mặt áo đen trước lúc chết, kinh hoàng thất thố là bởi vì khi ấy hẩn đã nhìn thấy Minh Tuệ sử dụng tới võ công Dịch Cân Kinh, là bí điển công phu mạnh nhất của Thiếu Lâm Tự chỉ truyền đời đời cho các vị phương trượng, hơn nữa một võ giả bình thường thì không có cách nào tu luyện được một lúc hai môn võ công trong người, mà Minh Tuệ ở vào lúc tranh đấu trước đó đã dùng là võ công Như Lai Thần Chưởng.

Mỗi một môn võ công có một cách vận hành chân khí khác nhau, nếu là cưỡng ép tu luyện, rất có thể sẽ bị xung phá, kinh mạch vỡ nát mà chết.

Già Lam Chân Kinh chính là do Phật Tổ sáng tạo mà ra, ở trong nó ẩn chứa tính phật pháp rất cao, người tu luyện Già Lam Chân Kinh mỗi khi đột phá một tầng sẽ phải vượt qua thử thách tâm ma, chỉ có khi ngộ ra chân lý phật pháp ở trong đó thì mới có thể vượt qua, đạt được một thân công lực khoáng đạt tuyệt cổ kim.

Luyện đến tận cùng sẽ giống như phật tổ có kim quang hộ thân, thập bát la hán trợ uy, ma quỷ gì cũng không thể làm hại.

- Ô ó ó ó !

Tiếng gà gáy canh năm, kéo Quang Châu ra khỏi sự nghiên cứu say mê, hai đêm thức trắng vậy mà cũng không làm cho hẩn có chút mệt mỏi nào.

Cẩn thận cất kỹ mấy cuốn sách vào một nơi bí mật, Quang Châu bước ra ngoài sân, vươn vai, hít sâu một hơi, tận hưởng làn không khí tươi mới, dù sao thì chuyện gì đến cũng sẽ đến, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, chỉ bằng cứ đơn giản vứt hết mọi lo âu ra khỏi đầu, sống một cuộc sống vô tư thì sướng hơn.

Đến bên cạnh cái lu nước, múc mấy gàu tắm rửa, nước mát lạnh, sáng khoái vô cùng, nhìn sang nhà bếp, đã thấy ánh lửa hồng bập bùng trong đó, khói bếp mang theo mùi thơm cháy lan tỏa khắp không gian, Phạm Yên lúc này đây đã thức dậy nấu nướng, nhìn thân hình thon thả xinh đẹp tựa như cánh bướm, qua lại trong nhà bếp, Quang Châu chợt mỉm cười cảm nhận lấy cuộc sống hạnh phúc đơn sơ của mình.

Sáng hôm nay, ngay sau khi ăn sáng xong, hẩn đã hứa dẫn theo hai anh em Đầu Trâu ra cửa thành nhìn xem vị thiên sư từ kinh thành tới để xây dựng đạo quán, bản thân hẩn cũng thật tò mò muốn biết, đạo sĩ thời nay là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Yêu Đạo

Thành Đại La do Cao Biền xây dựng, cao lớn mà hùng vĩ, tường thành cao tới tám mét với sáu cửa đại môn.

Hôm nay bởi vì đáp ứng lời cầu xin của Phạm Yến, muốn được nhìn thấy vị thiên sư đạo trưởng đến từ kinh thành, cho nên từ lúc sáng sớm, Quang Châu đã cố ý cho người chạy đi, đặt trước một cái bàn trên lầu hai của một quán rượu nằm ở trên con đường cái lát đá, con đường này dẫn thẳng đến công thành lớn phía Nam.

Chỗ ngồi sát cửa sổ, tầm nhìn thoáng đãng, bao quát khá tốt, bởi vì ở thời kỳ này vật liệu xây dựng bằng gạch nung thiếu thốn, nhân công kỹ thuật chưa cao, cho nên đại đa số nhà cửa ở trong thành đều là nhà cấp bốn xây bằng gỗ, chỉ có một vài tòa nhà rất hiếm hoi mới có lầu.

Quang Châu ngồi trên cao, liếc mắt nhìn xuống đường, chỉ thấy nơi đây ngựa xe như nước, người người đông đúc, dập diu qua lại, quả nhiên khác hẳn với những thước phim ảnh về lịch sử Việt Nam trên ti vi, nói chung nãy ông đạo diễn của chúng ta là không dám đột phá sáng tạo, chỉ biết rập khuôn cứng nhắc, đã vậy còn thiếu thốn tư liệu, xem phim còn dở hơn là coi tuồng đóng kịch.

Quang Châu dám khẳng định, nếu mà nãy ông đạo diễn có mặt ở đây ngay lúc này, nhìn cảnh trước mắt, ai dám nói người Việt xưa chỉ có chợ quê lạc hậu, nhà cửa toàn tranh với nứa, đường xá thì toàn đất đỏ bụi bặm?

Thật ra nếp sống của người dân chốn thành thị nào có thua kém gì bên Trung Quốc, chỉ có điều sử sách không có miêu tả rõ ràng, mà di tích thì hầu như đã bị chiến tranh hủy hoại gần hết.

Người Việt ta mặc dù nhân tài đầy rẫy, nhưng xuyên suốt quá trình lịch sử lại bị quân Trung Quốc xâm lược bắt đi rất nhiều, đó gần như là một dạng “chảy máu chất xám dân tộc” thật đau lòng, thử hỏi dân ta hiện nay có mấy ai biết được, ngay cả Tử Cấm Thành của nhà Minh sau này ở tại Bắc Kinh xa xôi kia cũng là do một người Việt thiết kế ra.

Vị thiên sư nghe đầu giờ Ngọ mới tới, trong khi chờ đợi, Quang Châu bèn kêu tên phục vụ dọn lên mấy món điểm tâm cùng hai bình rượu thượng hạng, bởi vì nông nghiệp thời nay còn rất kém phát triển, cho nên rượu chủ yếu được nấu bằng ngô và sắn, rất ít khi được nấu bằng gạo nếp.

- Anh cả, tại sao mọi người khi nhắc tới thiên sư, lại có vẻ háo hức như thế?

Quang Châu thắc mắc hỏi Đầu Trâu, Đầu Trâu chưa kịp trả lời thì tên Quân ngồi kế bên đã nhanh mồm nhanh miệng nhảy vô cướp lời:

- Việc này cả thiên hạ đều biết, năm xưa lúc Hoàng Thượng quật khởi, dẹp loạn mười hai sứ quân, được hai người đứng đầu Phật Giáo và Đạo Giáo lúc bấy giờ là đại sư Ngô Chân Lưu và đạo sĩ Đặng Huyền Quan giúp đỡ ủng hộ, sau khi lập nước, Hoàng Thượng đã phong cho đại sư Ngô Chân Lưu làm Tăng Thống ban hiệu là Khuông Việt Đại Sư, thống lĩnh toàn bộ tăng chúng Đại Cồ Việt; còn đạo sĩ Đặng Huyền Quan thì được phong làm Sùng Chân Uy Nghi, nghe nói vị đạo trưởng này chính là tiên nhân chuyển thế hạ phàm, pháp lực vô biên, trước đó người thường xuyên ngao du khắp nơi, vì dân chúng trừ yêu hàng ma, về sau Hoàng Đế cho mời mới lập nên Thanh Thiên Đạo Quán tại kinh thành, truyền giáo và thu nhận đệ tử, người nào gia nhập Thanh Thiên Đạo Quán ngoài việc sẽ có được pháp quyết tu luyện tiên pháp, hàng năm còn được phát kim đan uống, bách bệnh khó xâm, chính vì thế dân chúng khắp nơi mới háo hức khi nghe nói có vị thiên sư từ kinh thành tới mở đạo quán tại đây.

Quân nói liền từ từ một hơi xong, nhanh chóng cầm cái ly rượu lên, uống cạn một hơi cho đỡ khô cổ họng.

Quang Châu thì liên tục gật gù, tỏ vẻ như đã hiểu, nhưng trong lòng đối với vị Sùng Chân Uy Nghi kia càng thêm thắc mắc, hiếu kỳ và kiêng kỵ.

Nước Việt từ ngàn xưa đến nay chưa bao giờ tồn tại Đạo Giáo, mà khởi nguyên của Đạo Giáo thiên hạ chính là Ngũ Mễ Đẩu Đạo của Trương Lăng, thủ lĩnh giặc Khăn Vàng, cuối thời Đông Hán bên Trung Quốc, còn về Khuông Việt Đại Sư, người này không ai xa lạ, chính là cháu đời thứ tư dòng dõi của Ngô Quyền.

Lịch sử quả nhiên còn chứa đựng, cất giấu rất nhiều bí ẩn chưa được khai phá.

Đương lúc miên man, Quang Châu chợt nghe thấy phía dưới ồn ào huyên náo lên một trận, lập tức gác lại mọi suy nghĩ, cùng với mọi người đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới xem.

Hai bên vệ đường lúc này tràn ngập quan binh, đứng thành hàng bảo vệ, đông đúc dân chúng hiếu kỳ đứng đầy hai bên đường, kéo dài từ cửa Nam cho đến phủ Thái Thú.

Mọi người không phải chờ lâu, rất nhanh, từ phía đằng xa có một đoàn người từ từ tiến lại, đi đầu là hơn hai mươi đạo sĩ trẻ tuổi, thân mặc đạo bào trắng muốt, tay cầm cờ phướn, trên cờ vẽ hình thái cực âm dương cùng hàng chữ Thanh Thiên Đạo Quán, tiếp theo hai mươi đạo sĩ là mười đạo cô xinh đẹp cầm lư đỉnh tỏa khói hương thơm ngát, theo sau đó là một cỗ xe lớn như một căn phòng, do tám con ngựa cùng kéo, đi ở phía cuối cùng đoàn người là gần trăm tên đệ tử, lưng đeo trường kiếm, tay cầm phát trần.

Trong khi đại đa số mọi người đang chỉ trỏ trầm trồ tán thưởng khí thế thiên sư, thì ẩn trong đáy mắt Quang Châu lại lóe lên một tia khó hiểu, trong lòng hắn thầm than thở mãi không thôi:

- “Hại nước hại dân, chỉ là một lũ đạo sĩ nhỏ nhoi mà cũng dám phô trương thanh thế như vậy.”

Xóm nghèo, đêm đến, sương giăng.

- Chú hai, có chuyện gì quan trọng mà lại gọi anh đến phòng chú giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?

Trong căn phòng nhỏ, dưới ánh đèn cây leo lét, Đầu Trâu dùng một bộ mặt ngái ngủ thắc mắc hỏi Quang Châu.

- Anh cả, hai anh em ta biết nhau được bao lâu rồi nhỉ ?

Quang Châu không trả lời thẳng vấn đề mà nghiêm sắc mặt hỏi lại.

- Đến nay còn thiếu hai mươi ngày nữa là được tròn một năm.

Đầu Trâu nhanh chóng nhắm tịt, rồi trả lời, dưới ánh nhìn tinh minh sắc bén của người em kết nghĩa, hấn cũng tự động trở nên nghiêm túc, tỉnh táo hẳn ra.

Quang Châu gật đầu :

- Đúng vậy, chừng đó thời gian cũng đủ để em xem anh và Phạm Yến như người thân ruột thịt của mình, nhiều khi nghĩ lại, nếu như ngày đó mà không có hai người cứu giúp thì có lẽ cái xóm nghèo này đã không có một Châu thần y hôm nay.

Đầu Trâu ngẩn người :

- Chú hai, có việc gì khó xử chú cứ nói thẳng ra, anh em chúng ta đâu phải người xa lạ, cho dù Trâu này có chết vì chú cũng quyết không sòng lòng.

Đầu Trâu có tên thật là Phạm Thuận, Thuận trong chữ Thuận Phác, sở dĩ ở xóm nghèo Phạm Thuận có biệt danh là Đầu Trâu cũng bởi do cái dáng vẻ bề ngoài thô kệch to lớn, cùng sức khỏe hơn người thiên bẩm, sức của Phạm Thuận có thể dễ dàng vật ngã hoặc nhấc bổng một con Trâu trưởng thành trăm ký, mười người thanh niên khỏe mạnh nhất xóm cũng không thể nào địch lại hấn, đó là chưa kể đến sự lý lợm trong tính cách quật cường cũng thuộc hàng số một.

Phạm Thuận, Phạm Yến, hai anh em mồ côi cha mẹ, từ nhỏ chỉ biết nương tựa vào nhau mà sống, mặc dù là thân cô thế cô nhưng ở cái xóm nghèo này không có một ai dám bắt nạt hai anh em bọn họ, một phần cũng vì sự liều mạng của Phạm Thuận, một phần cũng vì sự thương cảm.

Nếu có ai đó nói rằng tính tình Đầu Trâu bình thường rất tốt bụng, rất thật thà, rất chân chất, Quang Châu đều tin, nhưng nói hấn ngốc nghếch, Quang Châu là người thứ nhất bác bỏ. Đầu Trâu này vốn là dạng người ngoài thô trong tinh, bình thường nhìn có vẻ ngờ nghệch nhưng khi gặp chuyện lại rất biết cách xử lý đâu ra đấy, chính vì vậy nếu như có một sự phụ tốt chịu khó dò dặt hướng dẫn cho hấn thì sau này Đầu Trâu chắc chắn sẽ trở thành một người không tầm thường.

Quang Châu sau khi nghe Đầu Trâu nói lời chân thành, trong lòng cảm động, nói ra :

- Mấy ngày nay, em đã hồi phục được trí nhớ, nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, hóa ra bản thân lại là người trong giang hồ, sự phụ chính là Thánh Y Hải Thượng Lân Ông. Năm xưa, em cùng sự phụ rời núi đi xa, chữa bệnh cho một gia đình bằng hữu với sự phụ, khi trở về thì bỗng dưng bị một toán cướp võ công cao cường chặn đường, sự phụ vì cứu em cho nên đã đẩy em ngã xuống sông, một mình người ác chiến với bọn chúng nhằm cản đường em cứ thế bám chặt vào một thân cây gãy, bị dòng nước cuốn đi, trôi mãi xuống hạ lưu thì mới được một gia đình chài lưới cứu vớt, nhưng không hiểu sao sau đó đột nhiên mất hết trí nhớ, lưu lạc nay đây mai đó, mãi cho đến khi gặp được hai người.

Nói xong liền thở dài một tiếng cảm thán.

- Bọn cướp khốn kiếp, dám làm hại em ta, tốt nhất đừng để cho ta gặp được, nếu không ta nhất định sẽ xé xác chúng ra làm trăm mảnh mới hả giận.

Đầu Trâu nghe xong cố sự, nổi giận đùng đùng, vỗ bàn một cái, sau đó quay sang vỗ vai Quang Châu, an ủi :

- Chú hai đừng quá thương tâm, mọi chuyện dù sao cũng đã qua rồi, bây giờ mấy anh em chúng ta phải cố gắng đùm bọc nhau sống cho thật tốt, nếu có cơ hội mà nói, anh sẽ giúp chú báo thù cho sự phụ.

Quang Châu nắm lấy vai hấn, thấy Đầu Trâu đã tin vào câu chuyện của mình phỉa ra, trong lòng thở phào một cái, nét mặt tỏ vẻ hết sức chân thành mà nói :

- Cảm ơn anh cả, sự phụ trước khi mất có truyền lại một pho võ công cho em, nhưng bản thân em khí huyết yếu kém không thích hợp luyện tập, bản thân em cũng không muốn vì thế mà làm cho võ công của sự phụ phải thất truyền, nghĩ đi nghĩ lại mấy hôm, liền thấy truyền lại cho anh cả là thích hợp nhất.

Đầu Trâu cả kinh :

- Như thế sao được ?

Quang Châu lập tức trấn an :

- Dù sao cũng là người thân trong nhà, có gì mà không được ? Có điều anh phải nhớ kỹ, không đến lúc bắt đắc dĩ, vạn vạn lần không được lộ ra cho người khác biết được mình có võ công.

Đầu Trâu ban đầu vẫn còn do dự, nhưng sau một lúc, dưới sự khuyên bảo tha thiết của Quang Châu, rốt cuộc hấn cũng gật đầu đồng ý.

Nếu như Bồ Đề Đạt Ma mà biết được Kim Chung Trạo - một trong tam đại thần công của Phật Môn do ông khổ công nghiên cứu sáng tạo ra, mà mấy trăm năm sau, phải đợi năn nỉ mới có người chịu học thì không biết trong lòng ông sẽ có cảm giác như thế nào.

Sau khi Đầu Trâu gật đầu đồng ý, Quang Châu bèn tỉ mỉ truyền khẩu quyết của đệ nhất quan và đệ nhị quan của Kim Chung Trạo cho Đầu Trâu.

Tiền Đầu Trâu về phòng xong, Quang Châu bèn quay lại giường ngồi xếp bằng, tâm vô tạp niệm, bắt đầu tu luyện tầng thứ nhất của Già Lam Chân Kinh. Tầng thứ nhất này chủ yếu là điều tức hơi thở theo một phương pháp nhất định, việc điều tức này giúp cho cơ thể nhanh chóng thanh lọc đi những cặn bã, dịch cân tẩy tủy, thông suốt kinh mạch, cũng như sinh ra chân khí tích tụ tại đan điền, khi chân khí tích tụ đầy đan điền thì chính là lúc đã đại thành tầng thứ nhất.

Do lúc trước, Minh Tuệ đại sư đã dùng chân nguyên của bản thân mình giúp Quang Châu dịch cân tẩy tủy, thông suốt kinh mạch, cho nên hần chỉ cần ngồi điều tức không lâu thì trong cơ thể liền nhanh chóng sinh ra một tia chân khí, tia chân khí này mỏng manh vô cùng, sau khi lưu chuyển một đại chu thiên thì khu trú ở vùng đan điền, đồng thời Quang Châu có cảm giác được, mỗi khi hần dùng ý thức thôi động tia chân khí ấy từ đan điền lưu chuyển lại một vòng đại chu thiên thì nó bỗng nhiều hơn hần, chỉ là nhiều hơn một ít nhưng điều này chứng tỏ rằng việc hấp thu lượng chân khí mà Minh Tuệ phong ấn trong đan điền của hần đang diễn ra rất tốt, có điều sau khi vận chuyển được tới đa ba vòng đại chu thiên thì Quang Châu đã mệt là cả người, không thể nào tiếp tục được nữa.

Những ngày tháng tiếp theo đó, Quang Châu cùng Đầu Trâu ban ngày thì lo hoàn thành công việc khám chữa bệnh, ban đêm thì vui mình trong tu luyện quên cả giờ giấc, sống tại thời đại này, cả hai đều ý thức được rằng chỉ có sức mạnh mới có thể bảo vệ được người mình thương yêu.

Cho đến một ngày nọ vào bốn tháng sau, cũng là ban đêm, khi Quang Châu đang nhắm mắt tu luyện điều tức như thường quy thì bỗng dưng cảm thấy có một luồng ánh sáng chói chang chiếu vào mặt.

Hần mở mắt ra liền lập tức nhận thấy mình đang nằm ở nhà, ở thế kỷ hai mươi mốt, năm 2013.

- Anh dậy rồi à ?

Một giọng nói ngọt ngào vang lên, khiến cho Quang Châu giật mình, vội vã bật dậy, chồm khỏi ghế xa lon nhìn về phía trong bếp, ở nơi đó, có một bóng hình quen thuộc khiến cho tim hần nghẹn ngào :

- Tổ Trinh, em ... em còn sống ư ?

- Anh nói bậy bạ gì đó ? Tôi nay liệu hồn.

Kèm theo tiếng mắng yêu là một ngón tay xinh xắn dí vào trán , cảm giác thật là chân thật vô cùng, Quang Châu vội vàng ôm chặt lấy người con gái trước mắt vào lòng, dường như hần sợ Tổ Trinh sẽ một lần nữa tan biến đi mất mãi mãi, hần thà tự lừa dối bản thân mình cũng không muốn tin đây chỉ là một giấc mơ.

Cuộc sống cứ thế trôi qua êm đềm, một năm, ba năm, mười năm, họ đã có với nhau những đứa con vô cùng đáng yêu. Quang Châu đã quên hết tất cả, hần cứ cho rằng mọi việc ở thế giới cổ đại, từ Đầu Trâu cho đến Phạm Yến chính là một giấc mơ kỳ lạ, một con ác mộng mà thôi.

Cho đến một ngày nọ, hần dẫn vợ con lên núi Yên Tử đi du lịch, khi lên gần đỉnh núi, bỗng dưng có một ngôi chùa nhỏ khiến cho Quang Châu rất tò mò, lúc bước đến gần, ngược nhìn tám biển bên ngoài, thấy được ba chữ “Ân Thế Tự” cổ lão tang thương, cả thân mình hần liền không tự chủ được mà run rẩy.

Cố gắng trấn an bản thân, bước qua cổng chùa, trên mảnh sân rộng lớn, chỉ thấy có một vị sư già đang chăm chỉ quét lá vàng rơi rụng, khi vị sư nghỉ tay quay đầu nhìn hần, Quang Châu lập tức loạng choạng lùi ra sau mấy bước, giọng run run thốt lên:

- Sư ... sư ... sư phụ !

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đột phá

Minh Tuệ dường như cũng không nhận ra Quang Châu, nét mặt từ hòa, ánh mắt nhìn thẳng vào hần, chấp tay mà nói :

- A di đà phật ! Nhân sinh như ảo như mộng, cái gì là thật cái gì là giả, tận trong đáy lòng mỗi người đều biết rất rõ, có điều thế nhân có mấy người chịu buông xuống tâm ma, sắc tức là không, không tức là sắc, vạn vật do tâm, chỉ có ai chấp nhận bản ngã của mình mới có thể đại giác đại ngộ.

Quang Châu sau khi nghe được lời nói của Minh Tuệ, trong tâm thức lập tức có một cảm giác bùng tình, thoát nhiên thế giới xung quang hần bắt đầu từ từ đổ vỡ tựa như một tấm gương, mà trong mỗi mảnh gương là mỗi hình ảnh phản chiếu về cuộc sống kiếp trước của hần, đó như là một câu chuyện kể lại : từ lúc Quang Châu được sinh ra, quá trình lớn lên, cưới được cô vợ hiền thực, hạnh phúc chưa được bao lâu thì vợ mất vì ung thư khiến cho hần

buồn bã chán nản, suốt ngày chỉ biết vui đầu vào trong bia rượu, cuối cùng bị tai nạn trong đêm mà chết.

Quang Châu cứ đứng như thế, nhìn lại những đoạn ký ức đau buồn của mình, hai dòng lệ bất giác tuôn trào, cả cái cuộc đời mà hắn đã từng sống qua trước đây, điều khiến cho bản thân hắn hối tiếc nhất chính là hắn đã không được sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc, gắn bó đến răng long đầu bạc cùng với Tố Trinh – vợ hắn, giờ đây, hắn chỉ có thể nhìn thấy nụ cười tươi tắn của cô ấy qua mảng gương ký ức mà trong lòng nhức nhối nghẹn ngào.

Thế giới ảo cảnh sau khi biến mất, Quang Châu liền trở về với hiện tại, đột nhiên ở trong đan điền cảm giác như có một dòng chân khí tinh khiết mạnh mẽ tuôn trào như một nguồn suối, dòng chân khí ấy tự động lưu chuyển qua khắp tứ chi bách hải, khiến cho toàn thân hắn có cảm giác thư thái, tràn trề sức lực.

- “Rốt cuộc thì mình cũng đã đột phá được tầng thứ nhất của Già Lam Chân Kinh.”

Quang Châu chậm rãi mở mắt ra, cẩn thận đánh giá, quan sát kỹ càng hoàn cảnh xung quanh thêm một lần nữa, sau khi chắc chắn là bản thân mình đã thoát ra khỏi ảo cảnh thì liền nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, hồi nãy trong lúc tu luyện, quả nhiên hắn đã gặp phải cửa ải thử thách tâm ma khi đột phá tầng thứ nhất của Già Lam Chân Kinh.

Đã là con người, ai cũng phải có tâm ma, cái gì gọi là tâm ma? Đó chính là những sự vật, sự việc, những tình cảm mà mỗi con người chúng ta đã âm thầm chôn giấu ở nơi sâu nhất trong tận đáy lòng, không bao giờ muốn nhìn thấy, sợ hãi khi phải đối mặt với chúng.

Già Lam Chân Kinh, mỗi một tầng đột phá là mỗi một lần người tu luyện phải trải qua thử thách tâm ma ảo cảnh, tâm ma này sẽ theo phân lượng sức mạnh của người tu luyện mà tăng dần độ khó lên tương ứng, chỉ có khi nào người chìm trong ảo cảnh tự thân ngộ ra được áo nghĩa Phật pháp ẩn trong đó thì mới có thể thoát ra khỏi ảo cảnh này, điều đó đòi hỏi người tu luyện phải có trí tuệ, tâm tình cũng như ngộ tính rất cao, nếu như một người không hội tụ đủ ba thứ đó thì linh hồn của người đó sẽ bị giam mãi trong ảo cảnh, cho đến khi cơ thể bên ngoài bị hao hết thọ nguyên mà chết đi.

Nghĩ tới ảo cảnh mới vừa rồi gặp phải, sự chân thật đến đáng sợ của nó khiến cho Quang Châu không khỏi sợ hãi than một tiếng, mười năm trong mơ thật ra cũng chỉ là nửa canh giờ bên ngoài mà thôi, nhưng thật sự cho đến lúc này đây, trong lòng hắn vẫn còn đọng lại rất nhiều cảm xúc, trải qua mười năm chung sống hạnh phúc với Tố Trinh trong ảo cảnh, hắn đã không còn gì để mà hối tiếc.

Đưa tay lên ngực, lấy viên xá lợi của Minh Tuệ ra xem, Quang Châu cảm thấy thật bất ngờ khi thấy nó đang tỏa ra ánh Phật quang lấp lánh, ánh Phật quang này giống như một luồng nhiệt lượng ấm áp tường hòa, nhẹ nhàng thấm thấu, xoa dịu tâm hồn, đem lại cho con người ta cảm giác rất yên bình.

Đứng dậy hướng về phương tây xá một cái, Quang Châu thầm cảm ơn sư phụ đã phù hộ, nếu như không phải lúc này ở trong lúc mấu chốt, viên xá lợi của Minh Tuệ đã tỏa ra Phật quang, thức tỉnh tâm trí hắn thì có lẽ hắn sẽ mãi mãi lạc lối ở trong tâm ma ảo cảnh cho đến khi chết.

Đạt đến tầng thứ nhất của Già Lam Chân Kinh, Quang Châu đã có thể dễ dàng thôi động công lực Kim Chung Trạo đệ lục quan, đáng tiếc Kim Chung Trạo cũng chỉ là tâm pháp tu luyện nội công Phật môn thuần túy.

- “Không phải là chiêu thức võ công, nhưng thế thì có hề gì, chẳng phải cũng chỉ là đánh lộn đám đá thôi sao? Có Kim Chung Trạo cường hoành hộ thân, chẳng sợ đao kiếm, cứ dấn lên đám cho nó một phát là xong rồi.”

Quang Châu đắc ý nghĩ thầm.

Cách nay bảy ngày, Đầu Trâu cũng đã tu luyện xong đệ nhất quan, tuy chậm nhưng mà chắc, điều này cũng khiến cho hắn rất an lòng.

Quay tới quay lui thì trời cũng đã hừng sáng, Quang Châu bèn nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc để lên núi hái thuốc. Hôm trước có một người trong xóm tìm được một cái cây có bộ rễ hình người khá lớn nhưng không biết là cây gì, liền đem đến cho hắn xem xét, ngay lập tức Quang Châu nhận ra đây chính là nhân sâm rừng lâu năm.

Hắn dựa theo phẩm chất, vòng tròn đồng tâm của lát cắt và tác dụng dược lý thì đã thẩm định được, củ sâm này chính là loại sâm có ít nhất ba trăm năm tuổi, điều này đã khiến cho hắn hết sức ngạc nhiên cùng vui mừng, thời kỳ mới lập nước, dân số còn ít, rừng núi hoang sơ, quả nhiên còn rất nhiều thứ chưa bị con người khai thác hết, loại dược liệu quý giá như vậy tất nhiên hắn phải nhanh chóng nhổ cho bằng hết, không thể để cho người ngoài biết được.

Vác chiếc gùi cùng bộ dụng cụ sau lưng, Quang Châu hăm hở lên đường.

Núi Nùng nằm chênh vênh về phía Tây Bắc của thành Đại La khoảng mười dặm, núi không cao lắm nhưng lại có rừng rậm hoang sơ phủ kín, nghe đâu trên núi còn có rất nhiều dã thú hung dữ cùng rắn độc cư trú, người bình thường không dám vào núi, chỉ có những thợ săn gan dạ nhất, lấy săn bắn làm nghề mưu sinh mới thường hay lui tới, có điều số lượng thợ săn rất ít.

Trời xanh mây trắng, giữa rừng núi hoang vắng, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng cùng tiếng dã thú kêu vang, có một người thanh niên dáng vẻ thư sinh cất bước như bay trên mặt đất, thân ảnh vừa mới xuất hiện chỗ này, chưa kịp nhìn rõ đã xuất hiện chỗ khác, tốc độ của người này rất nhanh, có thể khiến cho người ta lóa mắt.

Tác dụng của Già Lam Chân Kinh thể hiện thấy rõ, Quang Châu thích chí dồn chân khí xuống huyết dũng tuyến giữa hai lòng bàn chân, di chuyển không biết mệt mỏi, sau khi đến bên một tảng đá được người nhô nhân sâm trước kia làm dấu, hắn mới tạm thời dừng lại để định hướng.

Bước thêm ba mươi bước về phía Tây, vượt qua mấy bụi cỏ cao cùng một đám dây leo chằng chịt chắn đường, hiện ra trước mắt Quang Châu là một u cốc thanh tĩnh, từ phía trên cao có một cái thác nước nhỏ đổ xuống một cái đầm lớn, hơi nước bốc lên mù mịt như sương khói, thác nước này không

bắt nguồn từ đâu cả mà là trực tiếp do nước ngầm từ bên trong vách đá chảy ra, nước ở trong đầm xanh trong như màu ngọc bích, có thể nhìn thấy được mấy chú cá đang khoan thai bơi lội ở dưới đáy, ở giữa cái đầm có một gò đất, cỏ xanh mơn mướt, mỗi khi có cơn gió thổi qua, đầm cỏ liền oằn mình rạp xuống, lộ ra trong đó rất nhiều cây nhân sâm quý giá, nếu như người nào đó không rành về cây thuốc thì rất khó nhận ra.

Quang Châu hết sức vui mừng, đang định lội sang hái thuốc thì bất ngờ nghe thấy một tiếng động lạ, dường như có mấy người đang di chuyển lại đây, còn cách nơi này tám trăm thước, hẩn lấy làm lạ nhưng không suy nghĩ nhiều, vội vàng nhún mình nhảy ra núp sau một tảng đá lớn nằm sau một lớp cỏ cao, nào ngờ ở sau tảng đá này đã có một người thanh niên đang ngồi xếp bằng, khiến cho hẩn giật mình.

Người này thân vải áo thô, độ chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt hàm hậu, trên áo có vết máu còn ướt, dường như là đã bị thương, hẩn sau khi thấy Quang Châu bất ngờ nhảy vào đây thì khuôn mặt trắng bệch, muốn phun máu ra nhưng cố nén lại, thân thể không thể cử động.

Quang Châu biết hẩn đang điều trị trị thương, vội vàng gạt đầu trấn an, ra dấu im lặng, sau đó chuyển sang một góc kê bên, ghé mắt nhìn ra ngoài.

“Vù ! Vù !” mấy tiếng vang lên, sau đó trong u cốc liền có hai bóng người khinh thân mà đến.

Một nam một nữ, thân mặc đạo bào.

- “Là người của Thiên Đạo Quán ! Mẹ nó ! Không phải số mình xui xẻo như vậy chứ ? Cứ mỗi lần ra ngoài là gặp chuyện.”

Quang Châu cả kinh, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, không biết bọn người này cùng tên thanh niên kia đến tột cùng có quan hệ gì, âm thầm mắng to trong lòng.

Đạo nam và đạo cô sau khi đáp xuống đất, cẩn thận đánh mắt quan sát một vòng, cuối cùng đạo cô nhỏ giọng nói :

- Nhị sư huynh, không phải anh nói với em rằng đại sư huynh đã bị anh đả thương không thể chạy xa được sao, thế nào mà đến giờ này chúng ta vẫn chưa tìm thấy người đâu ?

Tên đạo nam được gọi là nhị sư huynh kia lạnh lùng đáp trả :

- Hừ ! Ta nào có ngờ, hẩn mặc dù đã uống chén canh có thuốc độc do muội đưa cho, nhưng chó cùng cắn người, hẩn lại có thể mặc kệ nguy cơ độc phát mà chống cự bỏ chạy.

Quang Châu quan sát để ý, người thanh niên bên cạnh mình khi thấy đạo cô kia xuất hiện thì nét mặt đầy vẻ bất ngờ không dám tin, sau khi nghe hai kẻ đó đối đáp thì lại tỏ vẻ căm hận cùng đau khổ, có thể đoán được rằng, hẩn cũng không ngờ tới, vị sư muội mà mình hết mực thương yêu kia lại có thể nhẫn tâm hạ độc hẩn.

Quang Châu hết sức tò mò, không hiểu sao hai tên kia lại làm ra cái việc thất đức như thế, dù sao cũng là đồng môn với nhau, đoạn cố gắng lắng tai nghe ngóng :

- Ta có một cách này, có thể khiến cho đại sư huynh tự động lộ đầu ra nhưng muội phải chịu chút thiệt thòi.

Đạo nam nói.

- Cách gì ?

Đạo cô hỏi.

- Chẳng phải từ nhỏ tới lớn hẩn rất là yêu muội sao, chỉ cần muội giả làm con tin bị ta uy hiếp, ta không tin hẩn không trở về cứu muội.

Đạo nam lạnh lùng nói.

Đạo cô nghe xong, trong lòng hơi do dự, nhưng sau một lúc liền hạ quyết tâm nói ra :

- Được ! Nhưng sau khi việc thành công, huynh cũng đừng quên những gì đã hứa hẹn với muội.

Sau khi bàn bạc thống nhất xong, tên đạo nam liền điểm lấy mấy đạo huyết trên thân đạo cô, rồi lấy kiếm kề trên cổ sau đó đề khí hét lớn :

- Đại sư huynh ! Sư muội đã lọt vào tay ta, nếu như ngươi còn không ra, đừng trách ta vô tình.

Đạo cô còn phôi hạp, giả bộ khóc lóc :

- Đại sư huynh ! Huynh chạy mau đừng để ý tới muội, kiếp sau muội sẽ đền đáp ân tình của huynh.

Quang Châu trông thấy cảnh này, quả thật là rất khó chịu :

- “Vô si ! Quá vô si !”

Quay sang bên cạnh liền thấy tên thanh niên hai mắt long song sọc, hai nắm tay xiết chặt.

Quang Châu thăm kinh hải, trong lòng liên tục suy tính cách giải quyết như thế nào cho tốt, nếu chẳng may mình bị cuốn vào chuyện không đầu này, nhìn thân pháp lúc đến đây hồi nãy của hai tên đạo sĩ này khá cao, hẳn đại khái đoán được bọn chúng là cao thủ lục đạo, một kẻ mới vận dụng được Kim Chung Trạo đệ lục quan như Quang Châu đụng vài ba gã võ giả tứ đạo thì được chứ còn lâu mới đủ khả năng đối phó với bọn chúng, cái vấn đề này quả là quá nan giải rồi.

Tên đạo nam thấy sau khi thấy gọi mãi mà đại sư huynh vẫn bất vô âm tín, tức giận trong lòng, bèn làm ra hành động quyết liệt hơn :

- Nếu ngươi còn ngoan cố, ta sẽ hãm hiếp người yêu của ngươi ngay tại đây, xem ngươi làm thế nào.

Nói rồi vẻ mặt hung hãn, bắt đầu xé áo đạo cô, vẻ phản đạo cô càng là kinh ngạc trước hành động điên cuồng của tên đạo nam, cái này đâu có trong kịch bản, hoảng sợ , vội vàng lấp bắp :

- Nhị sư huynh, ngươi ...

Đạo cô muốn chống cự, nhưng trước đó đã bị điểm huyết khổng chế nên không thể phản kháng được chút gì.

Thật ra, tên đạo nam ban đầu chỉ có ý định hù dọa cho đại sư huynh đi ra, nhưng sau khi xé áo của đạo cô, thấy được da thịt nõn nà, cặp đùi thon gọn trắng như tuyết, bộ ngực đầy đặn gọi cảm thì thú tính nổi lên, định hóa giả thành thật, khiến cho đạo cô sợ hãi khóc lóc om xòm.

Quang Châu cứ đứng chết trân, trợn mắt mà nhìn sự việc phát sinh, trong lòng thầm hô đáng đời cho đạo cô độc ác nọ, ai ngờ đâu đúng lúc này bên tai chợt nghe một tiếng thở dài, người thanh niên đã phi thân ra khỏi chỗ núp, vùng vằng tấn công về phía tên đạo nam.

Tên đạo nam thấy thế công mãnh liệt như vậy cũng không có khẩn trương lúng túng chút nào, từ nãy đến giờ hẳn không có giây phút nào mất cảnh giác, nhanh chóng lộn người ra sau, trường kiếm múa tít một vòng như độc xà đáp trả lại người thanh niên.

Người thanh niên biết mình đã trúng độc, cộng thêm nội thương lúc trước, không còn sống được bao lâu, cho nên chẳng thèm lưu thủ cái gì, liều mạng công tới, chiêu chiêu đổi mạng, điều này khiến cho tên đạo nam rất là hoảng sợ, lúng túng tay chân, hẳn biết vị đại sư huynh này của mình nhìn bề ngoài có vẻ như ngu ngốc nhưng một thân võ công đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, là võ giả lục đạo đỉnh phong, còn nửa bước nữa là tiến vào thất đạo võ giả, chính vì vậy điều hy vọng của hắn chính là tận lực kéo dài thời gian cho đến khi đại sư huynh bị độc phát, sức tàn lực kiệt.

Nếu mà sự việc diễn ra đúng theo như những gì tên đạo nam kia tính toán, thì hôm nay người thanh niên này chắc chắn phải bỏ mình chết oan, nhưng xui xẻo cho tên đạo nam này là nơi đây còn lờ ra một cao thủ mới bước vào hàng ngũ võ giả tứ đạo, đứng ngoài rình rập như Quang Châu, đúng là người tính không bằng trời tính.

Quang Châu không thể để cho người thanh niên kia chết được, nếu hắn chết, Quang Châu chắc chắn toi mạng theo.

Một chiêu “phong khôi bát phương” của người thanh niên bức cho tên đạo nam phải nhảy lên cao né tránh, đúng lúc này, có ba mũi tên mang theo thập thành công lực của Kim Chung Trạo đệ lục quan đột ngột từ phía sau bắn tới, phong kín đường lui. Đối mặt với hai sự lựa chọn nguy hiểm, tên đạo nam liền quyết đoán một tay dùng kiếm đỡ thế chưởng, một tay đánh rớt hai mũi tên, chấp nhận cho mũi tên còn lại bắn trúng vai.

Tên đạo nam sau khi đáp xuống một khoảng cách khá xa liền vội vàng vận nội công bức kinh Kim Chung Trạo ra ngoài, nếu như đó là một mũi tên tầm thường thì không nói gì, nhưng mũi tên này lại là mũi tên thành danh giang hồ của vị thần y nổi tiếng xóm nghèo, trên đó có tẩm bột của cây Anh Túc , khi tên đạo nam vận nội công, tác dụng của bột cây Anh Túc lập tức tác dụng nhanh hơn, mãnh liệt hơn mấy lần, khiến cho tên đạo nam tê liệt nửa người, thần trí mơ hồ.

Chớp lấy cơ hội, người thanh niên liền dùng một chiêu “xuyên tâm chưởng” đánh nát tim tên đạo nam, làm cho hắn chết ngay tắp lự.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Tám bản đồ bí ẩn

Sau khi giết chết tên đạo nam, người thanh niên đột nhiên ngửa đầu lên trời cười lớn, tiếng cười thê lương mà âm trầm :

- Ha ha ! Lý Nam, cuối cùng ngươi cũng có cái kết cục này.

Nói rồi nhặt lấy thanh trường kiếm, xoay người sang, cố gắng lê từng bước nặng nhọc về phía tên đạo cô đang nằm lơ lửng trên mặt đất, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng thống hận , hai thứ tình cảm trái ngược trộn lẫn vào nhau.

- Vì sao ? Ta có điều gì không phải với muội ? Ba viên trúc cơ đan đó ta còn định sẽ chia cho muội một viên.

Người thanh niên khó khăn hỏi, nơi khóe miệng chảy xuống một dòng máu đỏ tươi.

Đạo cô không có trả lời mà nhắm mắt lại, nước mắt tuôn trào ướt đầm đôi mi, nàng đã triệt để hối hận rồi, lỗi lầm lớn như vậy còn có cái gì để nói nữa đây, nguyên do cũng bởi vì quá yêu lời nói đường mật, cùng về bề ngoài hiền trai của nhị sư huynh, thêm vào đó là một chút tham lam mà nàng đã phản bội lại một người thật lòng tốt với mình, đến lúc này, khi đã nhận ra rõ bộ mặt cảm thú của tên nhị sư huynh thì đã muộn.

Mà cho dù nàng có hối hận thì sao ? Trên đời này làm gì có thuốc hối hận, chỉ có cái chết mới có thể chuộc hết lỗi lầm của nàng.

Đạo cô trong lòng hồ thẹn, quyết tâm muốn dùng cái chết để tạ lỗi với đại sư huynh, nàng cố ý đảo ngược chân khí, xung phá mấy đại huyết bị nhị sư huynh không chế, điều này khiến cho huyết khí chảy ngược, lục phủ tổn thương, khóe miệng trào máu.

Huyết vị được giải khai, nàng mỉm cười, nụ cười đau đớn, ánh mắt sầm hối nhìn vào khuôn mặt hiền lành của đại sư huynh, cố gắng dùng chút sức tàn nói lên một lời cuối cùng :

- Xin ...xin lỗi huynh ! Muội sai rồi.

Sau đó tắt thở.

Người thanh niên nhìn đạo cô chết mà ngỡ ngàng thất thần, hần chống kiếm xuống đất, liên tục ho ra mấy búng máu, nét mặt đau khổ, cố gắng hít sâu một hơi, hướng về phía tảng đá, nơi Quang Châu đang núp mà mờ lị :

- Người anh em, ngươi ra được rồi.

Quang Châu nghe hần gọi, cẩn thận bước ra ngoài ánh sáng, sau khi quan sát ẩn đường của người thanh niên, ngay lập tức Quang Châu biết được rằng hần đã như đèn cạn dầu trước gió, người thanh niên này đã sắp chết, cho dù hiện tại thân y Hoa Đà có thật sự sống lại đi chăng nữa cũng vô pháp khôi tử hồi sinh, sống được cho tới bây giờ có lẽ là do hần có một ý chí ngoan cường chống đỡ.

- Vị tráng sĩ này, xin huynh hãy nén bi thương, cố gắng bảo trọng thân thể, nơi đây đã không còn chuyện gì nữa, vậy tôi xin cáo từ đi trước.

Quang Châu thở dài, khẽ liếc về phía gò đất giữa đầm, đối với hoàn cảnh trước mắt, hần không biết phải nói cái gì cho tốt, đành lựa chọn rời đi là cách tốt nhất, đợi sau khi tên thanh niên này chết đi thì quay lại nhờ nhân sâm cũng không muộn.

- Khoan đã !

Hần đang định xoay người cất bước thì người thanh niên đột ngột lên tiếng ngăn cản.

Quang Châu nhíu mày quay lại, về mặt đề phòng, tay phải già bộ để sau lưng, bàn tay thò vào cái túi đựng tên, âm thầm nắm chặt lấy một mũi tên, đoạn lạnh giọng hỏi :

- Tráng sĩ có gì chỉ giáo ?

Người thanh niên lúc này đã vút kiếm, ngồi tựa vào gốc cây, không ngừng ho khan mà nói :

- Quang Minh ta sống ở trên đời này, trước giờ chưa từng nợ ai điều gì, tấm bản đồ cùng ba viên Trúc Cơ Đan này ngươi hãy lấy đi, xem như là ta cảm ơn ngươi vì đã ra tay giúp ta giết tên phản tặc báo thù, còn về sau, có đoạt được thiên thư hay không, phải xem vào vận số của ngươi rồi.

Hần nói xong liền thò tay vào ngực, lấy ra một cái túi da quăng về phía trước.

Quang Châu cẩn thận dùng một cây tiễn dài khều cái túi da lên, sau khi xác nhận không có gì nguy hiểm mới an tâm cầm lấy, cũng không vội mở ra, chỉ hướng về người thanh niên mà gật đầu :

- Đa tạ !

Người thanh niên trông thấy thái độ cẩn trọng của Quang Châu, cũng không có tỏ vẻ khó chịu gì, sâu trong đáy mắt thậm chí còn lộ ra một ít tán thưởng, nếu như mà trước đây hần có một ít cẩn thận như thế thì đã không phải lọt vào âm mưu cạm bẫy của hai kẻ tiểu nhân kia rồi, “cẩn tắc vô áy náy” lời ông bà nói từ xưa đến nay chưa bao giờ sai, đáng tiếc ...

- Ta cũng nhắc nhở ngươi, để tránh rơi vào tình trạng như ta, nên nhớ, tấm bản đồ đó ngàn vạn lần không được để cho người thứ hai biết được, cho dù người đó có là người thân thiết nhất của ngươi đi chăng nữa, sau này nếu có gặp phải người của Thanh Thiên Đạo Quán thì nhanh chóng tránh càng xa càng tốt, lời ta đến đây đã cạn, từ nay chúng ta coi như không ai nợ ai.

Nói rồi ngửa đầu lên nhìn trời, tự hỏi bầu trời xưa nay vẫn vậy, vẫn cao và xanh, trên trời mây gió tự do phiêu lãng, chỉ có sự thuần khiết trong trẻo, đơn giản với hai màu sắc xanh trắng, mà sao ở dưới vòm trời đẹp như thế này, thế nhân lại có nhiều tranh đấu đau khổ như vậy.

- Đẹp ...đẹp... quá !

Quang Minh thốt lên được mấy tiếng, sau đó đầu quẹo sang một bên tắt thở.

Quang Châu nghe hần nói, cũng tò mò ngược nhìn bầu trời, lúc này đây chỉ thấy ánh nắng chói chang của mặt trời xạ vào mắt, cảnh vật cũng không có gì

là đặc biệt, có lẽ chỉ có những người kề cận với cái chết mới có thể cảm nhận được rằng cuộc sống là một điều đẹp đẽ vô cùng quý giá.

Quang Châu thở dài một hơi cảm thán, làm thầy y là phải cứu người, nhưng hẳn lại không thể cứu được ai trong bất cứ bọn họ, căn bệnh của ba người này xuất phát từ lòng tham thẳm sâu trong tâm hồn, y học cũng phải bó tay.

Quay đầu nhìn xung quanh liền thấy ba cái xác chết lạnh lẽo nằm tro trọi, giữa núi rừng hoang vắng, Quang Châu bất giác cảm thấy rờn rợn cả người, có cảm giác ghê tởm, thẳm than cho cái số con rệp, sao toàn gặp phải những chuyện không đầu.

Làm người thì cũng phải có nhân tính, không thể nhẫn tâm để ba người bọn họ nằm đó cho thú rừng rỉa xác, Quang Châu dùng cái cuốc hái thuốc của mình đào ba cái hố to chôn bọn họ xuống, trước đó còn soát đồ thu được một mớ ngân lượng, dù sao người cũng đã chết, số tiền này cứ coi như là thù lao đào mộ đi.

Lo xong mọi chuyện thì đã đến giữa trưa, Quang Châu không chậm trễ thêm nữa, vốc miếng nước rửa mặt rồi lội ra gò đất ở giữa đầm nước, bắt đầu đào bới nhân sâm, cây nhân sâm thì có hơn chục cây, nhưng chân chính đạt được nhân sâm ba trăm năm thì chỉ có ba củ.

Quang Châu cứ tẩm tấc mãi, ba củ sâm này rất kỳ lạ có dáng vẻ bề ngoài như một con người, cũng có đủ thân mình tứ chi, mắt mũi miệng thì còn hơi mờ, đúng là độc nhất vô nhị. Rửa sạch mấy củ nhân sâm bằng nước đầm, hẳn cần thận bọc kỹ chúng lại, sau đó quảy gói lên vai, vui vẻ ra về, dọc đường đi còn tiện thay sẵn được mấy con thỏ béo múp, đào được vài củ khoai lang, hái được một ít ớt cùng rau rừng, thế là tối nay có món thỏ nướng ngon tuyệt cho cả nhà rồi.

Quang Châu về tới xóm nghèo thì đã xâm xẩm tối, lúc đi ngang qua nhà mù tú bà Hòe mập, mấy chị em khi nhìn thấy hắn liền bỏ mặc mấy ông khách, lũ lượt chạy ra chào kéo treu ghẹo, một số người tuy có tức giận nhưng cũng không dám ý kiến gì.

Đại Hùng - đại ca phía khu Nam mới đây đã tuyên bố với cả khu rằng thầy Châu chính là người thân của hắn, ai mà dám đụng đến thầy một cọng lông thì coi chừng xác trôi sông, tin tức này vừa ra liền khiến cho mọi người phải khiếp sợ ngạc nhiên, cho nên cả cái xóm này ai nhìn thấy Quang Châu cũng nhiều hơn một phần kính nể, không dám tùy tiện đắc tội.

Quang Châu cũng mặc kệ, hắn cũng chẳng phải loại dựa thế hiếp người cái gì, không ai đụng đến hắn, để cho hắn sống yên bình là tốt nhất.

Buông lời treu ghẹo một lát rồi về, nói thật nhiều khi hắn cũng rất muốn chơi bời cho thỏa, nhưng ý chí thì luôn nhắc nhở bản thân không được dễ dàng buông thả, chẳng may sa đoạ vào mấy thứ này có phải là tương lai mù mịt rồi không, chí khí và mục tiêu của Quang Châu không phải là suốt đời chôn thân ở cái xóm nghèo rách nát này, hắn muốn vươn lên tầng lớp thượng lưu trong xã hội, bảo bọc hai anh em Đầu Trâu có một cuộc sống thật tốt đẹp.

Đêm tối, sương xuống lạnh giá, nhưng ở trong căn nhà nhỏ đơn sơ của Đầu trâu thì lại ấm áp vô cùng, giữa phòng khách, trên bếp than hồng là một cái vỉ nướng tự chế, thịt thỏ thái lát sau khi được Quang Châu tẩm gia vị bao gồm mật ong, ớt, nghệ thì đem lên vỉ nướng, thịt khi chín có màu vàng óng, tỏa mùi thơm phưng phức, giòn tan trong miệng, tuyệt nhất là khi cuốn với lá cải xanh chấm muối tiêu chanh. (Thêm bia quá)

- Ngon quá anh hai ơi !

Phạm Yên cười thích chí, lần đầu tiên trong đời cô được ăn món nướng như thế này.

- Đúng vậy, rất ngon, anh không ngờ chú hai lại có tài nấu nướng tuyệt như vậy.

Đầu Trâu gật đầu khen phụ họa, tay vẫn không quên gấp lia lia, cả căn nhà tràn đầy tiếng cười hạnh phúc.

Tiệc kéo dài đến gần giữa đêm thì tan, ai về phòng nấy.

Lúc này, Quang Châu mới cẩn thận lôi cái túi da mà Quang Minh đã đưa cho hắn vào lúc sáng ra xem xét.

Trong túi có một tấm bản đồ kỳ lạ vẽ núi sông, trên bản đồ này không có chữ mà chỉ có rất nhiều hình vẽ minh họa, bốn góc có ký hiệu hình chim lạc tung cánh, tấm bản đồ không biết làm bằng da con gì nhưng lại dẻo dai vô cùng, thủy hỏa bất xâm, dao cắt không đứt.

Nếu theo ký hiệu chim lạc mà đoán, niên đại của tấm bản đồ này có lẽ là từ thời Văn Lang, có điều không biết là nó thuộc vào đời vua Hùng thứ mấy.

Quang Châu nhớ lại tình cảnh ban sáng, trước khi chết Quang Minh có nhắc tới hai từ “thiên thư”, vậy tức là tấm bản đồ này dẫn đến nơi cất dấu “thiên thư”. Điều này quả thật khiến cho Quang Châu rất tò mò, chẳng biết “thiên thư” này chứa đựng bí mật ghê gớm đến cỡ nào mà lại có thể khiến cho người người không tiếc thủ đoạn tranh đoạt như vậy, hơn nữa trong những sự tích lịch sử hoặc thần thoại của Việt Nam trước nay cũng chưa bao giờ nghe nhắc tới hai từ này.

Ngoài ra lời cảnh báo phải tránh xa người của Thanh Thiên Đạo Quán, cũng khiến cho lòng nghi ngờ lúc trước của Quang Châu đối với vị Sùng Chân Uy Nghi tại kinh thành kia càng thêm củng cố, lời nói của một đệ tử Thanh Thiên Đạo Quán đã chứng tỏ đạo giáo này có vấn đề, hay nói cách khác là bọn họ đang có âm mưu gì đấy.

Suy nghĩ cả mấy canh giờ muốn nứt óc mà Quang Châu vẫn chưa phát hiện được chút manh mối nào, mọi suy đoán đều bị bao phủ bởi một làn sương mờ mờ mịt mịt, ngay cả hình vẽ núi sông trên bản đồ hắn cũng chẳng thể nhận ra được cái nào, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải lựa chọn buông tha, chuyển sang nghiên cứu cái bình sứ đựng ba viên “Trúc Cơ Đan”.

Cẩn thận mở nắp bình, ngay lập tức có một mùi hương thơm ngát, thanh thuần, tỏa ra tràn ngập cả căn phòng khiến cho Quang Châu có cảm giác rất là

sáng khoái.

Hắn thận trọng đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay, kẹp lên quan sát, chỉ thấy viên thuốc này tròn như một viên bi, sắc ngoài đen bóng không một chút tỳ vết.

Trong nghề y, nói đến pha thuốc chế hoàn thì Quang Châu biết, nhưng luyện thuốc thành đan, cái môn này hầu như chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết và trong mớ tiêu thuyết ba xạo của mấy tay tác giả viết truyện Tiên Hiệp, Kiếm Hiệp của thời hiện đại mà thôi, nhưng cho dù có như vậy thì cũng không có nghĩa là nó không có thật, giống như là võ công vậy, luyện đan phải có bí quyết riêng, mà bí quyết quý giá đó thì đâu ai muốn dễ dàng truyền ra ngoài tựa như “xuân cung đồ” bán đầy phố chợ.

Lại nói đến quá trình trúc cơ, đây là quá trình khi mà một võ giả cứu đạo đột phá bình cảnh lên cảnh giới tiên thiên, để thúc đẩy cho quá trình này thuận lợi, đại đa số cường giả đều lựa chọn dùng thuốc dẫn làm phụ trợ, nhằm bổ sung thêm một ít tỷ lệ thành công, cho dù chỉ một phần trăm cũng đáng giá.

Tên thuốc đúng như danh vọng của nó, Trúc Cơ Đan này chính là loại thuốc tốt nhất để giúp cho võ giả đột phá, để chế ra một viên như vậy thì người chế đan không biết đã phải tổng hợp biết bao nhiêu dược liệu quý giá, tốn biết bao công sức, chính vì thế độ trân quý của nó thì khỏi phải nói.

Quang Châu hiện tại vẫn chưa biết được tác dụng của Trúc Cơ Đan, cũng không dám dùng bừa, cho nên đành luyến tiếc mà bỏ lại vô tình, hẳn chủ ý đợi đến sau này, khi đã tìm hiểu kỹ càng tác dụng của nó thì mới sử dụng, vậy mới an toàn.

Sau khi cất giấu kỹ càng mấy thứ đồ vật đó, Quang Châu như thường lệ bắt đầu tu tập Giả Lam Chân Kinh, sáng nay khi thấy được võ công của ba người kia, hẳn đã nhận thức được rất rõ rằng bản thân hắn còn rất yếu, lực lượng của hắn là rất nhỏ bé trên thế giới này, chính vì vậy hắn càng phải cố gắng chăm chỉ hơn nữa, không dám lơ là.

Còn về bốn cù nhân sâm quý kia, hắn đã có dự định sau khi phối phương bào chế hoàn tất thì sẽ đưa cho Đầu Trâu dùng thường xuyên nhằm đẩy nhanh tốc độ tu luyện Kim Chung Trạo, bản thân hắn vì còn có nguồn chân khí to lớn của Minh Tuệ truyền cho lúc trước chưa hấp thu hết nên không cần, nói chung làm người phải biết điểm dừng, tham quá không khéo lại nỗ lực quá thì hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Thái thú cầu y

Một ngày như mọi ngày, căn nhà nhỏ nơi vị Châu thần y cư ngụ ở trong xóm nghèo lúc nào cũng có mùi thuốc nam thoang thoang, tràn ngập không gian, phía ngoài mảnh sân nhỏ luôn luôn chật kín người đến khám bệnh, họ kiên nhẫn ngồi trên từng chiếc ghế dài xếp ngay ngắn, đợi đến lượt khám của mình.

Tên Quân lạnh lẽ, hăng hái qua lại, quản lý trật tự, gọi tên bệnh nhân.

Tên Bằng thì cùng một vài người nữa chịu trách nhiệm sơ chế dược liệu ở phía sau.

Hai cái tên giang hồ này kể từ hồi đến làm công cho Quang Châu, bị công việc bề bộn quán vào thân đã trở nên thành thục ra hẳn, bớt đi cái tính du côn du đảng bột bột ngày xưa.

Quang Châu tất nhiên cũng không để cho bọn hắn chịu thiệt thòi chút gì, mỗi tháng đều trả công và thưởng rất hậu, điều này khiến cho trong lòng hai tên Bằng và Quân vui sướng không thôi, công việc tuy có cực một tý nhưng tiền lương tương đối cao, quan trọng hơn là cuộc sống hiện tại an toàn hơn cái việc chạy theo đại ca Đại Hùng, cả ngày phải sống trên đầu ngọn đao như lúc trước, cha mẹ bọn chúng vì thấy con mình nên người lại càng biết ơn cảm kích vị Châu thần y mãi.

Bệnh nhân đến khám đông nhất là vào buổi sáng, có hôm đông đến hơn một trăm người, tiền khám bệnh hốt thuốc tuy rẻ, nhưng tích tiểu thành đại, tiền thu vào mỗi ngày cũng gần năm lượng bạc, tính ra sơ sơ một tháng trừ những ngày Quang Châu nghỉ không làm ra, doanh thu cũng đạt tới con số một trăm lượng bạc, tương đương với một lượng vàng.

Bệnh nhân đủ thứ hạng người, ngoài dân xóm nghèo ra còn có người trong thành nghe danh mà tìm đến, một số nhà giàu có thì cho xe ngựa rước thầy đến nhà, tất nhiên mỗi lần như vậy bọn họ đều bị Quang Châu móc một khoảng chi phí không nhỏ, không phải hắn tham lam cái gì mà khoản chi phí ấy sẽ bù vào cho những người nghèo không có tiền khám bệnh.

Thầy y thì không cần phải sống sao ? Câu trả lời thì rất rõ ràng rồi.

Chính vì thế, số người nghèo mang ơn vị thầy thuốc này cũng khá nhiều, Quang Châu rất linh động trong mấy chuyện này, đề ra quy định, ai không có tiền khám bệnh thì chịu khó lên núi hái dùm hắn một số cây thuốc, hoặc là phụ giúp chặt cây, rửa dược liệu ... là được.

Thời đại này nguồn bán dược liệu rất là khan hiếm, nguồn thuốc chủ yếu là thuốc bắc từ phía Tổng quốc nhập sang, giá cả thì trên trời dưới đất mà tính ra chất lượng lại chưa chắc tốt bằng thuốc nam, vừa rẻ vừa dễ kiếm.

Một số nhà hàng xóm lân cận còn bắt đầu trồng thuốc bán lại cho Quang Châu với giá rẻ, kiếm thêm thu nhập ổn định.

Danh vọng của hắn cũng vì vậy mà dần dần nổi lên, ít nhất là tại khu xóm nghèo này, tất cả mọi người, ai cũng đều biết mặt vị “lương y như từ mẫu” còn rất trẻ tuổi ấy, trong lòng họ kính trọng vô cùng, mỗi lần đi dự đám tiệc, Quang Châu đều được người ta trang trọng mời lên ngồi bàn trên, một tiếng “thưa thầy” hai tiếng cũng “thưa thầy”, đức cao vọng trọng như thế lại khiến hắn có đôi lúc ngại ngùng.

Mấy cô thiếu nữ trong xóm thì nhìn hắn si mê, mơ mộng, thậm chí đã có rất nhiều nhà nhờ bà mối chạy đến nhà Đầu Trâu đập cửa lên tiếng, nhưng đều bị Quang Châu nhã nhặn từ chối, hắn thấy mình còn quá trẻ chưa muốn lấy vợ lúc này.

Tính ra Quang Châu năm nay tròn mười chín tuổi, ở cái xã hội phong kiến đã gọi là già, người ta từ mười ba mười bốn tuổi đã lập gia đình, đến cỡ tuổi hắn còn cái đây nhà.

Mấy bà mối sau khi thấy dụ dỗ Quang Châu không được thì bắt đầu quay sang Đầu Trâu, thậm chí là Phạm Yến, khiến cho hai anh em bọn họ ngượng ngùng không thôi, suốt ngày bị Quang Châu lấy vấn đề này ra chọc ghẹo.

Hôm nay, buổi trưa bệnh vắng, Quang Châu liền tranh thủ giây phút hiếm hoi, bắc một cái võng dưới gốc cây bưởi trong sân vườn sau nhà, nằm đu đưa thưởng gió. Hắn đang thiu thiu ngủ thì nghe thấy phía trước cổng có âm thanh ồn ào vọng lại, cứ tưởng là hàng xóm chửi nhau nên cũng mặc kệ, lười đứng dậy xem, nào ngờ qua một lát, Đầu Trâu bỗng hét ha hét hải chạy lại, nét mặt sợ hãi, miệng nói lắp bắp :

- Chú hai ! Dậy ... dậy... mau, có nha sai tới.

Quang Châu nghe thế liền bật mình ngồi dậy, tỉnh cả ngủ, trong lòng suy nghĩ rất nhanh :

- “Nha sai của nha môn sao lại tới đây ? Minh trước giờ chưa từng phạm pháp, cũng chưa từng đắc tội ai, thật là kỳ quái.”

Trong lòng chột dạ, nhưng cũng không dám chậm trễ, bước nhanh ra trước nhà.

Trên khoảnh sân nhỏ lúc này đây có mười nha sai, hông cài một cây kiếm, tay cầm trường côn, đứng thành hai hàng, vây kín mảnh sân, người nào người nấy sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, ở phía ngoài cổng không xa, dân chúng hiếu kỳ bu đến chỉ trỏ.

Quang Châu vừa mới bước ra, lập tức từ phía sau đám nha sai ấy có một người trung niên bước lên, người này chừng bốn mươi tuổi, áo dài khăn đóng thuần một sắc đen, râu để ba chòm, dùng một cái thái độ lạnh nhạt, vênh vác nhìn đám người Quang Châu mà hỏi :

- Người nào là Châu thần y ?

Quang Châu bình tĩnh tiến lên cười nói:

- Chính là kẻ hèn này, không biết quan lớn đây là ?

Tên trung niên sau khi nhìn thấy Quang Châu chấp tay báo danh, trong lòng không dám tin vị thần y nổi danh gần đây của thành Đại La lại là chàng thanh niên trẻ tuổi lịch sự trước mắt, còn tưởng rằng có kẻ to gan đùa bỡn mình, liền tròn mắt mà quát lên :

- Ngươi dám đùa giỡn bản quan ? Người đâu, đánh hắn hai mươi côn cho ta.

Mấy nha sai nghe lệnh định sẵn tay áo tiến lên, nhưng bấy giờ dân chúng đứng phía ngoài cổng đã nhao nhao hô to :

- Đó chính là Châu thần y, các người chớ nghi oan cho người tốt.

Thấy dân chúng phản ứng gay gắt, tên quan chột dạ, bèn hạ giọng hòa hoãn :

- Nếu người đứng là Châu thần y như lời đồn, mau mau thu xếp theo ta đến phủ Thái Thú, Thái Thú đại nhân có lời mời người đến chẩn bệnh, nếu có gì sai sót, cần thận cái mạng của ngươi.

Quang Châu nhướng mày, trong lòng tức giận, âm thầm chửi mắng không thôi :

- “Con bà nó ! Có cái loại mời người ta đến chữa bệnh mà cũng bá đạo như vậy hay sao ? Ở thời đại của ta, cho dù là thủ tướng chính phủ, khi gặp bác sĩ cũng là “dạ bác em bệnh”, chứ đâu như thế này. Hừ ! Cứ đợi đấy, xem ta trị các ngươi thế nào.”

Trong lòng thì chửi như thế, nhưng ngoài mặt vẫn khiêm cung thủ lễ, hắn biết rõ câu nói “xưa nay dân không đấu với quan”.

- Xin quan lớn đợi cho chốc lát, để tôi thu xếp y cụ.

Quang Châu nói rồi xoay người đi vào trong nhà, Phạm Yến lo lắng đi theo, giúp hắn soạn y cụ.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Quang Châu theo tên quan bước ra ngoài cổng, liền thấy một cỗ xe hoa lệ đã đợi sẵn, lập tức leo lên, dưới sự hộ tống của mười nha sai, cỗ xe hướng về phủ Thái Thú mà đi.

Xe đi dọc theo con đường cái lớn dẫn vào trung tâm thành, xung quanh có tiếng rao hàng buôn bán nhộn nhịp không ngừng vang lên, xe đi đến đâu người

dân nhìn thấy đều sợ hãi, tự giác tránh đường, đầu cúi thấp xuống.

Quang Châu lúc này đây không có chút cảm hứng ngắm cảnh, ngồi trong thùng xe mà cứ suy nghĩ miên man, tên quan ngồi đối diện thì cứ trừng mắt quan sát hẩn chăm chăm, tựa như đang xăm soi một thứ đồ gì đó vô cùng quý giá.

Quang Châu chịu không nổi cái loại không khí quý dị này, đành cố ý ho khan một tiếng, sau đó nhắm nghiền hai mắt giả bộ cao nhân, bề ngoài làm ra vẻ điềm nhiên như không.

Xe đi hết một canh giờ thì dừng lại trước một cái phủ to lớn đầy khí phái, hai cánh cửa chính được đúc bằng sắt dày đồ sộ, dưới bậc thềm có hai con sư tử đá ngồi canh, nhe nanh khoe vuốt, linh hầu như tượng đúc đứng canh gác hai bên, vô cùng sâm nghiêm.

Quang Châu cùng tên quan hộ tống dưới sự dẫn đường của người hầu, đi tới phòng khách ở trong phủ, chờ đợi không bao lâu thì có một người đàn ông áo mũ sang trọng bước vào, người này có lẽ ngồi ở vị trí cao đã lâu cho nên từng cử chỉ của hắn đều phát ra một vẻ uy nghi tự nhiên.

- Hạ quan ra mắt đại nhân ! Bẩm đại nhân, hạ quan may mắn không làm nhục sứ mệnh ngài giao phó, người này chính là Châu thần y theo như lời đồn.

Tên quan hộ tống tiến lên nói trước.

Quang Châu liếc mắt nhìn tên quan này một cái, trong lòng rất là xem thường, bộ dáng hẩn bây giờ chẳng có gì là hống hách vênh váo như lúc trước, mà thay vào đó là nét mặt tươi cười nịnh bợ, lúc nào cũng cung cung kính kính.

- Thảo dân Quang Châu ra mắt quan lớn.

Quang Châu quý xuống làm lễ, cái này là hẩn bắt buộc dĩ, bởi vì sự phân tằng cũng như lễ giáo của thời đại phong kiến được quy định rất nghiêm ngặt, quan với dân khác nhau một trời một vực, hơi sơ sẩy một chút là có thể mang họa vào thân như chơi, thôi thì nhập gia tùy tục, đằng nào hẩn cũng chả mất gì.

Quan Thái Thú sau khi nhìn thấy vị thần y trẻ tuổi cũng sững sốt mất một hồi, sau đó liền hỏi :

- Người chính là vị Châu thần y mới nổi danh gần đây ?

Quang Châu khiêm tốn trả lời :

- Danh xưng thần y là người đời đặt cho, thảo dân không dám nhận, nhưng thảo dân đích thực chính là vị Châu thần y mà quan lớn nói đến.

Quan Thái Thú gạt đầu hẩn lòng :

- Quả nhiên tuổi trẻ tài cao, người hãy mau đi theo ta.

Đoạn quay sang tên quan hộ tống :

- Hà Tham Sự, nếu con ta hôm nay có thể chữa khỏi bệnh, bốn quan sẽ nhớ kỹ công lao của người, bây giờ người hãy lui đi.

Hà Tham Sự vội vàng chắp tay :

- Tạ ơn đại nhân ưu ái, công lao nhỏ bé không đáng nhắc tới, hạ quan xin được cáo lui.

Nói rồi vội vã đi ra ngoài.

Còn lại một mình, Quang Châu từ tốn đi theo vị quan Thái Thú, vừa đi vừa nghe ông ta kể về chứng bệnh lạ của con mình.

Vị quan này năm nay đã chừng hơn sáu mươi tuổi, cái tuổi xưa nay hiếm, mặc dù thế thiếp đầy nhà nhưng chỉ có duy nhất một mụn con, con của ông năm nay cũng đã ngoài ba mươi tuổi nhưng không biết vì sao lại không thể có con, mà vị quan Thái Thú này lại là trưởng đích tôn của một họ, không có cháu thừa tự nổi dôi là không được, mặc dù bấy lâu nay ông đã chạy chữa danh y kỳ sĩ khắp nơi nhưng vẫn hoàn vô vọng, áp lực của dòng họ khiến cho ông không thể từ bỏ, nay nghe danh Quang Châu chữa bệnh như thần cho nên liền phái người mời đến chẩn bệnh, có điều trong lòng ông cũng không có ôm quá lớn hy vọng.

Quang Châu sau khi nghe xong căn nguyên thì thờ dài trong lòng :

- “Bệnh vô sinh thời nào cũng có, đúng là khổ.”

Hai người liền tiếp đi qua mấy dãy hành lang, đến một gian nhà nhỏ hoa lệ.

- Thửy con, có Hoài Nhân con ta ở trong đó không ?

Quan Thái Thú cất lời hỏi một thiếu phụ xinh đẹp đang chăm sóc chậu hoa trước sân, cô gái này chính là vợ cả của con ông.

- Thừa cha, chồng con mới vừa rồi cảm thấy mệt mỏi, đã trở về giường nghỉ ngơi.

Người thiếu phụ lễ phép trả lời.

Quan Thái Thú gạt đầu, không nói gì nữa, đẩy cửa dẫn Quang Châu tiến vào, chỉ thấy bên trong căn phòng này bốn bề u tối không có chút ánh nắng, giữa ban ngày ban mặt mà phải đốt mấy cây nến chiếu sáng, không khí ngột ngạt khó chịu.

- Con ta, con thấy trong người thế nào, cha đưa thầy thuốc đến xem bệnh cho con đây ?

Quan Thái Thú đến bên cạnh giường, ánh mắt thương yêu nhìn đứa con trai duy nhất của mình.

- Lại xem bệnh nữa sao ? Hay là thôi đi.

Tiếng người con trai gắt gỏng, Quang Châu nghe ra tiếng nói nhỏ yếu, trung khí mười phần ngất quạng, có lẽ là do bị quá nhiều danh y chữa trị nhưng lại không khỏi bệnh cho nên tính tình của vị công tử này có hơi cực đoan.

- Con phải vì cha vì cái dòng họ này mà cố gắng.

Quan Thái Thú nghiêm giọng trách mắng, vị công tử này dường như có vài phần sợ sệt cha mình cho nên cuối cùng cũng đồng ý cho Quang Châu khám bệnh.

Tiến đến cạnh giường quan sát, Quang Châu thấy nước da của vị công tử này quả nhiên là tái nhợt, rêu lưỡi trắng dày, trên mái tóc đen nhánh lốm đốm vài sợi bạc, lòng bàn tay bàn chân lạnh buốt, mạch ở tay trầm trì, hữu khí vô lực.

- Thầy, bệnh của con ta thế nào ? Có chữa được không ?

Quan Thái Thú thấy Quang Châu khám bệnh mà im như thóc, chẳng thềm hỏi han chút gì như mấy thầy thuốc khác trước đó thì trong lòng sốt ruột.

Quang Châu không trả lời ngay mà sau khi buông tay vị công tử đó ra, hẩn từ từ đi tới cái bàn, rót cho mình một ly nước trà, ngửa cổ uống cạn, sau đó nhip tay gõ gõ lên mặt bàn ra chiều suy nghĩ.

- Thầy có điều gì khó khăn cứ nói, nếu như thầy có thể chữa khỏi bệnh cho con của ta, bạc vàng danh lợi ta chẳng thiếu thứ gì.

Quan Thái Thú nóng lòng.

- “Hừ ! Đợi mãi câu này của ngươi, không cho ngươi biết một chút lợi hại là không được.”

Quang Châu đắc ý trong lòng, đoạn nghiêm túc nói ra :

- Công tử từ nhỏ thể trạng ốm yếu, bởi lúc sanh ra thiếu khí tiên thiên của cha mẹ truyền cho, mặc dù ăn uống đầy đủ nhưng lại lao lực quá độ khiến cho khí hậu thiên cũng không cách nào bù đắp cho đủ, bệnh thường biểu hiện đau lưng mỏi gối, buổi tối mộng tỉnh, dương hư sinh ngoại hàn nhập cốt tủy khiến cho cơ thể lạnh lẽo, tiểu đêm rất nhiều, thận thủy hư không nuôi được can mộc làm cho khí huyết không thông, mắt mờ tai ù, cơ thể vô lực. Thảo dân dám đảm bảo, chắc cũng đã lâu lắm rồi công tử không có lên giường với phụ nữ.

Hắn sau khi nói xong một hơi một tràng lại tự rót một ly nước uống thấm giọng.

- Thần y, ngài quả đúng là thần y, bệnh của ta đúng là như ngài nói.

Tên công tử vui mừng quá độ, tựa như là người chết đuối vớ được nắm gỗ, mọi bất mãn trước đó đều bay hết sạch.

- Bệnh của công tử không phải là không chữa được, có điều ...

Quang Châu cố tình làm ra vẻ khó xử.

- Nói, chỉ cần thầy chữa khỏi bệnh cho con ta, có điều kiện gì ta cũng chấp nhận, bao nhiêu tiền ta cũng chi.

Quan Thái Thú lão lệ lưng tròng, tràn đầy hy vọng, hùng hổ nói ra.

- Ha ha ! Nếu là quan lớn đã nói như thế, thảo dân đành phải cố hết sức mình một phen vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Chữa bệnh

Quan Thái Thú sau khi nghe chính miệng Quang Châu khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng sẽ chữa khỏi bệnh cho con mình thì trong lòng vui mừng khôn xiết, kể từ đó, thái độ của hai cha con bọn họ đối với vị thần y này cũng đã trở nên kính trọng hơn hẳn, bọn họ không còn dám xem người trẻ tuổi trước mắt như một người dân đen tầm thường nữa.

Cái này cũng là điều hết sức bình thường, thử hỏi ở trên đời này có mấy ai mà dám không có thái độ kính trọng người sẽ cứu mạng mình cơ chứ, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, đẩy người ta lên đỉnh cao hy vọng thì phải khiến cho người ta thỏa mãn, nếu không, đi cùng với sự thất vọng sẽ là sự giận giữ điên cuồng, so ra làm nghề y đôi khi cũng sẽ rất nguy hiểm, đặc biệt là khi gặp phải những người quá khích.

Con cái chính là sự kết tinh đẹp đẽ từ tình yêu vĩ đại của cha mẹ.

Vũ trụ, nơi mà trái đất của chúng ta tồn tại, chính là một thế giới tràn đầy sự bí ẩn cùng thiêng liêng, mà trong đó sự kết tinh của sinh mạng chính là điều thiêng liêng nhất.

Theo y học cổ truyền, ngay từ lúc còn là phôi thai, chúng ta đã được nuôi dưỡng thành hình bằng khí tiên thiên của cha mẹ, quá trình này diễn ra một cách chậm rãi, kéo dài chín tháng mười ngày và trong khoảng thời gian này việc hấp thu chuyển hóa khí tiên thiên của cha mẹ truyền cho sẽ liên tục được diễn ra, đồng thời chính lượng khí tiên thiên hấp thu chuyển hóa được nhiều hay ít sẽ quyết định đến việc đứa trẻ được sinh ra có được khỏe mạnh hay không.

Chính vì vậy, có thể khẳng định, căn bệnh mà vị công tử con quan Thái Thú đang mang trong người kia chính là một căn bệnh nan y, việc thiếu khuyết khí tiên thiên từ nhỏ không thể nói bù đắp là có thể dễ dàng bù đắp.

Sở dĩ Quang Châu dám tự tin vỗ ngực như vậy là bởi vì trong tay hắn có thứ đáng để hắn dựa vào, nếu đổi lại là mấy tháng trước kia, khi chưa vô tình có được mấy cù nhân sâm có được tính ba trăm năm thì cho dù quan Thái Thú có chất một núi vàng trước mặt hắn, hắn cũng không dám chữa.

Chuyện này tính ra cũng là do may mắn của hai cha con quan Thái Thú.

Từ xưa đến nay, Nhân Sâm cùng Linh Chi là hai loại dược liệu được người trong nghề xem là tối cao quý trong các loại dược liệu, có thể nói chúng chính là vua của vạn vật cây cỏ. Bản thân chúng có một khả năng rất đặc biệt, đó là dễ dàng hấp thu được tinh hoa của nhật nguyệt cùng linh khí trong trời đất, có truyền thuyết nói rằng, nếu như để cho hai loài cây này có đủ thời gian ngàn năm sinh trưởng, chúng sẽ thông linh thành tinh, tự hành sinh ra linh trí.

Người sắp chết, ngâm một lát sâm có được tính trăm năm có thể kéo dài dương thọ, đó là sự thật, vì vậy thiết nghĩ không biết dược tính của một lát sâm có được tính ba trăm năm thì sẽ thần diệu đến thế nào, khỏi từ hồi sinh thì không thể, nhưng khu trừ bách bệnh của người sống thì có chín phần chắc chắn.

Suy nghĩ thoáng qua trong đầu nhanh như gió thoảng, sau khi đã sắp xếp các bước cần làm, Quang Châu liền hướng về quan Thái Thú hành lễ mà nói ra :

- Bẩm quan lớn, thảo dân cho rằng căn bệnh của công tử muốn điều trị tốt thì cần phải có một nơi thoáng đãng, cảnh trí yên tĩnh, thêm nữa hằng ngày phải do chính tay thảo dân phối thuốc điều trị....

Quan Thái Thú không thèm suy nghĩ, gật đầu đồng ý ngay :

- Được, tất cả theo ý thầy phân phó, ta còn một căn nhà lớn trong thành rất thích hợp làm nơi chữa trị.

Đoạn hướng ra phía ngoài cửa hô to :

- Người đầu, mau kêu Khiêm quân gia nhanh tới đây cho ta.

Qua một chốc, phía ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã chạy đến, sau đó liền có một lão già mập mạp mở cửa tiến vào phòng, nhanh chóng đến trước mặt quan Thái Thú, cung kính quỳ xuống :

- Thưa lão gia, ngài có điều chi cần dặn ?

Quan Thái Thú gật đầu dặn dò :

- Ngươi hãy đưa Hoài Nhân cùng vị thần y này tới An Tĩnh Viện, nhớ kỹ mọi sự phải vâng theo lời nói của thầy Châu mà tiến hành, không được trái lời, nếu có việc gì ngươi không giải quyết được thì cứ việc báo thẳng trực tiếp cho ta, ta sẽ đích thân xử lý.

Lão quân gia nghe quan Thái Thú nghiêm nghị dặn dò mà gật đầu rồi rít :

- Xin lão gia an tâm, tiểu nhân đã ghi nhớ kỹ.

Quan Thái Thú mỉm cười vuốt râu, dường như ông ta rất tin tưởng vị quân gia già này, sau đó quay sang Quang Châu, cất giọng hòa hoãn :

- Thầy có cần gì nữa không ?

Quang Châu không do dự nói luôn :

- Bẩm quan lớn, trước mắt thì tạm thời như vậy là đủ, chỉ là thảo dân cần phải trở về nhà lấy thêm vài món đồ cùng vài loại thuốc, nhân tiện đón vài người

thân đến phụ trợ, sau đó liền có thể bắt tay ngay vào việc chữa bệnh cho công tử.

Quan Thái Thú vui mừng :

- Thế thì còn gì bằng, bốn quan lập tức phái Hà Tham Sự hộ tống thầy về nhà.

Rồi phủ Thái Thú, dưới sự hộ tống của Hà Tham Sự cùng một đám nha sai, Quang Châu ngồi trong xe lớn, oai phong trở về xóm nghèo.

Hà Tham Sự trước đó đã được quan Thái Thú triệu vào dặn dò kỹ càng một hồi, sau khi thấy Quan Châu được quan lớn trọng vọng như vậy thì trong lòng cả kinh, không dám có thái độ vênh váo như lúc trước nữa mà thái độ bỗng nhiên thay đổi hẳn một trăm tám mươi độ, trở nên rất là khiêm cung hữu lễ, mở miệng gọi “thầy” ngậm miệng cũng gọi “thầy”, cười nói hỷ hả tự nhiên, tựa như hai người vốn là bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp. Quang Châu trong lòng chán ghét nhưng cũng đành mặc kệ, loại người này xã hội thời nào cũng có đầy rẫy.

Đầu Trâu và Phạm Yến thấy Quang Châu đi lâu như vậy còn chưa về, trong lòng rất là nôn nóng, hai người cứ ở trong phòng chờ đợi, liên tục đi qua đi lại như thoi đưa.

- Chờ đợi không phải là cách, để anh đi xem chú hai thế nào, cùng lắm thì anh đánh vào phủ Thái Thú cướp người. Phạm Yến, em thu dọn sẵn tiền bạc cùng đồ đạc, đi trước ra ngoài thành đợi anh, nếu đến chập tối mà không thấy anh cùng chú hai trở lại thì em hãy mau trốn đi.

Đầu Trâu nói xong, dứt khoát cầm lấy cây đại đao định đi ra ngoài.

- Anh cả đừng hấp tấp, chờ thêm một lúc nữa xem như thế nào, em đã kêu Quân chạy vào thành nghe ngóng tin tức rồi.

Phạm Yến thấy anh trai của mình mạnh động, hoảng sợ, lật đật níu chặt tay áo.

Đương lúc hai anh em giằng co nhau thì tên Quân đã từ ngoài cổng đột nhiên phóng vào, vui mừng hô lớn :

- Thầy Châu đã về ! Thầy Châu đã về !

Đi sau hẳn là một đám trẻ con đầu để tóc ba chỏm náo nhiệt hô theo.

Đầu Trâu cùng Phạm Yến vội vàng chạy ra cổng ngênh đón, liền thấy Quang Châu thật sự đã trở về, đi theo phía sau còn có mười nha sai, bên cạnh là Hà Tham Sự, nét mặt lúc nào cũng tươi cười thân thiện.

Mười nha sai đến bên ngoài cổng thì tự động chia làm hai bên đứng gác, không có tiến vào, chỉ có Hà Tham Sự là cùng đi với Quang Châu.

- Anh cả, em gái, Châu này đã trở về đây.

Quang Châu tươi cười tiến lên.

- Chú hai, chú thật sự không sao chứ ? Chú làm anh lo lắng quá.

Đầu Trâu chân tình lên tiếng.

- Em làm sao có chuyện gì, có điều bây giờ chúng ta phải thay đổi hoàn cảnh, em trở về để đón mọi người cùng vào nội thành sinh sống.

Phạm Yến nghe Quang Châu nói như vậy, lập tức tròn tròn đôi mắt xinh xắn, vẻ mặt không dám tin :

- Anh hai đừng nói đùa, nhà trong nội thành mắc như vậy chúng ta làm gì có tiền mua nổi.

Lúc này, Hà Tham Sự thoạt nhiên tiến lên nói chen vào :

- Chuyện này chính là sự thật, hai anh em các người đừng thắc mắc nữa, mau mau thu dọn đồ đạc cùng với thầy Châu vào nội thành, nếu làm chậm trễ việc của Thái Thú đại nhân thì sẽ mang đến rắc rối lớn cho anh hai của các người đó.

Đầu Trâu cùng Phạm Yến, lần đầu tiên nghe được một vị quan lớn như Hà Tham Sự dùng một cái thái độ khách khí, nói chuyện với mình như vậy thì ngây phỗng cả người, sau đó quay sang nhìn Quang Châu, thấy hắn mỉm cười gật đầu, lúc này mới yên tâm tin rằng mọi chuyện là thật, không nói thêm cái gì nữa, vội vã đi thu dọn chút ít đồ đạc cần thiết.

Quang Châu bảo bọn họ không cần mang theo gì nhiều, quăng hết ba thứ đồ cũ nát đi, cái gì cần thì vào nội thành mua mới, có tiền quan Thái Thú đưa cho, hẳn việc gì phải tiết kiệm cho một, chủ yếu là mang theo các loại dược liệu thuốc nam đã sơ chế. Các loại dược liệu này, hắn đã tích lũy rất nhiều, gần cả trăm bao tải với hơn năm mươi vị thuốc, số lượng quá nhiều khiến cho Hà Tham Sự phải sai người thuê thêm mấy chiếc xe bò mới chở đủ.

Người dân trong xóm nghèo khi hay tin thầy Châu chuyển chỗ ở, tất cả đều bùi ngủi, kéo đến chia tay đưa tiễn, tình nghĩa xóm làng khiến cho Quang Châu hết sức cảm động :

- Kính thưa bà con chòm xóm, trong khoảng thời gian vừa qua, được mọi người quan tâm chiếu cố rất nhiều, cái tình nghĩa ấy, Châu tôi đều ghi nhớ ở trong lòng, sau này tôi mở tiệm thuốc tại trong nội thành, chỉ cần là bà con xóm nghèo đến chữa bệnh, tôi sẽ không bao giờ từ chối, cho dù người đó có

tiền hay không có tiền, nay tôi xin cáo từ, mong bà con bảo trọng.

Nói rồi cúi chào tứ phía, sau đó ung dung tiêu sái mà đi, có mấy cô thiếu nữ nhìn theo bóng dáng hần, vành mắt chột đỏ hoe, người thương trong lòng từ nay đã đi mất mà tình cảm còn chưa ngỏ, những ngày tháng tương tư phía sau phải làm sao bây giờ.

- “Kể ra đẹp trai cũng khổ ! Ài!”

Quang Châu thờ dài một tiếng, liếc nhìn mấy nàng thiếu nữ xinh tươi mà trong lòng vô cùng luyến tiếc, âm thầm than thở.

Đoàn xe hướng về phía Bắc của thành Đại La chậm rãi mà đi, ngồi trên xe ngựa, Quang Châu bắt đầu kể lại một lượt cho mọi người nghe về những chuyện mà hần đã trải qua, sau khi sáng tỏ mọi vấn đề, chỉ có Đầu Trâu cùng Phạm Yên là tỏ ra vô cùng lo lắng, còn hai tên gốc Bàng và Quân thì hưng phấn không thôi, nếu là thầy Châu có thể chữa khỏi bệnh cho con quan Thái Thú, đi theo thầy, đời bọn chúng cũng sẽ lên hương rạng rỡ, sau này cái ăn cái mặc sẽ không bao giờ phải lo tới, trong lòng hai tên này bắt đầu âm thầm suy tính, phải làm cách nào để có thể bái thầy Châu làm sư phụ của mình.

Quang Châu tất nhiên biết thừa suy nghĩ xấu xa của hai tên Bàng và Quân, nhưng trong lòng chỉ cười thầm mấy cái mà thôi.

An Tĩnh Viện là một trong những tư gia của quan Thái Thú, nó nằm ngay mặt tiền đường lớn, lọt thỏm giữa khu nhà của những người giàu có.

An Tĩnh Viện bao gồm bốn gian nhà chính được xây dựng hoàn toàn bằng gỗ lim rất quý giá, cả khu nhà nằm trên một khuôn viên rộng rãi, hợp thành thế chữ điền, bao quanh bởi bốn bức tường bằng gạch nung, bên trong còn có một khu vườn trồng rất nhiều loài hoa khoe sắc thắm, ao sen đầy cá, hàng trúc đu đưa, đúng là một nơi thế ngoại đào viên, thích hợp làm nơi nghỉ dưỡng.

Quang Châu dự định sau khi ở đây hơn nửa năm để điều trị khỏi bệnh cho vị Nhân công tử kia thì sẽ dựa vào quan hệ với quan Thái Thú mà mua một ngôi nhà nhỏ ở khu này, sau đó mở một tiệm thuốc lớn, chuyên chữa trị cho những bệnh nhân thuộc tầng lớp giàu có, lắm tiền nhiều của, chỉ có kiếm được nhiều tiền thì cuộc sống của mấy người bọn hần mới có thể vui vẻ, thoải mái và sung sướng được.

Sau khi đã chuyển dời đồ đạc cũng như sắp xếp phân công cho mọi người xong, Quang Châu liền giành lấy một gian phòng kín, bắt đầu bắt tay vào phối được điều chế thuốc, cẩn thận mở cái hộp gỗ ra, cầm lấy một củ nhân sâm lên ngắm nghía, quả không hổ danh là tiên dược, chỉ mới ngửi mùi hương thôi mà đã cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Sau một hồi suy nghĩ tới lui, Quang Châu quyết định lựa chọn bài Bát Vị Hoàn, lấy nhân sâm làm chủ dược, gia giảm thất vị, khai lò nấu thuốc, hì hục mất hai ngày, cuối cùng mẻ thuốc đầu tiên cũng xong.

Một củ nhân sâm này có thể cắt ra làm ba mươi lát, sau khi gia giảm các vị thuốc phụ trợ sẽ có được ba mươi viên hoàn.

- “Dược tính mạnh như thế này, chỉ cần cho tên Nhân công tử đó phục dụng ba viên đảm bảo tức thì có thể khỏi bệnh ngay, có điều như thế thì có vẻ nhanh quá, mà cơ thể hần lại đang yếu, thuốc này nên dùng cách quãng thời gian từ từ hấp thu hết dược lực mới tốt, có lẽ một tháng uống một viên là tốt nhất.”

Quang Châu âm thầm suy nghĩ.

Ba ngày sau đó, Nhân công tử dưới sự hộ tống của Khiêm quân gia đã chuyển hẳn tới An Tĩnh Viện. Quá trình trị liệu bắt đầu, đầu tiên Quang Châu để cho hần vào ở trong một căn phòng sáng sủa, thoáng đãng, dặn hần mỗi buổi sáng đều phải cỡi trần nằm phơi nắng một canh giờ, sau đó uống mấy thang thuốc bổ, lại dành ra nửa canh giờ hướng dẫn hần tập các động tác dưỡng sinh, động tác thờ bốn thì ... quá trình này lặp đi lặp lại một cách nhàm chán.

Sau khi một tuần đầu trôi qua, Quang Châu mới cho Nhân công tử uống viên hoàn Bát Vị đầu tiên, không hổ là nhân sâm ba trăm năm, thuốc vừa vào, các triệu chứng của bệnh lập tức giảm hần.

Quan Thái Thú mấy lần ghé ngang, thấy con trai mình khỏe mạnh lên trông thấy, nội tâm hết sức xúc động, càng thêm tin tưởng vào tay nghề của vị thần y này, không tiếc tay thưởng cho hần cả trăm lượng vàng khiến cho Đầu Trâu, Phạm Yên cùng hai tên Bàng, Quân nhìn mà trợn mắt cứng lưỡi.

Ba tháng sau đó, vị Nhân công tử đã hoàn toàn khôi phục một trăm phần trăm, hăm hở đại chiến với mấy cô vợ, bốn tháng sau cả phủ Thái Thú mở tiệc mừng vì một trong mấy cô vợ đó có tin vui, thanh danh của Châu thần y cũng theo đó mà truyền đi khắp thành Đại La.

Quang Châu sau đó nhờ vào sự giúp đỡ của quan Thái Thú mà đã mua được một căn nhà tương đối khá, vị trí đẹp và thuận tiện, mọi đồ đạc trong nhà đều được phủ Thái Thú tặng cho, thậm chí là đích thân vị Nhân công tử còn kèm riêng thêm mấy nha hoàn.

Quang Châu nhờ người chọn ngày lành tháng tốt, quyết định mười ngày sau khai trương một phòng khám thật lớn đầu tiên của thành Đại La.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Hoa từ trên trời rơi xuống

Trong tiếng trống chiêng rộn rã cùng tiếng pháo nổ mù mịt vang lừng khắp khu dân cư gần sát trung tâm thành Đại La, hai con lân lớn đang thi nhau tạo dáng, đôi mắt chớp chớp, sau khi nhảy lên hai cái bục cao lập tức nhả từ trong miệng ra hai câu đối chúc mừng khai trương.

Người đến chúc mừng tưng tưng lễ đông như trẩy hội, có người là bệnh nhân cũ, có người đang mang tâm lý cầu y, có một số người là quan lại.

Quang Châu cùng hai anh em Đầu Trâu tiến lên tươi cười, cảm tạ những lời chúc tốt lành của mọi người, ngày hôm nay thanh danh thần y của hấn đã vang xa khắp nơi, là thời cơ thích hợp nhất để mở một phòng khám mơ ước.

Quan Thái Thú đích thân kéo tám vai đỏ che phủ tấm biển lớn dựng trước cửa xuống làm lộ ra bốn chữ to lớn “Nhà Thuốc Tâm Đức”, bốn chữ này viết theo lối hán tự được Quang Châu thuê những thợ thủ công có tay nghề khéo léo nhất thành Đại La khắc lên một cái bảng gỗ to, nét chữ như rồng bay phượng múa, chữ được sơn bằng loại sơn tốt nhất, đỏ thắm như chu sa, người đứng từ xa nhìn vào đều có cảm giác thấy được một nguồn sinh khí tươi mới.

Việc quan Thái Thú, người có quyền lực nhất một Châu đích thân đến đây, càng khẳng định thêm vị thế của Quang Châu trong mắt mọi người, khiến cho hấn trở nên cực kỳ nổi tiếng, tất cả tầng lớp từ trung đến thượng lưu ở trong cái thành Đại La này không ai là không biết đến hấn, đều không dám có thái độ khinh thường, tất cả mọi người mỗi khi gặp mặt đều khách khí gọi hấn một tiếng là “Châu thần y” và có lẽ chỉ có chức nghiệp “thầy thuốc” là khá đặc biệt ở cái thời cực kỳ phân biệt giai cấp Sĩ – Nông – Công – Thương này.

Bên trong nhà thuốc được Quang Châu thiết kế theo kiểu phòng khám thời hiện đại, gồm có phòng đợi gọi tên với những dãy ghế dựa sắp xếp ngăn nắp, trên mấy cái bàn còn có nước trà để uống, tiếp theo là phòng cấp cứu để xử lý những vết thương khẩn cấp, phòng khám bệnh, phòng cấp phát thuốc thông thường, phòng bào chế thuốc ...

Nhân lực chủ yếu của nhà thuốc được hấn thuê từ xóm nghèo, những người này trước đó đã được trải qua một tháng tập huấn chuyên môn, hai tên Bằng và Quân giờ đây đã trở thành đệ tử chính thức của Quang Châu, nói đi nói lại cũng phải công nhận hai cái tên này rất có thiên phú về nghề thuốc, sau khi được Quang Châu dạy chữ cũng dạy cho học tập kiến thức ngành y, bọn chúng nắm bắt tương đối khá nhanh, đỡ đần bớt cho Quang Châu khá nhiều việc.

Ở thời kỳ này, có lẽ là do cây cối nhiều, khí hậu trong lành mát mẻ, người dân vậy mà rất khỏe mạnh, ít khi bệnh tật cho nên nếu là thầy thuốc thường thường thì số lượng bệnh nhân đến khám cũng là tương đối mà thôi.

Nhà thuốc Tâm Đức không phải chỉ là nơi có mỗi chức năng khám chữa bệnh không mà dưới sự điều hành cùng sáng kiến của Quang Châu, nó còn là nơi sản xuất ra những sản phẩm thuốc thiết yếu phục vụ đời sống thiết thực, ví dụ như : “rượu thuốc cường dương” đóng trong bình sứ, “dung dịch nước muối” vệ sinh cho phụ nữ, “thuốc đắp mặt trắng da” ...

Những thầy thuốc khác trong thành khi nhìn thấy tên cũng như quy cách thành phẩm của những loại thuốc này thì đều kinh ngạc đến há mồm tròn mắt, sau đó thờ dài thán phục, họ không có cách nào làm được giống như vậy.

Bởi vì thuốc có chất lượng cao, giá cả lại bình dân nên lượng bán ra mỗi ngày rất lớn, người dân ưa chuộng đón nhận, đủ mọi tầng lớp từ nghèo khó cho đến trung lưu, riêng đối với tầng lớp thượng lưu sẽ có những loại cao cấp hơn, giá trị đến ngàn lượng bạc.

Quang Châu hoàn toàn không hề sợ thị trường xuất hiện hàng giả làm mất uy tín của mình, bởi vì mỗi người dân khi đến nhà thuốc Tâm Đức mua thuốc, đều có thể tận mắt nhìn thấy một tấm bảng thông báo thật lớn dán ngoài cửa, trên đó viết “muốn mua thuốc chất lượng thì đến nơi đây, nếu mua lại ở ngoài trúng phải hàng giả, bản thân ráng chịu”, lời nói tuy thô tục không hoa mỹ, lại có phần hơi kiêu ngạo nhưng rất đúng sự thật.

Bạc cũng vì thế mà cuộn cuộn đổ về, chỉ trong vòng hơn nửa năm, tính từ lúc khai trương, nhà thuốc Tâm Đức đã khuếch đại lên quy mô to lớn gấp hai lần, một nhà Đầu Trâu trở thành phủ giáp một phương.

Cũng trong khoảng thời gian này, Đầu Trâu đã được Quang Châu bắt đầu cho dùng thêm Bát Vị Hoàn để hỗ trợ tu luyện Kim Chung Trạo, quả nhiên có nhân sâm ẩn chứa khí tiên thiên, được tính ba trăm năm, tốc độ của Đầu Trâu tăng lên nhanh chóng thấy rõ, chỉ trong vòng hơn nửa năm liên tiếp đột phá mấy tầng Kim Chung Trạo lên đệ bát quan, công lực xem ra còn mạnh hơn cả Quang Châu đang đậm chân tại tầng thứ nhất của Già Lam Chân Kinh.

Bản thân Quang Châu cũng không phải là không có tiến bộ, cần cù thì bù khả năng, nhờ hấp thu nguồn công lực tinh thuần mà lúc trước đại sư Minh Tuệ đã truyền cho, nay hấn cũng đã đạt tới đỉnh phong của tầng thứ nhất, công lực tương đương Kim Chung Trạo đệ lục quan đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá bước vào tầng thứ hai Già Lam Chân Kinh.

Tốc độ tu luyện nhanh chóng của hai anh em như vậy có thể nói là thuộc vào loại xưa nay tương đối hiếm, có thể khiến vô số thế gia cùng tông môn võ học nhìn thấy mà tròn mắt cứng lưỡi, nếu là một cao thủ trên giang hồ không biết được kỳ ngộ của hai người bọn họ, rất có thể lầm tưởng bọn họ chính là kỳ tài trăm năm trong giới võ học, chỉ đáng tiếc một điều, mặc dù có một thân công lực cao cường nhưng cả hai anh em lại hầu như mù tịt về chiêu thức võ công, tựa như một người cầm một khẩu súng trên tay nhưng lại không biết cách bóp cò bắn về phía đối thủ mà chỉ biết cầm báng súng như cầm gậy đập người ta.

Quang Châu trầm nghĩ :

- “Không có bí kíp võ công, tự mình cũng có thể luyện tập những chiêu thức cơ bản để phòng thân, sau này nếu có cơ duyên thì vốn trong người đã có sẵn nội công thâm hậu, mọi chuyện còn lại sẽ thuận lợi dễ dàng giống như nước chảy thuận lý thành chương mà thôi.”

Thế là hấn lập tức kiếm thợ rèn giỏi trong thành, đặt làm riêng cho bản thân một bộ phi tiêu bằng sắt tốt, phi tiêu này dài khoảng năm tấc, thân tròn thoải thoải như hình thoi, hình dáng này để làm giảm bớt lực ma sát trong không khí nhằm tăng tốc độ bay, hai đầu phi tiêu nhọn hoắt được thiết kế có mấu

cùng mấy cái rãnh nhỏ, địch nhân một khi bị phi tiêu này găm vào người, nếu không mau chóng nhỏ ra kịp thời có thể bị chảy máu từ từ cho tới chết.

Đầu Trâu vốn có khí lực lớn trời sinh thì rèn lấy một thanh đại đao nặng trăm cân, ngày ngày chăm chỉ luyện tập chặt chém, vung đao ngàn lần cũng thành thói quen, dần dần tự tạo thành cho mình một bộ đao pháp đơn giản, thêm vào đó là một thân công lực Kim Chung Trạo đệ bát quan, tinh thuần hùng hậu, lực phòng ngự kiên cố vô cùng, nếu là tung hoành trong hàng ngũ cao thủ ngũ đạo vậy có thể nói là đủ rồi.

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi, cuộc sống hạnh phúc diễn ra êm đềm yên ả, mặc dù là vậy nhưng trong lòng Quang Châu lúc nào cũng không ngừng lo lắng cho tương lai, hẳn biết khoảng thời gian này chỉ là tạm thời, giai đoạn lịch sử hiện tại chính là một giai đoạn thiếu ổn định nhất của đất nước.

Rất nhiều sự kiện và biến cố sẽ diễn ra, mỗi một sự kiện đều có thể nói là kinh tâm động phách, nào là Đình Tiên Hoàng bị ám sát, Lê Hoàn soán ngôi, nào là quân Tống xâm lấn ... sử sách mặc dù không có miêu tả chi tiết cụ thể rõ ràng nhưng trong lòng Quang Châu thâm hiểu rất rõ, ẩn trong đó sẽ là máu tanh của biết bao sinh mạng con người, mà dân chúng chính là những người gặp phải tai ương to lớn nhất.

Đương lúc tựa vào gốc cây, ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ miên man thì, bỗng dưng có một đôi tay nhỏ nhắn, từ phía đằng sau, bất ngờ bịt lấy hai mắt hắn, không cần nghĩ cũng biết là ai, Quang Châu mỉm cười lên tiếng :

- Yên à, anh biết thừa là em rồi.

- Hừ ! Anh hai ăn gian, không vui gì hết.

Phạm Yên cất giọng hồn dỗi, sau đó buông tay ra.

Thiếu nữ mười sáu tuổi, cái tuổi căng tràn sức sống, hướng chí “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” , những ngày tháng kham khổ đã qua rồi, Phạm Yên hiện tại đã là một cô gái trưởng thành, thân hình phong phao thon thả.

Hôm nay, nàng bận một cái áo dài màu tím hoa sim, may bằng vải lụa đắt tiền, thể hiện ra nét nữ tính dịu dàng thướt tha, thêm vào đó là khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài đen nhánh, bóng mượt vì gội bồ kết, được thắt thành bím dài thả phía sau thật khiến cho người ta nhìn mà sinh lòng yêu thương, nét đẹp mộc mạc mà chân chất ấy bất giác khiến cho Quang Châu phải thất thần, si mê ngắm nhìn trong chốc lát.

- Anh nhìn gì vậy ? Trên mặt em có dính lọ nghệ hay sao ?

Phạm Yên thắc mắc hỏi, vội vã lấy tay áo, lau lau khuôn mặt.

- À, không có gì, anh chỉ là đang nghĩ mà thương cho cô út nhà mình, thiếu nữ nhà người ta thì hương hoa thơm ngào ngạt, thiếu nữ nhà mình thì lại thoang thoảng mùi thuốc bắc, ha ha!

Quang Châu tỉnh lại từ trong si mê, buông lời trêu chọc rồi cười phá lên.

- Em cầu chết anh, dám chọc người ta !

Phạm Yên đỏ mặt tức giận, nhào tới cầu nheo cho hắn mấy cái, sau đó nói :

- Không thèm giỡn với anh nữa, Nhân công tử đang đợi anh trong phòng khách kia kìa.

Quang Châu giật mình ngạc nhiên:

- Sao hắn lại đến đây ?

Sau đó trầm ngâm suy nghĩ :

- “Vị Nhân công tử, con quan Thái Thú này một khi đã đích thân đến đây tìm mình thì chắc chắn là có việc gì quan trọng rồi, chẳng lẽ trong nhà hắn có ai đang mắc bệnh hay sao nhưng nếu là như thế thì chỉ cần phái người qua đón mình là được rồi”.

Trong lòng muôn vàn thắc mắc nhưng bước chân cũng không hề chậm, trong phút chốc, Quang Châu đã đi đến phòng khách, vừa mới đẩy cửa bước vào đã thấy vị Nhân công tử nọ đang ở trong phòng , hai tay chấp sau lưng, liên tục đi qua đi lại, thần tình nôn nóng như kiến bò trên chảo lửa, vừa mới thấy mặt Quang Châu thì lập tức bất chấp thân phận, chạy tới nắm lấy tay hắn :

- Châu thần y ! Châu thần y, may quá thầy đã đến, lần này thầy nhất định phải cứu cha con chúng tôi một mạng.

Nhìn thái độ lo lắng cùng hoảng hốt của vị công tử này, trong lòng Quang Châu bỗng dưng cảm thấy nặng nề giống như là có một viên đá đè xuống, dự cảm có chuyện bất hảo, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét bình tĩnh, tươi cười hòa ái :

- Có chuyện gì từ từ nói, mời công tử ngồi xuống uống chén trà, nếu là trong khả năng của thảo dân, thảo dân tất nhiên sẽ đem hết sức mình ra giúp công tử.

Nhân công tử bất đắc dĩ ngồi xuống, cầm lấy ly trà uống “ực” một hơi, sau đó lại thở dài mấy cái rồi mới nói ra :

- Thầy chắc đã biết chuyện mấy hôm trước cha ta lên kinh diện thánh chứ ?

Quang Châu gật đầu :

- Chuyện này toàn thành ai cũng biết, quan lớn về kinh là để chúc mừng đại thọ cho Hoàng Thái Hậu.

Nhân công tử tiếp lời :

- Đúng vậy, lẽ ra chuyến đi này cũng không có chuyện gì đáng nói, nhưng cha ta ở kinh thành trước kia có không ít đồng僚, lâu ngày gặp mặt hội họp được bạn bè hỏi thăm, trong lúc ngà ngà say đã cao hứng nói ra việc ta đã khỏi bệnh, còn khoe về đứa cháu nội kháu khỉnh.

Quang Châu thắc mắc:

- Như thế thì cũng đâu có gì lớn lao, tại sao công tử lại tỏ vẻ lo lắng như thế, còn nói là có chuyện nguy hiểm đến tính mạng của hai cha con ngài.

Nhân công tử thở dài :

- Thầy cũng biết rồi đó, chứng bệnh của ta là chứng bệnh nan y đã mấy chục năm, không ai là không biết, cho nên chuyện ta khỏi hẳn bệnh đã gây ra không ít ngạc nhiên cho nhiều người, sau đó chuyện này rơi vào tai tên gian thần Đỗ Thích, hắn bèn tâu lên Hoàng Thượng rằng cha ta có giấu một vị thần y trong nhà, Hoàng Thượng bấy lâu nay cũng bói vì chứng bệnh lạ trong người của tam Hoàng Tử Hạng Lang mà rầu rĩ không vui, mà chứng bệnh này cho dù là các quan Thái Y giỏi nhất của Thái Y Viện cũng phải bó tay.

Nói đến đây thì nét mặt hân hoan bỗng trở nên căm hận, hừ lạnh một tiếng :

- Hừ ! Cái tên Đỗ Thích này tưởng mình là ai cơ chứ, hắn chẳng qua chỉ là một tên Họa Đầu Quân (một chức vị đầu bếp trong quân) nhỏ bé, có chút tài nấu nướng, được Nam Việt Vương yêu thích mà cũng dám ý thể làm can.

Mọi chuyện đến đây thì trong lòng Quang Châu đã sáng tỏ :

- Nếu thảo dân đoán không lầm thì vài ngày nữa sẽ có người từ kinh thành đến đây truyền thánh chỉ, đón thảo dân vào cung có đúng không ?

Nhân công tử nghe Quang Châu hỏi như vậy thì liền gật đầu khẳng định, về mặt áy náy :

- Đúng vậy ! Châu thân y, lần này ngài phải cố gắng hết sức mình, nếu không Hoàng Thượng mà tức giận lên thì chúng ta chỉ còn có nước rơi đầu, ngài cũng nghe nói đến tính tình của Hoàng Thượng rồi đó.

Qua sử sách miêu tả, Quang Châu đích thật đã biết tới tính cách của vị vua này.

Đinh Bộ Lĩnh là một người vui buồn thất thường, có hơi bá đạo, nếu bàn về đánh trận giết địch thì người này quả là một danh tướng tài giỏi, dũng mãnh hiếm có, có thể nói là không khác gì so với Tây Sở Bá Vương năm xưa, nhưng nói tới đạo trị quốc thì tuyệt nhiên kém cỏi vô cùng, điển hình như Đinh Bộ Lĩnh sau này bỏ trưởng lập thứ, ngoài ra vì muốn dùng uy để chế ngự người trong thiên hạ mà đã dựng hình rất nghiêm khắc và tàn khốc, cho người đặt vạc dầu lớn ở giữa sân triều, nuôi hổ dữ trong cũi đồng thời hạ lệnh rằng ai vi phạm sẽ bị ném vào vạc dầu hoặc cho hổ ăn.

Cứ nghĩ tới bản thân mình còn là người sống sờ sờ mà bị ném vào đun trong vạc dầu là Quang Châu đổ mồ hôi trán, lạnh hết cả sống lưng, thầm mắng to hai cha con quan Thái Thú làm liên lụy hắn.

Nhân công tử sau khi thấy Quang Châu cứ một mặt im lặng, trầm tư không nói gì, sợ hắn bất mãn với hai cha con mình, bèn kéo Quang Châu tới chỉ vào một cái rương lớn ở trong phòng :

- Đây là chút thành ý của hai cha con ta để thầy làm lộ phí lên kinh.

Nói rồi mở nắp rương ra, chỉ thấy trong rương đầy những thỏi vàng lấp lánh, chất đầy kín cả rương, dễ phải đến năm trăm lượng vàng.

Quang Châu nhìn mấy thỏi vàng mà hít sâu vào một hơi, dân chúng trải qua mấy mươi năm chiến loạn, nay mới có thể yên bình được vài năm, cuộc sống phải nói là còn rất nghèo khó gian truân mà tên quan Thái Thú một lần ra tay là năm trăm lượng vàng, cái này phải gọi là quan tham tới chừng nào.

Thật ra, Quang Châu đã hiểu lắm hai cha con nhà này, số tiền mà họ đưa đến đây cơ hồ đã chiếm một phần ba tài sản của bọn họ.

Cha con quan Thái Thú có hai lý do để sợ, thứ nhất vì sợ Quang Châu không thể chữa khỏi bệnh cho tam Hoàng Tử Hạng Lang thì sẽ cùng rơi đầu dưới con phần nộ của Hoàng Thượng, thứ hai vì sợ sau khi chữa khỏi bệnh cho tam Hoàng Tử, hắn sẽ được phong quan lớn, trở thành hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng và sau này chẳng may khi Quang Châu nghĩ lại chuyện cũ sẽ căm thù bất mãn với hai cha con bọn họ mà buông lời không tốt, đến lúc đó Hoàng Thượng nói một câu thì hai cha con bọn họ sẽ đầu lia khỏi cổ, đường nào cũng chết, chính vì thế, hai cha con quan Thái Thú không thể không nhin đau mà xuất một số tiền lớn ra để động viên tinh thần Quang Châu cũng như tiêu trừ đi oán khí trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Thánh chỉ

Quang Châu sau khi nói vài lời khách khí, tiễn Nhân công tử ra về thì liền quay lại trong phòng khách, một mình một ghế ngồi tĩnh lặng suy nghĩ ngẩn ngơ, đáy lòng hẳn lúc này đây thật sự nặng nề, bộn bề rất nhiều lo lắng cho tương lai.

Kinh đô Hoa Lư nếu nhìn về bề ngoài thì có vẻ rực rỡ hoa lệ, nhưng thật sự lại chính là nơi mà người ta thường gọi là đầm rồng hang hổ, là tâm điểm của những cuộc tranh đấu tranh giành quyền lực vô cùng tàn khốc, vũng nước đục này thật sự quá sâu, bản thân Quang Châu chẳng muốn dính dáng vào nó một chút xíu nào, thật ra trong lòng hẳn từ lâu đã có dự tính khác, một khi kinh thành có biến cố xảy ra, chỉ cần vua Đinh băng hà, hẳn sẽ lập tức dẫn theo hai anh em Đầu Trâu bỏ chạy, xa rời chốn này, tìm đến Ân Thế Tự nương náu, né tránh chiến tranh.

Ân Thế Tự, thánh địa cao nhất của phật môn, cho dù trải qua dâu bể ngàn năm vẫn sừng sững đứng vững chính là một nơi an toàn nhất thế gian.

Tuy nhiên, dưới hoàn cảnh hiện nay, những dự tính trước đó của Quang Châu đã tan thành mây khói, không thể thực hiện được nữa, không nói tới chuyện hẳn có thể lập tức gom đồ bỏ trốn được hay không mà thật ra bản thân hẳn còn có một cái lý do bất đắc dĩ, không thể không đích thân đi đến kinh đô một chuyến.

Ngày ấy, sư phụ Minh Tuệ trước lúc chết đã từng có lời dặn dò kỹ càng, bảo hẳn phải đích thân chuyển một phong thư mật đến cho Khuông Việt đại sư, người đang nắm giữ chức vụ Tăng Thống tại chùa Khai Quốc thì mới có thể đổi lấy tin vật cầm đến Ân Thế Tự và nếu như không có tin vật này, hẳn sẽ không có cách nào cầu được chủ trì Vô Giới truyền cho nửa còn lại của bộ Già Lam Chân Kinh, mà không học được nửa còn lại đó thì bản thân Quang Châu sẽ có nguy cơ bị nguồn công lực đang phong ấn tại đan điền khiến cho bạo thể mà chết.

Chính vì vậy, cái vấn đề đi hay ở này quả thật là một lựa chọn vô cùng khó khăn, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, không đi thì chắc chắn chết, mà đi thì cũng không ổn, thế nhân thường nói “gần vua như gần cọp”, thân tại kinh thành thường xuyên đối mặt với những âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút là có thể rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay.

- “Ài ! Thôi thì đành phải cố gắng cầu sinh trong hiểm cảnh vậy !”

Quang Châu thờ dài một tiếng, sau một lúc lâu đắn đo suy nghĩ đã hạ quyết tâm, đoạn sai người gọi hai anh em Đầu Trâu đến cùng bàn bạc, chuẩn bị trước cho những sự việc sắp tới, dù sao chủ động còn hơn là bị động.

Mấy ngày sau đó, cuộc sống nơi nhà thuốc Tâm Đức vẫn diễn ra hết sức bình thường, cho đến một ngày, khi Quang Châu đang bận rộn khám bệnh cho bệnh nhân thì lại thấy Hà Tham Sự xuất hiện, hẳn vội vã dẫn theo một toán nha sai đến nhà, không thèm hỏi ai mà cứ thế tự ý xông vào phòng khám bệnh, nét mặt căng thẳng, miệng không ngừng nói :

- Thầy hãy mau mau chuẩn bị ra ngoài đón quan Khâm Sứ từ kinh thành tới, bọn họ phụng mệnh Hoàng Thượng đến truyền chỉ, bây giờ đoàn người đã đi gần đến đây, chỉ còn cách mấy căn nhà, ta phụng mệnh Thái Thủ đại nhân nhanh chân chạy đến báo trước cho thầy hay.

Quang Châu nghe hẳn nói liên thanh một hồi, bản thân cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ hàm hồ trả lời mấy tiếng cho có lệ, sau đó vẫn chuyên tâm, từ tốn khám nốt cho bệnh nhân trước mặt, rồi tà tà đứng lên lấy nước rửa tay, uống chén trà, cuối cùng mới chỉnh sửa quần áo, chuẩn bị hành động ấy cơ hồ khiến cho Hà Tham Sự nhìn mà nóng lòng sốt ruột, trong lòng âm thầm mắng to.

Hẳn đã được quan Thái Thủ tin tưởng giao cho việc dẫn đường cho quan Khâm Sứ, nếu không làm tốt, chẳng may có điều gì sơ xuất khiến cho quan Khâm Sứ phạt ý, quan Thái Thủ mà nổi giận trách tội xuống thì không những tiền đồ của hẳn tiêu tùng mà ngay cả mạng nhỏ cũng có thể nguy hiểm.

- Thầy làm ơn nhanh nhanh dùm cho, nếu có gì sơ suất thì ta cũng không giữ nổi chức quan này, trong nhà ta còn có mẹ già con thơ đang trông cậy vào một mình ta chăm sóc.

Hà Tham Sự gấp đến độ như kiến bò trên chảo lửa, liên tục thúc dục, bề ngoài bày ra một bộ dáng đáng thương.

Nhìn thái độ chết nhát của hẳn mà trong lòng Quang Châu vô cùng khinh thường, hẳn biết rõ cái tên Hà Tham Sự tham sống sợ chết này, trong lòng thật sự là đang luyến tiếc mấy cô vợ nhỏ vừa mới cưới chứ nào có mẹ già con thơ cái gì, nhưng không đợi cho hẳn kịp khinh bỉ xong, phía ngoài sân đã nghe thấy bước chân rầm rập của rất nhiều người.

Quang Châu vội vã bước ra ngoài, chỉ thấy lúc này có mấy chục cấm vệ mặc áo tía đang đứng thành hai hàng nghiêm chỉnh, dọc theo từ ngoài cổng vào cửa chính, khí thế vô cùng, người nào người nấy thái dương nhô cao, hai mắt hữu thần sắc bén, rõ ràng là cao thủ nội gia, ít nhất đã ngoài tứ đạo.

Hẳn để ý quan sát kỹ, mấy cấm vệ này, tay phải của bọn họ lúc nào cũng để hờ sẵn lên chuôi đao đeo sau lưng, mười phần giới bị, hễ có kẻ địch xâm nhập là ngay lập tức có thể rút đao ứng chiến, quả nhiên là tinh anh trong tinh anh, tinh thần cảnh giác không có lúc nào lơ lửng.

Lúc này, thoạt nhiên có một người đàn ông trung niên, mày râu nhẵn nhụi, bộ dáng oai nghiêm, quan phục trên người đã nói rõ thân phận chính là một vị thái giám trong nội cung, hẳn bước lên mấy bước, dùng một cái chất giọng ẻo là nghe mà nổi da gà lên tiếng :

- Người nào là Châu thần y, mau mau tiến lên tiếp chỉ.

- Có thảo dân !

Quang Châu không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên phía trước vài bước, cùng với mọi người đang có mặt trong nhà thuốc quỳ xuống, đầu chạm đất, cung kính lắng nghe.

Quan Khâm Sứ liếc mắt một vòng, sau khi cảm thấy hài lòng mới hắng giọng một cái, cẩn thận mở cuộn giấy vàng có hình in chìm phía ngoài là một con rồng vàng năm móng ra, hai mắt đắm chiêu nhìn vào nội dung bên trong mà bắt đầu đọc :

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết, Trẫm ở kinh đô ngày đêm lo việc nước, bấy lâu nay vì nhị Hoàng Tử thường xuyên đau bệnh mà trong lòng lo nghĩ không vui, nay nghe có người tiến cử nói ở thành Đại La có vị Châu thần y, y thuật tài giỏi, không có bệnh gì là không chữa được quả thật khiến cho Trẫm vô cùng vui mừng, nay triệu thần y vào kinh vì Trẫm mà ra sức, nếu như có thể chữa được bệnh cho nhị Hoàng Tử ắt thưởng ngàn kim, khám chiếu.

Quang Châu nghe đến đây thì trong nội tâm đột nhiên tức giận vạn phần, ở cái thời đại này nước Việt làm gì đã có thuốc nổ mà tên quan Thái Thú kia ở trước mặt Hoàng Đế lại nổ hân lên như thế, cái này không phải là muốn hại chết mình hay sao.

Quan Khâm Sứ đọc xong chiếu thư, giống như là đã trút đi được một gánh nặng trong lòng, nhẹ thở ra một hơi, hướng tới Quang Châu đi đến :

- Châu thần y, mời tiếp chỉ.

Quang Châu cung kính đưa hai tay lên nhận lấy cuộn giấy vàng, sau đó hướng về phía kinh đô dập đầu tạ ơn :

- Thảo dân tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế !

Quan Khâm Sứ lúc này mỉm cười đỡ Quang Châu đứng lên :

- Châu thần y, chúc mừng ngài thanh danh vang xa đã được Hoàng Thượng để ý coi trọng, ngài hãy mau mau chuẩn bị thu xếp hành lý, hai ngày nữa ta sẽ phái người đến đón.

Quang Châu cười thân thiện đáp lại, chấp tay khiêm tốn :

- Không dám ! Không dám ! Sau này lên kinh còn nhờ quan lớn nhiều hơn chỉ bảo.

Lúc Quang Châu đưa tay ra nắm tay quan Khâm Sứ đã lợi dụng tay áo dài che khuất, cố tình đưa qua một cái túi vải nhỏ nhỏ.

Quan Khâm Sứ mới đầu bị hành động thân thiết quá trớn này của hân làm cho rất sững sốt, bởi vì cho dù là Quang Châu bây giờ đang được Hoàng Thượng coi trọng, nhưng điều đó không có nghĩa là hân được phép vô lễ, dân với quan dù sao cũng có một khoảng cách rất nghiêm ngặt không thể dễ dàng vượt qua, tuy nhiên sau khi quan Khâm Sứ cầm lấy cái túi vải ấy, thấy nó nặng nặng, ước chừng không dưới bảy tám trăm lượng bạc thì trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, mọi bất mãn trước đó đều bay biến đâu mất, không hiểu sao bây giờ đây, hân nhìn tên dân đen trước mắt bằng cách nào cũng cảm thấy thuận mắt vô cùng, hảo cảm tăng lên không ít.

- “Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, cái đạo lý này ở thời đại nào cũng vậy.”

Quang Châu âm thầm cảm thán.

Hai ngày sau, từ cửa nam của thành Đại La, dưới sự hộ tống của hai trăm cấm vệ quân có một đoàn xe từ từ rời khỏi, hướng theo con đường đất lớn tiến về kinh thành Hoa Lư.

Ngồi trên xe, ngoái đầu nhìn lại phía sau lưng, thấy bóng dáng hùng vĩ của thành Đại La cứ xa dần xa dần khiến cho lòng Quang Châu không khỏi bồi hồi cảm xúc, hân thực sự quý trọng mấy năm sống an bình tự tại ở nơi này, ra đi lần này, nguy hiểm trùng trùng không biết đến khi nào mới có thể trở lại nơi đây.

- Đầu Trâu, Phạm Yến, hai người phải cố gắng sống thật tốt, đợi ta trở về.

Quang Châu thì thảo tự nói.

Nhớ lại mấy anh em bàn bạc chuyện lên kinh, hai anh em Đầu Trâu nhất quyết không để cho hân đi một mình, nhưng Quang Châu sợ những nguy hiểm mà hân gặp phải có thể làm liên lụy đến hai anh em bọn họ cho nên nhất quyết không đồng ý, hơn nữa cơ nghiệp vừa mới gây dựng tại đây còn cần có người ở lại coi sóc, tranh cãi một hồi, cuối cùng dưới sự thuyết phục cùng bảo đảm của Quang Châu, hai người mới đồng ý để cho hân lên kinh mà không có bọn họ đi cùng, tất nhiên kèm với điều kiện là phải đem theo một trong hai tên đệ tử Bằng hoặc Quân đi cùng.

Liếc mắt sang nhìn nét mặt kích động của tên đệ tử đi chung, Quang Châu có cảm giác hết nói nổi, bản thân mình thì đang buồn rầu muốn thúị ruột gan, còn cái tên này thì lại tor thái độ hưng phấn vô cùng, hết cười ngớ ngẩn lại nhìn ngớ lung tung.

- Thế Quân, người cao hứng cái gì ? Có biết đi theo sư phụ lần này sẽ gặp nguy hiểm trùng trùng, có khi phải mất mạng hay không ?

Quang Châu tức giận, thấp giọng mắng cho hân một câu.

- Có sư phụ ở đây, đệ tử còn lo lắng điều gì, hơn nữa từ ngày đi theo sư phụ, đệ tử đã xác định đến chết mới thôi.

Thế Quân kinh cần trả lời, sâu trong đáy mắt toát lên sự kiên định cùng chân thành.

Quang Châu mỉm cười hài lòng, sở dĩ hần lựa chọn dẫn theo Thế Quân đi mà không dẫn Nguyễn Bằng là có lý do. Hai tên đệ tử này, người nào cũng vô cùng lanh lợi, nhưng nói về tính cách kiên định, trung thành cùng trầm ổn thì Thế Quân lại là người có biểu hiện tốt hơn cả, đây là điều mà Quang Châu cần nhất khi bước chân vào kinh thành.

Nhìn hai thầy trò tuổi còn trẻ, chưa ráo máu đầu, đối đáp với nhau như hai ông già quả thật khiến cho người ta vô cùng buồn cười.

Đường đến kinh thành quanh co, tốc độ lại chậm, sau nửa ngày mà chỉ mới đi chưa được hơn chục dặm đường, sắc trời đã tối, xung quanh không có thôn trấn, đoàn người đành phải lập trại qua đêm giữa nơi hoang dã.

Ngồi bên ánh lửa bập bùng, ăn thịt gà rừng nướng do mấy tay cấm vệ săn được, Quang Châu bây giờ mới có thể cảm nhận được hết nét hoang sơ của đất nước, vì ở thời kỳ này người còn rất ít cho nên đất đai bị rừng hoang mọc lấn chiếm, diện tích bao la, không như thời hiện đại đâu đâu cũng thấy đường cao tốc cùng nhà cửa đông đúc.

Quân cấm vệ chia làm mấy vòng canh giới, luân phiên nghỉ ngơi, qua lời chuyện trò của bọn họ Quang Châu cũng nắm bắt được một số nếp sống của người dân kinh thành, quả nhiên là khác xa so với những nơi khác, chỉ có một điều giống nhau cho dù ở bất cứ đâu là đường như ai ai cũng đều rất sợ hãi luật pháp hà khắc của quan phủ hiện thời.

Đình Bộ Lĩnh từ thuở lập nước đã lấy tên nước là Đại Cồ Việt, ngụ ý rằng nước ta là một nước lớn, thể hiện hùng tâm tráng chí mở mang bờ cõi của ông, chỉ có điều ông lại học theo chính sách của Tần Thủy Hoàng khi xưa mà cai trị đất nước bằng chế độ luật pháp nghiêm khắc tàn bạo, cho dù người phạm tội nhẹ thì cũng sẽ bị ném vào chuồng cọp, điều này quả thật khiến cho người ta kinh hãi cùng bất mãn.

Sở dĩ Tần Thủy Hoàng trị nước bằng luật pháp hà khắc là bởi vì khi ấy tình hình dân chúng cực kỳ không ổn định, họ không có tính thống nhất như dân Việt ta hiện thời, chính vì vậy Tần Thủy Hoàng ở vào thời kỳ phi thường bắt buộc phải dùng thủ đoạn phi thường, nhưng sau đó bởi vì luật pháp hà khắc kéo dài đã khiến cho nước Tần sụp đổ.

Đình Bộ Lĩnh tuy có tài cầm quân, trên chiến trường là một vị tướng dũng mãnh khoáng tuyệt kim cổ, nhưng chỉ tiếc một điều ông lại không phải là người thích hợp ngồi trên ngai vàng.

Nhìn lên bầu trời cao vời vợi, không hiểu sao một cảm giác tịch liêu lại dâng lên trong lòng, bất giác Quang Châu cảm thấy bản thân mình đứng giữa thế giới này thật quá nhỏ bé, quá cô đơn, hần không hiểu tại sao mình lại đứng trong dòng lịch sử của cả dân tộc, cho dù kiếp trước ở thời hiện đại đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết xuyên về quá khứ, con người có thể thay đổi lịch sử làm cho dân tộc mình trở nên cường đại mạnh mẽ nhưng đó chỉ là trong tiểu thuyết, sự thật phũ phàng lại khác rất xa, với sức lực nhỏ bé của mình thì hần tự hỏi có thể làm được gì, có lẽ chỉ cần có thể cố gắng sống tốt một chút đã là không tệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Âm sát

Đường đi xa xôi, quang cảnh hai bên đường toàn là cây rừng một mảng, chỉ có tiếng chim kêu vượn hú thường xuyên vang vọng, điều này quả thật khiến cho con người ta có một cảm giác rất buồn bực ở trong lòng.

Thế Quân từ tâm trạng hưng phấn ban đầu, trải qua một thời gian, bây giờ đây trong lòng hần lại cảm thấy cực kỳ chán nản, hai ba ngày trời đi đường mà tuyệt nhiên không thấy được một cái thôn xóm nào, đêm đến phải lấy trời làm chăn lấy đất làm giường, ngủ ngoài nơi hoang dã lạnh lẽo, đã vậy còn phải thường xuyên gặm mấy miếng lương khô khó nuốt, chuyến đi khổ cực như vậy thật khiến cho Thế Quân vô cùng hoài niệm về ngôi nhà ấm áp nơi thành Đại La cùng mấy món ăn tươi ngon của sư cô Phạm Yến.

Ngáp ngáp, ngáp dài mấy cái, Thế Quân liếc mắt sang nhìn sư phụ, vẫn thấy Quang Châu luôn luôn nhắm mắt đã tọa, thái độ lúc nào cũng điềm tĩnh tự nhiên, dường như không có gì là một mối, điều này thật làm cho hần vô cùng bất phục.

Có nhiều khi, Thế Quân trầm nghĩ, chẳng biết vị sư phụ này của hần có khi nào lại chính là thần tiên trên trời hạ phàm hay không, bởi vì sư phụ thật sự chỉ mới có hai mươi tuổi, xem xem tuổi hần nhưng lại tài giỏi vô cùng, cách cư xử lúc nào cũng trầm ổn lão luyện như một người từng trải, loại người như vậy nếu không thể gọi là thần tiên thì chỉ có thể gọi là yêu nghiệt.

Tất nhiên, sư phụ của hần chắc chắn không phải là loại yêu nghiệt trong truyền thuyết rồi và cũng chính bởi vì luôn nghĩ rằng sư phụ của hần chính là người mang thiên mệnh, sẽ có trời luôn luôn phù hộ, cho nên Thế Quân càng thêm cùng cố quyết tâm, một lòng một dạ đi theo Quang Châu.

Sở dĩ suốt đoạn đường đi, Quang Châu không hề cảm thấy nhiều chán nản buồn phiền như tên đệ tử là bởi vì hần có rất nhiều chuyện để làm, khoảng thời gian ngồi trên xe hầu hết được hần dùng để tu luyện Giả Lam Chân Kinh, những lúc đã chán tu luyện thì hần lại chìm đắm trong những suy nghĩ phân tích thêm về thế cuộc tại kinh đô Hoa Lư, nhằm vạch ra một kế hoạch hành động an toàn cho bản thân sau này.

Phải nói triều đình nhà Đinh hiện thời tồn tại rất nhiều cở thế lực, cả trong tối lẫn ngoài sáng không ngừng tranh đấu với nhau, mà trong đó có bốn cở thế lực mạnh mẽ nhất.

Thứ nhất đó là thế lực trung thành với Hoàng Đế Đinh Tiên Hoàng, thứ hai là thế lực của Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn, thứ ba là thế lực của Nam Việt Vương Đinh Liễn, thứ tư là thế lực của Hoàng Hậu Dương Văn Nga.

Nhắc tới Dương Văn Nga, người đàn bà này chính là một trong những ẩn số bí ẩn nhất của đất nước Đại Cồ Việt, phải nói rằng tài trí của Dương Văn Nga thật sự vốn không hề thua kém bất cứ một người nam nhân tài giỏi nào, bà chính là một người đàn bà rất có dã tâm.

Quang Châu cứ nghĩ tới nghĩ lui về những cở thế lực tại kinh thành mà đau hết cả đầu, bốn cở thế lực này thật không có cái nào hẳn dám dễ dàng đắc tội, chỉ có thể cố gắng tránh càng xa càng tốt, người ta muốn bóp chết hẳn thật dễ dàng chẳng khác nào như bóp chết con sâu con kiến..

Đương lúc suy nghĩ miên man, đoàn xe bỗng dừng bất ngờ đứng khựng lại khiến cho tên Thế Quân đang ngủ gà ngủ gật suýt nữa theo đà bay lộn cở ra ngoài xe, cũng may còn có Quang Châu phản ứng nhanh, kịp thời vươn tay giữ lại.

- Bẩm quan lớn ! Phía trước bỗng dừng phát hiện có rất nhiều xác chết cùng với mấy cở xe ngựa nằm la liệt, dường như đây là một đoàn thương nhân vừa mới bị sơn tặc đánh cướp.

Quang Châu lắng tai, nghe được tiếng nói của một cấm quân phía trước vọng lại.

- Phải vài người lên phía trước xem thử có người còn sống hay không, những người còn lại lập tức bày đội hình, sẵn sàng ứng chiến, đề phòng nghịch tặc dân cảnh đề phục kích.

Giọng nói eo éo của quan Khâm Sứ vang lên, người này không hổ là tâm phúc dưới trướng Hoàng Thượng, tâm tư cẩn mật, suy nghĩ chu toàn.

Quang Châu không kinh không hoảng vén rèm xe bước xuống, Thế Quân cũng nhanh chóng theo sát phía sau, chỉ thấy lúc này đây, hai trăm cấm vệ quân đã lấy mấy cở xe ngựa làm trung tâm đứng quây thành hai vòng bảo vệ kín mít, người nào người nấy đại đao rút ra khỏi vỏ, tinh thần mười hai phần ngưng trọng.

- Châu thần y, người sao không ngồi trong xe đợi mà lại xuống đây ? Lỡ như người có chuyện gì thì làm sao bản quan có thể ăn nói với Hoàng Thượng ?

Quan Khâm Sứ sau khi thấy Quang Châu có hành động xuống xe lỗ mãng như vậy thì liền cao giọng trách cứ.

- Làm cho quan lớn lo lắng là tội của thảo dân, năm xưa trước khi xuống núi, thảo dân đã từng lập lời thề với sư phụ rằng cả đời này luôn tâm nguyện “lương y như từ mẫu, không thể thấy chết mà không cứu” cho nên lúc hồi này khi thảo dân loáng thoáng nghe được phía trước có người gặp nạn liền động tâm y, nhớ lại lời thề khi xưa của mình, vì vậy mới không kiềm lòng được mà bước xuống xe, mong quan lớn tha tội, hơn nữa thiết nghĩ có oai nghiêm của quan lớn ở đây, đám giặc cỏ nhỏ nhoi kia dù có gan to bằng trời cũng không dám can rờ.

Quang Châu nặn ra bộ mặt bề tát, hàm hồ lấy lý do trả lời, tranh thủ vuốt mông ngựa, thật sự cho dù ngay cả cao thủ tứ đạo, ngũ đạo bây giờ đây có đứng trước mặt hẳn, hẳn cũng còn chưa sợ chứ xá gì mấy tên cướp đường cướp chợ, huống hồ công lực Kim Chung Trạo lúc này đã luyện đến đệ lục quan đỉnh phong, đao kiếm binh thường khó mà có thể tổn thương được da thịt hẳn một chút nào.

- Hay cho câu “lương y như từ mẫu”, quả nhiên là có phong phạm của thần y, chẳng trách tại sao lúc trước Hoài đại nhân ở trước mặt Hoàng Thượng đã hết lời khen ngợi tiến cử người như vậy.

Quan Khâm Sứ gật gù khen ngợi, nhưng trong lòng Quan Châu thì không ngừng chửi rủa hai cha con quan Thái Thú thêm mấy lần, sau đó hai người cũng không nói thêm điều gì nữa, cứ thế đứng im lặng chờ đợi tin tức.

Sau một khoảng thời gian, quân cấm vệ đi trước do thám đã trở về, bọn họ còn khiêng theo một cở gái cùng một ông lão nằm trên hai cái cáng, nhìn cách cở gái ăn mặc giống như là một tiểu thư quyền quý, nhưng quần áo thì rách nát xộc xệch, tay chân trầy trụa, dường như là trước đó đã bị mấy tên cướp đường hãm hiếp, thật sự đáng thương, về phía ông lão thì ăn mặc như một thương nhân phú hộ, trên vai có một vết thương chảy máu giống với vết thương bị kiếm đâm qua, hai người bọn họ lúc này hơi thở yếu ớt thoi thóp, gần như sắp chết đến nơi.

Quang Châu thấy tình cảnh hai người trước mắt thì thâm như vậy, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, muốn tiến lên xem xét, nhưng lúc này quan Khâm Sứ đã phát tay ngăn hẳn lại, tự thân tiến lên trước.

Đương lúc quan Khâm Sứ định đưa tay bắt mạch cho hai người thì đôi mắt đang nhắm nghiền của ông lão bất ngờ mở bừng ra, một mũi hàn quang chọt lóe lên, hướng thẳng vào cở họng của quan Khâm Sứ mạnh mẽ bắn đến.

Quan Khâm Sứ đối diện với tình thế nguy hiểm như vậy cũng không có sợ hãi, hình như hẳn đã có sự dự tính từ trước, động tác nhanh như thiểm điện, búng người ra sau, tay áo phất lên một cái đã đánh rớt đao ám khí đó xuống đất, nhìn kỹ lại hóa ra là một cây ngân châm nhỏ xíu đen xì, cây ngân châm vừa rớt xuống trên một đám lá khô. Lập tức khiến cho đám lá nhanh chóng mục nát phân hủy, rõ ràng là nó có tâm theo trên mình một chất cực độc.

Ông lão thấy thế công thất thủ, không nói hai lời, lập tức tung người đuổi theo, vung chưởng tấn công quan Khâm Sứ, đồng thời cở gái bên cạnh lão chẳng biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, nhanh như chớp rút từ đai lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, dùng một thức “âm xà xuất động” trong Âm Xà Kiếm Pháp chém hai người cấm vệ bên cạnh ra làm mấy mảnh, sau đó dùng một thân pháp như quỷ mỵ, xuyên qua mấy hàng cấm vệ, hướng về phía hai thầy trò Quang Châu.

Mọi chuyện nói thì chậm lại hầu như diễn ra rất nhanh, cơ hồ chỉ trong một cái nháy mắt, các cấm vệ bị tình huống bất ngờ trước mặt làm cho ngây người không kịp phản ứng.

Quang Châu khi thấy cô gái tiến về phía mình thì âm thầm kêu khổ, chưa đến lúc bắt đắc dĩ, hắn thật sự không muốn lộ ra võ công cho người khác biết, nhưng chưa đợi hắn có hành động gì, từ phía sau lưng hắn đã có hai luồng đao ảnh, khí thế mạnh mẽ xông về phía trước chặn đường của cô gái.

Hóa ra là vị đội trưởng và đội phó, hai người chỉ huy của đoàn quân cấm vệ này.

- Các ngươi thật to gan, là sát thủ do ai phái tới ?

Quan Khâm Sứ sau khi phát hiện hai người trước mặt là cao thủ lục đạo thì tức giận quát lên, nội tâm có mấy phần lo sợ, không phải là hấn sợ hai tên sát thủ trước mặt, mà là hấn sợ thể lực đứng phía sau lưng bọn họ, đề có thể sai phái đồng thời cả hai cao thủ lục đạo như vậy, ắt hẳn thể lực ấy phải rất khủng bố.

- Hừ ! Không ngờ một tên thái giám cũng là cao thủ lục đạo, ngươi nghĩ ngươi quát lên thì ta có ngu ngốc nói ra chủ tử của mình là ai cho ngươi biết hay không ?

Tên sát thủ trào phúng, nhanh chóng đánh mất quan sát một vòng, nhận thấy cô gái đi cùng đã bị hai cấm vệ có tu vi ngũ đạo đỉnh phong vây lấy, tạm thời không thể nhanh chóng thoát thân, còn bản thân hai mục tiêu là thầy trò Quang Châu đã được các cấm vệ khác vây kín bảo vệ tầng tầng lớp lớp, các cấm vệ mãi cho đến lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, ào ào xông về phía hai tên sát thủ.

- “Hừ ! Không ngờ tin tức tình báo bọn họ cung cấp thật sự sai lầm, Hoàng Đế vậy mà đã ám phục trong hàng ngũ bảo vệ một cao thủ lục đạo trung kỳ cùng hai cao thủ ngũ đạo hậu kỳ đỉnh phong, nếu còn dây dưa thì sẽ bất lợi.”

Tên sát thủ âm thầm tính toán trong lòng, sau đó dứt khoát hô lên một tiếng “Rút !” thật to, hai tay đồng thời liên tiếp ném về bốn phương tám hướng mấy viên bi màu đen, mấy viên bi này ngay khi vừa chạm đất thì lập tức phát ra mấy tiếng “bụp ! bụp !”, sau đó là một làn khói trắng xóa mù mịt tỏa ra phủ kín không gian.

- Không tốt ! Là khói độc, tất cả mau mau vận công bế khí, không được hít thở.

Tiếng quan Khâm Sứ the thé vang lên.

Thế Quân phản ứng chậm nhất, lại không có nội công trong người, hấn chỉ mới lỡ hít vào mấy hơi khói liền thấy đầu váng mắt hoa, trong chốc lát đã lao đảo ngã xuống bất tỉnh.

- Sư phụ ! Đệ tử còn chưa chết sao ?

Thế Quân từ trong mê man hồi tỉnh lại, mở mắt hỏi Quang Châu đang ngồi đã tựa kế bên.

- Hừ ! Có sư phụ ở đây thì ngươi làm sao có thể dễ dàng chết được.

Quang Châu không thèm hé mi mắt chỉ hừ lạnh một cái, thái độ khinh thường, giả bộ như mấy chuyện nhỏ nhất vừa rồi chẳng thấm vào đâu cả, khiến cho Thế Quân càng thêm kính phục vị sư phụ trẻ tuổi này của mình.

Thật ra trong lòng Quang Châu đang rất là lo lắng cùng sợ hãi, không ngờ hấn còn chưa có bước chân vào kinh thành mà đã có người muốn đối phó hấn, hơn nữa đối phương còn phải đến không những một mà đến tận hai cao thủ lục đạo để lấy mạng hấn, một thầy thuốc nhỏ nhoi, chuyện này thật sự buồn cười, tựa như dùng dao mổ trâu mà cắt tiết gà.

- “Không ngờ đối phương lại thật sự coi trọng một thầy thuốc quê mùa như mình đến vậy.”

Quang Châu nghĩ lại mọi chuyện mà vuốt mũi cười khổ, hú hồn hú vía, cũng may là còn có tên thái giám võ nghệ cao cường, không thì giờ đây hấn chỉ có nước phoi xác ngoài đường, kinh thành phía trước quả nhiên là vạn phần nguy hiểm, hấn bây giờ chỉ còn có cách đi bước nào tính bước đó, bình đến thì tướng đỡ vậy.

Từ thành Đại La đến kinh đô Hoa Lư có khoảng cách hơn bốn trăm dặm đường, bởi vì đường xá khó khăn lại di chuyển bằng xe ngựa tương đối chậm chạp cho nên Quang Châu cùng với hai trăm cấm vệ quân phải đi hết sáu ngày mới tới nơi.

Trong lịch sử dân tộc, Hoa Lư đã được nhiều vị vua chọn làm kinh đô chính của nước Việt trong suốt bốn mươi hai năm, trải qua ba triều Đinh – Lê – Lý, nó là minh chứng cho rất nhiều sự kiện lịch sử to lớn của đất nước ở giai đoạn lịch sử quan trọng khi ấy, từ thuở thống nhất giang sơn cho đến khi đánh Tống bình Chiêm.

Vùng đất này có địa thế hiểm trở, núi non trùng điệp, sông trong núi, núi trong sông, căn cứ thủy bộ rất thuận tiện, sau lưng là rừng, trước mặt là đồng bằng, xa nữa là biển cả. Đinh Bộ Lĩnh quả nhiên đã có suy nghĩ rất sáng suốt khi lựa chọn đóng đô tại Hoa Lư, nơi đây non sông tú lệ, phong thủy hài hòa, hoàn toàn xứng đáng với vai trò là đế đô của một cõi.

Hai thầy trò Quang Châu khi lần đầu tiên nhìn thấy quy mô to lớn cùng phong cách xây dựng hoành tráng của kinh thành Hoa Lư đã ngạc nhiên sững sờ đến ngây ngẩn cả người, đây là một tòa thành thiên tạo hùng vĩ, hoàn toàn dựa vào thế của những dãy núi đá tự nhiên mà xây nên, các đoạn tường thành

cao lớn nổi lên những dãy núi này lại với nhau tạo nên một bức tường phòng thủ kiên cố bao bọc bảo vệ toàn bộ kinh thành.

Hoa Lư chia làm hai bức tường phòng thủ riêng biệt đó là ngoại thành và nội thành, dân chúng bình thường chỉ được sinh sống ở ngoại thành, còn nội thành là nơi ở và làm việc của vua cùng các quan lại, ngoài ra còn có ba ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ túc trực tại đây chịu trách nhiệm bảo vệ Hoàng Tộc.

Phía ngoài thành, mấy con sông rộng lớn đã được tận dụng một cách triệt để, trở thành những hào nước tự nhiên bao quanh, dưới lòng sông cắm đầy các cọc gỗ nhọn đầu bọc sắt, chỉ chừa lại một số đoạn sông vừa phải cho thuyền di chuyển.

Phía trong thành là cả một hệ thống kênh đào chằng chịt, thuận lợi cho giao thông đường thủy đồng thời cũng là nguồn cung cấp nước cho cả thành.

Hai trăm cấm vệ quân hộ tống Quang Châu theo cửa đông mà vào, xuyên qua ngoại thành là đến khu thành nội phía đông, đây là khu làm việc chính của triều đình và cũng là nơi cư trú của các gia đình quan lại quyền quý.

Viên thái giám sau khi dặn dò, an trí cho Quang Châu tạm thời trú ngụ nghỉ ngơi trong một nhà khách nhỏ thì liền trở vào trong cung phục mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Gặp gỡ

Ba ngày trời qua, Quang Châu mỗi ngày đều thành thật ở trong ngôi nhà mà vị thái giám kia bố trí, cuộc sống kể từ lúc vào kinh đến nay cũng không đến nỗi nào, hần gần như không phải đụng tay làm bất cứ chuyện gì, mọi nhu cầu của bản thân đều có người hầu đáp ứng, cung phụng đầy đủ, nói chung cuộc sống hết ăn rồi ngủ thật là thoải mái chỉ là việc phải tốn thời gian chờ đợi một cách vô vị như vậy khiến cho trong lòng hần đôi khi cũng có chút cảm giác không được tốt lắm.

Quang Châu cũng không cần chờ đợi lâu, sáng sớm ngày thứ tư, khi màn sương mờ mịt vừa tan hết, vào lúc những tia nắng đầu tiên rọi xuống mặt đất, liền có một chiếc xe ngựa cấm cò của phủ tam hoàng tử đến rước hần đi, xe đi về phía tây, men theo những con đường lát đá bằng phẳng, hai bên xe có quân cấm vệ hộ tống đi theo.

Gió thu lồng lộng ngang trời, Quang Châu vén rèm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tò mò muốn quan sát cảnh sắc kinh thành tìm hiểu cuộc sống kinh đô xưa của dân Việt ta, chỉ thấy gió sông mát rượi phả vào mặt, trải rộng trước mắt hần là một khung cảnh tấp nập nhộn nhịp vô cùng.

Trên bến dưới thuyền, nơi mấy con kênh đào rộng lớn, nước xanh trong vắt một màu ngọc bích, thuyền bè qua lại như thoi đưa, luân chuyển hàng hóa đến những phiên chợ sớm, dọc theo hai bên bờ, là vô số cây liễu rủ tóc đung đưa, nên thơ như tranh vẽ.

Ánh nắng từ trên cao buông xuống, phản chiếu lên mặt nước, khiến cho mọi cảnh vật như càng trở nên lung linh rực rỡ, quang cảnh này bất giác khiến cho Quang Châu thầm liên tưởng tới một thành phố cổ nổi trên sông vô cùng nổi tiếng của thế giới nằm ở trung tâm Châu Âu, kể ra văn minh đất Việt ta thuở bấy giờ nào có thua kém gì ai.

Quang Châu cứ thế say sưa, thích thú ngắm nhìn mọi cảnh vật dọc theo đường đi, quên mất thời gian trôi qua, cho đến khi có tiếng người bên ngoài xe gọi vọng vào thì mới giật mình thanh tỉnh.

Cỗ xe lúc này đã dừng hẳn lại, đậu trước cánh cổng lớn của một phủ đệ nguy nga có lính cấm vệ đứng gác nghiêm, Quang Châu được người hầu trong phủ dẫn vào chờ trong một căn phòng khách rất là trang nhã.

Lần đầu tiên được tiếp xúc với Hoàng Tộc – tầng lớp thống trị cao nhất của xã hội, hần cũng không tránh khỏi có chút hồi hộp trong lòng nhưng đợi một thời gian rất lâu cũng không thấy tam hoàng tử đâu, tâm trạng ban đầu theo thời gian cũng dần phai nhạt, một mình ở mãi trong phòng cũng sinh buồn chán, Quang Châu bèn đánh liều bước ra ngoài sân, ban đầu chỉ tính rảo vài bước chân cho thư thả tâm tình nhưng đột nhiên sau đó lại nhìn thấy một hoa viên nhỏ nhỏ bên cạnh, lúc này liền không chủ tâm mà tiến vào.

Hoa viên này bất quá chỉ rộng hơn tầm chục mét vuông nhưng cảnh sắc bố cục thì vô cùng hài hòa, khuôn viên nhỏ bé được những người thợ thi công thiết kế, sắp đặt và tận dụng một cách rất khéo léo.

Trên mấy khoảnh đất dọc theo hai bên con đường đá dẫn vào khu vườn được phủ kín những đóa hoa mẫu đơn nở rộ rất đẹp, bông hoa mở bung ra, to lớn một cách lạ kỳ, thuần một sắc vàng quý phái, đây hiển nhiên là những giống hoa mẫu đơn cực kỳ quý hiếm khó mà có thể tìm thấy, là cực phẩm trong nhân gian.

Không những thế, trong khu vườn còn trồng xen kẻ nhiều bụi thủy trúc cao lớn để lấy bóng mát, lá trúc xanh tươi mơn mẫm một màu, nhìn thật mát mắt, mỗi khi có con gió thổi qua, vô số cành lá lại đu đưa, đua nhau xào xạc, phát ra tiếng rì rào như sóng vỗ nghe thật êm tai.

Quang Châu cứ thế say mê cảnh đẹp trong khu vườn, bao nhiêu lo lắng buồn phiền cũng theo đó mà vơi đi, nhưng đương lúc tâm hồn hần phiêu lãng nhất thì bất chợt giật cả người khi tình cờ trông thấy ở phía trước không xa, có một người thanh niên đang đứng thần thờ, lặng mình quan sát những chú cá chép đỏ đang bơi lội trong một cái hồ nhỏ.

Người này chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt sáng sủa khôi ngô, bận trên người một bộ y phục màu trắng thanh nhã, hai tay chấp sau lưng, đôi mày kiếm nhú lại tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cảm thấy có người lại gần, người thanh niên bất chợt quay đầu lại nhìn, sau khi nhìn rõ người trước mắt mình chỉ là một thanh niên trẻ tuổi, ăn vận theo lối thư sinh giản dị, thì thở phào ra một hơi, nhưng cũng không giấu vẻ ngạc nhiên, sau đó dùng một thái độ uy nghiêm mà hỏi :

- Người là ai ?

Quang Châu trong lòng cũng hơi bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười chấp tay trả lời :

- Tôi là thầy thuốc được Hoàng Thượng triệu đến để chữa trị bệnh cho tam Hoàng Tử, bởi vì chò đợi có chút buồn chán nên đi dạo tới nơi đây, còn anh là ...?

Người thanh niên nghe hần nói như vậy, đôi mắt lấp lánh nghĩ ngợi, sau một lúc, đôi lông mày giãn ra, tựa như đã nhớ lại được điều gì đó, đoạn nói ra một câu khiến cho hần phải sửng người :

- Thì ra người chính là vị Châu thần y mà dạo gần đây mọi người thường hay đồn đoán.

- Làm sao ... làm sao anh biết được ?

Quang Châu kinh ngạc thốt lên.

Người thanh niên cũng không có trả lời câu hỏi mà chỉ nhìn hần một cái, rồi nhẹ lắc đầu, sau đó ánh mắt một lần nữa hướng lên trên bầu trời xa xăm, cất giọng buồn bã hỏi Quang Châu mà cũng dường như là tự hỏi chính mình vậy:

- Thần y ư ? Cho dù có là thần y thì thế nào, dù sao trên đời này cũng có những thứ mà thần y không thể chữa trị được.

Quang Châu nghe ra, trong giọng nói của người thanh niên này hình như ử chút gì đó ưu tư, buồn bã.

Đúng lúc hần định nói thêm gì đó thì từ phía đằng xa bỗng dung có mấy thái giám cùng thị nữ chạy đến, sau khi nhìn thấy người thanh niên trước mặt thì cuống quýt cả xuống :

- Tham kiến vương gia, chúng nô tài không biết ngài đến đây thật là có tội.

Một vị thái giám mập mạp, tuổi quá bốn mươi, dường như là đại tổng quản của cả phủ Tam Hoàng Tử, cung kính lên tiếng, sau đó hần hướng ánh mắt nghĩ ngợi về phía Quang Châu mà quát hỏi :

- Người là ai ? Sao dám to gan đứng ngang hàng với vương gia?

Quang Châu sau khi nghe thấy mấy người này nói chuyện, trong lòng cũng cảm thấy hoảng hốt, hần không dám chậm trễ, vội vàng quỳ xuống :

- Thảo dân Quang Châu tham kiến vương gia, thảo dân quê mùa vừa mới nhập kinh, quả thật không biết ngài chính là vương gia cho nên hồi nãy nếu có gì vô lễ mong điện hạ bỏ quá cho.

Người thanh niên mỉm cười sáng khoái:

- Ha ha ! Chuyện chẳng có gì, người không biết, không có tội, huống chi bệnh tình đứa em út của bốn vương còn cần phải nhờ tới cái tài của thần y để chữa trị đó.

Đoạn quay sang mấy người còn lại :

- Đây chính là vị Châu thần y được Hoàng Thượng truyền đến kinh thành, các người còn không mau dẫn thần y đến khám cho em của bốn vương.

Nói đến đây, Quang Châu âm thầm lau mồ hôi lạnh, thì ra người thanh niên nói chuyện với hần chính là Nam Việt Vương - Đinh Liễn, hần chính là kẻ mà ngay đến cả em trai mình cũng có thể giết không chớp mắt, nhưng dù sao đó là chuyện sẽ diễn ra sau hai năm nữa, cũng còn may là từ lúc gặp nhau đến giờ Quang Châu cũng không có gây ra điều gì làm phật ý người này.

Đám người hầu sau khi nghe Đinh Liễn sai bảo, lập tức dạ dạ vâng vâng, cung kính dẫn hai người đến một căn phòng hoa lệ, là nơi ở của tam hoàng tử Đinh Hạng Lang.

- Thế nào ? Bệnh của em ta có thể chữa được không ?

Đinh Liễn sau khi thấy Quang Châu lấy ra một cái ống nghe cổ quái đặt lên ngực và sau lưng Hạng Lang nghe ngóng thì lấy làm kỳ lạ và lo lắng hỏi.

- Có phải tam hoàng tử thường xuyên có triệu chứng khò khè khó thở, đặc biệt là lúc thở ra, gặp lúc khí trời thay đổi thì trở nặng ?

Quang Châu không vội đáp lời mà quay sang hỏi bà vú, người được phân công luôn cận kề chăm sóc cho Hạng Lang.

- Dạ phải, biểu hiện của tam điện hạ thường xuyên đúng là như vậy.

Bà vú cung kính đáp lời.

Quang Châu nghe xong thì khẽ gật đầu, hần đã khẳng định được suy đoán của mình, sau đó liền hướng Đinh Liễn chấp tay mà nói :

- Hồi bẩm vương gia, như thảo dân nhận thấy, tam điện hạ đã mắc chứng bệnh này ít nhất đã trên hai năm, bệnh đã vào tạng phủ, ngài xem, làn da tái nhợt lạnh lẽo, khí lạnh tán phát ra ngoài, điều này chứng tỏ hàn khí xâm nhập kinh mạch, mỗi khi ho lên sẽ cảm thấy rung mình, có cảm giác tê tái, mười phần đau đớn.

Đinh Liễn nghe vậy liền nhìn Hạng Lang bằng ánh mắt thương cảm, gật đầu tán thưởng Quang Châu :

- Quả nhiên là thần y do Hoàng Thượng tìm đến, bản lĩnh không tầm thường, nếu như là tiền sinh ra tay chữa trị thì liệu có thể chữa khỏi được không ?

Bệnh này ở vào thời hiện đại thì hần còn lạ gì, chính là bệnh Hen Suyễn mãn tính mà thôi, bệnh của cậu bé này tuy thuộc chứng Tâm Phế Mãn nhưng cũng không khó trị, sở dĩ chứng bệnh biểu hiện ra triệu chứng nặng như vậy là do từ khi mắc bệnh lúc còn nhỏ không được dùng đúng thuốc.

Quang Châu nghe Đinh Liễn truy hỏi, trong đầu thoáng qua nhiều suy nghĩ, hần không dám nói là mình nắm chắc trăm phần trăm chữa dứt điểm mà chỉ liên tục lắc đầu thờ dãi, nói rằng chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi, việc còn lại phải xem ý trời thế nào.

Đinh Liễn thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa, thờ dãi rồi rời đi, để Quang Châu lại tự mình chữa bệnh cho Hạng Lang.

.....

Cùng thời gian Quang Châu ở trong phủ Tam Hoàng Tử - Đình Hạng Lang thì tại một gian mật thất âm u của thành Hoa Lư, có ba người mặc áo đen cũng đang tiến hành bí mật gặp gỡ.

Lúc này, ngồi uy nghiêm trên chiếc ghế thái sư là một người mặc áo bào đen, trên mặt đeo lên một chiếc mặt nạ trắng che mất ngũ quan, hần chỉ ngồi đó nhắm mắt, im lặng, trầm mặc nhưng khí thế từ trên thân mình tỏa ra lại vô cùng lạnh lùng đáng sợ.

Phía dưới là hai người khác đang run rẩy quỳ bái, ánh đuốc bập bùng, bóng của người đeo mặt nạ đỏ dài theo ánh lửa, nhảy múa cuồng loạn trên tường, phảng phất như ác ma địa ngục chốn u minh, không khí lạnh giá dường như cũng quay cuồng theo điệu múa ấy.

Hai người quỳ trên mặt đất, một già một trẻ, nếu như Quang Châu có mặt tại đây thì sẽ có thể lập tức nhận biết được hai người này, bọn họ chính là hai sát thủ đã tiến hành phục kích ám sát hần trên đường tiến kinh.

Mặc dù người mặc áo đen, mang mặt nạ chưa nói lời nào nhưng trong lòng hai người hiện tại đang không ngừng sợ hãi bất an, nhiệm vụ lần này thất bại, hai người bọn họ không biết sẽ phải nhận lấy hình phạt như thế nào đây, lo lắng sợ hãi là bởi vì bọn họ biết rất rõ vị chủ tử này của mình có bao nhiêu thủ đoạn, tàn nhẫn vô tình.

Đúng lúc này, hai mắt của người đeo mặt nạ chợt mở bừng, trong giây phút đó, làn không khí lạnh giá dường như cũng đồng thời thôi quay cuồng, trở nên tĩnh lặng lạ thường, từ trong chiếc mặt nạ đó bắn ra hai tia tinh quang, lạnh lùng quét về phía hai người bọn họ.

- Độc Xà Phu Phụ ! Các ngươi biết tội chưa ?

Một tiếng nói âm lãnh cất lên.

- Bẩm giáo chủ, chúng thuộc hạ biết tội, nhưng việc thất bại lần này cũng là do bất đắc dĩ, ai mà ngờ Đình Hoàng Đế lại xảo trá như thế, vậy mà ám phục trong hàng ngũ hộ tống một cao thủ lục đạo trung kỳ cùng hai cao thủ ngũ đạo đỉnh phong.

Độc Xà Phu Phụ vội vã dập đầu thanh minh, giọng nói run rẩy.

- Hừ ! Thất bại là thất bại, các ngươi còn dám xảo biện ?

Giọng nói của người đeo mặt nạ trầm xuống.

- Thuộc hạ không dám ! Giáo chủ tha tội !

Độc Xà Phu Phụ vội vã dập đầu như té sao, thật không ngờ, hai cao thủ lục đạo nếu là đặt trên giang hồ sẽ là địa vị tôn sùng tới cỡ nào, vậy mà giờ đây, trước mặt người này lại hạ mình nhục nhã như vậy, chứng tỏ tu vi và thủ đoạn của tên giáo chủ này cao thâm tới dường nào.

- Hồ Cơ !

Tên giáo chủ khẽ hô lên một tiếng, lập tức có một bóng người xuất hiện, là một người con gái đeo mặt nạ hồ ly, nàng mặc một bộ lụa mỏng màu hồng phấn, kiều diễm thướt tha, thân hình nóng bỏng, tuyệt nhiên là vu vật trên thế gian.

Hồ Cơ sau khi hiện thân, cười lên một tiếng quyến rũ, không nói hai lời, thân hình uyển chuyển mang theo một cái khay đặt tới trước mặt Độc Xà Phu

Phụ, trong khay có hai viên thuốc màu trắng sữa, to bằng quả nho.

Độc Xã Phụ Phụ sau khi nhìn thấy hai viên thuốc ấy, sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không dám tiếp tục cầu xin cái gì, hai tay run rẩy cầm thuốc lên, mỗi người một viên, cắn răng uống vào.

Trong thoáng chốc, bên trong gian mật thất tràn ngập tiếng la thảm thiết, nghe giống như là có người đang chịu cực hình đau đớn.

Hồ Cơ lúc này đã đi đến bên cạnh tên giáo chủ, thân hình nóng bỏng dựa lên mình hắn, để tùy ý hắn vuốt ve, ánh mắt nhìn hai tên Độc Xã Phụ Phụ đang lẫn lộn gào thét trên mặt đất thế nhưng lại có chút sợ hãi.

- “Vốn là muốn giá họa cho hắn, không ngờ Hoàng Đế lại có thể tính trước một bước như vậy, xem ra là ta đã quá tự mãn về bản thân rồi.”

Tên giáo chủ trầm nghĩ trong lòng, dưới mặt nạ che phủ, không ai có thể nhìn ra được biểu cảm của hắn, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, sắc bén mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Đoán mệnh

Đêm khuya, trăng tròn vàng vạc treo giữa trời khuya, bầu trời trong vắt không một gợn mây, chỉ cần ngước đầu lên là có thể nhìn thấy được cả một biển sao lung linh nhấp nháy, đẹp vô cùng.

Quang Châu lúc này mới từ trong nhập định từ từ mở mắt tỉnh dậy, sau khi thở dài một tiếng liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lặng yên ngắm nhìn cảnh vật phía bên ngoài.

Hắn vậy mà đã nhập kinh được gần nửa năm rồi.

Trong khoảng thời gian này, hắn sống rất là cẩn thận, ngoại trừ việc chữa trị bệnh Hen cho tam Hoàng Tử ra thì bản thân Quang Châu cũng không có biểu hiện gì nổi bật, đi đi về về, cuộc sống khép kín không tiếp xúc với bất cứ ai, cố ý bày ra bộ dạng là một kẻ lập dị, mà những cố gắng khác hình như cũng đã quên mất hẳn từ lâu rồi, điều này cũng đúng, một thầy thuốc tầm thường quê mùa không thân không thế thì có gì đáng để lưu tâm cơ chứ, có lẽ trong thâm tâm bọn họ đã tin chắc mười mươi rằng chứng bệnh của Đĩnh Hạng Lang chính là chứng bệnh nan y sẽ không có ai có thể trị khỏi, chẳng phải là bấy lâu nay Hoàng Thượng vẫn một mực kiên trì, đã tìm vô số thầy thuốc giỏi đến chữa trị mà vẫn bó tay đó thôi, thậm chí có một vài kẻ còn há hê chờ đợi để được chứng kiến con phần nộ của Hoàng Đế khi mà việc chữa bệnh thất bại.

Tất nhiên, những cố gắng ấy có cái lý của bọn họ và cái lý ấy nêu như không có sự xuất hiện của Quang Châu thì nó đã chính xác trăm phần trăm.

Dưới sự điều phối được liệu cùng phương pháp chữa trị của Quang Châu, căn bệnh Hen của tam Hoàng Tử đã dần đi vào ổn định, trải qua hai tháng điều trị đều đặn, các triệu chứng bệnh đã có dấu hiệu thuyên giảm.

Quang Châu tin tưởng rằng, không quá sáu tháng, sức khỏe của Đĩnh Hạng Lang sẽ hồi phục tới chín phần, tính mạng sẽ không còn đáng lo nữa, có điều trong lòng Quang Châu hiện tại lại đang vô cùng thắc mắc một vấn đề, đó là việc Hoàng Thượng hôm trước đã phái quan thái giám Thành Dân - người đã từng hộ tống hắn lên kinh - đến để truyền mật chỉ, dặn hắn không được tiết lộ tình hình bệnh tật của Đĩnh Hạng Lang ra ngoài nếu không sẽ bị chém đầu, điều này khiến cho Quang Châu sau khi tiếp chỉ kinh hãi không thôi, mất thêm hai trăm lượng bạc hối lộ cho Thành Dân mà chỉ đổi được vèn vện hai chữ “an tâm”.

Đêm nay, khi cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện, Quang Châu cuối cùng đã hiểu rõ được vì sao Hoàng Thượng lại có hành động như vậy.

Hiện giờ trong triều thế cục rất loạn, Hoàng Thượng có tới ba đứa con nhưng lại chưa hề lập Thái Tử, hơn nữa lại tỏ ra yêu thích đứa con thứ ba là Đĩnh Hạng Lang hơn, nếu không phải vì Đĩnh Hạng Lang có căn bệnh nan y trong người, sức khỏe yếu kém, không thể sống quá ba năm thì có lẽ Hạng Lang đã bị các thế lực ủng hộ đại Hoàng Tử chèn ép, tiêu diệt.

Nói đến việc này cũng thật là kỳ lạ, trong ba đứa con của Đĩnh Bộ Lĩnh, con cả Đĩnh Liễn thật sự là một người có tài và cũng chính là đứa con đóng góp rất nhiều công lao cho sự nghiệp thống nhất giang sơn của Đĩnh Bộ Lĩnh, nhưng về sau chính Đĩnh Bộ Lĩnh lại lập con út làm Thái Tử mà không đoái hoài gì đến Đĩnh Liễn, khiến cho Đĩnh Liễn vì bất mãn mà lập mưu giết em, việc này trong sử sách có nhiều đồn đoán nhưng những bí mật thật sự lẫn khuất sau nó thì không ai có thể biết được.

Quang Châu sau khi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nhớ lại được điều gì hữu ích từ trong sử sách, đành chán nản lắc đầu, hắn bây giờ đành phải cố gắng đi bước nào cẩn thận bước ấy vậy.

Thò tay vào trong ngực, Quang Châu lấy ra một phong thư giấy vàng đưa lên trước mặt ngắm nghía, đây chính là phong thư mật mà trước lúc chết đại sư Minh Tuệ đã giao cho hắn, dặn dò hắn phải đích thân đưa nó đến cho Khuông Việt đại sư tại chùa Khai Quốc để đổi lấy tin vật cầm đến Ân Thế Tụ.

Là một người cẩn thận, Quang Châu không thể không mở ra đọc trước nội dung bên trong, nhưng dù cho hắn có xem bằng cách nào đi chăng nữa thì cũng chỉ thấy đây là một lá thư hết sức bình thường, nội dung nói về một số sự việc không quan trọng của Ân Thế Tự, thế nhưng nhớ lại thái độ cẩn thận của Minh Tuệ khi ấy, Quang Châu có thể chắc chắn rằng lá thư này, bên trong nó còn có ẩn chứa một huyền cơ khác mà người ngoài không cách nào biết được.

Nhìn phong thư một hồi, Quang Châu bèn cẩn thận cắt nó lại vào ngực, hiện tại hắn tu luyện Già Lam Chân Kinh đã tới bình cảnh tầng thứ nhất, tầng bình cảnh này giống như một tờ giấy ngăn cách, nhìn mỏng manh nhưng lại khó có thể vượt qua, từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu người phải chôn chân tại đây, muốn phá tan tầng bình cảnh ấy phải có cơ duyên thích hợp mới được.

Một đêm đàng đàng cứ như vậy mà qua đi, sáng hôm nay, Quang Châu sau khi ăn sáng xong bèn quyết định mang theo Thế Quân ra ngoài đi dạo, sẵn tiện dò hỏi đường đến chùa Khai Quốc, tuy tu vi võ học của Quang Châu còn thấp nhưng Già Lam Chân Kinh còn có một số đặc điểm thần kỳ riêng, bộ bí tịch này khi tu luyện thành công mỗi tầng sẽ khiến cho các giác quan của con người tăng lên gấp nhiều lần, cơ hồ vượt xa rất nhiều điển tịch cao cấp khác trên giang hồ, đặc biệt là sự mẫn cảm với sát khí.

Một người chưa giết người sẽ không có sát khí, nhưng khi người đó giết người sẽ tạo cho mình một loại sát khí đeo bám quanh thân, thứ sát khí này không thể giải thích rõ ràng nó là cái gì, tựa như là một thứ uy áp chế địch vô hình vô chất, nhưng nó sẽ tích lũy dần theo năm tháng cùng với thành tích giết người mà mạnh thêm, nếu là cao thủ bát đạo thì có thể dễ dàng khống chế nó thu phóng tự nhiên cũng như khi cần thiết có thể đem ra làm một thứ vũ khí đối địch, tất nhiên thứ vũ khí này chỉ có tác dụng với người có tu vi thấp hơn mình, cao thủ dưới thất đạo thì không thể có cảm giác nhận biết sát khí của người khác cũng như sử dụng sát khí.

Chính vì vậy, Quang Châu lúc nào cũng có cảm giác xung quanh mình có những luồng sát khí như có như không ẩn hiện, điều này chứng tỏ xung quanh hắn lúc nào cũng có nhiều cao thủ đại nội giám thị và bảo vệ chặt chẽ, điều này nói rõ hắn không thể lén lút đến gặp Khuông Việt đại sư, đã không thể lén lút chỉ bằng cứ đường hoàng mà tiến vào chùa Khai Quốc.

- Sư phụ, thầy nhìn xem, kinh thành thật sự là phồn hoa náo nhiệt, đến cả mấy cô gái cũng xinh đẹp, thướt tha hơn hẳn chỗ chúng ta.

Thế Quân mấy tháng nay bị nhốt trong nhà sớm đã chán đến tận cổ, nay được đi ra ngoài dạo chơi liền như chim xỏ lồng, tíu ta tíu tít vui mừng hừng khởi, ngó đông nhìn tây, thấy mấy cô thiếu nữ xinh tươi mặc áo tứ thân mà chảy cả nước miếng, bộ dáng ngây ngẩn của hắn rõ mười mười đúng kiểu nhà quê lên tỉnh khiến cho người đi đường nhìn thấy không khỏi lấy tay che miệng cười.

- Người đứng là đồ nhà quê, thu ngay cái bộ dáng ngu ngốc đó lại, bằng không ta cho một cước trở lại thành Đại La.

Quang Châu bực mình, cốc cho hắn một cái vào đầu rồi đau, đoạn tiến đến bên cạnh một ông lão râu tóc bạc trắng, da mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, bộ dáng như một ông đồ, đang bày bán thư pháp ở góc đường, chấp tay lễ phép hỏi :

- Thưa cụ, cụ có thể cho cháu hỏi thăm đường nào đến chùa Khai Quốc được không ạ ?

Cụ già đang chăm chú viết thư pháp, nghe thấy tiếng người gọi mình thì giật mình ngẩng lên, sau đó vuốt râu mà nói :

- Cậu đi đến ngã tư kia thì rẽ phải, theo hướng đông của thành mà đi, áng chừng nữa canh giờ sẽ tới.

Quang Châu lại thành thật chấp tay :

- Cảm ơn cụ !

Nói rồi định quay người đi, thì bất chợt có một đứa bé gái chừng mười tuổi không biết từ đâu bỗng dung xuất hiện, níu áo hắn, chớp chớp đôi mắt dễ thương :

- Anh ơi, anh hỏi đường xong thì coi giùm ông cháu em một quẻ bói đi, ông em coi linh lắm đó.

- Coi bói ? Không phải là cụ bày bán thư pháp sao ?

Quang Châu sau khi nghe đứa bé gái nói thế thì vô cùng ngạc nhiên, thắc mắc hỏi, lúc này hắn mới để ý thấy trên bàn đúng thật là có bày một cái mai rùa cùng mấy đồng tiền bát quái.

- Ngọc Quyên, cháu không được vô lễ ?

Ông cụ nhủ mảy, nhưng cũng không có nổi giận, ánh mắt yêu thương nhìn đứa cháu gái lanh lợi của mình, khẽ nắc.

Đúng lúc này Quang Châu bỗng dung nghe thấy tiếng sôi ruột, thì ra là cô bé đang đói bụng, nhìn cô bé đáng yêu như vậy, hắn cũng không đành lòng bèn ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vuốt tóc rồi lấy ra mười đồng đưa cho cô bé :

- Cái này anh cho em, đi mua bánh bao ăn đi.

Cô bé thấy vậy mừng rỡ vô cùng, hướng ánh mắt rụt rè về phía người ông của mình, sau khi nhận được cái gật đầu thì mới hớn hờ cầm lấy tiền chạy đi.

- Thật là một cô bé ngoan.

Quang Châu khen ngợi, sau đó đứng dậy, kéo chiếc ghế trước cái bàn.

- Công tử chắc hẳn không phải là người kinh thành ?

Ông cụ thay đổi cách xưng hô.

- Cụ nói rất đúng, quê cháu ở thành Đại La.

Quang Châu mỉm cười.

- Mời công tử chọn một bức thư pháp, lão đây sẽ nghiêm túc đoán vận mệnh cho cậu.

Ông cụ chỉ vào mấy chục bức tranh chữ sau lưng mà nói.

Quang Châu hoàn toàn cảm thấy bất ngờ và thú vị trước cách coi bói của ông cụ, sau khi đánh mắt một vòng liền chỉ ngay vào bức vừa mới khô mực trên bàn :

- Bức này đi.

Ông cụ gạt đầu, sau đó lấy một cây bút lông mới, không hề thấm mực, hai mắt nhắm lại, một tay bấm một cái thủ thế kỳ quái, tay kia cầm bút đồ lên hai chữ “Bình An” trên bức tranh, ban đầu động tác đồ rất chậm, về sau càng lúc càng nhanh, điều lạ là mực cho ông cụ nhắm tịt hai mắt như vậy nhưng nét đồ lại không hề lệch ra ngoài nét mực.

Sau một thời thần, mồ hôi trán lấm tấm, nhưng động tác của ông cụ vẫn diễn ra nhanh như chớp, liên tục không cách nào dừng lại, giống như đang lên đồng, Quang Châu hoảng sợ vừa mới định đứng lên dừng ông cụ lại thì đúng lúc này ông cụ chợt phun về phía trước một ngụm máu, cuối cùng làm như thoát lực mà ngã xuống, cũng may được hán nhanh tay đỡ lấy.

Hóp miếng nước Thế Quân đưa sang, ông cụ sau khi tỉnh táo lại một chút lập tức lắc đầu than thở :

- Thiên cơ biến ! Thiên cơ biến ! Đúng thật là có thiên cơ biến !

Quang Châu đầy lòng trầm xuống :

- Thiên cơ biến ? Xin cụ trước hết hãy bình tĩnh cái đã.

Người đi đường thấy chuyện lạ xảy ra thì bu lại xem rất đông, ông cụ chợt như tỉnh ngộ ra, vội đứng lên thu dọn hàng quán :

- Đây không phải chỗ nói chuyện, công tử mời theo lão.

Nói rồi dẫn hai người bọn hán chen ra khỏi đám đông, đi vào một con hẻm vắng, tới một ngôi miếu hoang rách nát, sau khi phái Thế Quân ra trước cửa xem chừng, lại cẩn thận kiểm tra một phen, xác định là không có ai, ông cụ lúc này mới an tâm mà rằng :

- Không dấu gì công tử, lão đây chính là đệ tử tục gia của phái Ba Vi, sở dĩ hồi nãy lão thất thố là vì vận số của công tử ứng với một lời sấm truyền mà tổ sư gia đã lưu lại cho chúng đệ tử từ rất lâu rồi.

Đoạn hắng giọng một cái, đọc lên :

“Thiên cơ biến, đất trời xoay chuyển

Khí phương nam, rồng thăng bay lên trời “

Quang Châu vẫn không hiểu mô tê gì, mờ mịt hỏi :

- Chẳng lẽ ý cụ nói, cháu chính là thiên cơ biến ư ?

Ông cụ gạt đầu :

- Chính vậy, phái Ba Vi ta tồn tại cũng đã gần ngàn năm nay, thuật xem vận số cũng thuộc hàng đầu thiên hạ, hiếm có người nào lão không xem được một hai, chỉ có cậu là thiên cơ mù mịt không thể nhận ra, ban nãy lão vì tò mò đã mạo hiểm mất năm năm dương thọ để nhìn trộm thiên cơ, cuối cùng chỉ đoán được công tử chính là người mang vận “thiên cơ biến” mà thôi, còn cuộc đời công tử sau này, lão chẳng thể xem hơn nữa.

Ngập ngừng trong giây lát, ông cụ lại tiếp lời :

- Có điều, lão có thể chắc chắn rằng công tử chính là người mang ảnh hưởng đến đại thế của toàn thiên hạ, nắm trong tay khí số của dân tộc Việt ta, công tử do trời phái xuống ắt có trời bao hộ, cho dù có gặp nguy hiểm cũng sẽ tai qua nạn khỏi, tuy nhiên vẫn có một số kẻ thần thông khôn lường có thể trả đại giá mà nghịch thiên hành sự, công tử sau này mọi chuyện phải cẩn thận, đây là tín vật của phái Ba Vi, nếu sau này công tử có khó khăn gì không thể giải quyết có thể tìm tới phái ta, theo lời tổ sư gia phái ta sẽ toàn lực phò trợ công tử, chuyện công tử chính là “thiên cơ biến” tuyệt nhiên không được tiết lộ cho người nào biết, nếu không sẽ dẫn tới những kẻ nguy hiểm muốn lấy mạng công tử mà ta vừa nói, lời lão đã tận, xin bái biệt công tử tại đây.

Ông lão nói xong liền vãi Quang Châu một cái.

Quang Châu này giờ cúi đầu trầm tư, nghe ông lão nói một hơi một hồi những chuyện khó hiểu chỉ biết há mồm nuốt nước bọt mà thôi, nghe ông lão vãi từ biệt vừa định hỏi vài lời cho rõ, ngẩng lên đã không thấy người đầu cả, chỉ còn lại một miếng ngọc bội xanh lấp lánh treo chính giữa bàn thờ của miếu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Chùa Khai Quốc

Quang Châu gặp phải tình thế quý dị như thế này, liền ngẩn người ra mất một lúc.

- Quái lạ, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt mà lại có ma ?

Hắn thì thảo tự nói, sau đó cẩn thận cầm lấy miếng ngọc bội lên xem xét, chỉ thấy chất ngọc mát lạnh, bề mặt bóng loáng không một vết trầy, phía trên có khắc họa tiết cầu kỳ hình chim lạc, cùng một ký hiệu hình cây búa khai sơn, ngoài ra không còn gì khác.

- Sư phụ, thầy không có chuyện gì chứ ? Đệ từ dạo mãi ở bên ngoài mà không thấy người trở ra cho nên lo lắng chạy vào xem thử, ơ...ông cụ ấy đi đâu rồi hả thầy ?

Thế Quân chẳng biết từ lúc nào đã đến phía sau lưng Quang Châu, ngạc nhiên hỏi.

- Ta không có việc gì, ông cụ ấy đã rời đi rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.

Nói rồi cất miếng ngọc vào trong ngực, xoay người cất bước ly khai, bây giờ đây hắn quả thật không có thời gian để suy nghĩ cẩn thận về những điều mà ông cụ đã nói, chuyện quan trọng trước mắt là phải đến chùa Khai Quốc gặp Khuông Việt đại sư cái đã.

Hai thầy trò đi hết nửa canh giờ thì đến được chùa Khai Quốc, đây là một ngôi chùa lớn, có quy mô kiến trúc đồ sộ với những đền đài, lầu tháp, mái ngói cong vút hướng lên trời, phật tử ra vào đông như trảy hội, hương khói nghi ngút, quả không hổ danh là trung tâm phật giáo của cả nước.

Quang Châu lẫn vào dòng người đến dâng hương, bình tĩnh tiến vào trong chùa, hắn không dừng ở trước tiền sảnh mà đi dạo ra phía sau, đến trước một khoảnh sân lớn có rất nhiều tháp nhỏ cao cỡ đầu người, là nơi chứa tro cốt của những vị cao tăng đã qua đời của chùa, khoảnh sân này để có đến hơn một trăm cái tháp như vậy, dưới ánh nắng chói chang, bóng tháp đổ dài in trên mặt đất, nhuộm vẽ tịch liêu.

Hiện thời nơi đây đang có vài chục vị phật tử đến tháp hương, họ cầu nguyện cho linh hồn của những vị cao tăng sớm ngày được đến miền cực lạc, vùng đất tịnh thổ trong truyền thuyết của phật tổ.

Quang Châu bước đến bên cạnh cái bờ đựng nhang, châm lửa ba cây rồi lần lượt bước qua những tòa tháp nhỏ tiến về phía trung tâm, khi đến trước một cái am nhỏ thì dừng lại.

Am này thực chất giống như là mô hình thu nhỏ của một ngôi chùa, cao rộng chưa quá chục thước, bên trong thờ phật tổ như lai cùng mười tám vị la hán, nếu đứng từ phía trên cao nhìn xuống sẽ thấy các tòa tiểu tháp lấy am này làm tâm, tỏa ra tứ phía thành hình chữ vạn.

Xung quanh am thừa thớt bóng người, chỉ có một vị sư già râu bạc trắng, mặc áo nâu sòng đang chăm chú quét lá vàng rơi trên sân, mỗi khi quét xong một chỗ ông lại đứng lại niệm một bài kinh phật, thế giới bên ngoài dường như chẳng thể đã động gì tới tâm tình của ông cả, sự xuất hiện của hai thầy trò Quang Châu cũng không khiến cho ông buồn để ý.

Thế Quân mặc dù rất hiếu kỳ, chẳng biết sư phụ tại sao không ở phía trước đại sảnh lễ phật, lại dẫn hắn tới cái nơi vắng vẻ này làm cái gì, nhưng trong lòng hắn cũng hết sức hiểu rõ tính tình sư phụ của mình, điều gì cần nói sư phụ sẽ nói, chính vì vậy từ này đến giờ Thế Quân vẫn cố gắng nhẫn nại, cứ thế yên lặng đi phía sau sư phụ, không hỏi điều gì.

Quang Châu đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh, liếc sang nhìn tên đệ tử của mình một cái, thấy thái độ biết điều của hắn quả nhiên làm cho mình rất hài lòng, không uổng công Quang Châu đã lựa chọn dẫn hắn đi theo.

Cầm ba cây nhang bước tới dâng trước, cúi mình xá ba cái, cắm nhang vào lư hương, sau đó Quang Châu từ tốn chuyển mình tới gần bức tường nằm khuất sau hàng cây bên cạnh am.

Thế Quân sau khi nhìn thấy bức tường này thì cảm thấy thật kỳ lạ, trên đó không có vẽ hình phật tổ hay la hán nào, mà chỉ vẽ một người trần tục ánh mắt tràn đầy sự quyết tâm đứng trên một con thuyền nhỏ nhoi, nhìn ra trước biển lớn, nước biển đỏ tươi như máu, không ngừng sôi trào, dòn dập những con sóng cả khiến cho người ta kinh sợ.

Quang Châu cứ thế đứng ngấm bức tường một lúc, rồi thoát nhiên tựa như cảm thán mà thở dài một tiếng :

- Bể khổ vô biên !

Đúng lúc này, một tiếng nói trầm ấm bỗng nhiên vang lên khiến cho hai thầy trò giật mình, quay đầu nhìn lại :

- A di đà phật ! Thí chủ thật là có tuệ căn.

Hóa ra là vị sư già quét lá, chẳng biết từ lúc nào ông ta đã nhẹ nhàng đến đứng sau lưng hai người, hai tay chắp thành hình chữ “phật” để trước ngực, ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát đánh giá hai thầy trò.

- Bạch thầy quá lời !

Quang Châu sau phút giây ngạc nhiên liền mau chóng đáp lời khiêm tốn, bằng vào khả năng của hấn mà cũng không phát hiện ra vị sư này đến gần, điều này chứng tỏ công phu của vị sư già này cao hơn hấn rất nhiều, chùa Khai Quốc quả nhiên là nơi tàng long ngựa hổ, chẳng trách sao lại được triều đình coi trọng như vậy.

- A di đà phật ! Thí chủ cũng đừng quá coi nhẹ mình, có rất nhiều người trước đây đã từng đứng trước bức tranh này nhưng rất ít người có thể hiểu ra ý nghĩa chân chính của nó, bản tăng lại xin mạn phép nhờ thí chủ giải đáp một câu, thế nào là bể khổ ?

Vị sư già mỉm cười hòa ái.

- Tôi chỉ là một phạm phu tục tử, vốn không am hiểu phật pháp, nay bạch thầy đã hỏi như vậy thì tôi xin trả lời theo cái nhìn riêng của bản thân.

Quang Châu nói đến đây, ngập ngừng một lát rồi tiếp lời :

- "Đời" không phải gọi là bể khổ, cái bể khổ chân chính chính là lòng tham, là dục vọng không đáy của con người, nếu như mỗi người trên đời này đều biết “đủ” cho chính mình thì sẽ hạnh phúc biết bao, đáng tiếc, cuộc sống lại có những thứ khiến cho con người không thể dễ dàng buông bỏ.

Vị sư già gật đầu :

- A di đà phật ! Thí chủ tuổi còn trẻ mà đã có cái nhìn thấu triệt như vậy thật khiến cho bản tăng vô cùng khâm phục, vậy những người đứng trước bể khổ phải làm sao bây giờ ?

Quang Châu mỉm cười :

- Cái này đơn giản, không phải quay đầu là bờ sao ?

Vị sư già dường như đã hiểu ra, chắp tay niệm phật hiệu lần nữa, rồi cười nói :

- Thí chủ quả nhiên có tuệ căn của phật, nếu không chê, xin mời thí chủ đến Tăng Kinh Các đằng trước, bản tăng cũng muốn trao đổi thêm với thí chủ vài điều về phật pháp.

Quang Châu lúc này mới thở phào một cái :

- “Bồ khi, chỉ là trao đổi mấy câu mật khẩu thôi chứ có gì đâu mà còn bắt mình phải đóng tuồng diễn kịch thế này, đúng là mấy lão lừa trọc muốn một chết mình đây mà.”

Miệng thì cười nói :

- Thế thì còn gì bằng, thật đúng là tam sinh hữu hạnh, Thế Quân, người hãy đứng ở đây đợi thầy trở lại, đừng có đi lung tung.

- Vâng, thưa thầy !

Thế Quân gật đầu vâng dạ.

Quang Châu dặn dò đệ tử xong thì vội đi theo vị sư già nọ, tới trước một khu nhà lớn có nhiều người đứng gác, ngẩng đầu lên liền thấy tám biển đề ba chữ “Tăng Kinh Các” theo thể hán tự to tướng.

Do có vị sư già dẫn đường cho nên Quang Châu không có bị người thủ vệ ngăn trở hay xét hỏi cái gì, hai người đi bộ dọc theo hành lang phía tây, mất nửa khắc đã đến trước một căn phòng lớn, phía bên trong căn phòng này bày biện rất nhiều giá gỗ cao chạm tới tận nóc nhà, trên đó xếp đặt vô số cuốn kinh văn, giữa đỉnh nóc và xung quanh tường có đặt mấy viên ngọc lớn nhằm khúc xạ ánh sáng mặt trời vào trong phòng.

Quang Châu đi đứng cẩn thận, theo sát vị sư già, không dám tự tung tự tác, ai mà biết được ở nơi này có những cơ quan cam bẫy nguy hiểm như thế nào, không may sơ sẩy một chút chẳng phải chết oan uất ức hay sao, mà hấn thì còn quá trẻ, chưa có lấy vợ, chưa hưởng thụ cuộc đời.

Huống chi, khi vừa mới bước vào phòng, Quang Châu đã cảm giác thấy loáng thoáng có một vài luồng uy áp mạnh mẽ quét qua, khiến cho hấn khó thở, chứng tỏ trong này còn có cao thủ ẩn mình tọa trấn, đi ngang qua mấy hàng sách chỉ mới kịp liếc mắt nhìn sơ, ngoài kinh phật ra, cũng phát hiện được

một vài cuốn sách là những bí kíp võ học nổi danh trên giang hồ.

Vị sư già dẫn hần đi đến cuối căn phòng, sau đó vươn tay đẩy nhẹ phiến đá được che giấu kỹ càng khiến cho bức tường trước mặt dịch chuyển, để lộ ra phía trong một gian mật thất.

Gian mật thất này dài rộng cỡ một căn phòng nhỏ, bên trong cũng bày biện kệ sách nhưng số lượng sách lại ít hơn bên ngoài, mỗi một cuốn sách ở đây không có cuốn nào là không phi thường trân quý, vị sư già sau khi tiến vào gian mật thất cũng không dừng lại ở đó mà dưới chân liền dùng sức đạp lên mấy viên gạch giữa nền nhà theo một quy luật nào đó.

“Kẹt !” một tiếng, dưới đôi mắt tròn tròn vì kinh ngạc của Quang Châu, nền nhà chợt tách đôi, lộ ra một cái cầu thang bằng đá dẫn sâu xuống lòng đất.

- “Mật thất trong mật thất, cái này thật sự là quá cẩn trọng rồi, nếu là có người xâm nhập vào đây, ai cũng không nghĩ tới.”

Quang Châu âm thầm cảm thán, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tầng lớp cao tầng của chùa Khai Quốc có sự cẩn thận như thế là phải, việc liên quan đến Ân Thế Tự - thánh địa cao nhất của Phật môn nước Việt đâu phải chuyện đùa.

Vị sư già không nói hai lời bước xuống trước, Quang Châu theo sát phía sau, đứng ở bậc thềm thứ ba, vị sư già lấy ra một cái đánh lửa, đánh vào một hốc tường, đóm lửa chớp lóe trong bóng đêm mấy lần, sau đó ánh lửa phụt sáng, tự động châm theo một hàng đuốc dài, kéo dọc theo cầu thang.

Hai người đi dọc theo cầu thang mất nửa canh giờ thì tới trước một cánh cửa bằng đá nặng nề, trên tấm cửa có khảm một hình chữ vạn thật lớn, ở giữa lại có một cái lỗ hình chữ vạn nhỏ, dường như là chìa khóa, xung quanh hai bên vách tường là bức tượng bốn vị la hán cao lớn, vô cùng sống động, trên tay mỗi người đều cầm rất nhiều binh khí nhà Phật.

Vị sư già chậm rãi lấy cái chìa khóa hình chữ vạn trên người ra, cẩn thận khảm vào ổ khóa trên cánh cửa.

“Cách !” một tiếng, cánh cửa đá nhìn như rất nặng, vậy mà không biết được cơ quan gì nhẹ nhàng kéo lên.

- Mời thí chủ tiến vào bên trong, trụ trì đang đợi, bần tăng chỉ có thể đưa thí chủ đến đây, xin được cáo lui trước.

Vị sư già hướng về phía Quang Châu, chấp tay từ tốn nói.

- Đa tạ, bạch thầy !

Quang Châu gật đầu, nói lời khách khí sau đó hít sâu một hơi, bước vào bên trong.

Đạp vào mật hần là một cái không gian rộng rãi, cơ hồ bảy tám trăm mét vuông ở giữa có một cái đại sảnh lát đá bạch ngọc, cái đại sảnh này bốn bề là nước tựa như một cái đảo nhỏ nổi trên mặt nước, xung quanh được bao bọc bởi hoa sen nở rộ, nước hồ trong vắt, có thể nhìn thấy cá chép bơi lội ở dưới đáy.

Ánh sáng mặt trời không biết từ đâu, thông qua lỗ hổng trên trần, hóa thành từng cột sáng lớn chiếu xuống.

Đối mặt với khung cảnh tráng lệ như vậy, Quang Châu chỉ biết tròn mắt há mồm nhìn đến ngây ngốc mà thôi, phải mất một lúc tương đối lâu hần mới có thể tỉnh lại, đưa mắt nhìn ra chính giữa sảnh, nơi đó có một gốc cây bồ đề cao lớn, rợp lá xanh tươi, dưới gốc cây bồ đề ấy có một vị tăng nhân mặc cà sa màu vàng đang ngồi thiền nhập định.

Vị tăng nhân ấy chỉ độ tuổi trung niên, khí độ trang nghiêm, tuồng hòa. Ông ngồi đó mà như hoàn toàn hòa lẫn vào với cảnh vật xung quanh, nếu như Quang Châu không có trực giác nhạy cảm thì sẽ không cách nào cảm ứng được.

Lúc Quang Châu nhìn thấy vị sư ấy cũng liền giật mình không thôi, trong lòng chắc chắn rằng người phía trước chính là Khuông Việt đại sư, là vị sư đệ mà sư phụ Minh Tuệ đã nhắc đến.

Không dám chậm trễ, hần vội vàng bước lại, sau đó quỳ xuống cung kính làm lễ :

- Đệ tử Quang Châu, ra mắt sư bá !

Khuông Việt đại sư nghe hần gọi như vậy thì chợt niệm một tiếng Phật hiệu, rồi chậm rãi mở mắt ra :

- Người gọi ta là sư bá, chẳng lẽ người chính là đệ tử của Vô Giới sư huynh ư ? Ta nhớ rõ trong mười đại đệ tử của sư huynh, không có người nào giống như người, trước đứng lên rồi hãy nói chuyện.

Quang Châu cười khổ :

- Đa tạ sư bá, đệ tử không phải là học trò của Vô Giới sư bá mà là học trò của Minh Tuệ sư phụ.

Khuông Việt đại sư ngạc nhiên :

- Sư huynh ta trước giờ chỉ biết khổ tu, nào mấy khi ra ngoài mà có cơ hội tìm đệ tử, tuy nhiên người đã biết cách tìm tới nơi đây, hơn nữa từ trong người người ta cũng cảm nhận thấy công lực của Già Lam Chân Kinh, nếu không phải là đệ tử thân truyền thì không thể luyện, điều này chứng tỏ những điều

ngươi nói là không giả, nhưng Minh Tuệ sư huynh tại sao lại không tự thân đến gặp ta, mà lại phái đệ tử đến đây ?

Quang Châu không dám vô lễ, vội khom người nói :

- Không dám đầu sư bá, sư phụ ... sư phụ... người đã tọa hóa cách đây không lâu.

Khuông Việt đại sư nghe thấy tin này, giống như là sét đánh bên tai, sắc mặt mấy phen biến đổi khó coi nhưng cuối cùng cũng nén lại được mà niệm lên một tiếng Phật hiệu :

- A di đà Phật ! Minh Tuệ sư huynh nói gì thì nói cũng là cao thủ bát đạo đỉnh phong, làm sao có thể dễ dàng chết đi như thế, ngươi hãy kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho ta nghe.

Khuông Việt đại sư nghiêm sắc mặt, hướng Quang Châu truy hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Khuông Việt đại sư

Quang Châu nghe Khuông Việt đại sư truy hỏi, không dám đầu điểm điều gì ở trong lòng, sau khi cẩn thận chỉnh đốn lại câu chuyện một phen liền tỉ mỉ đem đầu đuôi khúc chiết về cái chết của sư phụ Minh Tuệ từ tốn nói ra một lượt.

Khuông Việt đại sư sau khi sáng tỏ mọi chuyện, cũng không có tức giận cái gì mà chỉ khẽ cúi đầu niệm lên một tiếng Phật hiệu, ánh mắt từ bi, tâm tính sáng tựa như một chiếc gương soi, giống như là mọi chuyện sinh tử ở trên thế gian này vốn đã được ông nhìn thấy và hiểu thấu hết thảy :

- A di đà Phật ! Mọi chuyện âu cũng là ý trời, chết không có nghĩa là hết, có lẽ cuối cùng thì Minh Tuệ sư huynh cũng đã đạt được ước muốn của mình, được giải thoát khỏi những phiền lụy của thế gian mà về bên Phật tổ.

Quang Châu này giờ mặc dù hết sức lưu ý quan sát nhưng thùy chung vẫn không thể nhìn ra bất cứ biểu cảm nào khác trên khuôn mặt của ông.

Cẩn thận cầm lấy bức thư Quang Châu đưa cho, Khuông Việt đại sư cũng không có vội vàng mở ra xem ngay, sau khi trầm ngâm một lát mới dùng một ánh mắt hòa hoãn nhìn hần, nhẹ nhàng nói ra :

- Con mặc dù khi ấy trong tình thế bất đắc dĩ mới phải trở thành đệ tử thân truyền duy nhất của Minh Tuệ sư huynh, hơn nữa thân phận lại khá đặc biệt bởi vì là người trong thế tục, Ấn Thế Tự truyền thừa trong mấy trăm năm nay cũng chưa từng có tiền lệ nhận người đệ tử nào là người trong thế tục cả, những điều này chứng tỏ bản thân con đúng là có phúc duyên to lớn với Phật, Phật tổ đã đưa con tới với chúng ta là có lý do của ngài, ngài ắt hẳn đã chuẩn bị giao cho con một trọng trách rất lớn trong tương lai.

Nghỉ một chốc lại nói tiếp :

- Ta xem chừng con tu luyện đã đến bình cảnh của Già Lam Chân Kinh tầng thứ nhất, xét về độ tuổi thì tiến độ tu luyện khá nhanh, nếu là người ngoài một khi không biết con đã kế thừa một thân công lực của Minh Tuệ sư huynh thì rất có thể hiểu lầm rằng con là một kỳ tài luyện võ trăm năm hiếm gặp, cái này cũng coi như là cơ duyên tạo hóa của mỗi người, nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái này chủ yếu là do con có tuệ căn với Phật pháp, bởi vì Già Lam Chân Kinh không giống như bất cứ một môn võ học nào khác, không phải cứ là kỳ tài là có thể luyện thành công, trong bộ Già Lam Chân Kinh ẩn chứa tính Phật pháp rất cao thâm, đòi hỏi phải có “ngộ tính” và một chữ “duyên” mới được.

Quang Châu sau khi nghe thế thì ngẩn người ra, vội chấp tay quỳ xuống, thành khẩn làm lễ :

- Sư bá quả là sáng suốt, chỉ mới liếc sơ một cái đã hiểu rõ hết thảy, đệ tử đúng thật là tu luyện tới bình cảnh đã lâu, cầu mong sư bá từ bi, ra tay chỉ điểm, nếu không đệ tử thật sự không có cách nào hấp thu luyện hóa hết được nguồn công lực to lớn mà sư phụ đang phong ấn tại trong người, mà theo thời gian phong ấn ấy sẽ yếu dần đi, đến lúc không cầm cự nổi, đệ tử chỉ còn có nước bị bạo thể chết mà thôi.

Khuông Việt đại sư thấy hần quỳ xuống, nhẹ nhàng phát tay một cái, lập tức có một nguồn cự lực to lớn nâng hần đứng dậy .

- A di đà Phật ! Ngã Phật từ bi, là phước mà cũng là họa, hướng chỉ con lại là đệ tử của Minh Tuệ sư huynh, cho dù con không nói thì người làm sư bá như ta cũng không thể bỏ mặc không lo, con hãy nhìn cái cây này, nó chính là cái cây Bồ Đề mà năm xưa tổ sư đã mang hạt giống từ Tây phương đến đây tự tay gieo trồng, bây giờ con hãy ngồi dưới gốc cây này mà tham thiền nhập định, có đột phá được bình cảnh trước mắt được hay không thì còn phải xem vào một chữ “duyên” và chính bản thân con rồi.

Khuông Việt đại sư cất giọng âm áp, chỉ vào cái cây Bồ Đề to lớn trước mặt mà nói.

Quang Châu nghe ông nói như vậy, lúc này đây mới bắt đầu tò mò ngược nhìn cái cây trước mắt, để ý quan sát kỹ càng, chỉ thấy thân cây to lớn vươn thẳng lên trên đỉnh động, cao hằng mấy chục trượng, rộng bằng mười người ôm, vỏ cây cứng cáp xù xì, tán lá xum xuê xanh mướt, trái nặng, xoe ra như

một cái ô không lồ, điều kỳ lạ là mặc dù ở trong động này không hề có một chút gió nào nhưng không hiểu sao lá cây vẫn thi nhau rung động phát ra âm thanh xì xào không ngừng, tựa như có vô số người đang cùng nhau tụng kinh niệm phật, vô cùng kỳ diệu.

Chỉ mới chú ý lắng nghe âm thanh của cái cây Bồ Đề này một lát mà tâm thần Quang Châu bỗng dung cảm thấy thư thái vô cùng, mọi mệt mỏi lo âu trước đó hầu như đều tan biến đi gần hết, ngay lập tức hắn hiểu rằng cái cây này chính là một kỳ vật phi phàm của phật môn mà không phải bất cứ đệ tử nào trong môn phái cũng có thể có được cơ duyên ngồi dưới gốc cây tham thiền nhập định, bởi vậy hắn không hề khách khí nữa mà sau khi nói lời cảm ơn liền lập tức đến dưới gốc cây Bồ Đề khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, bắt đầu vận chuyển khẩu quyết Già Lam Chân Kinh.

Khuông Việt đại sư sau khi thấy Quang Châu đã hoàn toàn chìm vào trong nhập định thì mới gạt đầu hài lòng, lắc mình một cái, thân ảnh giống như là quỷ mị lập tức biến mất không thấy, trong cái động rộng lớn lúc này chỉ còn lại một người và một cái cây không lồ, không gian vô cùng tĩnh lặng, chỉ duy nhất có tiếng lá rung động xì xào, liên miên bất tận.

Tại một căn tiểu viện nằm ở trung tâm chùa Khai Quốc, có hai vị sư mặc áo cà sa tuổi chừng năm mươi đang cùng nhau ngồi tĩnh tọa đọc kinh phật, kế bên là vị sư già quét lá đang cung kính dâng nhang lễ phật, ba vị này thể nhưng tu vi lại không hề kém cạnh nhau, ít nhất cũng là cao thủ đã ngoài thất đạo.

Đúng lúc này chợt đầu bỗng có một cơn gió nhẹ ulla vào trong phòng, khiến cho mấy bức màn treo phía trên trần khẽ lay động, hai người đang lẩm nhẩm chăm chú đọc kinh bỗng dừng lại, đồng thời mở mắt ra đã thấy Khuông Việt đại sư đang đứng trước mặt.

- Tham kiến trụ trì !

Mấy vị sư vội vàng đứng lên hành lễ.

- Các vị trưởng lão, mời đứng lên !

Khuông Việt đại sư gật đầu đáp lễ với mọi người, sau đó trầm giọng nói :

- Ân Thế Tự đã có bức mật thư gửi đến cho chúng ta, có điều ... có một việc ngoài ý muốn là nhị sư huynh Minh Tuệ trên đường đi vì giao đấu với người của Thiếu Lâm Tự mà đã gặp phải bất trắc.

Mấy vị sư nghe thế, đồng thời giật mình cả kinh, thái độ không dám tin :

- Người của Thiếu Lâm Tự ư ? Bọn họ như thế nào mà lại xuất hiện tại nơi đây, Minh Tuệ sư huynh làm sao có thể chết được, tu vi của sư huynh không phải chuyện đùa, nếu nhớ không lầm thì hình như đã là bát đạo trung kỳ đỉnh phong, muốn giết chết huynh ấy, cho dù là cao thủ bát đạo hậu kỳ đỉnh phong cũng không thể dễ dàng đắc thủ mà không bị thương, tin tức này không chừng là giả.

Khuông Việt đại sư lắc đầu cười khổ :

- Lúc đầu, chính bản thân ta cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng tin tức cùng lá thư là do chính tay đệ tử thân truyền duy nhất của nhị sư huynh đưa tới, ta đã kiểm tra rất kỹ càng rồi, việc này là thật.

Nói rồi im lặng, bầu không khí trong phòng lúc này có vẻ như trầm xuống một cách nặng nề, để mọi người bình tĩnh qua một khoảng thời gian, Khuông Việt đại sư lại tiếp lời :

- Thế nhưng, Minh Tuệ sư huynh lại không phải là do người của Thiếu Lâm Tự giết chết mà là do huynh ấy khi đó vì muốn nhanh chóng lấy lại bí điển của bốn môn, trong tình thế gấp rút không thể không dùng đến bí kỹ cấm kỵ, sử dụng chính máu huyết của mình kích phát tiềm lực bản thân lên cửu đạo, cuối cùng hao hết tinh nguyên mà tọa hóa.

Vị sư già quét lá chợt lên tiếng :

- Thì ra là như vậy, nói gì thì nói, cái bí kỹ này năm xưa do người đó...

- Đại Thiện sư huynh ! Anh chớ có nói nữa, tên người này vốn là cấm kỵ không được nhắc tới của bốn tự.

Một vị trưởng lão khác trong số hai vị sư còn lại vừa mới nghe vị sư già quét lá định nhắc đến cổ sự năm xưa của một ai đó thì chợt nhú mày, vội vàng lên tiếng ngăn cản :

- Khụ ! Đa tạ Đại Giác sư đệ, suýt tý nữa thì ta quên mất.

Đại Thiện chợt tỉnh ngộ, hướng về sư đệ của mình mà nói lời cảm ơn.

- Được rồi, sau này mọi người mỗi khi nói chuyện nên lưu ý một chút là được, Đại Ngộ trưởng lão, phiên trưởng lão đem cái thau vàng lại đây, bây giờ điều quan trọng trước mắt là chúng ta hãy mau xem xem tin tức mà Ân Thế Tự truyền đến là cái gì để còn xử lý cho tốt.

Khuông Việt đại sư nói với vị trưởng lão còn lại.

Đại Ngộ gật đầu, nhanh chóng đi ra phía sau bàn thờ, bưng một cái chậu vàng ra để lên giữa bàn, sau đó bốn người đều lấy trong mình ra bốn cái bình sứ nhỏ giống nhau như đúc, nhưng chất lỏng trong mỗi bình lại có một màu khác nhau, tiếp theo lần lượt từng người từng người thay nhau đổ chất lỏng

đổ vào trong chậu, trộn đều thành một thứ dung dịch đặc sệt, sẫm màu đất.

Sau khi thứ dung dịch kỳ lạ đã chuẩn bị xong, Đại Giác nhận bức mật thư từ tay Khuông Việt đại sư, cẩn thận nhúng nó vào trong dung dịch, sau đó dùng nội công hong khô bức thư. Bức thư sau khi đã được hong khô thì những chữ viết ban đầu đều biến mất hết, hiện ra một nội dung khác bằng mực đỏ.

Bốn người sau khi chuyển nhau xem nội dung bức thư này xong thì đều chau mày suy nghĩ, dường như có chuyện gì đó nghiêm trọng lắm thì phải.

Ở trong mật thất, Quang Châu lúc này thấy bản thân mình đang ở trong một thế giới rất kỳ lạ, thế giới này rộng lớn vô biên, nhưng đa phần là sỏi đá khô cằn, con người ở đây vô cùng khác biệt, nam thì rất xấu xí như ác quỷ, bản tính hung tàn độc ác; nữ thì vô cùng xinh đẹp nhưng lại dâm dục thủ đoạn.

Nơi đây chỉ có sự tranh đấu khốc liệt, người ăn thịt người, kẻ mạnh đứng trên tất cả, mọi người ai cũng vì lợi ích cá nhân.

Quang Châu ở thế giới này tận tình chém giết, tận hưởng máu tanh và khoái lạc, ở nơi đây hắn giống như là một tên ác ma điên cuồng, máu lạnh vô tình, để đến đỉnh cao, hắn đã đạp lên trên một biển máu, chém chém, giết giết, không lúc nào ngơi nghỉ.

Một ngày nọ, hắn cầm ma đao, ngao nghể đứng trên một ngọn núi cao ngắt cơ hồ chạm tới mây trời, núi này xây bằng hàng trăm vạn cái đầu lâu, hắn đứng đó nhận sự quý bá khiếp sợ của chúng thuộc hạ.

Đứng từ trên cao, Quang Châu phóng mắt nhìn ra xa, quan sát thế giới, chẳng hiểu sao đôi mắt bao năm đỏ lờm vì sát khí đột nhiên thanh tịnh một thoáng, nhưng một thoáng này cũng đủ để hắn nhận ra thâm cảnh của thế giới này, khắp nơi nơi là chiến tranh khói lửa, xác chết đầy đường.

Hắn thấy một ngôi làng bị cướp bóc, người dân chạy nạn, nhưng trên đường chạy nạn những người này hề có cơ hội là lại tàn sát, cướp đoạt lẫn nhau, không chút thương tình.

Quang Châu nhớ lại khoảng thời gian qua, điên cuồng chém giết, hai tay nhuộm đầy máu tanh mà cảm thấy mệt mỏi vô cùng, lúc nào cũng phải đề phòng kẻ khác hãm hại hoặc là hãm hại kẻ khác, đứng ở đỉnh cao mà tâm chưa một lần thanh thản, cảm giác cô đơn nào có vui vẻ gì.

Bất giác, một cảm giác mệt mỏi xâm chiếm toàn thân, trong thoáng chốc hắn muốn buông bỏ tất cả để nghỉ ngơi, để cho tâm hồn thanh thản, rồi đột nhiên Quang Châu buông rơi thanh ma đao, trong bao năm qua chính nhờ thanh ma đao này mà hắn bước lên được vị trí tột đỉnh, người chết dưới thanh đao này không thể đếm xuể.

Ma đao vừa rời tay, lập tức bị tên thủ hạ đắc lực nhất của hắn mừng rỡ cướp lấy, sau đó trở đao đâm về phía hắn một nhát, Quang Châu mặc kệ tất cả, chẳng thèm đón đỡ, lúc này hắn thật sự chỉ muốn nghỉ ngơi, muốn buông bỏ, hắn đã quá chán ghét việc chém giết tranh đấu.

Nhát đao xuyên tim, lúc mà tưởng chừng như Quang Châu phải chết, thì từ phía trời cao, vàng mây chợt tách đôi ra, một cột sáng vàng bỗng nhiên chiếu xuống thân mình hắn.

Trong ánh sáng vàng đó, Quang Châu thấy được một cái cây bồ đề to lớn rực rỡ kim quang chói mắt, dưới gốc cây có một vị sư đang ngồi, vị sư này hình dáng vô cùng quen thuộc, đang nở nụ cười hiền hòa, dùng ánh mắt từ bi mà nhìn hắn.

- Sư...sư..phụ !

Quang Châu khó khăn lắm mới thốt lên được mấy tiếng, linh hồn hắn lúc này đã theo cột sáng, tách ra khỏi thể xác, gột rửa trong kim quang, vô cùng dễ chịu.

Trải qua một khoảng thời gian được ánh kim quang bao bọc, Quang Châu có cảm giác như mình đã được hồi sinh, mọi phiền não đều được trút bỏ, trong lòng hiện tại chỉ còn lại một niềm hân hoan vui sướng, hắn cố gắng ngoái nhìn về phía sư phụ của mình, liền thấy Minh Tuệ sư phụ lúc này đã hợp hai tay trước ngực thành hình chữ phật, niệm lên một tiếng phật hiệu, vàng vãng bên tai :

- A di đà phật ! Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Quán khuya trò chuyện

Quang Châu sau khi thoát khỏi ảo cảnh, bỗng nhiên thấy vị trí giữa hai đầu chân mày khẽ nhô lên một cái, tiếp đến luồng chân khí của Minh Tuệ sư phụ bấy lâu nay bị phong ấn tại đan điền bắt đầu tuôn ào ào, ngược lên trên, tụ hội về phía điểm ấy, theo tâm pháp mà vận chuyển theo một vòng tuần hoàn hoàn toàn mới, toàn thân hắn bỗng đứng trở nên thư thái không thể tả, cảm giác sáng khoái giống như là đang được thả lỏng, ngâm mình trong một dòng suối nước nóng ấm áp.

- Phật ản ! Không thể nào, hắn chỉ mới vừa đột phá được tầng thứ hai Già Lam Chân Kinh vậy mà lại có được phật ản.

Bốn vị sư đi vào mặt thất đứng ngay lúc Quang Châu vừa mới đột phá được bình cảnh tầng thứ hai của Già Lam Chân Kinh, khi bốn người bọn họ thấy được giữa mi tâm hắc có một nốt đỏ như son chột ẩn chột hiện thì liền đồng thời giật mình, lấp bắp kinh hoàng.

Bọn họ giật mình cũng phải, phật ấn này cho dù có là cao tăng đi chăng nữa thì không phải ai cũng có được nó, chỉ có những người đồn ngộ phật pháp, đại trí, đại tuệ, phúc duyên thâm hậu mới có thể đạt đến.

Bản thân Quang Châu chẳng phải là đệ tử phật môn, chẳng biết tham thiền tụng kinh là cái gì, nhưng lại có sự đồn ngộ phật pháp cao thâm như vậy cũng khó trách khiến cho người khác ngạc nhiên.

Chậm chậm thu công rồi mở mắt ra, Quang Châu cảm thấy nhận thức về thế giới quan của bản thân bây giờ thật là khác hẳn, linh đài dường như trở nên sáng suốt và nhẹ nhàng hơn, từng thớ cơ thớ thịt căng tràn sức sống.

Hắn chưa kịp vui mừng thì chợt giật nảy cả mình khi bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của mấy vị sư đang không ngừng nhìn chòng chọc xăm soi vào hắn, tựa như hắn chính là một loài động vật quý hiếm, nốt son ngay mi tâm hiện thời cũng đã hoàn toàn biến mất.

Trong bốn người này, ngoại trừ Khuông Việt đại sư và vị sư già quét lá mà Quang Châu đã từng gặp mặt ra, thì hai người còn lại trông rất lạ.

- Đệ tử Quang Châu ra mắt sư bá, tạ ơn sư bá đã thành toàn cho đệ tử, chẳng biết mấy vị đây là...

Quang Châu không dám chậm trễ, nhanh chóng đứng dậy, khom mình hướng về mấy vị sư trước mặt làm lễ.

- A di đà phật ! Đúng là đức phật phù hộ, chúc mừng con đã đột phá được bình cảnh của Già Lam Chân Kinh, đến đây để ta giới thiệu cho con mấy vị trưởng lão, hộ pháp của chùa.

Khuông Việt đại sư sau giây lát trầm mặt, mỉm cười hòa ái, bắt đầu giới thiệu danh tánh ba vị sư còn lại cho hắn nhận thức.

.....

- Sư phụ ! Từ lúc rời khỏi chùa Khai Quốc sao thầy cứ mãi trầm tư như thế ? Thầy xem, cảnh đêm ở kinh thành quả là tuyệt đẹp, từ lúc vào kinh thật khó có dịp để hai thầy trò ta được thoải mái tự do như thế này.

Lời nói của Thế Quân khiến cho Quang Châu từ trong suy tư bừng tỉnh lại, vội vàng đưa tay sờ vào gối đồ trước ngực, sau khi cảm thấy những thứ mà Khuông Việt đại sư đưa cho lúc chia tay vẫn còn an toàn ở đó, hắn mới cảm thấy yên tâm, thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Một ngày đầy ắp sự kiện vậy mà đã mau chóng trôi qua, bóng đêm lúc này tựa như một tấm sa đen mềm mại, từ từ buông xuống, bao trùm lên khắp nơi nơi.

Trong bóng đêm, cả kinh thành chẳng mấy chốc bỗng trở nên rực rỡ, chìm đắm trong vô số ánh đèn lồng đa dạng màu sắc, trên mấy con kênh uốn lượn có thể thấy được rất nhiều ngọn đèn hoa đăng trôi nổi, ánh nến lung linh lấp lánh, hôm nay trùng hợp chính là ngày tết Nguyên Tiêu.

Nhìn dòng người hồ hởi đi vượt qua mình, kéo về khu trung tâm, vui vẻ trẩy hội, không hiểu sao trong lòng Quang Châu lúc này đây lại quanh quẩn một cảm giác cô liêu lạc lõng khó tả.

- Sư phụ, con thấy thầy có vẻ mệt mỏi hay là chúng ta vào đây ăn cơm rồi sớm trở về nghỉ ngơi ?

Thấy sắc mặt Quang Châu buồn bã, Thế Quân không khỏi lo lắng quan tâm, tay chỉ vào một cái quán rượu hai tầng cũ kỹ phía trước, trên cửa lớn có tấm biển đề rõ ba chữ “Thanh Tâm Quán”.

Quán rượu này chẳng biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, dường như nó đã được người ta xây dựng ở đây từ lâu lắm rồi, chỉ có điều nó nằm cách xa khu dân cư đông đúc cho nên có vẻ khá thanh tĩnh, tầm nhìn từ trên cao có thể bao quát tương đối toàn cảnh kinh thành.

Hiện thời, quán khá là vắng vẻ, cũng bởi vì hôm nay mọi người đều nô nức kéo về khu trung tâm của thành để vui chơi lễ hội, đâu ai còn tâm trạng mà đi ăn uống.

- Xin mời công tử vào, xin hỏi ngài đi mấy người ?

Một cô gái mặc áo tứ thân, mặt mũi khá thanh tú xuất hiện, đứng cạnh cửa, tươi cười hướng về phía Quang Châu cất lời ngọt ngào.

- Chúng tôi đi hai người, phiền cô sắp xếp cho một bàn trên lầu có tầm nhìn thoáng đãng.

Thế Quân nhanh nhẩu lên tiếng.

- Vâng, xin mời hai vị theo tiểu nữ lên phía trên, hôm nay quán trống nên bàn còn rất nhiều.

Cô gái cười duyên đáp lời, sau đó chuyển người đi trước dẫn đường.

Cách bài trí bên trong quán khá đặc biệt, trên bốn bức tường có gắn rất nhiều câu thơ đối được khắc trên các bản gỗ, ý nghĩa của mấy câu đối rất hay

và độc đáo mà mấy cái bàn gỗ này, chẳng biết có phải là vô tình hay cố ý nhưng lại phối hợp vô cùng xảo diệu với mấy chậu cây cảnh “mai, lan, trúc, cúc” đặt trong nhà làm cho không gian trở nên vô cùng thanh nhã, điều này tạo cho mỗi người khách khi đến đây đều có một cái cảm giác rất là lắng đọng dễ chịu, phong cách như vậy chứng tỏ chủ nhân của cái quán này ắt hẳn phải là một người văn nhân tao nhã.

Trên lầu hiện thời vắng hoe, ngoại trừ nơi cái bàn cuối phòng ở sát cửa sổ còn có một vị tráng sĩ đang ngồi thưởng rượu một mình thì không còn ai nữa.

Mặc dù có người lên lầu, nhưng vị tráng sĩ cũng không buồn liếc mắt để ý tới mà chỉ chăm chú uống rượu cùng ngắm cảnh sông đêm bên ngoài, ánh mắt mơ màng giống như là đang hồi tưởng về một chuyện gì đó, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Quang Châu sau khi chọn một cái bàn có vị trí hợp ý liền tùy ý Thế Quân kêu lên mấy món ăn, hơi lơ đãng liếc nhìn người ngồi cuối phòng một cái nhưng lập tức giật mình không ít.

Người tráng sĩ đó vậy mà có vẻ bề ngoài không khác gì nhân vật Từ Hải được miêu tả trong truyện Kiều của đại thi hào Nguyễn Du, cũng là “râu hùm hàm én mày ngài, vai năm thước rộng thân mười thước cao “chẳng khác nào một thiên tướng trời sinh.

Quang Châu để ý có một điều khác biệt là mặc dù có vẻ bề ngoài như vậy nhưng người đó lại không hề có khí thế hào sảng bình thường mà một võ tướng thường có, thay vào đó hẳn chỉ cảm thấy một loại uy thế như có như không của một người ngồi ở vị trí cao lâu ngày, một người có thể chi phối người khác.

Ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi cũng thôi, hần ghé đầu ra cửa sổ nhìn mấy con kênh rộng lớn dọc ngang kinh thành, ngạc nhiên khi thấy mấy chiếc thuyền hoa to lớn, đèn đuốc sáng trưng từ từ di chuyển, chờ khách du sông, mỗi khi có chiếc thuyền nào ngang qua dưới Thanh Tâm Quán thì đều có một vài khúc hát quan họ từ trong thuyền vọng lên nghe thật êm tai.

Cảnh sắc hoa lệ của Hoa Lư khiến cho Quang Châu bất giác cảm thán trong lòng, thầm tiếc cho đô thành to lớn hùng vĩ của dân tộc, cho dù oai lừng một cõi nhưng dưới cát bụi của thời gian đến ngàn năm sau thì cũng chỉ còn là một bãi di tích hoang phế, ngửa cổ uống cạn ly rượu rồi hần bắt đầu cất giọng ngân nga :

“Quay thuyền về tới bến xa, Nhắc thấy Hoa Lư cũng thuận miền. Như tắm lụa chăng, hang gội nước, Có từng núi mọc, cửa chông then. Phong vân đã mấy hồi thay đổi, Thiên phủ còn nguyên dấu vững bền. Hưng phế xưa nay bao chuyện cũ Lòng dân đáng sợ chớ nên quên.”

Thực ra đây chính là bài thơ của chúa Trịnh Sâm nhân lúc đi tuần cõi Tây nhìn thấy cổ đô cảm nhớ cảnh xưa mà làm nên, nay được Quang Châu vay mượn tạm thời, sửa đổi chút ít cho hợp với tâm cảnh hiện tại.

- Hay cho hai câu “Hưng phế xưa nay bao chuyện cũ. Lòng dân đáng sợ chớ nên quên.”, tiểu huynh đệ ta mời cậu một chén.

Vị tráng sĩ nọ sau khi nghe được bài thơ ấy, hai mắt đột nhiên sáng rỡ, không kìm được mà lên tiếng khen ngợi sau đó nở nụ cười, xách bình rượu tới trước bàn của hai thầy trò Quang Châu chào hỏi.

- Tráng sĩ quá khen, tiểu đệ không dám nhận, chỉ là một bài thơ thô thiển thật khiến cho huynh chê cười, xin mời huynh ngồi xuống uống vài chén rượu nhạt với hai thầy trò chúng tôi cho vui.

Quang Châu cảm nhận thấy khí thế từ trên người này toát ra, biết người trước mắt thân phận không tầm thường, không dám thất lễ, vội đứng dậy chấp tay mời mọc.

- Tốt !

Vị tráng sĩ cũng không khách khí, hô một tiếng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Tiểu đệ Quang Châu đây là Thế Quân - học trò, không biết huynh đài xưng hô thế nào ?

Quang Châu khẳng khái uống cạn chén rượu mà vị tráng sĩ đưa sang, cất giọng hỏi.

- Ta tên Hoàng Linh, cứ gọi là Linh ca, vừa nãy ta nghe đệ đọc bài thơ, ngẫm nghĩ lại mà thấy ý nghĩa vô cùng, đặc biệt là hai câu cuối quả là thấu triệt cổ kim nhưng hai câu này ta vẫn không hiểu hết cho nên muốn sang nhờ đệ giảng giải một chút, đồng thời kết giao thêm một người bạn mới.

Hoàng Linh vui vẻ nói.

- Tiểu đệ chỉ là một thầy thuốc bình thường, tài học thô thiển chỉ sợ khiến cho Linh ca thất vọng rồi.

Quang Châu thờ dài một tiếng.

- Ô ! Đệ còn trẻ thế này mà đã là một thầy thuốc rồi ư, chắc là còn đang theo học một vị danh y nào đó trong kinh thành đúng không ?

Hoàng Linh ngạc nhiên.

- Huynh không biết chứ với tài nghệ của sư phụ tôi thì mấy vị danh y trong kinh thành kia còn phải xếp hàng học dài dài, nếu không tin hôm nào huynh cứ đến thành Đại La mà hỏi xem, danh tiếng của sư phụ tôi ở đó không người nào là không biết, hiệu thuốc Tâm Đức lớn nhất của thành chính là do sư phụ sáng lập nên.

Thế Quân thấy Hoàng Linh đánh giá thấp trình độ sự phụ của mình như vậy, không kiềm được lòng mà ưỡn ngực khoe khoang.

- Thật vậy sao, hóa ra đệ chính là thần y của thành Đại La, thất kính ! Thất kính !

Hoàng Linh làm ra vẻ giật mình không ít nhưng sâu trong ánh mắt thoát nhiên lóe lên một tia kỳ dị, rất nhanh liền biến mất không thấy.

- Linh ca chớ nghe tiểu đồ xằng bậy, đệ chỉ là biết chút ít về cây cỏ, trị qua được vài bệnh phổ thông mà thôi.

Quang Châu như sợ Thế Quân nói huyền thuyên, trừng mắt nhìn hấn một cái, vội vàng mở lời giải thích.

- Ha ha, hiền đệ quả nhiên là người khiêm tốn, nhưng chỉ riêng bài thơ vừa rồi cũng đã đủ thể hiện ra cái tài của đệ, lại nói hai câu thơ cuối ý nghĩa sâu xa, đệ có thể giải nghĩa giúp ta chăng ?

Hoàng Linh cười chuyển đề tài.

- Thật sự ý nghĩa của hai câu ấy cũng chẳng có gì, đại ý là bất cứ một triều đại nào nếu đi ngược lòng dân thì chắc chắn sẽ sụp đổ, dân là nước, triều đình là thuyền, nước lên thuyền lên, nước lớn thuyền chìm.

Quang Châu hớp một hớp rượu nhẹ nhàng nói.

- Đúng vậy, đệ nói không sai, thật là một câu nói điểm tỉnh người mê, nhưng bằng cách nào mới an được lòng dân, làm cho nước không lớn ?

Hoàng Linh như hiểu ra điều gì đó, mừng rỡ hỏi tiếp.

- Thiên hạ thái bình, an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm.

Quang Châu không cần suy nghĩ nói ra luôn, chẳng hiểu sao khi ngồi trước người này hấn lại rất có hứng thú nói chuyện, cảm thấy rất hợp ý.

- Hiền đệ quả nhiên là tài cao học rộng, mấy lời nói ra đúng là làm cho ta mở mang nhiều lắm, thiết nghĩ với cái tài ấy kiếm một chức quan là không khó, sao đệ không ra góp sức cho triều đình, đem cái tâm ấy mà tạo phúc cho dân chúng ?

Hoàng Linh liên tục gật gù, thành ý nói.

- Linh ca quá lời, chút tài mọn của đệ có đáng chi đâu, hiện nay thiên hạ thái bình, Hoàng Thượng anh minh, triều đình văn võ, nhân tài lớp lớp làm sao tới phiên đệ xuất đầu, huống chi đệ làm thầy thuốc cứu trị cho bá tánh cũng cảm thấy vui vẻ rồi.

Quang Châu cười nói.

- Ý đệ như vậy, thật đáng tiếc thay !

Hoàng Linh thở dài cảm thán, vẻ mặt tiếc hận.

Quang Châu nhẹ lắc đầu, trong lòng không cho là đúng, thú thật ai chẳng muốn làm quan, có đại quyền trong tay oai phong lẫm liệt nhưng với tình hình bất ổn của triều đình hiện nay, có cho hấn làm tể tướng hấn cũng chẳng dám làm.

Hai người cao hứng trò chuyện thêm chốc lát, với kiến thức từ hậu thế của mình, Quang Châu đã khiến cho Hoàng Linh nghe đến say mê, lần đầu tiên hấn biết được thì ra Tống quốc rộng lớn như thế, mạnh mẽ như thế mà còn bị Đại Liêu, Tây Hạ áp chế, phía bên kia biên lớn hóa ra lại có rất nhiều quốc gia và dân tộc kỳ lạ, đa hình đa dạng.

Càng nghe, Hoàng Linh càng khâm phục về tầm hiểu biết của người thanh niên trẻ tuổi trước mắt.

- Linh ca, giờ này cũng đã muộn, hai thầy trò đệ xin cáo từ, hôm nay gặp nhau đây thật là vui vẻ, bèo nước tương phù, có duyên gặp lại mong huynh bảo trọng.

Quang Châu đứng dậy chấp tay bái biệt, sau đó tiêu sái rời đi, để lại Hoàng Linh một mình ngồi ngơ ngác suy nghĩ, mặc dù biết Hoàng Linh không tầm thường nhưng hấn cũng chẳng muốn tìm hiểu người này là ai, thêm một việc chi bằng bớt một việc.

Quang Châu chẳng muốn ai chú ý đến mình, hiện giờ hấn đã đạt được mục đích khi đến kinh thành, chỉ muốn sớm rời nơi này càng xa càng tốt.

Qua một khoảng thời gian, bỗng nhiên có hai bóng người như quý mỵ chợt xuất hiện bên cạnh vị Hoàng Linh, một người ngoi đầu cúi đầu, cung kính nói nhỏ :

- Khởi bẩm chủ tử, đã đến lúc hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Làm quan

Mùa thu, sắc vàng của cỏ cây trải khắp nơi, nhuộm cả kinh thành lên một màu ủa buồn man mác.

Dậy sớm có lẽ đã thành thói quen không thể bỏ kể từ khi hấn đến với cái thế giới xa lạ này, đứng trên mảnh sân nhỏ trước nhà, dưới bóng râm của bụi thủy trúc, Quang Châu hiện thời đang nhủ mảy, tập trung tư tưởng nghiền cứu cuốn bí kíp võ công mới mà Khuông Việt đại sư đã lấy ra từ trong Tầng Kinh Các tặng cho trước lúc chia tay.

Cuốn “Niêm Hoa Chi” này, bản thân nó chính là một trong những huyền công thâm ảo nhất của nhà phật, mặc dù đối với các đệ tử khác thì có vẻ tương đối khó nhập môn nhưng đối với một người đã từng luyện qua Già Lam Chân Kinh đạt đến tầng thứ hai và nắm rõ cấu tạo cơ thể con người như Quang Châu thì đó chỉ là chuyện nước chảy thành sông mà thôi, có điều muốn luyện bộ võ công này đạt đến cảnh giới tối cao, xuất thần nhập hóa, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Niêm Hoa Chi chủ yếu chú trọng nhiều đến cách vận hành chân khí dọc theo các đường kinh mạch đến các huyệt ở đầu ngón tay, sau đó thông qua cách sử dụng theo thủ pháp “nhẹ, tinh, chuẩn” mà xuất kỳ bất ý đã thương địch thủ.

Sở dĩ khi ấy Quang Châu quyết định chọn lựa môn tuyệt học này mà không lựa chọn các loại võ công đỉnh cấp khác là bởi vì nó làm cho Quang Châu liên tưởng ngay đến môn Nhất Nhất Dương Chi và Lục Mạch Thần Kiếm của nước Đại Lý trong truyện Thiên Long Bát Bộ, cho nên cảm thấy hết sức thú vị, thậm chí nếu sau này hấn may mắn đạt tới cảnh giới bát đạo cao thủ - hóa khí thành binh thì phải chăng cũng có thể như trong truyền thuyết, phóng xuất chân khí, cách không đánh bại đối thủ hay không.

Ngay lúc này, thoạt nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua làm cho bụi trúc bên cạnh hấn xao động rung rinh, tạo ra một cơn mưa lá từ phía trên cao rơi xuống, tay phải Quang Châu không tự chủ được, bỗng nhiên hoa lên một cái, ngón trỏ biến thành chỉ điểm ra, cả thân mình dường như hóa thành những phiến tàn ảnh liên tiếp bay múa giữa cơn mưa lá trông thật hoa lệ.

Qua một thoáng, khi chiếc lá cuối cùng vừa rơi xuống chạm đất thì động tác của hấn cũng theo đó mà dừng lại, nhưng nếu bây giờ có người nào đó tiến đến gần nhìn kỹ thì sẽ lập tức cảm thấy giật mình, bởi vì trên mỗi chiếc lá trúc nằm phía trên mặt đất hiện thời đều có một lỗ thủng ở giữa giống nhau như đúc.

- “Đạt tới tầng thứ hai của Già Lam Chân Kinh, ngũ quan và công lực của mình quả nhiên đã có một bước tiến thật lớn, nếu không thì chỉ với chiêu thức tiện tay phát ra cũng không thể nào đạt tới trình độ tinh chuẩn như vậy, luận thực lực có lẽ bây giờ mình cũng đã tương đương với cao thủ ngũ đạo trung kỳ.”

Quang Châu âm thầm đánh giá, gạt đầu hải lòng với chính bản thân, cảm thấy cuộc sống thật là may mắn, nếu như hấn không có đến kinh thành, không có cơ duyên được ngồi dưới gốc cây Bồ Đề của chùa Khai Quốc tham niệm thì chẳng biết sẽ đến ngày nào tháng nào, hấn mới có thể đột phá được bình cảnh của tầng thứ hai đây.

Đưa tay sờ lấy viên xá lợi đeo trước ngực, Quang Châu lại nhớ về Minh Tuệ - vị sư phụ chớp nhoáng của mình, viên xá lợi này kể từ lúc trở về, phát quang của nó đã âm ỉ đi không ít, cơ hồ chỉ bằng một nửa so với trước kia và cũng chính nhờ có nó mà hai lần đột phá ảo cảnh của hấn khi trước đều diễn ra một cách thuận lợi.

- “Thật là họa phúc tương phùng.”

Quang Châu thở dài một hơi cảm thán sau đó cẩn thận cất cuốn bí kíp vào trong áo.

Hắn giả vờ như vô tình, đảo mắt nhanh như điện xẹt nhìn thoáng qua xung quanh một cái, đã mấy hôm rồi, Quang Châu hầu như đã không còn cảm nhận thấy khí tức của mấy người cao thủ do đại nội phái tới giám thị mình nữa.

Hắn nghĩ nguyên do có lẽ là sau khi điều trị khỏi bệnh cho tam hoàng tử, hoàng thượng cảm thấy bản thân hấn đã không còn giá trị gì để cho các thế lực khác chú ý lợi dụng nữa cho nên không cần thiết phải lãng phí nhân lực phái người bảo vệ, điều này trái lại khiến cho Quang Châu cảm thấy nhẹ nhõm không ít, suốt ngày cứ bị người khác nhìn chăm chăm, cái cảm giác ấy quả thật là rất khó chịu.

Đương lúc hấn đang chuẩn bị suy nghĩ đối sách làm cách nào để kiếm một cái cơ hợp lý, rời khỏi kinh thành thì bỗng dưng nghe thấy một cái giọng the thé quen thuộc vang lên từ phía ngoài cửa lớn :

- Thánh chỉ tới !

Hấn vừa nghe đã biết người đến không phải ai xa lạ mà chính là tên thái giám Thành Dân, người trước nay vẫn thay mặt hoàng thượng đến truyền đạt mệnh lệnh cho hấn.

Quang Châu không dám chậm trễ, vội cùng với Thế Quân tiến lên cung nghênh thánh chỉ.

Nội dung của thánh chỉ khá ngắn, đại khái là hoàng thượng tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của hấn, sau khi khen ngợi vài câu, đến phần luận công ban

thường đã quyết định phong cho hần làm quan Ngự Y của Thái Y viện, ngoài ra còn thưởng thêm một trăm lượng vàng và ban cho một tòa phủ đệ nhỏ ở phía trong nội thành.

- Sư phụ, thầy thật là quá giỏi, chẳng mấy chốc mà đã làm quan lớn của triều đình khiến cho học trò cũng cảm thấy thẹn lầy, bây giờ con phải mau đi viết thư báo cho mọi người ở quê để họ cùng vui mừng mới được.

Thế Quân mặt mày hớn hỏ, chưa kịp nói xong hết câu đã vội phóng như bay đến thư phòng, không mừng sao được, biết đâu đây đòi hần rồi cũng sẽ lên hương từ đây, chỉ có Quang Châu cảm tò thánh chỉ trên tay mà bản thân cả người, hần không buồn để ý đến những hành động của tên đệ tử dò hoi, cuối cùng thì điều gì đến cũng phải đến, bị kéo xuống cái vũng nước đục này, có lẽ đây chính là số mệnh không thể tránh khỏi, quả là chạy trời không khỏi nắng.

- “Chẳng lẽ lúc mình sinh ra, được sao quả tạ chiếu trủng hay sao ?”

Quang Châu cười khổ trong lòng.

.....

- Thế nào ? Người quan sát thấy biểu hiện của hần ra sao ?

Người hỏi câu này hiện thời đang ngồi trong một thư phòng, sau bức rèm, trên tay cầm một quyển sách hứng thú xem xét, nếu Quang Châu có mặt ở đây vào ngay lúc này thì chắc chắn sẽ giật mình hoảng sợ không ít, bởi vì vẻ bề ngoài của người này không hề khác với người trắng sí đã cùng trò truyện với hần trước đó tại Thanh Tâm Quán là mấy, nếu không muốn nói hai người giống nhau tới tám chín phần.

- Bẩm hoàng thượng, thần thấy hần khi cung kính nhận thánh chỉ mặc dù vẻ mặt rất là bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt không khỏi có một chút hoảng hốt lo âu, đáng ra hần phải cảm thấy vui vẻ vì được nhận ân điển mới phải.

Thành Dân khom người cung kính nói, trong lòng lấy làm lạ, là tâm phúc của hoàng thượng, hần hiểu rất rõ tính tình của vị chủ tử này, ngài rất hiếm khi quan tâm đến một ai đó, nhưng bây giờ ngài lại tỏ vẻ chú ý đến một tên thầy thuốc nhỏ nhoi như vậy, chẳng lẽ...

Trong lòng hần ần ần có nhiều suy đoán nhưng tuyệt nhiên ngoài mặt vẫn bảo trì dáng vẻ tự nhiên như không, không có biểu hiện ra.

- Ha ha, thú vị ! Thú vị !

Hoàng đế sau khi cười to liền phát tay cho hần lui ra ngoài, không nhắc đến việc này nữa.

.....

Thái Y Viện sơ khai của nước Đại Cồ Việt tên thì nghe oai chứ thật ra chỉ là một khu nhà ba gian cũ kỹ, nơi đây tập trung hơn mười vị danh y hàng đầu của đất nước cùng hơn chục nhân viên chịu trách nhiệm khám chữa bệnh cho hoàng tộc.

Kể ra cũng thật lạ, Thái Y Viện này thành lập đã ba năm nhưng chỉ có hai vị phó Ngự Y là Bá Hiền và Quốc Tấn cùng nhau quản lý điều hành, còn cái chức Ngự Y thì bỏ trống quanh năm, có lẽ là do Đình Bộ Lĩnh nhận thấy tài năng của hai vị này ngang nhau cho nên mới không tiện đề bạt ai chẳng, điều này khiến cho các thầy thuốc trong Thái Y Viện chia làm hai phe ủng hộ hai vị phó Ngự Y, hai phe này không ngừng cạnh tranh để giành lấy chiếc ghế Thái Y về tay mình.

Tuy nhiên, hiện thời tất cả mọi người trong Thái Y Viện ngày hôm nay, ai cũng cảm thấy thật là xôn xao và lo lắng trong lòng, bởi vì vào ngày hôm qua, đúng một cái có người trong nội cung đến thông báo là hoàng thượng đã chỉ định một người xa lạ lên làm Ngự Y khiến cho hai vị phó Ngự Y cùng phe phái của mình té giữa.

Hôm nay người đó sẽ đến đây nhận chức, cho nên từ lúc sáng sớm, không ai bảo ai, cả Thái Y Viện đều đã có mặt đầy đủ, tất cả mọi người đều đoán già đoán non, chẳng biết thân phận hay tài năng của người này ghê gớm như thế nào mà lại có thể lấy được sự tín nhiệm của hoàng thượng và có lẽ bức tức nhất vẫn là hai vị phó Ngự Y, bao năm tranh giành lẫn nhau, cuối cùng lại để cho người ngoài đoạt mất, cái này chẳng phải là ứng với câu nói “trai cò cắn nhau, ngư ông hốt hết” hay sao.

Trong sảnh lớn của Thái Y Viện lúc này, mười thầy thuốc đang căng thẳng ngồi chờ đợi vị tân Ngự Y mới, không khí trầm lắng thật có chút quỷ dị.

- Bá Hiền, ông có nghĩ ra vị mới đến nhận chức Ngự Y này là danh y ở đâu không ?

Quốc Tấn cố gắng xua tan sự nặng nề đang lan tràn, hướng tới người đồng nhiệm ngồi đối diện với mình lên tiếng hỏi.

- Tôi chịu thôi, tên của người này nghe rất xa lạ nhưng nếu đã được hoàng thượng tín nhiệm như thế thì tuyệt nhiên không thể nào là một kẻ vô danh được.

Bá Hiền cười khổ nói, hai người từ chỗ xung khắc nhau như chó với mèo, nay đột nhiên trở nên thân thiết đến lạ, đúng là đồng bệnh tương liên.

- Ông đoán xem tuổi tác người này thế nào ?

Quốc Tấn lại hỏi.

- Tuổi tác và kinh nghiệm ít nhất sẽ hơn tôi và ông một chút.

Mọi người trong phòng đều cho là phải, nói đến hai vị phó Ngự Y này, năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, mấy chục năm trong nghề, kinh nghiệm không phải là nhỏ, mà làm nghề y quan trọng nhất vẫn là kinh nghiệm, không có nó thì sẽ không cách nào trở thành một thầy thuốc giỏi.

Trong khi mọi người ở Thái Y Viện đang lo lắng thì nhân vật chính của chúng ta lúc này đang đứng trước một tấm gương đồng thật lớn, tự ngắm nhìn hình dáng của mình trong đó.

- Oa! Sư phụ bận bộ quan phục này quả là có khác, thật là khí phái uy nghi, chẳng biết đến khi nào học trò mới có thể được như thầy.

Thế Quân mở to hai mắt nhìn sư phụ của mình đầy hâm mộ, liên tục đưa ngón tay cái lên khen ngợi, miệng thì chép liên tục.

- Hừ ! Người thì biết cái gì, bận bộ đồ này không dễ đâu, không khéo lại mất mạng như chơi, chẳng thoải mái bằng mấy bộ áo dân dã của ta.

Quang Châu cóc vào đầu Thế Quân một cái.

Thật ra, hắn cũng rất ngạc nhiên về bộ dáng của mình, áo dài đỏ thắm, trước ngực thêu hạc, lưng đeo đai ngọc, mũ cánh chuồn, giày cong, đứng chuẩn của một vị quan thời xưa từng thấy trên ti vi.

Lần đầu tiên làm quan, trong lòng không khỏi lo lắng hồi hộp, hồi nào đó tới giờ chỉ là một bác sĩ thường thường trong một bệnh viện tuyến tỉnh, nay tự dưng được giao cho quản lý cả một Thái Y Viện thật chẳng khác nào làm giám đốc của một bệnh viện trung ương thời hiện đại, nói hắn không lo mới là lạ, huống chi ở cái thời đại phong kiến này, nếu làm không tốt coi chừng có họa mất đầu.

Tuy nhiên lo thì lo, nhưng một khi đã tới bước này thì Quang Châu cũng đâu còn đường lui nữa, việc chống lại thánh chỉ đâu phải chuyện đùa, ít nhất bây giờ bản thân hắn còn chưa có đủ thực lực để làm như vậy, sau lưng hắn còn có những người thân phải lo đó là hai anh em Đầu Trâu.

Nhắc tới hai anh em nọ, trong lòng Quang Châu lại cảm thấy ấm áp, nghĩ tới nụ cười xinh đẹp của cô bé Phạm Yến mà bất giác phì cười.

- Sư phụ, thầy có khoái chí thì cũng đừng có chảy nước miếng như vậy chứ ?

Thế Quân ngạc nhiên.

- Hừ ! Đi thôi.

Quang Châu bị hắn làm cho mất hứng liền bực mình đá đít hắn một cái.

Thế là hai thầy trò nhanh chóng bước lên một cỗ xe ngựa thuê sẵn, đang đợi này giờ ngoài cửa, hướng thẳng đến Thái Y Viện.

Xe ngựa lọc cọc xuyên qua mấy con đường đông đúc, qua mấy ngã tư cùng trạm gác, cuối cùng dừng lại trước một khu nhà ba gian rộng lớn nằm phía bắc hoàng cung, khu nhà này có tường gạch cao bao quanh, lính cấm vệ đứng gác sâm nghiêm ngoài cổng chính. Người ra ra vào vào phải xuất trình thẻ bài.

Quang Châu hít sâu vô một hơi đầy lồng ngực, chỉ cần đứng từ phía xa là đã có thể ngửi thấy mùi thuốc bắc thoang thoang lẫn trong không khí, cái mùi quen thuộc lập tức khiến cho tinh thần hắn phấn chấn lên không ít, những ký ức về bệnh viện cũ, nơi hắn làm việc hồi kiếp trước liên tục thoáng qua trong trí nhớ.

Cánh cổng chính tương đối lớn, phía trên biển có đề ba chữ Thái Y Viện, quân cấm vệ thấy có người lạ tiến đến thì lập tức giờ thương chặn lại, nhưng sau khi Thế Quân đưa ra công văn cùng ấn tín thì lập tức cung kính nhường đường.

Nhìn cánh cổng mở rộng trước mắt, Quang Châu không vội bước qua mà hơi trù trừ một chút, bởi vì hắn biết, bản thân chỉ cần bước một bước này thì sẽ khó mà quay đầu lại được.

- Sư phụ, thầy làm sao vậy ?

Thấy Quang Châu cứ đứng yên một chỗ, ngăn người nhìn vào phía trong mà không nói gì, Thế Quân lo lắng hỏi.

- Ta không sao cả.

Nói rồi không suy nghĩ nữa, dẫn đầu bước vào, một bước này, bước ra đầy mạnh mẽ và tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Quan trường sơ đầu

Trong đại sảnh của Thái Y Viện, mọi người bắt đầu đứng ngồi không yên, đã quá nửa buổi sáng mà vẫn chưa thấy quan Ngự Y mới đầu, sự chờ đợi trong hồi hộp đúng là một mối, nhưng vào lúc mà mọi người còn đang bàn bạc về chuyện liệu có nên phái người vào nội cung hỏi thăm hay không thì từ phía ngoài cửa, chợt có một Dược Đồng hốt ha hót hải chạy ù vào thông báo :

- Bẩm các quan lớn, quan Ngự Y đã đến !

Mọi người lập tức xôn xao một trận, tất cả đều đứng lên, hướng ánh mắt nóng rực ra phía cửa lớn, nhưng sau đó tất cả đều sững sờ cả người ra, bởi vì đập vào mắt mỗi người ngay lúc này là một người thanh niên nho nhã tầm mười chín tuổi, có vẻ như còn quá trẻ so với tướng tượng của họ, có người tưởng như mình đang nằm mơ, vội vàng lấy tay dụi dụi hai mắt rồi nhìn kỹ lại, tuy nhiên rõ ràng là bọn họ không có nhìn lầm, bộ quan phục mà người thanh niên trẻ tuổi trước mắt đang mặc trên người đã khẳng định trăm phần trăm, hẳn chính là quan Ngự Y mới đến nhậm chức.

Biểu hiện của các quan khác như vậy, hai vị phó Ngự Y lại càng khoa trương hơn nữa, miệng hai người há hốc, mở to đến nỗi muốn rớt cả quai hàm ra, đuôi lông mày thì không ngừng giật giật.

Hai người bọn họ không thể nào hiểu nổi ý định của Hoàng Thượng, chẳng lẽ đạo gần đây ngài rảnh rồi đến nỗi muốn trêu đùa các quan ở Thái Y Viện cho vui, cho nên mới phái ra một người trẻ tuổi đến mặt còn búng ra sữa đến làm lãnh đạo của Thái Y Viện như vậy, có đánh chết bọn họ cũng không tin người thanh niên trước mắt có thể hơn những Thái Y ở đây về cái khoản chữa bệnh lẫn kinh nghiệm quan trường.

Quang Châu mặc dù hơi bất ngờ vì bị cả chục ánh mắt dữ dần như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn soi tới thể nhưng trong lòng lại chẳng có chút sợ sệt nào, thái độ vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh như không có gì, dù sao ngày đó khi còn ở thời hiện đại, lúc đi làm ở bệnh viện, hẳn còn dám đứng trước cơ quan, đảng ủy, phát biểu kiểm điểm tư cách đảng viên thì bây giờ xá gì mấy người này.

Từ tốn bước vào trong đại sảnh, sau khi nhanh chóng quét mắt đánh giá một lượt mấy người đang có mặt trong phòng, hẳn bèn chấp tay ôn tồn chào mọi người, nói bằng một cái giọng to rõ, đầy tự tin:

- Các vị đồng liêu, bản quan có lễ, bản quan chính là người được Hoàng Thượng phái đến nhậm chức Ngự Y ở Thái Y Viện này.

Mọi người của Thái Y Viện nghe tiếng Quang Châu nói xong, lúc này mới giật mình sức tỉnh, cho dù thể nào đi nữa thì trên thực tế người thanh niên này cũng là quan lớn cấp trên của bọn họ, quy cũ triều đình là không thể làm trái, mặc dù trong lòng bất mãn nhưng cũng chỉ có thể ngậm ngùi cúi đầu trước kẻ chỉ đáng tuổi con cháu mình mà thôi.

- Tham kiến đại nhân !

Đám người đồng thanh thi lễ.

Quang Châu gật đầu, sau đó tiến tới chiếc ghế chủ vị ở giữa sảnh, ung dung ngồi xuống, Thế Quân ngoan ngoãn theo sát phía sau, đứng hầu bên cạnh.

Sau khi hẳn ngồi xuống, không khí trong phòng đột nhiên rơi vào im lặng, không ai nói gì, mấy người Thái Y còn chờ hai vị phó Ngự Y dẫn đầu, nhưng hai người này sau khi chào hỏi Quang Châu cho có lệ thì hai mắt khép hờ, bộ dáng dửng dưng, rõ ràng là chẳng để vị cấp trên mới đến vào trong mắt.

Sở dĩ hai người dám vô lễ như vậy là bởi vì họ nghĩ rằng vị Ngự Y trẻ tuổi này chắc hẳn là con cháu các cụ nào đấy cất nhắc, chắc chắn chẳng biết được bao nhiêu về nghề thầy thuốc vì vậy việc chữa bệnh cho Hoàng Tôn sau này của Thái Y Viện còn phải cần phải dựa vào hai người bọn họ đến chống đỡ, cho nên hai người mới có thái độ như thế, cái này có thể gọi là thầy Quang Châu còn trẻ nên ra oai phù đầu, ý già khi nhỏ.

Quang Châu thấy tình thế không được thuận lợi, trong lòng không khỏi cười khỏ, xem ra làm quan không phải là dễ, muốn quản lý được cái Thái Y Viện này ra ngô ra khoai không thể không dùng một chút tâm kế, kệ mấy người bọn họ cứ việc liên kết lại với nhau, cả một bó đuề không thể bẻ vậy thì hẳn sẽ kiên nhẫn bẻ từng chiếc một, chỉ là hơi lâu một chút.

Vô số ý nghĩ thoáng qua như mây bay gió thổi, sau đó Quang Châu khẽ ho khan một tiếng phá vỡ bầu không khí quỷ dị này :

- Các vị, sáng nay sở dĩ ta tới gặp mọi người trễ là bởi vì bận đi thăm một vòng Thái Y Viện, ta muốn xem thử cách thức nó hoạt động như thế nào, hóa ra lại có nhiều thứ không được tốt lắm, đợi sau khi ta kiểm tra nốt sổ sách xong thì có lẽ Thái Y Viện của chúng ta cần phải thay đổi một số thứ để nâng cao chất lượng hoạt động, nay ta báo trước để mọi người chuẩn bị tinh thần.

Nói rồi im lặng, chờ đợi phản ứng của những người còn lại.

Hai vị phó Ngự Y nghe xong lập tức mở bừng mắt, lời Quang Châu nói ra khiến mọi người trong phòng cảm thấy hoang mang, chẳng biết trong lòng vị đại nhân trẻ tuổi này đang có chủ ý quý quái gì, hay là vì muốn trăm tướng lập oai cho nên vừa mới đến Thái Y Viện nhậm chức liền đòi thay đổi mọi thứ.

- Đại nhân, việc thay đổi là không thể được, Thái Y Viện trước giờ dưới sự quản lý của hai chúng tôi vẫn hoạt động trôi chảy, ngài mới đến nhận chức còn chưa có nắm rõ tình hình nơi đây, vội vàng thay đổi tùy tiện như vậy, chẳng may khiến cho mọi người nản lòng thoái chí, làm không tốt công việc sẽ khiến cho Hoàng Thượng trách tội.

Phó Ngự Y – Bá Hiền nhanh chóng đứng dậy chấp tay nói, thái độ quyết liệt, mấy vị Thái Y khác trong phòng đều gật đầu đồng ý theo.

- Bá Hiền huynh nói rất có lý, đại nhân mặc dù có ý tốt nhưng hạ quan thiết nghĩ ngài tuổi trẻ khí thịnh, kinh nghiệm còn thiếu cho nên làm việc có chút nóng vội rồi, lời thật mất lòng, mong đại nhân bỏ quá cho hạ quan.

Phó Ngự Y – Quốc Tấn phụ họa, lời nói rõ ràng mang ý tứ xem thường ra mặt.

Mấy thầy thuốc khác thì chờ đợi xem Quang Châu ứng phó như thế nào, Thế Quân thấy hai tên quan này vô lễ với thầy mình như vậy thì vô cùng tức giận, vừa định tiến lên nói vài câu liền bị Quang Châu trừng mắt ngăn lại.

- “Hay cho hai tên Phó Ngự Y, đã kéo bè kéo đảng với nhau nay còn dám đem Hoàng Thượng ra hù mình, không biết quăng lựu đạn cũng là nghề phụ của mình hay sao, may là mình đã chuẩn bị sẵn bài từ trước, nếu không đúng thật là bị bọn họ làm cho luống cuống tay chân.”

Trong lòng hần âm thầm chửi rủa mười tám đời tổ tông mấy tên này, nhưng ngoài miệng thì lúc nào cũng treo một nụ cười hòa ái, thân thiện :

- Ha ha ! Hai vị Phó Ngự Y cả nghĩ rồi, Thái Y Viện này dù sao vẫn còn phải dựa vào hai cây đại thụ như các vị, những thay đổi mà ta đưa ra chỉ là một số điều nhỏ nhoi thôi, huống chi ...

Sắc mặt Quang Châu nói đến đây bỗng nhiên nghiêm lại.

- Huống chi, Hoàng Thượng đã đích thân truyền xuống thánh chỉ, lệnh cho ta tiếp quản chức Ngự Y và có toàn quyền quản lý Thái Y Viện, nếu như có người nào không phục hoặc là nghi ngờ thánh chỉ có thể tiến lên xem xét chiếu chỉ ở đây.

Nói rồi hát hàm cho Thế Quân lấy từ trong cái bọc ra một cuộn giấy vàng, cung kính dùng hai tay đưa ra phía trước.

- Thánh chỉ ! Hoàng Thượng vạn tuế.

Sau khi nhìn thấy cuộn giấy vàng, tất cả mọi người trong phòng lập tức cả kinh, nhao nhao quỳ cả xuống.

- Hai vị Phó Ngự Y, hai người nếu không tin tưởng vào lời của ta nói, bây giờ có thể tiến lên cầm lấy thánh chỉ này mà xem.

Quang Châu ngồi trên ghế, ung dung hớp một ngụm trà, từ tốn nói.

- Hạ quan không dám !

Hai người sợ hãi, quỳ mọp run rẩy dưới đất, không dám ngẩng đầu lên, phải nói một chiều này của Quang Châu thật sự quá độc khiến cho những người nơi đây không những không dám phản bác mà còn không có đường chống đỡ, bởi vì lúc này nếu mà có người nào to gan, dám tiến lên mở thánh chỉ ra xem, thì chắc chắn người đó ngay lập tức sẽ bị chụp lên đầu cái tội khi quân phạm thượng, mà cái tội này là tội tru di cả tam tộc chứ có phải nhẹ nhàng gì đâu, cho nên nơi đây không một ai dám đem tính mạng của bản thân và dòng tộc ra đùa giỡn cả.

Quang Châu thấy chiều này của mình có thể khiến cho bọn họ bỗng dưng trở nên ngoan ngoãn giống như con mèo con như vậy thì không ngừng cười tởm trong lòng, bề ngoài thì lại thờ dài thườn thượt :

- Thôi vậy, ta cũng không nỡ ép các vị, ta vô tài vô đức, các vị đã không muốn ta ngồi ở cái ghế Ngự Y này thì ngay đêm nay ta sẽ viết một bản tấu chương dâng lên cho Hoàng Thượng nói rõ là ngài đã tin tưởng nhầm người, xin ngài cho ta được từ quan trở về làm một ông lang vườn vui vẻ, các vị hãy đứng lên đi.

Nói rồi đứng dậy muốn đi.

- Đại nhân ! Đại nhân ! Xin đừng bước, xin ngài đừng đi, là chúng hạ quan có tội, là chúng tôi mắt mù không thấy thái son.

Hai vị Phó Ngự Y thấy hần muốn đi, cuống quýt cả lên, lật đặt dẫn đầu mọi người níu áo chặn đường, nói đùa sao, nếu mà để cho Quang Châu trở về viết tấu chương xin từ quan dâng lên Hoàng Thượng, thì chỉ riêng cái tội chống lại thánh chỉ thôi cũng đủ để cho cả bọn chết đi chết lại mấy chục lần rồi, cả cái nước Đại Cồ Việt này, ai chẳng biết đến cái uy và những hình phạt vô cùng tàn khốc, đáng sợ của Đình Tiên Hoàng.

- Các vị hà tất phải miễn cưỡng, ta thật không nỡ ...

Quang Châu ngập ngừng muốn gạt tay bọn họ ra.

- Không miễn cưỡng ! Không miễn cưỡng ! Chúng hạ quan đều nghe lời ngài hết.

Mấy người Phó Ngự Y vội vàng năn nỉ.

Thế là một màn kịch anh lôi tôi kéo lặp đi lặp lại cứ vậy mà diễn ra, kéo dài đến nửa canh giờ, Quang Châu cố ý đợi cho bọn người của Thái Y Viện năn nỉ đến khô hết nước miếng thì mới làm ra vẻ tạm chấp nhận, bắt đầu dĩ vì sự tha thiết của bọn họ mới đồng ý ở lại, nhưng là với điều kiện không ai được phép cãi lời hần, nếu không hần lập tức cầm theo thánh chỉ tới gặp Hoàng Thượng xin từ quan.

Hai vị Phó Ngự Y cùng các quan Thái Y mặc dù ức chế trong lòng nhưng khi nghĩ tới tánh mạng của mình cùng dòng tộc thì đều phải tươi cười ra mặt, liên tục gật đầu đồng ý, người khôn không đối đầu với kẻ liều.

Thế Quân đứng một bên tròn mắt mà nhìn, trong lòng không khỏi bái phục sát đất sự phụ của mình, chỉ ra một chiếc thoi mà đã có thể dễ dàng thu phục đám người mất cao hơn trán này, không những thế mà còn khiến cho bọn họ chuyển từ thái độ cao ngạo sang nãn nỉ, sợ hãi.

- “Thầy của mình thật đúng là cường nhân a !”

Thế Quân trộm nghĩ.

.....

Tâm Phúc Tướng Quân phủ.

Gió nhẹ thổi qua chiếc chuông gió làm bằng trúc treo ở đầu cửa sổ thư phòng chính của phủ, khiến cho nó liên tục phát ra âm thanh vi vu tựa như chiếc sáo diều nghe thật vui tai.

Lúc này ở cách đó mấy dãy hành lang, có một tướng quân thân mình cao lớn, mặc bộ giáp phục oai phong lẫm lẫm đang vội vã hướng về thư phòng chính, sau khi đẩy cửa bước vào liền cất giọng hào sảng mà nói :

- Chú hai ! Chú triệu anh về gấp như vậy là có chuyện gì ?

Phía sau thư án, có một người thanh niên tuổi quá ba mươi đang mải mê viết thư pháp, sau khi nghe vị tướng quân lên tiếng hỏi cũng không có vội đáp lời mà tiếp tục chăm chú hoàn thành nốt bức tranh chữ đang vẽ dở.

Vị tướng quân thấy vậy cũng không có tỏ ra tức giận chút nào, kiên nhẫn đứng một bên chờ đợi.

Sau khi vẽ nốt nét cuối cùng của bức tranh, người thanh niên mới thở phào nhẹ nhõm một tiếng, ngẩng đầu lên mỉm cười với vị tướng quân :

- Phạm Hạp, cuối cùng anh cũng trở về, mấy năm nay thật là vất vả cho anh rồi.

Người thanh niên này vậy mà có ánh mắt thật là sắc bén, một thân áo dài giản dị, nhưng từ trên thân mình lại toát ra một cỗ khí thế bàng bạc khó tả, người này không ai khác, chính là chủ nhân của tòa phủ đệ này, Tâm Phúc Tướng Quân – Phạm Cự Lượng.

- Vì cái gia tộc này, vì danh dự của phụ thân cho dù có bốn ba hơn nữa cũng đáng giá.

Phạm Hạp trả lời.

- Anh cả, anh xem bức tranh này em vẽ thế nào ?

Phạm Cự Lượng đột nhiên hỏi chuyện không đâu.

- Cái này...chú biết thừa tính anh còn hỏi, nói về võ công, binh pháp, chinh chiến sa trường ta còn hứng thú chứ ba cái bài thơ, con chữ loằng ngoằng, ta xem nhưc đầu lăm.

Phạm Hạp giải đầu.

- Tính anh vẫn như thế, thật không có tiến bộ chút nào.

Phạm Cự Lượng lắc đầu cười khỏ, tính tình của một con người quả thật không thể dễ dàng thay đổi, đoạn đặt bức tranh xuống, với lấy cây quạt trên bàn, bước lại gần cửa sổ, ánh mắt xa xăm nhìn mây trắng trên trời.

- Anh có còn nhớ, lúc nhỏ chúng ta thích nghe phụ thân kể nhất là chuyện gì không ?

Phạm Cự Lượng hỏi.

- Tất nhiên là Tam Quốc Chí rồi, anh còn nhớ rất rõ khi ấy, anh thích nhất là nhân vật Quan Vân Trường trong Thục Chí còn em lại thích nhân vật Tào Tháo trong Ngụy Chí.

Phạm Hạp đáp lời, nét mặt đang căng thẳng bỗng dung giãn ra, dường như hắn đang hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp đẽ của hai anh em thời thơ ấu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Trước cơn giông bão 1

Phạm Cự Lượng đưa mắt nhìn người anh trai của mình, nhẹ lắc đầu :

- Thật ra, nhân vật mà em hâm mộ nhất lại chính là Tư Mã Ý, bởi vì tính thế của Tư Mã Ý lúc đó giống hệt với chúng ta hiện giờ.

Phạm Hạp vừa mới nghe được Phạm Cự Lượng nói như thế thì lập tức biến sắc mặt, vội vàng nhảy dựng lên, dáo dác nhìn ngó xung quanh một hồi, sau khi xác định hoàn toàn không có ai đang nghe trộm hai người bọn họ nói chuyện thì mới yên tâm, gấp gáp thấp giọng nói :

- Chú hai nói khê, xung quanh đây toàn là tai vách mạch rừng cả đấy, những lời đại nghịch bất đạo như thế không nên tùy tiện nói ra, cái chí của Tư Mã Ý, ta sao lại không hiểu, thế nhưng hiện tại chúng ta lại là đang gánh vác trên vai sứ mệnh chấn hưng dòng tộc họ Phạm, một trách nhiệm vô cùng to lớn cho nên mọi việc đều phải hành sự một cách cẩn thận, không thể tùy tiện đùa với lửa được.

Mặc dù là một võ tướng có vẻ bề ngoài thô kệch nhưng tâm tư của Phạm Hạp thì trái ngược lại hoàn toàn, có thể dùng bốn từ "trong tình ngoài thô" để miêu tả con người hần và thực tế cũng đã chứng minh rõ ràng, nếu không có bản lĩnh mà chỉ dựa vào oai danh của người em Phạm Cự Lượng thì hần cũng không thể nào leo được lên tới cái chức Phó Thống Lĩnh Thị Vệ Thân Quân của nhà vua như bây giờ.

Tuy thấy Phạm Hạp ra sức phản bác mình như vậy, nhưng về mặt Phạm Cự Lượng cũng không có biểu hiện gì là tức giận cả, ngược lại còn gật đầu tán thưởng người anh của mình :

- Anh cả nói không sai, gia tộc ta có được một người như anh quả thật khiến cho em yên tâm không ít.

Đoạn gập cây quạt trên tay lại, thờ dài mấy tiếng mà nói :

- Dòng họ Phạm chúng ta mấy đời tổ truyền đều vinh hiển công danh phú quý, là dòng tộc bậc nhất đất Khúc Giang, có điều trải qua nhiều năm chiến loạn như vậy, bà con trong tộc bởi vì chạy loạn mà phải ly tán khắp nơi đến đời hai anh em chúng ta thì đã bị suy tàn đi rất nhiều, mà nay triều đình Hoa Lư lắm việc rối ren, Hoàng Thượng và Nam Việt Vương bởi vì khúc mắc năm xưa không thể gỡ bỏ khiến hai cha con trở mặt xa cách, mãi đến hôm nay ngài cũng không chịu lập ngôi Thái Tử, việc này cơ hồ là nguyên nhân chính làm cho nội cung không ngừng tranh đấu lẫn nhau, hai anh em chúng ta bởi vì bảo toàn lực lượng còn lại của dòng họ mà phải ẩn thân làm một võ tướng tầm thường không người biết đến, có tài năng lại không được trọng dụng, nếu cứ như thế này mãi thì chẳng biết đến bao giờ dòng họ Phạm chúng ta mới lại có thể ngẩng cao đầu lên được.

Ngập ngừng một chút lại tiếp lời :

- Anh có biết hôm nay ai đến tìm em không ?

- Ai ?

Phạm Hạp tò mò.

- Chính là người thân tín của Thập Đạo Tướng Quân – Lê Hoàn.

Phạm Cự Lượng hơi hốt trả lời nhưng lại khiến cho Phạm Hạp giật mình không ít :

- Thập Đạo Tướng Quân phái người đến lôi kéo em ư ? Tướng quân văn võ song toàn, trước nay đều sống rất bình đạm giản dị khiến cho binh lính ai ai cũng phải nể phục, bình thường cũng ít thấy tướng quân qua lại với người nào, thế mà nay ngài lại có hành động như vậy, chứng tỏ tình thế tại kinh thành hiện tại thật khó lường.

Phạm Cự Lượng gật đầu, sau đó cười nói :

- Ha ha ! Cái chí của Lưu Bị thì ai mà biết được, tướng quân mặc dù trên danh nghĩa là thống lĩnh Thập Đạo Quân nhưng quyền quân hạt thật sự chủ yếu nằm trong tay Đại Tư Đồ - Đinh Lễ, mà quyền binh triều đình cùng cấm vệ quân bảo vệ kinh thành thì nằm trong tay Định Quốc Công – Nguyễn Bặc, anh cũng biết tính tình của Hoàng Thượng rồi đó, ngoài bốn vị ái thần theo ngài từ thuở hàn vi ra thì ngài hầu như không tin tưởng ai cả nhưng nói gì thì nói, thế lực của tướng quân cũng không phải chỉ nhìn bề ngoài đơn giản như vậy.

Ánh mắt Phạm Hạp chột lóe lên một cái :

- Ý chú muốn nói là tướng quân muốn tạo phản ?

Phạm Cự Lượng lắc đầu thờ dài :

- Không muốn cũng không được, anh thử nghĩ xem, trong số các công thần khai quốc, một người công cao chấn chủ, văn võ toàn tài, lại là tính thần trụ cột của mười đạo quân thì Hoàng Thượng có thể nào hoàn toàn yên tâm được chăng ?

Phạm Hạp không cần suy nghĩ mà trả lời ngay :

- Chắc chắn là không !

Phạm Cự Lượng khẳng định thêm một lần nữa:

- Chính vậy ! Xưa nay cái tích “điều tận cung tàn” không phải là xuất hiện đầy rẫy trong sử sách đó ư, theo em nhận thấy, chẳng qua lúc này đang là lúc

Đại Cồ Việt mới lập quốc được mấy năm, thời điểm chưa phù hợp cũng như Hoàng Thượng chưa thể kiểm ra một cái lý do hợp lý để trừ đi mối lo của mình mà thôi, nhưng ai biết được liệu năm năm hay mười năm nữa thì Thập Đạo Tướng Quân vẫn có an ổn được như hiện tại nữa chăng.

Rồi bỗng nhiên Phạm Cự Lượng cười lên một cách bí hiểm :

- Ngoài ra còn có một giả thiết khác !

Phạm Hạp tò mò :

- Giả thiết thế nào ?

Phạm Cự Lượng nghiêm túc trả lời :

- Giả thiết rằng Hoàng Thượng đang muốn ép Lê Hoàn tướng quân tạo phản để có thể đường đường chính chính giết đi.

Phạm Hạp hít một hơi khí lạnh :

- Có thể sao ?

Phạm Cự Lượng nói :

- Tại sao không thể ? Anh hãy nghiêm túc nghĩ lại mà xem, bấy lâu nay Hoàng Thượng vẫn cố tình để ngỗ ngỗ vị Thái Tử, mặc cho nội cung tranh đấu, quan trường rối ren, bá quan đua nhau kết bè kết đảng, phân chia thế lực, tình hình như thế mà ngài vẫn tuyệt nhiên không có bất cứ một phản ứng nào nhưng cách đây mấy ngày, dùng một cái ngài lại đột ngột tuyên bố muốn khai triều luận việc lập Thái Tử là vì sao ? Một người có thể từ hai bàn tay trắng đánh ra một mảnh giang sơn to lớn như thế này thì tài trí nào đâu có tầm thường, có lẽ chỉ có mấy người ngu ngốc chúng ta là đánh giá thấp thủ đoạn của Hoàng Thượng mà thôi.

Nghe em của mình phân tích xong, Phạm Hạp cảm thấy như có một luồng khí lạnh bốc lên gáy, lo lắng hỏi :

- Nếu như giả thiết của chú là đúng, vậy thì cái vớng này của Hoàng Thượng quá lớn rồi, mà những con cá ngài muốn bắt không con nào là không to lớn dữ dằn cả, sợ sẩy một tý là có thể mất cả chì lẫn chài, nhưng cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì hai anh em chúng ta chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy vào trong đó, không thể tự tại đứng ngoài cuộc làm người xem được, điều anh lo là chỉ cần chúng ta chọn sai phe thì những gì anh em ta xây dựng bấy lâu nay sẽ nhanh chóng sụp đổ, chẳng khác nào công dã tràng.

Đến lúc này thì sắc mặt của Phạm Cự Lượng bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lại, không còn vẻ cười cợt thường thấy nữa :

- Điều anh lo lắng cũng chính là điều em suy nghĩ bấy lâu nay, thật ra trong tay em đã nắm được một chút tiền cơ bởi vậy vấn đề cốt lõi của cuộc này chúng ta không những bắt buộc phải tham gia mà còn phải cược thật lớn.

Phạm Hạp có vẻ sợ sệt vì những lời nói đó nhưng sau khi nhìn thấy được vẻ mặt bình tĩnh đầy tự tin của Phạm Cự Lượng, trong lòng cũng yên tâm phần nào, người em này của hắn trước nay đa mưu túc trí thuộc vào bậc nhất, chính nhờ có Phạm Cự Lượng mà gia tộc họ Phạm từ chỗ suy tàn nay đã dần dần khôi phục được một chút sinh khí.

- Nếu như chú đã có đối sách, vậy thì anh sẽ cược theo chú đến cùng !

Phạm Hạp nói.

- Kế sách này của em mặc dù có thể vực dậy gia tộc họ Phạm, đảm bảo trăm năm phú quý, thế nhưng trong hai anh em ta có thể có một người phải chết.

Nét mặt Phạm Cự Lượng bỗng dưng trở nên thâm lương.

- Chú không cần nói nhiều nữa, dòng họ Phạm này có thể không có Phạm Hạp ta nhưng lại không thể không có chú !

Phạm Hạp nói như chém đinh chặt sắt.

- Được ! Đại trượng phu làm việc lớn thì không rườm rà câu nệ, xin anh hãy nhận của em một lạy, thay mặt tất cả những người trong dòng họ Phạm xin được tạ ơn anh.

Phạm Cự Lượng xúc động dâng trào, quỳ xuống vái lạy người anh cao cả của mình, Phạm Hạp cũng không chối từ một lạy này, sau đó hai người ở trong phòng, thì thầm bàn tính suốt một ngày đêm.

.....

Đan Gia Cung.

Đan Gia Hoàng Hậu hiện tại đang đứng trên một cây cầu nhỏ ngắm hoa, không hiểu tại sao đã sáu năm rồi mà nàng vẫn không ngừng yêu thích hoa sen, nàng cũng chẳng biết tại sao mình lại thích nó đến vậy, có lẽ bởi vì hoa sen ngoài sự cao quý ra còn chứa đựng trong nó một quá khứ kỷ niệm khắc cốt

ghi tâm của nàng.

Trong cái ao rộng lớn, vô số hoa sen nở rộ, sóng hoa đập dềnh theo con nước, cánh hồng e lệ rung rinh trong gió, cảnh sắc tú lệ say lòng.

Sáu năm trước, cũng là hoa sen ấy, mùi hương ấy cùng lời thề non hẹn biển của ai đó khiến cho nàng thiếu nữ say lòng, chỉ là thời gian như nước chảy không ngừng, tình đời bạc bẽo giữa phù hoa và danh lợi, mọi việc không như ta mong ước, hoa sen còn đây nhưng người đã xa cách, gần bên mà không thể níu giữ.

Đan Gia Hoàng Hậu vén sợi tóc mai rũ xuống, tận hưởng con gió mát lành, thối miên man những kỷ niệm ngọt ngào từ xa xưa vào trong tâm trí.

Đang lúc nàng say mê thì bỗng nhiên có một giọng nói chọt cát lên lanh lảnh bên tai khiến cho nàng sợ hãi :

- Bẩm Hoàng Hậu, nô tỳ đã trở về !

Sau lưng nàng là một cung nữ khá mập mạp đang quỳ cung kính.

- Là Anh Tú đó sao ? Đứng dậy đi ! Có ai phát hiện ra hành tung của ngươi không ?

Đan Gia Hoàng Hậu lạnh lùng hỏi.

- Thưa, không có !

Cung nữ Anh Tú kính cẩn nói.

- Cũng phải, với võ công thuộc vào hàng cao thủ cửu đạo sơ kỳ của ngươi, nếu không cố ý thì có mấy người trên đời này có thể theo dõi được.

Những lời này, nếu như để cho Quang Châu nghe được, trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, bởi vì cao thủ cửu đạo xưa nay hiếm thấy như lá mùa thu, ấy vậy mà bên người Đan Gia Hoàng Hậu lại có một người như vậy, thật là quá khủng bố rồi.

- Bẩm Hoàng Hậu, cao thủ cửu đạo sơ kỳ dưới tay Hoàng Thượng, trong nội cung này ít nhất cũng ẩn tàng ba bốn vị, chúng ta không thể nào khinh suất được.

Anh Tú khiêm tốn nói.

- Ừ ! Ngươi đã chuyển lời của ta đến người đó chưa ? Hắn trả lời thế nào ?

Đan Gia Hoàng Hậu gật đầu.

- Bẩm Hoàng Hậu, nô tỳ đã làm đúng như những gì người dặn dò, người đó sau khi nghe xong liền thở dài mà nói cả cuộc đời này hắn nợ người quá nhiều, chuyện của nhị điện hạ hắn sẽ lo chu toàn.

Anh Tú nhỏ nhẹ đáp lời.

- Nợ ta ư ? Ha ha ! Nếu như ngày đó hắn không ham lấy công danh sự nghiệp thì ta đâu có đau khổ như bây giờ.

Đan Gia Hoàng Hậu cười lên thê lương, giọng nói ẩn chứa rất nhiều oán trách, tựa như là vì yêu mà sinh hận.

Cùng thời gian này, cách Hoàng Cung không xa, cũng có một người đàn ông trung niên giống như vậy đứng trước một cái ao sen nở rộ, ánh mắt xa xăm ngược nhìn trời, cất giọng thì thào :

- Văn Nga, nàng có còn hận ta chăng ?

Giọng nói của người đàn ông theo gió bay lên rồi, hòa tan đi mất, giữa không trung bao la chỉ có tiếng hoa sen rậm rì nghiêng ngả.

.....

Nam Việt Vương phủ.

- Liễn con, con còn giận phụ hoàng ư ? Ngày đó phụ hoàng của con làm như vậy cũng là do bất đắc dĩ mà thôi.

Trình Minh Hoàng Hậu nhìn đứa con mà mình hết mực thương yêu từ nhỏ đến lớn, cất giọng triều mến.

- Mẹ xót lo, phận làm con sao dám hờn trách cha mẹ, chỉ có điều người ta thường nói “hổ dữ còn không nỡ ăn thịt con”....

Đình Liễn mỉm cười chua chát, nhìn Trình Minh Hoàng Hậu mà nói.

Trình Minh Hoàng Hậu thấy hán như vậy, chỉ biết thở dài ở trong lòng, nàng cũng biết khúc mắc giữa hai cha con bọn họ không dễ dàng gì cởi bỏ.

Nghĩ lại ngày đó, Đinh Bộ Lĩnh vì bá nghiệp của mình mà không tiếc lệnh cho binh lính dùng tên ngấm bắn con ruột của mình, hành động lạnh lùng vô tình cơ hồ khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ, huống chi là bản thân Đinh Liễn.

Sự việc đó đã hằn một vết thương khá sâu vào trong lòng vị Nam Việt Vương này.

- Hai người cậu của con sau khi dẹp loạn ở Ái Châu xong chẳng mấy chốc sẽ ban sư hồi triều, mẹ đã cho người tâm phúc gửi trước cho họ một lá thư để họ có sự chuẩn bị trước, tránh bị động khi bàn việc lập Thái Tử sắp tới.

Trình Minh Hoàng Hậu chuyển đề tài.

- Có hai cậu ủng hộ, con cũng thấy yên tâm phần nào, chỉ là bên phía Định Quốc Công cùng Đại Tư Đồ lại quá yên ắng, chẳng biết họ sẽ ủng hộ ai.

Đinh Liễn có chút lo lắng.

- Hai vị trọng thần này chỉ trung với Hoàng Thượng, ngài chọn ai thì bọn họ sẽ toàn lực ủng hộ người đó, cho nên cũng không đáng ngại, con hãy yên tâm.

Trình Minh Hoàng Hậu mỉm cười trấn an.

- Cũng mong là như vậy, bên phía Hạng Lang thì con không lo bởi vì nó có bệnh trong người không thể sống lâu nữa, nhưng thế lực bên Đan Gia Hoàng Hậu chỉ sợ không đơn giản.

Đinh Liễn nói.

- Cũng phải, Đan Gia Hoàng Hậu đã tâm bưng bưng, muốn vực dậy họ Dương của ả cho nên chúng ta không thể không đề phòng, con hãy phải thêm thân thích của mình theo dõi chặt chẽ mọi nhất cử, nhất động của những người ủng hộ Đinh Toàn bên đó.

Trình Minh Hoàng Hậu khẽ gật đầu, đồng ý với ý kiến của Đinh Liễn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Trước cơn giông bão 2

Thập Đạo Tướng Quân phủ.

- Hồng Sam tiên sinh, tiên sinh đã trở về rồi sao ? Kết quả thế nào ?

Lê Hoàn sau khi thấy vị quân sư của mình bước vào thư phòng với một vẻ mặt khó coi thì đã đoán ra được kết quả vài phần nhưng vẫn buông cuốn binh thư đang đọc dở trên tay xuống, bình tĩnh nhìn hấn mà hỏi.

Hồng Sam này tuổi quá năm mươi, bộ dáng, trang phục thuần một nét thanh tao tựa như một ông đồ dạy học, ánh mắt tinh minh, thâm sâu như biển, hấn chính là người mà Lê Hoàn tin cẩn nhất.

Kể ra, Hồng Sam đi theo Lê Hoàn tính từ lúc khởi nghiệp đến nay đã tròn hơn chục năm, trong khoảng thời gian đó đã mấy phen bày mưu tính kế, giúp cho Lê Hoàn vượt qua không ít khó khăn, thế nhưng có một điều lạ là sau khi Lê Hoàn công thành danh toại, vị thần nhân này vẫn một mực ẩn thân tại trong phủ, ở phía sau tiếp tục trợ giúp cho hấn mà không muốn hiện thân ra làm quan, quả thật chẳng biết hấn có mục đích gì hoặc là tình chủ tớ trong đó khó mà nói hết.

- Bẩm tướng quân ! Phạm Cự Lượng, người này tuy tuổi còn trẻ nhưng quả thật không đơn giản như vẻ bề ngoài chút nào, hấn mặc dù không nhận lời chúng ta, nhưng cũng không có tỏ vẻ từ chối.

Hồng Sam cung kính trả lời.

- Ngay cả tiên sinh mà cũng nói như vậy thì chứng tỏ người này tâm tư cẩn mật, rất đáng để chúng ta lời kéo, nhưng chẳng lẽ hấn lợi hại tới nỗi với tài trí của tiên sinh mà cũng chẳng thể nắm bắt được một hai ý nghĩ trong lòng của hấn hay sao ?

Lê Hoàn mỉm cười chỉ vào chiếc ghế trước mặt, ra dấu cho Hồng Sam ngồi xuống.

- Xin tướng quân yên tâm, cho dù hấn có lợi hại hơn đi nữa thì cũng không thể nào tránh được sự dò xét của tôi. Người này tuy nhìn bề ngoài có vẻ hơi hợm nhưng khi thế ẩn hàm, trong lời nói có chứa một sự tự tin mãnh liệt vào bản thân, như thể mọi thứ đã được hấn nắm hết trong tay, mà những người như vậy thì thường có một ý chí và mục tiêu cao vợi, hơn nữa tài hoa của hấn thì tướng quân biết rồi đó, chẳng lẽ người như hấn có thể chấp nhận suốt đời mai một, sống an phận thủ thường ở một vị trí tầm thường hay sao ? Theo tôi nghĩ, hấn là hấn muốn tìm kiếm một cơ hội thích hợp mà thôi, vậy thì

chúng ta cũng không ngại tạo cho hấn cơ hội đó.

Hồng Sam trầm ngâm nói.

- Đúng vậy !

Lê Hoàn gật đầu, đoạn trầm giọng nói :

- Đan Gia Hoàng Hậu vừa mới cho người đưa tin, muốn ta trợ giúp Đinh Toàn lên ngôi, nàng kể từ khi trở thành Hoàng Hậu, tâm kế và dã tâm ngày một lớn, họ Dương lại muốn rục rịch quật khởi.

Nghe Lê Hoàn nói xong, trong mắt Hồng Sam chợt lóe lên một tia tinh quang nhưng rất nhanh liền thu liễm :

- Họ Dương mặc dù tiềm lực không nhỏ nhưng chỉ dựa vào một người đàn bà mà muốn vực dậy phong quang dòng tộc khi xưa thì quả là có chút si tâm vọng tưởng, nhưng thật ra có bà ta về phe chúng ta cũng là một lợi thế không nhỏ, ít ra có thể là một quân cờ mai phục bên cạnh Hoàng Đế.

Mặc dù vậy, sắc mặt của Lê Hoàn vẫn không hề vui mừng mà còn thêm nhiều lo lắng, thờ dài :

- Kể từ sau khi thống nhất giang sơn, Hoàng Thượng bề ngoài vẫn là coi trọng ta nhưng trong tâm lại đêm ngày lo lắng đề phòng, ở sau lưng âm thầm tước bỏ dần quyền lực của ta, e là đến một ngày nào đó khi ngài đã hoàn toàn loại bỏ được những người ủng hộ ta thì cũng chính là ngày mà ta gặp họa lớn.

Hồng Sam gật đầu đồng ý :

- Xưa nay “được chim bẻ nã” vốn là chuyện thường, huống hồ ngài lại là một người công cao chán chủ, uy vọng trong quân có thể nói là gần như tuyệt đối.

Nói đến đây, Hồng Sam bỗng đứng bật dậy chấp tay khom lưng cung kính nói :

- Tướng quân, tình thế hôm nay đã không còn đường lui nữa rồi, cái kế hoạch kia không làm được cũng phải làm, nếu cứ bị động đề mặc cho Hoàng Đế ép tới, một khi để cho Hoàng Đế khống chế được hết thủy triều đình và quân đội trong tay, chúng ta chỉ còn có nước chờ chết mà thôi, cái gương của Hàn Tín năm xưa vẫn còn đó, tôi trộm nghĩ có hai năm chuẩn bị lại có Đan Gia Hoàng Hậu phối hợp thì chúng ta cũng có sáu bảy phần cơ hội.

Lê Hoàn lúc này liền nhắm hai mắt lại, trầm ngâm một lúc lâu sau đó mới mở bừng hai mắt ra, dường như hấn đã hạ quyết tâm :

- Được ! Thắng làm vua thua làm giặc, là hấn ép ta.

Lúc hấn nói ra lời này, từ trên thân thể bỗng dung bộc phát ra một cỗ uy thế mạnh mẽ, khiến cho Hồng Sam không tự chủ được mà phải lùi lại phía sau mấy bước, sợ hãi cúi đầu xuống.

.....

Hoàng cung.

Tại một ngôi lầu các giữa rừng trúc mệnh mông, Đinh Tiên Hoàng lúc này đang đứng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt tang thương nhìn theo sóng lá, từng đợt từng đợt theo gió xô nhau đến tận phía chân trời, giữa khung cảnh thân quen ấy, sâu trong mắt Hoàng Đế thoát nhiên hiện lên một hình bóng mờ ảo của một người con gái yêu kiều, người con gái ấy đang múa kiếm, nụ cười như hoa nắng, áo trắng tung bay tựa như tiên nữ chín tầng trời.

Đinh Tiên Hoàng nhìn đến si mê, vừa định bước tới gặp nàng thì bóng dáng nàng đã tan biến đi mất, chỉ còn đọng lại trong gió tiếng cười lạnh lạnh xa xôi, cuối cùng là một tiếng thở dài thườn thượt nào nê, cảnh còn đây nhưng người đã mất, nghĩ lại chỉ thêm đau lòng mà thôi.

Trầm mặc qua một thoáng thời gian, Đinh Bộ Lĩnh đột nhiên cất giọng lạnh lùng :

- Mọi chuyện Trẫm giao, các khanh đã hoàn thành chưa ?

Phía sau lưng Đinh Tiên Hoàng không biết từ bao giờ hóa ra lại có hai vị trọng thần đang đứng hầu, từ quần áo trên người bọn họ có thể nhận biết được, hai người này chính là quan Đại Tư Đồ - Đinh Điền cùng Định Quốc Công – Nguyễn Bặc, hai trong số tứ trụ nổi tiếng của Đại Cồ Việt.

- Bẩm Hoàng Thượng, chúng thần hiện đã bắt đầu bố trí người trung thành vào trong Thập Đạo Quân thay thế dần những người cũ trước đây, tuy là tiến hành âm thầm nhưng thần chỉ sợ không qua được tai mắt của Thập Đạo Tướng Quân.

Đại Tư Đồ - Đinh Điền cung kính nói.

- Cho dù hấn biết thì thế nào ? Huống chi, Trẫm chính là muốn bức hấn phải tạo phản ... khụ !

Đinh Tiên Hoàng nói đến đây, đột nhiên không tự chủ được ho ra một ngụm máu, khiến cho hai người Đinh Liễn, Nguyễn Bặc lo lắng, vội vàng quỳ xuống :

- Hoàng Thượng ! Xin người hãy bảo trọng thân thể.

Đình Tiên Hoàng sau khi ho ra một búng máu xong, dường như đã cảm thấy dễ chịu hơn, mỉm cười phát tay cho hai người đứng dậy :

- Trẫm không sao, các khanh đừng lo!

Đoạn than nhẹ một tiếng mà nói :

- Trẫm cả đời si mê võ học, lúc Trẫm tung hoành thiên hạ đã đạt tới cảnh giới cao thủ cửu đạo hậu kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu nửa bước nữa là tiến vào tiên thiên có thể trường sinh với trời, sự phụ Trẫm từng nói đột phá vào tiên thiên tất phải ứng kiếp tâm ma đáng sợ, người sau khi bói cho Trẫm một quẻ liền nói rằng cả đời này Trẫm không thể vượt qua nửa bước này khiến cho Trẫm không cam lòng, cuối cùng ở hai năm trước cường hoành đột phá, đến lúc cuối cùng gặp phải tâm ma cản trở mà thất bại, nội thương trầm trọng không thể phục hồi, cố lắm Trẫm cũng chỉ có thể cầm cự thêm năm sáu năm nữa mà thôi.

Hai vị trọng thần nghe vậy nét mặt không khỏi buồn bã bị thương, giữa Đình Tiên Hoàng với bốn người bọn họ, nói bề ngoài là vua là thần chứ tình cảm còn sâu sắc hơn thế nữa, năm người từ nhỏ cùng lớn lên, cùng từ hai bàn tay trắng mà đánh hạ ra một mảnh giang sơn, thử tình cảm gắn kết ấy, thiêng liêng khó tả.

- Xin Hoàng Thượng chớ lo, trên đời này kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, biết đâu sẽ có người giúp được cho Hoàng Thượng.

Nguyễn Bặc an ủi.

- Đúng rồi tình hình bên phía Lưu Cơ cùng Trịnh Tú thế nào ?

Đình Tiên Hoàng chuyển đề tài, không hổ là vua một nước, chỉ trong phúc chốc liền có thể vứt bỏ bi quan, trọng chấn tinh thần mà lo chuyện lớn.

- Bẩm Hoàng Thượng, hai người bọn họ lấy cơ phòng ngừa Tổng quốc phượng Bắc cho nên ngày đêm ở Ái Châu thao luyện tinh binh, năm vạn quân lúc nào cũng sẵn sàng chờ lệnh của Hoàng Thượng.

Đình Điền phấn chấn tinh thần nói.

- Bên phía cấm quân bảo vệ Hoa Lư thần cũng đã không chế được hơn một nửa, số còn lại là các tướng lĩnh có công lâu năm, thần sợ bút dây động rừng nên chưa dám mạnh tay.

Nguyễn Bặc tư lự.

- Các khanh làm rất tốt, Lê Hoàn vốn không có tội, nhưng hấn không thể không chết, người này rất có dã tâm, Trẫm còn sống thì hấn không dám vọng động nhưng khi Trẫm mất rồi, các con Trẫm ai có thể áp chế được hấn đây, giang sơn do chính tay Trẫm gian lao vất vả dựng lên sao có thể dễ dàng để cho người khác chiếm được.

Đình Tiên Hoàng khi nói ra những lời quyết đoán này, khí thế sát phạt tựa như quân lâm thiên hạ khiến cho hai vị trọng thần không rét mà run.

.....◆◆◆.....

Trong khi các cỗ thể lực trong kinh thành đang tung bừng chuẩn bị âm mưu quỷ kế, đấu đá lẫn nhau thì vị quan Ngự Y của chúng ta vẫn rất là nhân nhả thoải mái cai quản Thái Y Viện, nhân viên ở đây từ lúc bị hấn hù cho một trận thì đều thành thành thật thật làm việc, không dám cãi lời.

Quang Châu sau khi nghiên cứu sơ bộ các bộ phận nơi đây, đã lập tức cho cải biến, tổ chức lại Thái Y Viện như một Bệnh viện Y Học Cổ Truyền thời hiện đại, lấy hai vị Phó Ngự Y cùng mười vị thầy thuốc làm trung tâm, phân ra các khoa phòng làm việc một cách khoa học, khiến cho công việc trôi chảy và dễ dàng hơn.

Hai vị Phó Ngự Y dần dà cũng phục cách quản lý của hấn, nhưng về mặt chữa bệnh thì lại không phục, mấy phen cố tình đẩy cho Quang Châu mấy ca bệnh khó, muốn cho hấn mất mặt, nhưng cuối cùng cũng bị hấn giải quyết dễ dàng, thậm chí có một lần hấn đích thân ra tay khâu vết thương nặng do đao kiếm cắt vào cho một vị Đô Chỉ Huy Sứ Thị Vệ Thân Quân, kéo người này từ cõi chết sống lại, khiến cho mấy vị Thái Y phải trợn mắt cứng lưỡi, bởi vì trước đó họ đã lớn tiếng tuyên bố người này chỉ có nước chờ chết mà thôi.

Quang Châu cũng không hề keo kiệt gì mà còn tận tâm chỉ dẫn lại cho các vị Thái Y của Thái Y Viện những thủ pháp xử lý vết thương ngoại khoa của thời hiện đại, thậm chí hấn còn định xuất bản một cuốn Y Thư Tâm Đắc chỉ dẫn về các loại thuốc nam để cải thiện tình hình phòng chữa bệnh của dân ta, nhưng rất tiếc công nghệ in ấn của nước Đại Cồ Việt lúc này còn chưa có xuất hiện.

Danh tiếng của một vị Ngự Y tuổi trẻ tài cao cứ như thế dần dần nổi lên trong chốn quan trường, không quá khoa trương cũng không quá trầm lắng, mà các cỗ thể lực thì cũng mặc kệ cái Thái Y Viện này, dù sao thì bọn họ cũng chỉ là những thầy thuốc khám chữa bệnh bình thường, không có thực quyền gì.

Chính vì thế, mỗi khi rảnh rang công việc, Quang Châu đều dành thời gian đi đó đây thăm thú khắp kinh thành cho bổ công bị đầu thai về thời quá khứ, chỉ có điều mỗi khi đi ngang qua kỹ viện, nhìn thấy mấy cô em xinh đẹp mặc mặc chốn kinh thành, hấn đều đứng lại ngắm nhìn một lát, sau đó dứt áo tác lữ, chảy nước miếng mà đi, tuyệt nhiên không có bước vào, kể cũng tội.

Thế nhưng, tối hôm nay, Quang Châu lại dám bước vào Uyên Ương Lầu là kỹ viện bậc nhất của kinh thành, chả là hôm nay mấy anh em trong Cẩm Vệ Quân được rảnh nên tổ chức buổi tiệc ăn nhậu nho nhỏ, thường ngày mấy người này hay được hẩn chữa bệnh miễn phí, cho nên chắc là cũng nhân dịp này cảm ơn hẩn.

Quang Châu có quan điểm kết giao rộng rãi, ở kinh thành càng nhiều bạn càng tốt, cho dù là tầng lớp thấp nhất đi nữa, mỗi người đều có vị trí và tác dụng riêng của mình, nếu biết cách tận dụng hợp lý các mối quan hệ này thì sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

- Công tử đi một mình hay là có bàn hện trước ? Đào ở Uyên Ương Lầu chúng tôi là bậc nhất kinh thành này, đủ mọi nhu cầu mà công tử muốn ...

Một mụn sồn sồn cỡ bốn mươi tuổi, ăn mặc mát mẻ, cái yếm đào rộng rinh khoe cặp ngực đồ sộ, vừa mới thấy bộ dáng sang trọng, lịch sự của Quang Châu liền sáp vô đôn đả chào mời.

- Tôi có bạn đặt bàn trước, cô có biết Trương Nam chỉ huy ngồi ở đâu không ?

Quang Châu cố gắng đẩy tay mụn ra, sau đó nhét cho mụn ba lượng bạc.

- A ! Thì ra công tử là khách quý của Nam chỉ huy, bọn họ đang ngồi ở trên lầu phòng thứ hai phía nam. Trình đâu, mau dẫn vị công tử này lên lầu.

Mụn tú bà thấy được bo hậu cười tít cả mắt, sau đó vui vẻ kêu một ả đào còn trẻ tuổi, trông khá xinh xắn dẫn hẩn đi vào trong.

Uyên Ương Lầu này thật bề thế, nó được xây làm hai tầng, có hơn bốn chục phòng riêng kín đáo, mỗi lần đi ngang qua một cánh cửa, Quang Châu đều nghe thấy trong đó có tiếng vang ra, lúc thì tiếng cười khúc khích, lúc thì tiếng rên rỉ ái ân trần trụi, khiến cho lòng hẩn rạo rực nôn nao, quả nhiên là chốn ăn chơi xa hoa bậc nhất ở kinh thành, là nơi đốt tiền của những kẻ giàu có.

Cô gái tên Trình đi phía trước hẩn có mảng lưng trần trắng muốt thon thả, cái yếm rộng rinh lấp ló bầu ngực tròn, chiếc váy xẻ dọc khoe chân trần quyền rũ, dường như đây là quy cách ăn mặc chung của hầu hết những cô gái mà Quang Châu nhìn lướt qua ở nơi này.

- “Ăn chơi sa đọa, thời nào cũng vậy, công nghệ không khác là mấy !”

Quang Châu âm thầm thở than trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Đa Luật Thiên Ưng

Cô gái tên Trình dẫn Quang Châu đến trước cửa một gian phòng lớn, nhẹ nhàng gõ ba tiếng rồi nói vọng vào trong :

- Các vị đại nhân, khách quý của các ngài đã tới.

Cô gái sau khi mở cửa liền đứng nép sang một bên chờ cho Quang Châu đi trước, bản thân theo sát vào sau.

Hơn mười người nam đang ngồi trong bàn tiệc, sau khi thấy hẩn đến thì lập tức thi nhau đứng dậy chấp tay cung kính, trong đó có một người thân hình to lớn, thay mặt mọi người đứng ra tươi cười chào hỏi :

- Đại nhân, ngài rốt cuộc đã tới, anh em chúng tôi này giờ cứ ngóng trông mãi.

- Nam chỉ huy khách sáo rồi, các anh em đã coi trọng tôi như thế, Châu này sao có thể khiến cho mọi người thất vọng được.

Quang Châu lịch sự đáp lời chào lại, đoạn ung dung tiêu sái ngồi vào bàn, phong thái ấy khiến hẩn lập tức trở thành tâm điểm tò mò của mấy ả đào, bọn họ đưa mắt liếc nhìn không thôi, dù sao ở cái chốn kinh thành phồn hoa này quan to không hiếm nhưng có thể gặp được một vị quan còn trẻ như vậy thì quả là vô cùng hiếm thấy, từ đó có thể thấy được tiền đồ rộng lớn sau này của hẩn, bởi vậy có cô còn cảm thấy tiếc hận trong lòng, tự hỏi tại sao mình không được may mắn như cô gái tên Trình, có thể kề bên hầu hạ vị quan trẻ tuổi ấy, nếu mà may mắn được ngài nhìn trúng, chuộc thân cho mình về làm tiểu thiếp thì có phải hạnh phúc nhất đời rồi không.

Cổ phốt lờ đi những ánh mắt đưa tình nóng bỏng, Quang Châu nâng ly rượu của mình lên :

- Nào, ly này tôi kính các anh em, chúc cho tình cảm bạn bè giữa chúng ta ngày một khăng khít.

Mọi người thấy hẩn hào sảng dễ gần như vậy thì trong lòng phần khởi, vui vẻ đồng thanh hưởng ứng.

Cô gái tên Trình chẳng biết tự lúc nào đã ngồi dựa sát vô hẩn, mặt hồng e lệ chặm rượu, mùi hương hoa thơm từ trên thân thể cô gái liên tục xộc vô mũi khiến cho lòng Quang Châu ngất ngây.

Bữa tiệc diễn ra vô cùng rôm rả với nhiều câu chuyện cùng tiếng cười vui vẻ.

Đúng lúc mọi người cao hứng nhất, bỗngưng có một khúc hát quan họ vang lên, lời ca mượt mà êm ái, du dương, ni non trong tiếng đàn bầu.

Tiếng hát trong trẻo tựa như có ma lực, mê luyến lòng người, khiến cho cửa sổ của tất cả các phòng chợt mở bung ra.

Quang Châu ngẩn ngơ nhìn xuống dưới lầu, phải nói đây là lần đầu tiên hắn được nghe một giọng hát mộc mạc hay đến như vậy.

Lúc này, chỉ thấy giữa đại sảnh có một cái sân khấu nhỏ treo lụa đỏ, trên đó có một cô gái mặc áo tứ thân thêu hoa đang ngồi, dáng người thon thả thướt tha, đôi vai trắng muốt để lộ làn da mịn màng như lụa, tóc dài đen nhánh qua vai, đôi môi đỏ mọng thấp thoáng đằng sau tấm sa che mặt, nét đẹp thoát ẩn thoát hiện khiến cho người ta say đắm, đúng là vu vật của thế gian.

Khúc ca cô hát kể về một mối tình sâu đậm giữa một đôi trai gái si tình, người con trai vì chinh chiến mà chết trận, người con gái vì đau thương mà cũng là xa nhân thế sau đó, nội dung bài hát tuy không phải là mới nhưng từ giọng ca của cô gái ấy cất lên lại bất giác khiến cho người ta thương tâm rơi lệ, buồn bã trong lòng.

Người ngọc sau khi hát xong, lập tức rời đi nhưng dư âm khúc hát cô để lại thật khó tả, tư vị của nó vẫn quanh quẩn đâu đó trong những trái tim đang thổn thức.

- Không ngờ hôm nay ta thật là may mắn, có thể nghe được một khúc nhạc hay, tài nghệ của cô gái ấy phải nói là đã đạt đến trình độ tông sư, người đẹp như thế, tài như vậy, tại sao lại bị vùi dập vào chốn phong trần như thế này, quả là "trời xanh quen thói má hồng đánh ghen", đáng tiếc thay !

Quang Châu chép miệng than thở.

- Công tử xuất khẩu thành thơ thật là tài hoa phong nhã, câu thơ vừa rồi nghe thật là hay, cô gái ấy có biệt danh Hồ Cơ , là tài nữ nổi danh nhất chốn kinh kỳ, cũng là hoa khôi của Uyên Ương Lâu chúng tôi, chỉ bán nghệ không bán thân, trước nay có rất nhiều anh hùng nổi danh và công tử con nhà giàu có các nơi theo đuổi, muốn chuộc thân cho cô ấy, nhưng tiền chuộc thân của cô rất cao lên tới một trăm ngàn lượng vàng khiến cho người ta chùn bước, tuy nhiên cho dù công tử có đủ tiền bây giờ, muốn thương hương tiếc ngọc thì cũng đã muộn.

Cô gái tên Trinh sau khi nhìn thấy biểu hiện của Quang Châu như vậy thì liền che miệng cười khẽ, ôm lấy cánh tay hắn mà thỏ thẻ vào tai.

- Có gì đã muộn ?

Nghe thấy tiền chuộc lên đến một trăm ngàn lượng vàng, Quang Châu đã tắt tịt ý định từ lâu, nay nghe ả đào bên cạnh của mình nói thế, cảm thấy tò mò mà hỏi.

- Bởi vì sau tối hôm nay, cô ấy đã trở thành người của Nam Việt Vương phủ, lần này là lần biểu diễn cuối cùng của cô ấy để trả ơn cho Tú Bà nơi đây. Công tử nếu đã có lòng thương hương tiếc ngọc, chỉ bằng chuộc em về làm thiếp, em hứa sẽ ngoan ngoãn, chiều chuộng công tử hết mực, khiến cho công tử hài lòng.

Cô gái tên Trinh tranh thủ những dịp nói, bộ ngực sữa trắng mịn đầy đặn không ngừng cọ sát vô cánh tay hắn, khiến cho Quang Châu tí nữa thì xị máu cam ra ngoài.

Mấy người Thị Vệ Thân Quân thấy tình cảnh như vậy, liền giả bộ ho khẽ, ngoảnh mặt làm ngơ, ai nấy đều chăm chú vào cô gái bên cạnh mình.

Quang Châu sau khi lấy lại tinh thần, cười gượng gạo, bo cho mỗi cô trong bàn thật hậu, nhưng tâm trí không hiểu sao cứ mãi quẩn quanh, thắc mắc về thân thế của Hồ Cơ ấy, một nhân vật nhỏ nhoi không hề được nhắc đến trong lịch sử nhưng có vẻ như vai trò thì không nhỏ chút nào.

Tiệc vui rồi cũng tàn, trên đường về phủ, Quang Châu cảm thấy đói bụng cho nên tấp vào quán hàng rong bên đường ăn bát phở.

- Ông chủ quán, tôi đói quá, làm ơn cho tôi nợ bát phở, ngày mai có tiền tôi sẽ trả.

Quang Châu đang ăn thì bỗngưng bị một giọng nói oang oang dội vào tai khiến cho phải dừng bữa.

- Làm ơn đi chỗ khác giùm tôi cái, cậu đã nợ nhiều lắm rồi.

Tiếng người chủ quán cáu gắt.

Quang Châu ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy đó là một thanh niên to lớn, lực lưỡng, có nước da màu cổ đồng, hắn đang đôi co năn nỉ với người bán phở bằng một chất giọng Kinh lơ lớ.

Đây rõ ràng không phải người Đại Cồ Việt mà giống người của vùng Trung Bắc Á thì đúng hơn.

- Vị tráng sĩ này, mời lại đây !

Quang Châu hướng về người thanh niên đó gọi to lên, trong lòng cảm thấy thú vị nên muốn tìm hiểu.

- Công tử, ngài muốn thuê tôi làm việc sao ? Việc nặng nhọc mấy tôi cũng làm được, có điều ngài có thể cho tôi ăn no trước được không ?

Người thanh niên thật thà nói, khi hắn tới gần, Quang Châu lập tức cảm thấy dường như có một luồng lực lượng mạnh mẽ từ trên thân thể người này tràn ra, ập vào mặt.

Sức mạnh ấy tựa như một cái thùng thuốc nổ bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Người thanh niên trẻ tuổi này vậy mà lại là một cao thủ ngoại gia, ít nhất đã ngoài thất đẳng, tương đương với cao thủ ngoài thất đạo.

Điều này thật hiếm thấy, khiến cho bản thân Quang Châu giật mình sợ hãi không ít, bất ngờ nhất là lại xuất phát từ một người thanh niên trẻ tuổi như vậy, cái cảm giác áp lực này trên thật tế là trực giác của những người luyện võ với nhau, còn đối với người bình thường, vị thanh niên ấy hình dáng bên ngoài chỉ nhìn có vẻ to con mà thôi.

Không giống với võ công nội gia, công phu ngoại gia ngay từ lúc bắt đầu đã chú trọng tới việc tu luyện, phát huy tiềm lực thân thể đạt tới cực hạn, bởi vậy tu luyện ngoại gia rất khó, đòi hỏi từ lúc sinh ra phải có cốt cách tinh kỳ, ý chí kiên cường, đồng thời gia cảnh phải cực kỳ giàu có mới có thể sưu tầm thiên tài địa bảo bồi bổ cho cơ thể, cũng chính vì điều kiện hà khắc như vậy cho nên có rất ít người lựa chọn công phu ngoại gia, nhưng một khi tiểu thành mà nói, thực lực mạnh hơn cao thủ cùng cấp mấy lần, thậm chí là có thể vượt cấp khiêu chiến.

- Ông chủ lấy thêm mấy bát phở, nhớ cho nhiều thịt bò một chút.

Quang Châu mỉm cười sáng khoái, chỉ tay cho người này ngồi xuống bên cạnh.

- Cảm ơn công tử !

Người thanh niên mừng rỡ cảm ơn, sau đó bắt đầu ăn ngấu ngiến như hùm như sói.

Qua một lát sau khi quét sạch gần tám tô phở, người thanh niên mới thỏa mãn, ngượng nghịu gãi đầu, ập ứng nói:

- Công tử có thể cho tôi xin thêm một phần đem về cho mẹ đang ốm ở nhà được không ?

Quang Châu lắc đầu cười khò:

- Ông chủ, cho thêm cậu ấy một phần mang về.

Đoạn rót cho mình một chén trà nóng, từ tốn mà hỏi:

- Cậu hãy kể về mình cho tôi nghe xem nào ?

Người thanh niên liên tục cảm tạ, sau đó bắt đầu kể câu chuyện của đời mình.

Cha của hắn là người nước Đại Liêu, ông là một thương nhân lớn, năm xưa vì mở một thương lộ mới về phía đông nam mà đến mảnh đất Việt này, rồi cảm mến mẹ hắn mà sinh ra hắn, đặt tên là Da Luật Thiên Ứng, đến năm hắn được bốn tuổi cha hắn nhớ nhà da diết nhưng sợ hắn còn nhỏ không thể bốn ba mấy ngàn dặm đường xa, cho nên để lại mẹ con hắn mà một mình lên đường trở về quê hương, một lần đi là hơn chục năm không trở lại.

Mẹ Thiên Ứng dù sao cũng là phận gái, chịu điều tiếng kỳ thị của thiên hạ mà sống chịu đựng, nuôi hắn nên người, cho đến khi hắn được mười tuổi thì mẹ hắn bỗng dưng mắc bệnh nan y, tài sản cha hắn để lại rồi cũng ra đi theo những cơn bạo bệnh bộc phát, từ đó cho đến nay Thiên Ứng phải cang đáng mọi việc trong nhà, được cái hắn từ lúc mới sinh ra đã có được sức khỏe hơn người, lại thêm việc thường xuyên luyện tập thân thể theo phương pháp trong một cuốn sách mà cha hắn để lại cho nên sức lực ngày một lớn.

Có điều, về bề ngoài của Thiên Ứng không giống người Việt, mặc dù có sức lớn nhưng lại ăn rất nhiều, cho nên việc làm thuê làm mướn cũng ít người thuê.

Quang Châu nghe xong thăm cảnh của Thiên Ứng chỉ biết thờ dài cảm khái, cái này quả là đại tài tiểu dụng, trong lòng ung bụng đã muốn dụ dỗ thu dụng người này, tuy nhiên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng :

- "Da Luật Thiên Ứng... Da Luật...trời ạ ! Đây chính là họ của Hoàng tộc Đại Liêu mà, thân thể cha của Thiên Ứng có thật đơn giản chỉ là một thương nhân hay không ?"

Nghĩ ra chỗ mâu chốt, hắn giật thót cả mình, lập tức đưa mắt nhìn kỹ lại người thanh niên trước mắt, thấy hắn đang nhận lấy bát phở từ tay ông chủ quán đem về cho mẹ mà cười mừng tít cả mắt, nụ cười ngô nghê, thấy vậy, Quang Châu chỉ biết cười khò thêm lần nữa mà thôi.

- "Suy đoán của mình chắc chỉ là vắn vớ mà thôi, cha của Thiên Ứng cho dù có thì chắc cũng chỉ là một tộc nhân bình thường trong họ."

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Than ảm giữa tuyết

Lúc Quang Châu về tới nhà, trời cũng đã gần về nửa đêm, hán vừa mới đẩy cửa lớn, chưa kịp bước vào trong thì đã thấy tên đệ tử Thế Quân hót ha hót hải chạy đến sân đón :

- Sư phụ, may quá thầy đã trở về, quan phó ngự y Quốc Tuấn đang chờ thầy ở trong phòng khách, ông ta đợi từ chiều đến giờ đã lâu lắm rồi, hình như có việc gì gấp lắm cho nên mặc cho con nói như thế nào đi nữa ông ấy cũng không chịu đi, nhất quyết đợi thầy về cho bằng được.

Quang Châu nghe hán nói xong, liền nhíu mày hồ nghi, trong lòng lo lắng chẳng biết lại có chuyện rắc rối lớn gì tìm tới cửa, đoạn phân phó cho Thế Quân :

- Được rồi, để thầy đi gặp ông ta, con hãy đi nghỉ ngơi đi, à mà sáng mai con hãy tới địa chỉ này tìm một người tên là Da Luật Thiên Ứng, đưa hai mẹ con bọn họ về đây.

Nhận mệnh lệnh Quang Châu đưa cho, Thế Quân lễ phép vâng dạ rồi đi về phòng của mình, còn lại một mình, Quang Châu vội cất bước hướng đến phòng khách.

- Ha ha ! Để ngài đợi lâu như vậy, bản quan thật là thất lễ, hồi chiều vì có chút việc riêng gấp gấp bắt buộc phải đi ra ngoài, cho nên mong ngài thông cảm cho.

Quang Châu lúc này hướng về một người trung niên hình dung tiêu tụy, đang chống cằm ngủ gục trong phòng khách, mỉm cười mở lời.

Quốc Tuấn đang mơ mơ màng màng, nghe tiếng người gọi, bỗng giật bản mình, sau khi dụi mắt định thần nhìn kỹ lại, xác định người đang đứng trước mặt mình chính thật là Quang Châu , lập tức thái độ của hán bỗng nhiên trở nên mừng rỡ vô cùng tựa như vừa mới bắt được một cục vàng lớn, sau đó hán đột nhiên quỳ xuống, ôm chầm lấy chân Quang Châu mà khóc :

- Đại nhân đã về ! Đại nhân đã về ! Trước đây Quốc Tuấn tôi nhiều lần mạo phạm ngài là tại vì tôi có mắt không trông, bụng dạ hẹp hòi, có tâm tiêu nhân, mong ngài đừng trách tội, đại nhân rộng lượng xin hãy cứu Quốc Tuấn này một mạng, cả nhà Quốc Tuấn xin đội ơn ngài.

Hành động này cơ hồ khiến cho Quang Châu đứng chết trân, hai mắt mở to chẳng dám tin.

Quốc Tuấn trong lúc vội vàng, nói năng không đầu không đuôi khiến cho Quang Châu kinh ngạc khó hiểu, trong đầu cứ ù ù cạc cạc một mảng, chẳng biết chuyện lớn gì đã xảy ra mà lại có thể khiến cho một vị quan phó ngự y ngoài bốn mươi tuổi, phong vận nhiều năm trong chốn quan trường, cao cao tại thượng, phải bất chấp tất cả tôn nghiêm, quỳ xuống trước mặt hán khấn cầu như thế này.

- O kìa ! Đại nhân đừng làm thế, trước hãy đứng lên cái đã, có chuyện gì từ từ hãy nói, Châu này mặc dù không quyền không thế nhưng nếu trong khả năng của mình thì tôi cũng không ngại giúp ngài một tay.

Quang Châu sau giây phút sững sờ vì ngạc nhiên, vội vàng đỡ hán đứng dậy, không ngừng khuyên bảo.

Nghe lời hứa của Quang Châu, Quốc Tuấn lúc này mới tạm yên lòng mà bọc bạch kê ra :

- Cách đây một tháng, Cồ Quốc Hoàng Hậu đột nhiên mắc bệnh, mặt bà nổi đầy mụn, vốn hạ quan cứ nghĩ bệnh này chỉ là bệnh bình thường mà đa số phụ nữ tới tuổi này thường hay gặp phải, cho nên vì muốn lấy lòng Hoàng Hậu, hạ quan đã vô ngục cam đoan trong vòng hai mươi ngày sẽ trị hết bệnh cho người, ai ngờ sau hơn mười ngày dùng thuốc, bệnh càng ngày càng chuyển biến nặng hơn, ngay cả da dẻ cũng trở nên vàng vọt xấu xí khiến cho Hoàng Hậu suốt ngày phải trốn trong cung chẳng dám đi đâu, cho đến bây giờ mặc dù hạ quan đã cho dùng nhiều loại phương thuốc khác nhau nhưng bệnh vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm, hiện thời vì việc này mà Hoàng Thượng đang rất tức giận, thêm nữa sắp tới phò mã Nhật Khánh chuẩn bị đưa công chúa về kinh thăm nhà, trước nay Hoàng Thượng đều rất sủng ái mẹ con bọn họ, mà tháng sau chính là thời điểm Hoàng Gia lên núi săn bắn, thời hạn chữa bệnh của hạ quan chỉ còn năm ngày nữa, nếu mà Hoàng Hậu không khỏi bệnh thì cả nhà hạ quan chắc nguy mất.

Nói đến đây lại tiếp tục quỳ xuống, nước mắt chảy ra :

- Đại nhân, hạ quan đã từng chứng kiến ngài y thuật cao minh, kỳ tư diệu tượng, xin đại nhân hãy rộng lượng mà cứu hạ quan, đây là chút thành ý của hạ quan mong ngài nhận cho.

Quốc Tuấn lấy từ trong người ra một cái bọc vải, nhanh chóng mở ra, hai tay run rẩy đưa lên, trong đó cả thấy có cả trăm lá vàng lấp lánh, có lẽ đây đã là tất cả gia sản của hán rồi.

Quang Châu nghe xong câu chuyện, không khỏi ngao ngán thở dài, đây vốn là căn bệnh kinh niên chung của một số thầy thuốc làm trong ngành y, bệnh tật của con người vốn là thiên kỳ bách quái, tường vậy mà không phải vậy, nếu không nắm chắc trong tay mà cứ phát ngôn bừa bãi, chữa trị lung tung lấy tiếng thì có ngày sẽ phải lãnh hậu quả thảm khốc không lường trước được.

Hán cũng không có lập tức trả lời quan phó ngự y Quốc Tuấn mà chậm rãi nhắm hai mắt lại, âm thầm suy tính, bàn tay không ngừng gõ nhịp lên bàn.

Quan phó ngự y Quốc Tuấn vẫn cứ một mực quỳ dưới đất không dám đứng dậy, thờ cũng không dám thở, giống như là hán sợ chỉ cần một tiếng động

nhẹ từ mình phát ra cũng có thể làm cho niềm hy vọng cuối cùng sụp đổ.

Cồ Quốc Hoàng Hậu này không phải ai xa lạ, bà chính là hoàng hậu thứ năm của Đinh Bộ Lĩnh, mẹ của phò mã Ngô Nhật Khánh và tam hoàng tử Đinh Hạng Lang.

Nói đến Ngô Nhật Khánh, kẻ này trong lịch sử rất nổi danh nhưng không phải về dã tâm ham muốn quyền lực vô cùng của hắn mà chính là kẻ đầu tiên bị lịch sử ghi nhận như là một người có tố chất bạo hành gia đình, việc này phải kể đến cổ sự sau này, khi hắn dẫn vợ là công chúa Phát Kim chạy đến cửa biển Nam Giới cầu cạnh quân Chăm, lúc đó không hiểu làm sao bỗng nhiên hắn lại lên con tâm thần, rút dao ra rạch mặt vợ mà phán rằng :

- "Cha mày lừa dối ức hiếp mẹ con ta, lẽ nào ta vì mày mà quên tội ác của cha mày hay sao? Cho mày trở về, ta đi đăng khác tìm kẻ có thể cứu ta".

Nhớ đến cổ sự khiến cho thế nhân liên tục phê phán này, Quang Châu chỉ biết lắc đầu thương xót cho công chúa Phát Kim, cái tên Ngô Nhật Khánh này làm đàn ông nhưng lại không có lòng rộng lượng, thất bại của mình mà chỉ biết trút giận lên phụ nữ yếu đuối, tính tình nhỏ mọn như thế, trong lòng lại ôm dã tâm, chí lớn muốn làm Tào Tháo thì cho dù có cơ hội tốt hơn đi nữa thì sao có thể làm nên việc gì, cũng may là sau này khi hắn đang dẫn đường cho quân Chăm xâm lược thì đã bị bão chìm chết ngoài biển, chứ nếu không chẳng biết cái đất nước này sẽ lại gánh thêm tai họa chiến loạn như thế nào nữa.

Còn về việc của quan phó ngự y Quốc Tuấn, thật khó mà quyết định, mặc dù theo lời hắn kể, Quang Châu có năm phần có thể đoán ra bệnh tình của Cồ Quốc Hoàng Hậu, có điều chỉ với năm ngày còn lại ngắn ngủi, hắn không nắm chắc có thể làm cho bệnh thuyên giảm được hay không.

Nếu không cứu thì Quốc Tuấn chắc chắn phải chết không nghi ngờ, thậm chí thanh danh của Thái Y Viện sẽ vì hắn mà bị tổn hại rất lớn, Quang Châu với chức vụ Ngự Y cũng không thoát khỏi liên đới trách nhiệm, cứu hắn thì lại không có mười phần nắm chắc, nhưng một khi làm được, Thái Y Viện từ nay sẽ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay, dưới sự khống chế của Quang Châu, không một kẻ nào có thể chống đối được, hơn nữa lấy được lòng tin của Cồ Quốc Hoàng Hậu thì những tháng ngày về sau có thể phiêu diêu tự tại, nói không chừng sau khi Đinh Hạng Lang lên làm Thái Tử còn có thể xin bà giúp cho một chức quan huyện chính sự nho nhỏ, ung dung rời khỏi vùng nước đục này, được và mất trong chuyện này thật sự ngang nhau, thật khó mà đưa ra quyết định đúng đắn.

Gặp chuyện khó nghĩ, Quang Châu bắt đầu đứng lên đi đi lại lại trong phòng, tay xoa xoa thái dương, khiến cho Quốc Tuấn ngóng nhìn theo mà sốt cả ruột, trời thì càng lúc càng về khuya nhưng hắn cũng không dám hỏi thúc vị cứu tinh trước mắt, cả gia đình hắn giờ này vẫn còn đang thao thức, mong ngóng hắn mang tin tức tốt lành trở về.

Đột nhiên, Quang Châu dừng bước chân, dường như là đã hạ quyết định.

Quốc Tuấn trông vào sắc mặt của hắn mà nuốt nước bọt đánh "lực" một cái, tinh thần mười hai phần căng thẳng, chăm chú lắng nghe, chỉ thấy vị đại nhân trẻ tuổi của mình cứ nán nã chần chừ hoài, muốn nói rồi lại thôi, khiến cho hắn có cảm giác hồi hộp đến ngẹt thở, cuối cùng phải mất thêm một lúc giằng co, Quang Châu mới thờ dài mà rằng :

- Thôi vậy, kẻ sĩ chết vì tri kỷ, hống chi tôi với ngài lại là đồng liêu, như moi với răng, sáng mai tôi sẽ cùng ngài vào cung khám bệnh cho Cồ Quốc Hoàng Hậu, có điều có cứu vớt được tình thế hay không tôi không dám chắc nhưng sẽ cố hết sức.

Quốc Tuấn thờ phào nhẹ nhõm một cái, cả người giống như thoát lực, ngồi phịch xuống đất, trong lòng hết sức cảm động, bấy lâu nay hắn đã cất công chạy đi cầu cứu nhiều vị danh y khác nhau, nhưng cho dù là ai thì khi nghe đến bốn chữ Cồ Quốc Hoàng Hậu cũng đều lập tức lắc đầu quầy quậy, thậm chí có người chỉ cần trông thấy hắn lấp ló ở đầu ngõ đã vội đóng cửa xua đuổi như chó nhà có tang, nói đùa sao, chuyện của hoàng thất nếu làm không khéo thì chỉ có mất mạng như chơi, đâu có ai muốn chỉ vì chút danh tiếng mà bị hắn kéo xuống nước, chỉ có Quang Châu – vị đại nhân trẻ tuổi này là dám đứng ra cứu hắn lúc khó khăn.

Quốc Tuấn tin tưởng với y thuật thâm bất khả trắc của Quang Châu thì việc cứu chữa tình thế là không khó, bất giác thấy hồ thẹn trong lòng vì những gì đã đối xử trước kia với hắn.

- Cảm ơn đại nhân ! Cảm ơn đại nhân !

Quốc Tuấn nghẹn ngào.

Quang Châu đỡ hắn đứng dậy, nói an ủi thêm vài câu rồi tiễn dong hắn ra về, sau đó quay vào trong phòng, không suy nghĩ gì nữa mà tiếp tục tu luyện Già Lam Chân Kinh, củng cố thực lực bản thân mới là chuyện hắn thấy quan trọng nhất.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Quang Châu và quan phó ngự y Quốc Tuấn, hai người cùng ngồi chung một cỗ xe ngựa đi đến hoàng cung, thần tình Quốc Tuấn vẫn cứ thấp thòm lợ về không yên.

Đêm hôm qua trời tối, bây giờ dưới ánh sáng ban ngày, Quang Châu mới để ý thấy vẻ tiêu tụy của vị phó ngự y này, hai mắt hắn hờn sâu, bầm đen tựa như gấu mèo, trông có vẻ hơi buồn cười, tội nghiệp có lẽ mấy ngày nay hắn đã phải liên tiếp mất ngủ vì lo lắng trong lòng.

- Ngài cũng đừng lo lắng quá, tội nghiệp bệnh của hoàng hậu không đến nỗi nặng như ngài nghĩ đâu.

Quang Châu trấn an.

Quốc Tuấn cười cười đáp lễ nhưng nhìn sắc mặt vẫn chưa tốt lên được hơn chút nào cả.

Từ cổng hoàng cung đi vào nội cung thì tuyệt đối nghiêm cấm không được đi xe ngựa hay ngồi kiệu, hai người chỉ có thể đi bộ, vì đây là nơi ở của hoàng thượng và các hoàng hậu, phi tần, quan lại bình thường nếu không có lệnh triệu kiến từ hoàng thượng thì không thể tùy tiện ra vào nơi đây, những người được phép ra vào cung thì phải có thể bài và do thái giám dẫn đường, đồng thời phải trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra khám xét của cấm vệ quân.

Trong nội cung quy củ sâm nghiêm, đi đứng đều phải cẩn thận, lính cấm vệ bận giáp oai vệ, guom đao sáng loáng, cứ mỗi mười mét lại có một người đứng gác nghiêm như tượng đúc, mỗi người lính đều là con em trong dòng họ của hoàng tộc, được lựa chọn cẩn thận từ trong các đội quân, mỗi người đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, võ công cao cường.

Đường đi trong nội cung được lát đá rộng rãi, vô cùng sạch sẽ, các bức tường ngăn cách các khu nhà được xây bằng gạch nung, tô màu đỏ rực rỡ, cung nữ và thái giám hồi hải dập đầu qua lại, mỗi khi có cô kiệu nào của quý phi hay hoàng hậu đi ngang qua thì tất cả đều phải dừng lại, cung kính cúi gập mình, đợi cho đến khi cô kiệu đi khuất thì mới tiếp tục làm công việc của mình.

Quang Châu và quan phó ngự y Quốc Tuấn đi theo thái giám dẫn đường, bước qua mấy chỗ ngoặc mới đến được một khu nhà trang nhã, chính là Cờ Quốc cung, nơi ở của Cờ Quốc Hoàng Hậu.

Thường thường trong các bộ phim lịch sử đời sau, khi nói về nơi ở của những quý phi hay hoàng hậu, chính là nói về một khu kiến trúc nguy nga đồ sộ xa hoa, nhưng thực sự trải ra trước mắt Quang Châu lúc này chỉ là một căn nhà bốn gian lọt thỏm giữa khuôn viên rộng lớn, khuôn viên này được thiết kế hoa lá, cây cảnh, non bộ, hồ nước khá là tinh mỹ, tạo cho hân một cảm giác như đang bước vào dinh thự cổ của một vị đại gia nào đây được xây dựng ở thời sau, kẻ cũng khiến cho trong lòng hân có thất vọng đôi chút nhưng dù sao đây chỉ là thể kỷ thứ mười thì đòi hỏi làm sao được.

Trong lòng Quang Châu giờ đây khá là hồi hộp khi lần đầu tiên được đối mặt với một trong ngũ hậu của Đình Bộ Lĩnh, hơn nữa lại là mẹ của hai người nổi tiếng trong lịch sử là Đình Hạng Lang và Ngô Nhật Khánh, những người quyền quý bậc nhất của xã hội phong kiến lúc bấy giờ.

Theo thủ tục, hai người cung kính dừng chân đứng chờ phía ngoài cửa cung, đợi cho thái giám vào thông báo, sau đó Cờ Quốc Hoàng Hậu triệu kiến thì mới có thể bước vào diện kiến.

Qua một lúc, từ trong cung có một thái giám bước ra hô to :

- Hoàng hậu triệu kiến hai vị quan ngự y Quang Châu cùng Quốc Tuấn.

Quang Châu hít sâu một hơi, bước theo vị thái giám phía trước, quan phó ngự y Quốc Tuấn rút rề sợ hãi theo sau, hai người vừa mới đến trước cửa đã nghe một giọng nói lạnh lùng, giận dữ vang ra :

- Hay cho tên lừa gạt còn dám cả gan đến gặp bốn cung, người đầu bắt lấy bọn chúng

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Cờ Quốc Hoàng Hậu

Theo tiếng hô của Cờ Quốc Hoàng Hậu, trong cung lập tức nhảy ra mấy binh lính cấm vệ, đề chặt hai người bọn họ xuống đất.

Quang Châu không ngờ tới cơn giận của Cờ Quốc Hoàng Hậu lại lớn như vậy, nói bất liên bất, căn bản không để cho bọn họ một chút thời gian giải thích gì cả, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Quan phó ngự y Quốc Tuấn sợ hãi, liên tục dập đầu như gà mổ thóc :

- Hoàng Hậu tha mạng ! Hoàng Hậu tha mạng !

Không để ý đến những lời cầu xin của hân, giọng nói lạnh lùng đó lại tiếp tục lạnh lạnh vang lên :

- Hừ ! Ngươi còn dám mặt dày cầu xin bốn cung ư, trước kia ngươi từng cam đoan với ta như thế nào mà bây giờ bệnh tình của ta càng ngày càng nặng, mặt mũi như thế này thì ta còn dám đi gặp ai nữa, cái tên lang băm nhà ngươi, nếu ta mà không đem ngươi đi nhúng vạc dầu ba ngày ba đêm thì làm sao có thể thỏa nổi tức giận trong lòng.

Quang Châu nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh, người đàn bà này cũng quá ác độc đi, hân cố gắng quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy quan phó ngự y Quốc Tuấn lúc này vừa mới nghe nói bản thân mình sẽ bị người ta đem đi nhúng vào vạc dầu thì thần tình bỗng trở nên hoảng loạn vô cùng, những lời nói bàn bạc trước đó với Quang Châu cái gì cũng quên mất, chỉ biết khóc lóc cầu xin.

Thật ra, Cờ Quốc Hoàng Hậu có thái độ tức giận như thế cũng không thể nào trách được nàng, cái quý trọng nhất của người phụ nữ ở vào thời đại nào cũng vậy, đó chính là nhan sắc, huống chi đây lại là chốn hậu cung thâm sâu như biển, các phi tần hoàng hậu từng giây từng phút đều phải thi nhau tranh giành lấy sự sủng ái của hoàng đế, mà sắc đẹp lại chính là vũ khí duy nhất bọn họ có trong tay, nay quan phó ngự y Quốc Tuấn lại làm cho Cờ Quốc

Hoàng Hậu trở thành xấu xí như quạ, thử hỏi làm sao nàng ta lại không bốc hỏa cho được.

Nhận thấy không thể trông cậy vào cái tên Quốc Tuấn vô tích sự, Quang Châu lúc này đành phải lên tiếng :

- Xin hoàng hậu bớt giận, chuyện đâu còn có đó, thời hạn hai mươi ngày chữa bệnh còn chưa hết, xin hoàng hậu để cho chúng thần tiếp tục chữa trị, nếu sau khi hết thời hạn mà bệnh của người vẫn chưa khỏi, lúc ấy người trị tội chúng thần thể nào cũng được.

Cồ Quốc Hoàng Hậu ngạc nhiên hỏi :

- Người là ai ?

Quang Châu cung kính trả lời :

- Thần Quang Châu, chính là quan ngự y, chủ quản hiện thời của Thái Y Viện, dám hỏi hoàng hậu, bệnh tình của tam hoàng tử hiện tại đã tốt hơn rồi chứ ?

Cồ Quốc Hoàng Hậu nghe hần nhắc tới Đình Hạng Lang, sắc mặt lập tức biến đổi, như chợt nghĩ ra điều gì đó bèn cao giọng hô :

- Người hãy lại đây, tất cả những người khác lui ra ngoài.

Đám thái giám, cung nữ và cấm vệ nghe lệnh, vội vàng khom người vâng dạ rồi lập tức lui ra ngoài, Quốc Tuấn thấy mình không bị kéo đi nhưng vạc dầu nữa thì cũng không dám chậm trễ, lật đật lui theo bọn người hầu với tốc độ nhanh nhất.

Quang Châu khẽ lắc đầu nở nụ cười khổ, đứng lên tiến vào trong phòng khách, bấy giờ trông thấy Cồ Quốc Hoàng Hậu đang nửa nằm nửa ngồi trên một cái phàng gỗ đen bóng, trốn sau một bức rèm bằng lụa trắng tinh, hần không dám vô lễ, vội quỳ xuống hô to :

- Thần Quang Châu, bái kiến hoàng hậu, hoàng hậu vạn tuế !

- Đứng lên đi, phải chăng người chính là vị thần y đã trị hết căn bệnh quái dị của con ta ?

Cồ Quốc Hoàng Hậu hướng về hần mà hỏi, giọng nói có phần hòa hoãn.

- Thưa, người đó chính là thần, ngày đó thần may mắn không làm nhục sứ mạng mà hoàng thượng giao phó, cho nên mới được ngài cất nhắc ngồi vào vị trí ngự y của Thái Y Viện, hôm qua thần vừa mới nghe quan phó ngự y Quốc Tuấn bẩm báo bệnh trạng của hoàng hậu, trong lòng lo lắng khôn nguôi cho nên sáng hôm nay vội vàng bất hần phải dẫn thần nhập cung, thăm khám cho người.

Quang Châu từ tốn đứng lên, chấp tay cung kính nói, lời nói này của hần thật sự rất khôn khéo, ẩn hàm nhiều ý nghĩa.

Thứ nhất, hần khéo léo kể công của hần đối với con của nàng; thứ hai, hần đưa hoàng đế ra trước làm bình phong, nhắc khéo Cồ Quốc Hoàng Hậu rằng dù sao hần cũng là người của hoàng đế, do hoàng đế đích thân khâm điểm, cho nên hoàng hậu có muốn tìm người giận cá chém thớt cũng đừng đồ lên đầu hần; thứ ba là sau khi nghe tin xấu của hoàng hậu xong, hần đã vội vàng chạy đến đây với một lòng thành ý, vì vậy không có lý do gì mà Cồ Quốc Hoàng Hậu có thể trị tội hần.

Bao năm qua tranh đấu trong hậu cung, Cồ Quốc Hoàng Hậu vốn là một người thông minh, sao lại không hiểu ý tứ của hần, hơn nữa trước giờ vì để tranh thủ ngôi vị Thái Từ cho Đình Hạng Lang, trong mắt hoàng đế, Cồ Quốc Hoàng Hậu lúc nào cũng tỏ ra mình là một người vợ dịu dàng đảm đảm, cho nên không thể vì chút nóng giận nhất thời mà khiến cho ngài phản cảm với nàng, phá đi tiền đồ của con nàng được.

Trầm ngâm im lặng một lúc, cuối cùng Cồ Quốc Hoàng Hậu cũng thở dài một tiếng :

- Thôi vậy, người hãy lại đây chuẩn bệnh cho ta, xem xem có phương pháp gì chữa trị được không, nếu ngay cả người mà cũng không làm được, bổn cung nhất định sẽ xử tử cả nhà tên Quốc Tuấn đó.

- Thần tuân lệnh.

Quang Châu nói rồi dỡ bộ đồ nghề khám bệnh ra, bắt đầu thao tác.

Qua một thoáng thời gian, sau khi đã khám xong, hần mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, thì ra bệnh của hoàng hậu chỉ là các biểu hiện rối loạn của chức năng gan mà thôi, trong đông y, gan chính là thuộc can trong ngũ tạng.

- Mong hoàng hậu thứ lỗi, dạo gần đây có phải người có việc lo lắng trong lòng, đêm đêm mất ngủ, đầu như mất hoa ?

Quang Châu cung kính hỏi.

- Đúng vậy, thật ra gần đây bổn cung đúng là có nhiều chuyện phiền muộn để ở trong lòng không thể giải tỏa.

Cồ Quốc Hoàng Hậu ngạc nhiên trả lời, trong lòng thêm vài phần tin tưởng vị quan ngự y trẻ tuổi trước mắt.

Quang Châu thừa biết chuyện mà nàng lo nghĩ là chuyện gì, đó chính là việc sắc phong Thái Từ sắp tới của Đình Tiên Hoàng, cả đời nàng chỉ có hai đứa

con mà nàng thương yêu nhất đó là Ngô Nhật Khánh và Đinh Hạng Lang.

Đinh Hạng Lang thì không cần phải nói, tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh hiểu chuyện, được Đinh Tiên Hoàng hết mực yêu thương, chỉ là đứa con lớn Ngô Nhật Khánh thì lại khác, tính tình nóng nảy bộp chộp, ham mê quyền lực khiến nàng vô cùng lo lắng, mới tháng trước đây, khi hoàng thượng tuyên bố muốn lập ngôi vị Thái Tử, Nhật Khánh đã vội vã cho người đưa tin sẽ trở về triều đình, hết sức ủng hộ cho Đinh Hạng Lang, muốn nàng trong thời gian này tranh thủ lôi kéo thêm các vị đại thần về phe mình.

Mới nghe ra thì Ngô Nhật Khánh quả là một người trọng tình anh em, thế nhưng hiểu con không ai bằng mẹ, nàng thừa biết trong chuyện này thật ra Nhật Khánh chắc chắn là đang có âm mưu gì đấy, nhưng nàng nghĩ hoài cũng không ra, nàng sợ hấn vì đã tâm nhất thời mà làm ra chuyện gì đó đại đột, khiến cho hoàng thượng phần nộ thì hai mẹ con nàng chỉ có con đường chết.

Thế nhưng để cho Đinh Hạng Lang lên ngôi Thái Tử lại là dự hoặc quá lớn khiến cho nàng khó lòng từ chối, nếu sự việc thành công, chẳng phải sau này khi Đinh Hạng Lang lên ngôi vua thì nàng sẽ trở thành Hoàng Thái Hậu quyền uy tột đỉnh ư.

Thế là cái cảm giác nửa muốn nửa không, nửa lo sợ ấy, cứ bám riết gặm nhấm tâm can nàng.

Bởi thế, Cồ Quốc Hoàng Hậu ngày đêm lo nghĩ nhiều sẽ ảnh hưởng đến tạng tâm, tâm hỏa mạnh lên thiêu đốt thận thủy không nuôi dưỡng được can mộc thành ra can khí uất kết, trong người khô kiệt thì sinh ra nóng bức, mụn nổi đầy mặt, thêm nữa chức năng của tạng can rối loạn sẽ ảnh hưởng đến tạng tỳ, không thể chuyển hóa được thức ăn thành chất dinh dưỡng, nếu để tình trạng này kéo dài sẽ khiến cho cơ thể ốm yếu, da dẻ vàng vọt.

Tổng kết lại nguyên nhân bệnh sinh chính là do tâm hỏa dục phát mà ra, bởi vì quan phó ngự y Quốc Tuấn chưa từng được học qua lý luận cơ bản của đông y cho nên chuẩn đoán sai bệnh là điều hiển nhiên, cũng còn may, Thái Y Viện có cả một kho thuốc lớn, trong đó không thiếu nhiều vị thuốc quý, được tính trăm năm, nếu phối phương khéo léo, trong uống ngoài thoa thì trong vòng năm ngày có thể đẩy lùi được bệnh cho Cồ Quốc Hoàng Hậu, thêm nữa vì muốn lấy lòng nàng ta, Quang Châu cố bó công thêm một tỹ, chế ra một loại mặt nạ đắp mặt dưỡng da, làm cho sau khi chữa trị xong thì nàng sẽ lại càng đẹp hơn.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo phương pháp điều trị, Quang Châu liền nói sơ một lượt cho Cồ Quốc Hoàng Hậu nghe, cam đoan nếu sau năm ngày mà bệnh tình nàng vẫn không tiến triển thì sẽ xách đầu đến gặp nàng tạ tội, khiến cho nàng yên tâm, vui mừng quá đỗi.

Thật ra, trong thâm tâm Quang Châu đã thăm nghĩ qua, nếu chuyện thành thì thôi, không thành thì hấn sẽ lập tức cao bay xa chạy, ngu gì ở đây đưa cổ cho người ta chém.

Trên đường ra khỏi cung, Quang Châu vô tình nhìn thấy một vị đạo sĩ râu tóc đen nhánh, mình khoác đạo bào, tư thái ung dung tao nhã tựa như một vị tiên sư dẫn theo sau lưng một đám đạo cô, đi hướng về Đan Gia Cung, người này đi đến đâu cũng khiến cho bọn thái giám cung nữ trong cung lộ vẻ kính sợ.

- Đại nhân không biết ư ? Người đó chính là tiên trưởng Đặng Huyền Quang của Thiên Đạo Quán, năm xưa do có công phò trợ hoàng thượng giành lấy thiên hạ, được hoàng thượng khâm điển giữ chức Sùng Chân Uy Nghi.

Quan phó ngự y Quốc Tuấn thấy Quang Châu cứ nhìn trân trân theo bóng dáng đạo sĩ ấy thì vội vàng lên tiếng giải thích, bây giờ hấn đã lấy lại được bình tĩnh, có chút xấu hổ khi nói chuyện, nhưng trong lòng tràn đầy sự cảm kích đối với Quang Châu, thái độ trở nên kính trọng và thân thiết hơn hẳn.

Đinh Bộ Lĩnh vốn là người theo phật pháp, bản thân tính ra cũng là người trong phật môn bởi năm xưa trước khi khởi sự, Bộ Lĩnh từng bái qua đại sư Vạn Hạnh học võ công, con của Đinh Bộ Lĩnh, Nam Việt Vương Đinh Liễn cũng là người tin theo phật pháp.

Sau khi Đinh Bộ Lĩnh lấy Đan Gia Hoàng Hậu tức Dương Văn Nga làm vợ để củng cố thế lực, nghe theo lời Dương Văn Nga đã mời đạo sĩ Đặng Huyền Quang rồi nui trợ giúp, lúc bấy giờ mặc dù thế lực đạo giáo còn nhỏ yếu nhưng cũng đã kêu gọi được một phần không nhỏ quần chúng nhân dân ủng hộ cho đại nghiệp của Đinh Bộ Lĩnh, cho đến bây giờ, cùng với phật giáo đã trở thành một trong hai đại giáo phái của nước Đại Cồ Việt, có điều đối với nguồn gốc xuất thân của Đặng Huyền Quan này, không một người nào có thể rõ ràng, cho nên trong lòng Đinh Bộ Lĩnh vẫn luôn tồn tâm đề phòng, tương đối lạnh nhạt với đạo giáo, nếu không nhờ có Đan Gia Hoàng Hậu trước giờ vẫn ưu ái đích thân nâng đỡ thì có lẽ đạo giáo đã không thể mạnh mẽ đạt tới xu thế phát triển như bây giờ.

- “Ngày đó chẳng phải tên đạo nam kia trước khi chết đã từng cảnh báo mình phải tránh xa Thiên Đạo Quán này hay sao ? Điều này chứng tỏ, giáo phái này cũng không tốt lành gì, bọn họ giúp đỡ Đinh Bộ Lĩnh chắc chắn có âm mưu lớn, tốt hơn hết là mình nên kính nhi viễn chi, giữ thân thì tốt hơn.”

Nhớ lại tình cảnh tranh đấu của mấy tên đạo sĩ ngày đó nơi núi Nùng, Quang Châu âm thầm tặc lưỡi, tự cảnh tỉnh bản thân.

Thế là năm ngày đằng đẵng trôi qua trong sự lo lắng thấp thòm của quan phó ngự y Quốc Tuấn, trong năm ngày này Quang Châu cũng không có bước về nhà một bước, chuyên tâm ở lại Thái Y Viện điều phối thuốc.

Nhờ chữa trị đúng cách, bệnh tình của Cồ Quốc Hoàng Hậu đã giảm hẳn đến chín mươi phần trăm, da mặt trở lại hồng hào, thậm chí đẹp để mịn màng hơn xưa, điều này khiến cho nàng rất là vui sướng, phải người thường hậu cho Quang Châu.

Các cung nữ, phi tần khác trong cung, kể cả mấy bà vợ của các quan lại hay hoàng thân quốc thích, nghe tiếng hấn có phương thuốc dưỡng da hiệu quả như tiên dược, liền đứng ngồi không yên, liên tục phái người tới tranh mua, làm cho Quang Châu phải bảo chế mỗi cả tay, kiếm thêm được một đồng tiền lớn, trong lòng vui vẻ hơn hờ không thôi, danh tiếng hấn vì vậy mà lên như điều gió khiến cho các quan lại trong Thái Y Viện không ngừng lác mắt.

Lúc này quyền lực của Quang Châu trong Thái Y Viện gần như là tuyệt đối, không có ai dám cãi lời hoặc là có ý đồ chống đối, nhất là quan phó ngự y

Quốc Tuấn, hần bỗng đứng trở nên ngoan ngoãn lạ thường, giống như là thiên lôi sai đâu đánh đó, nếu Quang Châu nói một hần nhất quyết không nói hai, việc thay đổi thái độ của hần cơ hồ khiến cho toàn bộ nhân viên của Thái Y Viện thêm một lần nữa há hốc mồm mà kinh ngạc, chỉ có một số rất ít người biết được nguyên do bên trong.

Hết hè sang thu, hoàng gia như thường lệ tổ chức một đợt nghỉ ngơi vào núi săn bắn, đây là cơ hội cho các công tử, hoàng tử thể hiện tài năng, mục đích là cổ vũ cho phong trào rèn luyện võ công, vẫn ôn võ luyện bảo vệ đất nước.

Các quan ngự y cũng phải chuẩn bị đầy đủ để đi theo phục vụ đoàn, phòng hờ có người bị thương, Quang Châu cũng vì việc này chạy tới chạy lui bận rộn không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Lập Thái Tử 1

Trời xanh trong vắt không một gợn mây, vùng đất Hoa Lư địa hình hiểm trở, núi tiếp núi miền mang bằng bạc, vô số dãy núi hợp với nhau tạo thành một bức tường tự nhiên hùng vĩ, bao quanh một vùng đất phì nhiêu rộng lớn, phía đông của vùng đất ấy là biển cả bao la trù phú tôm cá, cuộc sống nông ngư kết hợp đã tạo nên những con người Hoa Lư chân chất mà dũng cảm.

Muốn cảm nhận hết vẻ đẹp của Hoa Lư chỉ cần đứng trên đỉnh Mây Bạc - ngọn núi cao nhất của vùng là có thể nhìn bao quát được toàn cảnh kinh thành, từ đây trông xuống, tòa thành hùng vĩ tráng quan - kinh đô của người dân đất Việt vốn tưởng chừng vô cùng to lớn khi đứng gần ấy hóa ra lại rất nhỏ bé, lọt thỏm giữa những dãy núi khổng lồ.

Quang Châu hiện thời đang đứng một mình ngậy ngốc ở trên đỉnh núi, hần cứ thế một bên say mê ngắm nhìn vạn vật thế gian, một bên không ngừng so sánh, cảm khái cho sự tồn tại nhỏ bé của con người giữa thiên địa tạo hóa mệnh mông, quả thật chẳng biết dùng từ ngữ nào mà hình dung.

Mùa thu, mùa săn bắn của hoàng gia.

Gió biển từ phía đông không ngừng thổi tới, mang theo mùi vị mặn chát của muối, khi gặp phải những lá chắn tự nhiên là những dãy núi đá sừng sững thì bắt đầu dĩ phải quay ngược trở ra, hợp với gió mới tạo thành những cơn gió xoáy nhẹ, cuốn tung lên những chiếc lá cây già cỗi của rừng cây, trông thực thú vị.

Sau lưng Quang Châu, bên dưới thung lũng lúc này là cả một dãy lều trại san sát nối nhau chạy dài tít tắp, dễ có đến hàng trăm cái lều, bố trí chỉnh tề theo hình chữ điền, cờ xí tung bay phấp phới, đây chính là doanh trại di dân của hoàng gia, quý tộc và các vị quan lớn trong triều đình.

Cây trong rừng vào khoảng thời gian này cũng đã bắt đầu thi nhau trở sang màu vàng úa, lá cây rơi rớt cuốn theo chiều gió, bay là tả tràn ngập trong không gian, cảnh sắc nên thơ đượm một chút gì đó buồn man mác khiến cho cõi lòng con người ta khi nhìn thấy không khỏi bồi hồi cảm xúc.

- Đại nhân ! Đại nhân !

Đương lúc Quang Châu đang hòa mình trong dòng cảm xúc mệnh mang của đất trời, thì bất chợt có một giọng nói trầm bổng từ phía sau lưng hần đột ngột vang lên khiến cho hần giật thót mình một cái.

Cảm xúc tao nhã đang cao trào lại bị phá ngang một cách thô bạo, trong lòng bức bối, hần vội vã xoay người quay lại, định bụng nhất định sẽ mắng cho bọn nhân viên Thái Y Viện một trận te tua vì cái tội dám phá hỏng tâm trạng tốt của hần, bởi vì trước đó Quang Châu đã dặn dò rất kỹ bọn họ, nếu không có việc gì quan trọng thì như người trong Hoàng Tộc bị thương sắp chết thì đừng trèo lên núi làm phiền đến hần, nhưng sau khi hần thấy được người đang đứng sau lưng thì cái miệng vừa há ra liền giống như bị khớp không nói được lời nào, cũng không thể khép lại, cố gắng lắm mới có thể nuốt xuống những câu thô bỉ sắp ra khỏi miệng, tiến lên nở nụ cười tươi như hoa :

- Ô ! Chẳng phải là Dân đại nhân đấy sao, chẳng hay ngài tìm hạ quan có chuyện gì ?

Thì ra người vừa trực tiếp phá hư tâm trạng của hần lại chính là vị Thành Dân công công, quan thái giám tâm phúc bên cạnh hoàng thượng.

Thành Dân sau khi tìm được Quang Châu thì gật đầu chào hần một cái, cũng không nói nhiều lời, trực tiếp truyền đạt thánh chỉ, lệnh cho hần khi chấp tới phải tới lều lớn trung quân dự tiệc, sau đó Thành Dân lại hấp ta hấp tấp vội vã rồi đi.

Quang Châu sau khi nhận được ý chỉ từ hoàng đế thì trong lòng vô cùng ngạc nhiên, liên tục suy nghĩ tìm hiểu lý do tại sao hoàng thượng lại để ý quan tâm đến một vị quan lại nhỏ bé như hần, bởi theo lẽ thường thì những quan lại cấp thấp như hần không có quyền bước lên triều đình nghị sự, lại càng không có thân phận tham dự các loại yến tiệc cấp cao dành cho những người có địa vị như thế này, chắc hẳn trong việc này phải có thâm ý gì đây.

Trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm nay, Quang Châu vì thế chẳng những không có chút cảm giác vui mừng nào mà cứ mãi âu sầu lo lắng không thôi.

Sắc đêm rớt cuộc rồi cũng nhẹ nhàng buông xuống mặt đất, bầu trời đêm nay vô cùng thoáng đãng, không một gợn mây, phía trên cao vô số ánh sao không ngừng lấp lánh.

Trong không khí, mùi gỗ cháy cùng mùi thịt nướng thơm phức quyện vào nhau, đã bắt đầu nhẹ nhàng phiêu đẳng, lan tỏa.

Đêm xuống cũng là lúc khắp nơi trong khu lều trại được thấp lên những đồng lửa lớn ấm áp, ánh sáng bập bùng ma mị, mọi người lúc này hớn hờ tụ họp lại với nhau quanh đồng lửa, tổng kết buổi đi săn ban ngày, uống rượu ăn thịt, không khí vô cùng náo nhiệt.

Thế nhưng giữa cái không khí náo nhiệt ấy, lại dường như đang ẩn chứa một chút gì đó lạ lùng mà chỉ có rất ít người cực kỳ mẫn cảm mới nhận thấy được, đêm nay có lẽ sắp có một chuyện lớn gì đó sẽ xảy ra.

Trong bộ quan phục tươm tắp, Quang Châu lúc này chậm rãi dạo bước qua từng khu trại, thông thả hướng về phía lều lớn trung quân, vừa đi vừa không ngừng đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh lễ hội đang diễn ra vui vẻ, dọc đường hắn đi cũng có rất nhiều vị quan lớn đi bộ chung đường, thế nhưng hầu như chẳng có ai bước đến chào hỏi ai, người nào người nấy mặc dù nét mặt đầy vẻ tươi cười nhưng Quang Châu nhanh chóng phát hiện trong ánh mắt mỗi người đều không giấu được vẻ lo âu.

Lều lớn của hoàng đế nằm sừng sững ở giữa khu trại, to bằng cả một căn nhà, bốn phía bên ngoài có hàng rào bằng gỗ, được cấm vệ quân bảo vệ sâm nghiêm, bên trong lều được bố trí một không gian rất rộng rãi, trên mặt đất trải thảm nhung làm bằng da thú, có rất nhiều bàn tiệc đã được sắp sẵn trật tự theo hàng lối, mỗi vị quan bước vào đây chỉ cần báo danh là sẽ có cung nữ hướng dẫn đến vị trí của mình.

Chính giữa lều còn có một cái hồ lửa lớn, trên đó đặt ba bốn con nai rừng chẳng biết do ai săn được, tất cả đều bị xiên qua một cái que lớn, nước mỡ nhỏ xuống hồ lửa cháy xèo xèo, bốc mùi thơm phức, mấy đầu bếp tới lui, hối hả quay thịt, nét mặt vô cùng tập trung.

Bàn của Quang Châu nằm mãi ở dưới chót, tận trong góc lều, mới đầu khuôn mặt xa lạ của hắn cũng thu hút một số ánh mắt ngạc nhiên dò xét của mấy vị quan, nhưng sau khi nhìn thấy quan phục, nhận ra phẩm hàm của hắn, những người này liền lập tức không thêm chú ý đến nữa, lộ rõ vẻ khinh thường.

Quang Châu cũng mặc kệ bọn họ, thói đời thường là như vậy, hắn tranh thủ tận dụng cơ hội này lặng yên ngồi quan sát, đánh giá những quan viên triều đình đầu tiên của nước Việt.

Phải nói rằng, Đình Bộ Lĩnh là một vị vua rất có tầm nhìn, ngoài việc có công thống nhất đất nước, ông còn có công lớn trong việc kiến tạo tổ chức ra một bộ máy phong kiến hành chính sơ khai, tương đối hoàn chỉnh thời bấy giờ, khiến cho việc cai trị dân chúng được dễ dàng hơn, tập trung được sự thống nhất về nguồn lực và nhân lực để phát triển đất nước, về sau bộ máy sơ khai này còn làm nền tảng cho các triều đại đi sau phát triển.

Quan lại triều đình Đại Cồ Việt được phân ra quan văn và quan võ, có phẩm trật rõ ràng, có nét tương đồng như nước Tống nhưng vẫn mang chất riêng của người Việt, phản ánh qua thiết kế quan phục.

Quang Châu không khó để nhận ra sự phân hóa của bá quan trong triều, bọn họ chia ra làm mấy nhóm, tập trung quây quanh chủ yếu ở mấy nhân vật quan trọng như Nam Việt Vương – Đình Liễn, Thập Đạo Tướng Quân - Lê Hoàn, Đình Quốc Công – Nguyễn Bặc, Đại Tư Đồ - Đình Liễn ... ngoài ra còn một số vị quan khác mà hắn không thể nhận biết, toàn là mấy người tai to mặt lớn cả.

Quang Châu âm thầm cảm thán, cuộc đời quả thật có những chuyện không thể ngờ đến, một kẻ tưởng chừng không là gì như hắn bây giờ đây lại có thể may mắn ngồi chung một lều với những danh nhân lịch sử của nước Việt, có nói tới cũng không ai tin, những chuyện ngày hôm nay giống như là trong giấc mơ vậy.

Không phải chờ lâu, sau khi bá quan tập hợp đông đủ, rất nhanh liền có thái giám tiến vào hô to lên thông báo :

- Hoàng thượng cùng hoàng hậu giá lâm !

Tất cả quan lại đang nói chuyện nghe vậy lập tức yên lặng, nhanh chóng trở về vị trí của mình, sau đó lật đặt quỳ xuống đồng thanh hô lên :

- Hoàng thượng vạn tuế !

- Hoàng hậu thiên tuế !

Sau khi bá quan hô xong, Đình Tiên Hoàng cùng với ngũ hậu dưới sự mở đường của thái giám và cung nữ chậm rãi tiến vào, Đình Tiên Hoàng sau khi yên vị trên ngai vàng liền quét mắt nhìn khắp một lượt toàn thể các bá quan, rồi sau đó mới cất giọng nói uy nghiêm :

- Chúng khanh gia bình thân !

Quang Châu hít sâu một hơi, trong lòng thấp thỏm không yên, tạ ơn rồi đứng dậy, cố ý len lén quan sát vị hoàng đế đầu tiên của nước Việt để xem mặt mũi ra sao, có điều do khoảng cách từ chỗ của hắn đến ngai vàng quá xa, cho nên hắn cũng không có cách nào thấy rõ mặt vị quân vương khai quốc này, mà chỉ cảm thấy hình dáng người này rất quen thuộc, dường như là đã gặp ở đâu rồi, thật là lạ.

Đình Tiên Hoàng sau khi thấy bá quan đã ổn định chỗ ngồi, lúc này mới hài lòng gật đầu, tiếp tục nói :

- Các vị ái khanh ! Hôm nay, trăm rất là vui mừng khi thấy quân thần ta lại có dịp đoàn tụ cùng nhau, nào những việc khác nói sau, trước tiên chúng ta hãy cùng nâng cốc, chúc cho Đại Cồ Việt ta ngày càng lớn mạnh.

Bá quan nghe thấy, tất cả đều xung phải, đồng thời cảm xúc của mình đứng dậy khom người :

- Tạ ơn hoàng thượng !

Sau đó sáng khoái ngửa cổ uống cạn cốc rượu trong tay.

Kể đến là một màn quen thuộc diễn ra, bá quan lần lượt thi nhau chúc tụng, ca ngợi công đức của hoàng thượng, vị nào vị nấy dường như đã có sự chuẩn bị từ trước, kể lễ dài dằng dặc khiến cho người ta buồn chán, kế tiếp Đình Tiên Hoàng vui vẻ ban thưởng cho những vương công, quý tộc có thành tích trong chuyến đi săn sáng nay.

Đúng vào lúc mọi người đang ăn uống say sưa, vui vẻ đến cao trào thì lúc này Đình Quốc Công – Nguyễn Bặc nét mặt trầm ngâm, chợt đứng ra vãi dài rồi nói :

- Khởi bẩm hoàng thượng ! Thần có chuyện quan trọng liên quan tới quốc gia đại sự cần bẩm tấu, mong hoàng thượng xá tội.

Bá quan nghe vậy, tất cả lập tức im lặng, mấy vị trọng thần thở dài ra một hơi, sắc mặt nghiêm trọng, chuyện gì đến rồi cũng phải đến, không khí vốn huyền ảo trong lều đột ngột trầm lắng xuống, chỉ có tiếng lửa nổ lép bép không ngừng vang lên.

Đình Tiên Hoàng hít một cái, thái độ hòa ái :

- Ái khanh có gì cứ nói, không cần biết bất cứ chuyện gì, chỉ với công lao cống hiến trước giờ của khanh đối với xã tắc cũng đủ để trẫm xá tội cho khanh !

Nguyễn Bặc lại vãi tạ ơn một cái, sau đó hít vào một hơi :

- Bẩm hoàng thượng ! Đại Cồ Việt ta kể từ ngày lập quốc cho đến hôm nay đã gần tròn sáu năm, trên có hoàng thượng hùng tài thao lược, dưới có bá quan đồng lòng dốc sức, quốc lực ngày một đi lên, dân chúng an cư lạc nghiệp, thế nhưng nước một ngày không thể không có vua cũng như không thể không có thái tử, thần to gan thay mặt cho bá quan khẩn cầu hoàng thượng nhân ngày vui hôm nay tuyên lập ngôi thái tử để cho bá quan cùng bách tính cả nước yên lòng.

Lời này vừa xong, bá quan có mặt trong lều không khỏi hít một hơi khí lạnh, có người bàn tay run rẩy không kịp nổi thức ăn, đánh rơi cả đĩa.

Quang Châu cũng không tránh khỏi nhú mày suy nghĩ.

Từ trước tới giờ bởi vì nguyên cớ khúc mắc tình cảm giữa Đình Tiên Hoàng và Nam Việt Vương – Đình Liễn cho nên hai từ Thái Tử là vô cùng nhạy cảm, bá quan ai cũng biết, Đình Liễn là con trưởng, theo lẽ thường tất nhiên sẽ được nối ngôi vua sau này, thế nhưng Đình Tiên Hoàng trước nay lại vô cùng lạnh nhạt với Đình Liễn, thật ra quần thần ai cũng thừa biết là nguyên do gì mà hai cha con họ trở mặt như vậy nhưng tất cả đều tránh nhắc tới, về sau Đình Tiên Hoàng lại có thêm hai hoàng tử nữa là Đình Toàn và Đình Hạng Lang mà ngài lại rất yêu thích Đình Hạng Lang cho nên càng khiến cho quần thần nghi thần nghi quỷ không dám đề nghị bừa bãi, sợ làm trái thánh ý, chuốc họa vào thân.

Đình Tiên Hoàng cũng thừa biết việc lập ngôi thái tử là việc vô cùng cần thiết, nhưng chẳng biết tại sao hết lần này tới lần khác cứ trì hoãn, khiến cho tâm tư cùng tham vọng của một số người nổi lên, từ đó bá quan phân liệt thành các phe phái ủng hộ khác nhau ở trong bóng tối tranh đấu, hậu cung cũng vì việc này mà liên tục nổi sóng gió.

Ai cũng biết Đình Quốc Công – Nguyễn Bặc vốn là ái thần tin cẩn nhất của hoàng thượng, trước nay việc người khác không dám nói, ông đều có thể nói thẳng trước mặt Đình Tiên Hoàng mà không sợ bị trách tội, thế nhưng người này cũng rất tinh minh, có một số việc là nghịch lân của hoàng thượng cho dù có cạy miệng ông ta thì ông ta cũng sẽ không nói, vậy mà hôm nay Nguyễn Bặc lại hết sức to gan, dám đứng ra đòi hoàng thượng phải tuyên lập thái tử, vốn là chuyện nhạy cảm của Đình Tiên Hoàng ngay giữa bữa tiệc đang vui vẻ, điều này chứng tỏ ông ta có đạo diễn sau lưng, mà vị đạo diễn ấy không ai khác lại chính là hoàng đế.

- "Ài ! Chuyện lớn rồi đây."

Quang Châu thảm thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Lập Thái Tử 2

Đình Quốc Công – Nguyễn Bặc sau khi tấu xong cũng không ngẩng mặt lên, cung kính quỳ rạp dưới bệ rồng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời từ Đình Tiên Hoàng, trong lều lớn lúc này cũng vì lời tấu của ông mà bầu không khí bỗng dưng chợt trở nên nặng nề, vô cùng quỷ dị, không gian yên lặng đến đáng sợ, thậm chí còn có thể nghe thấy cả những tiếng thở gấp gấp của mấy vị quan.

Đối với sự việc bất ngờ đang diễn ra, Quang Châu cũng tròn mắt kinh ngạc không thôi, có điều hần trông nét mặt của Thập Đạo Tướng Quân – Lê Hoàn thì khác hẳn, thấy người này vẫn tỏ thái độ dửng dưng như không, chỉ có ánh mắt là chốc chốc lại vô tình hữu ý liếc nhìn về phía Đan Gia Hoàng Hậu đang ngồi phía trên bàn cao đầy thâm ý.

Nam Việt Vương – Đinh Liễn thì có vẻ như là trong lòng đang có một sự hồi hộp thấp thỏm không yên, hai tay nắm lại, tròng mắt liên tục xoay chuyển, không biết là đang suy nghĩ cái gì, nhưng rốt cuộc hẳn cũng không có làm ra bất cứ một hành động gì, lựa chọn đứng yên một chỗ, quan sát kỳ biến.

Ngũ hậu mỗi người một ý nhưng cũng không có ai lên tiếng.

Tất cả mọi người không dám lơ mãng, đều hành sự cẩn thận, chờ đợi thái độ của hoàng đế.

Đinh Tiên Hoàng nhú mày trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt sắc như dao đảo khắp lều lớn, sau khi thu hết thần tình của bá quan vào trong mắt mới thở dài một tiếng mà nói :

- Ái khanh hãy bình thân ! Trẫm sao lại không hiểu nỗi lo lắng của khanh và bách quan, ngẫm lại Đại Cồ Việt ta lập quốc cũng đã lâu, ngày nay quốc gia đã ổn định mà trẫm nay cũng đã lớn tuổi, việc lập ngôi thái tử ắt hẳn cũng đúng là lúc nên nghĩ tới. . .

Bá quan nghe vậy lập tức cùng nhau quỳ xuống :

- Hoàng thượng thánh minh, thọ ngang trời đất !

Đinh Tiên Hoàng cười lớn :

- Con người thủy chung đều phải chết, trẫm sao lại vọng tưởng thọ ngang với trời với đất, thật ra việc lập ai làm thái tử, trong lòng trẫm đã có quyết định từ lâu rồi.

Nói đoạn đánh mắt cho quan thái giám Thành Dân đang phục bên cạnh.

Thành Dân nhận được tín hiệu, hiểu ý, vội vàng cầm cuộn thánh chỉ đã chuẩn bị sẵn từ trước ra, tiến lên giữa lều, cung kính đọc :

- Bá quan nghe chi ! Phụng thiên thừa mệnh, hoàng đế chiếu viết, trẫm có ba người con, trong số ba hoàng tử, trẫm nhận thấy tam hoàng tử Đinh Hạng Lang tuy còn nhỏ tuổi nhưng thông minh hiểu biết, đầy đủ “trí, tín lễ, nghĩa”, là người sau này có thể gánh vác được trọng trách giang sơn, nay quyết định lập tam hoàng tử Đinh Hạng Lang làm thái tử, kiến lập phủ phía đông của cấm thành gọi là Đông Cung, phong Đại Tư Đồ - Đinh Điền làm Phụ Tử có trách nhiệm dạy dỗ thái tử, bá quan phò tá.

Thánh chỉ vừa đọc xong, Nam Việt Vương – Đinh Liễn toàn thân run rẩy, lão đảo suýt ngã, sắc mặt trắng bệch, trong lòng cuộn trào lên một nỗi giận giữ vô bờ, vô cùng dữ dội, tựa như nước lũ tràn đê.

Lúc này, Quan gián nghị - Thành Danh vội vàng quỳ xuống hô to lên :

- Hoàng Thượng không thể ! Lễ pháp từ xưa tới nay, ngôi vị thái tử đều là do đại hoàng tử chấp chương, hoàng thượng ngày nay phế trưởng lập út đó là trái với đạo lý của thánh hiền, thần dù máu chảy đầu rơi cũng quyết liều chết can ngăn, kính mong hoàng thượng suy nghĩ lại.

- Kính mong hoàng thượng suy nghĩ lại !

Thêm mấy người nữa đồng thời quỳ xuống cùng với Thành Danh dập đầu, đây đều là những vị quan ủng hộ Đinh Liễn, trong đó có còn có hai người cậu của hần mới đẹp loạn từ bên ngoài về, giữ chức Đô Tướng.

- Hoàng thượng thánh minh ! Gián nghị đại nhân, những lời đó ngài nói sai rồi.

Thành Danh giật mình nhìn lại, hóa ra người vừa đứng ra phản bác ông không ai xa lạ mà lại chính là Ngô Nhật Khánh :

- Khánh phò mã, ngài ...!

Quang Châu cái nghe thấy tên Ngô Nhật Khánh thì lập tức tò mò nhìn sang, người này mới hơn ba mươi tuổi, dáng người thấp lùn, khuôn mặt gầy guộc, cảm giác âm lãnh, nơi khoe miệng lúc nào cũng treo một nụ cười ngao nghể.

Ngô Nhật Khánh bước lên vái Đinh Tiên Hoàng một cái rồi tiếp tục lại :

- Ngôi vị thái tử rất quan trọng, người ngồi ở ngôi vị này trách nhiệm nặng nề, là quân vương tương lai của đất nước, cho nên trong ba vị hoàng tử, ai là người có tài đức thì tất nhiên sẽ được làm thái tử, đây quả là lựa chọn sáng suốt của hoàng thượng

Thành Danh nghe vậy, giận tím mặt :

- Khánh phò mã ! Ngài sao lại có thể ăn nói trái với đạo lý thánh hiền như vậy.

Ông chưa kịp nói hết đã bị Ngô Nhật Khánh cướp lời :

- Dám hỏi Danh Đại Nhân, những thánh hiền mà ngài nói là ai ? Có phải là những người bên Tống quốc lúc nào cũng tìm cách chiếm đoạt nước ta xa xôi kia ? Ta nói cho ngài biết, chúng ta vốn là con rồng cháu tiên, hoàng thượng thống nhất giang sơn lập nên Đại Cồ Việt, công tích vĩ đại, là vị thiên cổ nhất đế, ông nói như vậy chẳng lẽ lại muốn hoàng thượng cúi đầu xưng thần với nước Tống hay sao ?

Việc Ngô Nhật Khánh một mực đứng ra ủng hộ hoàng đế khiến cho Đinh Tiên Hoàng hơi chút ngạc nhiên, nhưng sau một lát nghĩ tới điều gì đó, khòe miệng Đinh Tiên Hoàng lại vô tình nở một nụ cười khẩy.

Hai người cứ thế tranh qua cãi lại, không ai nhường ai, om xòm như dân chợ búa, cãi đến nổi râu tóc vênh cả lên.

Quang Châu lắc đầu thờ dài, lịch sử thật là tàn khốc, cái ngày mà Đinh Hạng Lang lên làm thái tử cũng là cái ngày mà triều đại nhà họ Đinh bắt đầu chấm hết, ngẫm nghĩ lại, chẳng hiểu sao bi kịch của Đinh Tiên Hoàng khi đó thật sự có phần giống với bi kịch của một vị thiên cổ nhất đế khác là Tần Thủy Hoàng của Đại Tần, không lẽ những hoàng đế vĩ đại đều phải có chung một kết cuộc như vậy.

Quang Châu nhiều lúc có lòng thay đổi lịch sử nhưng hiện tại đối với chuyện này hẳn là không có cách nào xen vào được, mà cho dù có muốn xen cũng không có lực để mà xen, ai lại có thể nghe theo lời khuyên của một kẻ thấp cổ bé họng như hắn, nếu làm không khéo lại mất mạng chứ chẳng chơi, thật là lực bất tòng tâm.

Liếc xéo qua Thập Đạo Tướng Quân – Lê Hoàng, người này nãy giờ vẫn cứ lãnh tỉnh, trầm ngâm không nói gì, một mực chăm chú theo dõi cuộc cãi vã giữa Ngô Nhật Khánh và quan gián nghị, nhưng Quang Châu vẫn cứ có cảm giác như sự chú tâm của người này hầu hết lại dành cho những biểu hiện của Đinh Liễn.

Nói tới Lê Hoàn, đây là một danh tướng của nước Việt, có công rất lớn trong việc bảo vệ bờ cõi, dẹp loạn mười hai sứ quân.

Trong sử sách đã từng miêu tả qua, lúc ấy Lê Hoàn lên ngôi vua dưới tình thế bất đắc dĩ là để thống lĩnh đất nước chống lại quân Tống xâm lược chứ không phải là kẻ cướp ngôi, nhưng có đánh chết Quang Châu cũng không tin Lê Hoàn là một người không có dã tâm, bởi vì chính những cái chết sau đó của dòng dõi Đinh Tiên Hoàng là những minh chứng rõ ràng nhất.

Nhìn sang Đinh Liễn, vị Nam Việt Vương này sắc mặt hiện thời lúc trắng lúc xanh, ánh mắt đỏ ngầu, mặc dù từ đầu tới giờ hắn vẫn một mực giữ yên lặng, nhưng không khó để đoán ra mức độ phẫn nộ cùng hận ý trong lòng hắn.

- Đủ rồi !

Đinh Tiên Hoàng thấy triều sự quan trọng trước mắt lại biến thành cuộc cãi vã như hàng tôm hàng cá, không kim được tức giận mà quát lên.

Hai người đó đang cãi nhau đến lúc hăng say, nghe Đinh Tiên Hoàng quát một cái thì sợ hãi quỳ cả xuống, im thin thít.

- Lê Hoàn ! Khanh có ý kiến gì không ?

Đinh Tiên Hoàng chợt hỏi, ánh mắt nhìn hắn đầy thâm thúy.

Lúc này, tất cả bá quan, từ ngũ hậu cho tới Đại Tư Đồ - Đinh Điền, Đinh Quốc Công - Nguyễn Bặc, Phò Mã – Ngô Nhật Khánh đều hướng ánh mắt nhìn về phía Lê Hoàn, người có quyền lực có thể nói là cao nhất Đại Cồ Việt hiện tại, chỉ sau Đinh Tiên Hoàng, chỉ cần một lời nói của hắn là có thể ảnh hưởng đến quyết định này.

Lê Hoàn dưới cái nhìn của bá quan, không kinh, không hoảng, từ tốn tiến lên chấp tay, hướng về ngài vàng vôi lạy, bình tĩnh mà nói :

- Thần hoàn toàn nhất trí với quyết định của hoàng thượng, có điều mặc dù cứ cho là tam hoàng tử đúng là một người thích hợp để trở thành thái tử nhưng căn bệnh nan y trong người điện hạ thật khiến thần vô cùng lo ngại, chẳng phải các quan ngự y của Thái Y Viện đã từng chẩn đoán rằng tam điện hạ sẽ không sống được quá lâu hay sao ?

Lê Hoàn vừa nói ra đã nói trúng điểm mấu chốt, lúc này mới khiến cho bá quan sực nhớ ra, thờ phào một cái yên tâm, không ai tiếp tục đứng ra, lên tiếng phản đối cả.

Căn bệnh nan y đó của tam hoàng tử, toàn triều đều biết, đó là căn bệnh không thể trị khỏi, cho nên một người sắp chết như vậy thì sao có thể làm thái tử được, hoàng thượng chắc chắn phải từ bỏ thôi, thế nhưng nhìn sắc mặt của hoàng thượng cho đến hiện tại lại hầu như chẳng có gì lo lắng cả, điều này thật là kỳ lạ.

Quang Châu sau khi nghe Lê Hoàn hỏi tới bệnh tình của Đinh Hạng Lang thì liền giật mình đánh thót một cái, trong lòng không ngừng cười khổ :

- “Chết con bà nó rồi, hóa ra đây là lý do mình được gọi tới dự tiệc, sau chuyện ngày hôm nay, mình không chừng sẽ trở thành đích nhắm trả thù của một số người rồi đây, Đinh Bộ Lĩnh ơi ! Ông cũng quá ác đi.”

Đúng y như hắn dự đoán, sau đó Đinh Tiên Hoàng cất tiếng :

- Quan Ngự Y ! Khanh nói đi.

Không thể trốn tránh được nữa, Quang Châu hít sâu một hơi, bất đắc dĩ bước ra khỏi chỗ ngồi, khó khăn tiến về phía trước từng bước, bị quan uy của cả gần trăm vị quan chiếu lên người, chân tay cũng có phần luống cuống, sau khi thi đủ lễ nghi, hắn vừa mới ngẩng đầu lên nhìn Đinh Bộ Lĩnh thì đã lập

tức bị long nhan của hoàng đế làm cho kinh ngạc.

- “Đây rõ ràng chẳng phải chính là vị tráng sĩ Hoàng Lĩnh mà ngày đó mình đã có duyên gặp trong Thanh Tâm Quán đó sao ?”

Đầu óc Quang Châu lúc này cũng mơ hồ đi, nhưng rất nhanh hẳn liền tỉnh táo lại, tập trung suy nghĩ vào chính sự, bắt đầu giải thích cặn kẽ lại quá trình trị bệnh của Đinh Hạng Lang cho bá quan nghe.

Đinh Tiên Hoàng nhìn thấy thái độ của hắn như vậy, trong lòng rất là tán thưởng.

Khi Quang Châu nói đến đoạn đã trị khỏi bệnh cho Đinh Hạng Lang, có vị quan không tin còn đứng ra chất vấn, vu cho hắn là đồ lang băm, cuồng ngôn lừa bịp, khiến cho hắn tức xịt khói, thế mới biết hai chữ hăm hại là như thế nào, chỉ đến khi Cồ Quốc Hoàng Hậu – mẹ của Đinh Hạng Lang lên tiếng xác nhận thì các quan mới không dám có ý kiến gì nữa.

Có điều ánh mắt của mấy người bên phe ủng hộ Đinh Liễn thì nhìn hắn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đinh Liễn sau khi nhận ra Quang Châu thì trong lòng hối hận không thôi, ngày đó gặp mặt trong phủ Đinh Hạng Lang còn tưởng Quang Châu chỉ là một thầy y bình thường như bao kẻ khác, không thêm đề ý, ai mà ngờ hắn lại có tài năng như vậy, nếu biết trước thì bằng mọi giá đã không để cho hắn sống tới ngày hôm nay.

Vừa mới nghĩ đến điều này, Đinh Liễn lập tức giật mình không ít, cha của mình đã đối xử với mình như thế, mình sao lại có thể giống như ông, máu lạnh vô tình mà hăm hại em, ánh mắt của hắn lập tức thanh tỉnh lại đôi chút, mồ hôi lạnh đổ đầy lưng nhưng trong lòng thì hai dòng cảm xúc lẫn lộn, đối chọi gay gắt.

Lê Hoàn, Đinh Diên, Nguyễn Bặc - ba vị trọng thần đều đã bày tỏ thái độ ủng hộ quyết định của hoàng đế, bách quan vì thế cũng không còn cách nào phản đối nữa, chuyện này cứ thế lắng xuống, chỉ có Quang Châu là trong lòng vẫn còn tràn đầy lo lắng không thôi, hắn lo là lo bản thân mình từ đây đã vô tình đắc tội Đinh Liễn, mà kẻ này vốn là một người tâm ngoan thủ lạt, giết chết em ruột còn không chớp mắt, chẳng biết rồi đây sẽ đối xử với hắn như thế nào đây.

- “Hay là lần này trở về, lập tức cuốn gói, cao chạy xa bay ?”

Quang Châu âm thầm tính toán, thật ra bản thân hắn cũng không biết, sắp tới sẽ có một chuyện không lớn không nhỏ sẽ xảy ra, chuyện này vô tình giúp hắn có thể rời xa kinh thành Hoa Lư, thoát khỏi bị cuốn vào trong tấn bi kịch của nhà họ Đinh, âu đó cũng là sự may mắn của hắn, từ đây chim liền tung cánh.

“Thiên cơ biến, đất trời xoay chuyển

Khí phương nam, rồng thăng bay lên trời “

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Thanh Thiên Đạo

Ba ngày trôi qua như tên bắn, sau buổi đi săn trở về, triều đình lập tức cho dán cáo thị thông báo rộng rãi khắp thiên hạ, Đinh Hạng Lang từ đây chính thức trở thành thái tử của đất nước, làm chủ Đông Cung, những tưởng rằng sau khi ngôi vị thái tử đã được xác lập thì nguy cơ chia rẽ của triều đình Đại Cồ Việt sẽ được giải tỏa, nhưng ai ngờ đâu, chính là vào khoảnh khắc này đây, gió mây khắp nơi mới bắt đầu cuộn trào vùn vù.

Việc Đinh Tiên Hoàng phế trưởng lập út đã trở thành đề tài bàn tán xôn xao trong khắp giới sĩ phu, hiển nhiên là những người này đều không dám công khai đứng ra đàm luận, có người tức giận, có người đồng tình, có những người cao minh hơn thì lặng lẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Thanh Thiên Đạo Quán, tổng đàn của đạo giáo khắp thiên hạ, được xây dựng nằm ở phía tây của ngoại thành Hoa Lư, khí thế to lớn, nguy nga đồ sộ, nơi đây chính là nơi tu luyện của đạo sĩ Đặng Huyền Quang và chúng đệ tử đạo gia chính tông.

Vây xung quanh đạo quán này có hơn trăm hộ dân, gần ngàn người, tất cả đều là người sùng đạo trung thành, đối với bọn họ, khi nói tới đạo sĩ Đặng Huyền Quang là nói tới một vị thần tiên, pháp thuật thông thiên, không gì không thể làm được.

Có một điều là không ai biết từ bao giờ, xung quanh con người này đã có rất nhiều câu chuyện được truyền tụng mang nhiều sắc thái thần kỳ, cứ như thể từ từ thấm thấu vào nhân gian.

Đan Gia Hoàng Hậu vào lúc này đang ung dung ngồi trong một cỗ xe lớn, dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của cấm vệ quân, từ từ tiến về phía Thanh Thiên Đạo Quán.

Hôm nay, nàng mang theo cung nữ xuất cung, bề ngoài lấy cớ là muốn đi Thanh Thiên Đạo Quán cầu Đặng Huyền Quang chân nhân dâng đàn làm phép,

cầu trời phù hộ cho hoàng thượng và thái tử, nhưng thật ra là lén lút đi gặp một người, một người mà trong mấy năm qua đã khiến cho nàng không ngừng vừa hận vừa yêu.

- “Cũng đã khá lâu rồi kể từ lần gặp trước...”

Đan Gia cúi đầu thì thầm, trong lòng ẩn ẩn có một sự mong đợi.

Xe đi đến cách cửa lớn của Thanh Thiên Đạo Quán khoảng ba chục mét thì dừng lại, ở phía trước đã có một hàng đạo sĩ của đạo quán xếp hàng đứng chờ sẵn từ sớm, dẫn đầu những người này không ai khác chính là Huyền Quang chân nhân trong bộ đạo bào màu trắng muốt, tay cầm một cây phát trần, tư thái thong dong phiêu dật.

Thấy cỗ xe của Đan Gia Hoàng Hậu dừng bánh, Huyền Quang chân nhân không dám chậm trễ, hít sâu vào một hơi, vội vàng dẫn theo mọi người tiến lên khom mình chào đón :

- Thần xin ra mắt hoàng hậu ! Hoàng hậu thiên tuế !

Rèm xe được cung nữ cẩn thận vén lên, từ trong đó có một người con gái xinh đẹp bước ra, mặc dù đã gần ba mươi nhưng trông từ dáng người đến khuôn mặt vẫn mang nhiều nét trẻ trung như thời thiếu nữ, quả là một tuyệt sắc giai nhân, đẹp đến rung động lòng người.

Chỉ là phía trên khuôn mặt xinh đẹp ấy ngoài sự trẻ trung ra còn có một đôi mắt rất sắc bén, hun hút như vực sâu, với một ánh nhìn tự nhiên, toát ra một loại uy nghiêm khó tả, khiến cho người ta không dám đối mặt khi nhìn thẳng, cái ánh nhìn mà chỉ có những người ở trên cao lâu ngày, quen nằm trong tay vận mệnh của người khác mới có được.

Đan Gia Hoàng Hậu được cung nữ đỡ xuống xe, sau khi nhìn lướt qua đám đạo sĩ, liền gật đầu hải lòng, hướng về phía Huyền Quang chân nhân mà cao giọng hỏi :

- Tiên trưởng đã chuẩn bị đàn cúng xong chưa ?

Huyền Quang chân nhân cung kính :

- Khởi bẩm hoàng hậu ! Mọi sự chuẩn bị đã hoàn tất, bản đạo xin kính mời hoàng hậu trước tiên đi giá đến Trai Giới Phòng để tẩy rửa bụi trần rồi mới đi thắp nhang cầu phúc.

Đan Gia Hoàng Hậu nghe vậy thì gật đầu đồng ý.

Sau đó dưới sự dẫn đường của Huyền Quang chân nhân, Đan Gia Hoàng Hậu cùng với hai cung nữ và vài cấm vệ quân cùng nhau tiến vào trong Thanh Thiên Đạo Quán, khi tới trước cửa Trai Giới Phòng, tranh thủ lúc mọi người không chú ý, nàng liếc nhìn Huyền Quang chân nhân một cái đầy thâm ý.

Huyền Quang chân nhân nhận được tín hiệu, khẽ gật đầu một cái, lúc này mới khiến cho trong lòng nàng có cảm giác nhẹ nhõm, vội vàng quay đầu phân phó cho đám người đi theo đứng lại canh gác ngoài cửa, chỉ mang theo cung nữ tín cẩn duy nhất là Anh Tú cùng bước vào.

- Anh Tú ! Người đứng đây canh chừng cho ta, nếu có ai tự ý tiến vào, lập tức giết chết không cần hỏi.

Đan Gia Hoàng Hậu lạnh lùng ra lệnh.

Cung nữ Anh Tú xưng “vâng” một tiếng rồi đứng lại phía trước tấm rèm lớn rủ xuống giữa phòng, để lại Đan Gia một mình bước ra phía sau.

Phía sau tấm rèm là một cái bể tắm nước nóng lớn đã được chuẩn bị sẵn, khói bốc nghi ngút, trên mặt nước lúc này rải đầy cánh hoa hồng màu đỏ thom ngát, trông rất là bắt mắt, nhưng sự chú ý của Đan Gia Hoàng Hậu hiện thời chỉ tập trung vào bóng lưng của một người trung niên đang đứng chấp tay trước mặt.

Dường như cảm giác có người đang quan sát mình, người trung niên chậm rãi quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt Đan Gia Hoàng Hậu, hai người cứ như vậy mà lặng yên đứng nhìn nhau, không ai nói lời nào, trong ánh mắt của cả hai đều ánh lên vô số tình cảm phức tạp đan xen, là yêu, là hận, là luyến tiếc nhưng tất cả những thứ đó ngay lập tức được thay thế bởi những kỷ niệm ngọt ngào ủa về.

Hơi nước phiêu diêu bốc lên mù mịt giữa hai người giống như làn sương mờ ảo, huyền hóa ra hình ảnh của hai người nam nữ trẻ tuổi năm nào đang quần quýt lấy nhau, xung quanh là vô số bông sen bay múa.

Sau một thoáng thời gian yên lặng, người trung niên nhẹ thở ra một hơi dài cảm thán, cất giọng ôn hòa ấm áp :

- Văn Nga ... ! Nàng những năm nay sống có tốt không ?

Trong lòng Đan Gia hơi thất vọng, vốn tưởng rằng sau chừng đó năm, khi gặp lại nàng, người đàn ông trước mặt sẽ quỳ gối xuống nhận lỗi, cầu xin nàng tha thứ, sau đó nói lên những lời yêu thương mong nhớ nhưng đó là đối với những người đàn ông bình thường khác, nàng đã cố tình quên rồi, đứng trước mặt nàng hiện thời đã không còn là chàng thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết năm đó mà chính là kẻ đứng dưới một người trên vạn người, Thập Đạo Tướng Quân – Lê Hoàn.

Nàng quay mặt đi, thôi không nhìn hắn nữa, cố giấu vạnh mắt đỏ hoe, hy vọng làn hơi nước có thể che giấu chúng, sau khi cố gắng kìm nén cảm xúc sục

sôi trong lòng, nàng cất tiếng cười to, tiếng cười đầy chua chát nhưng cũng đầy giận giữ :

- Ha ha ! Chẳng hỏi ta những năm nay sống có tốt không ư ? Tốt ta sống rất tốt, sao lại không tốt được nhỉ, bây giờ đây ta đã trở thành hoàng hậu tốt đĩnh uy quyền của một nước, tất cả chẳng phải là nhờ chàng ban cho sao ?

Lê Hoàn cười khổ :

- Chuyện đã qua thì hãy để cho nó qua đi, sao nàng cứ mãi để ở trong lòng, năm xưa, quả thật là do ta đã có lỗi với nàng. . . có điều nàng cũng biết một phần cũng là do cha nàng bức bách mà ra, nhưng ta rời xa nàng không phải là để chuẩn bị cho tương lai của chúng ta sau này hay sao, hơn nữa bấy lâu nay, ta cũng chưa từng thực sự rời xa nàng, vẫn luôn yêu nàng, âm thầm quan sát cuộc sống của nàng, bằng chứng là cho đến bây giờ ngôi chánh thất trong nhà vẫn luôn để trống, vì trong mắt ta chỉ có nàng mới xứng đáng là chánh thê của ta mà thôi.

Dương Văn Nga nghe Lê Hoàn nói xong, ngẫm nghĩ lại quãng thời gian qua, nhớ tới những sự việc Lê Hoàn đã làm, trong lòng bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào, dù cho nàng là một người phụ nữ tài trí vô song đi nữa, nhưng rốt cuộc phụ nữ vẫn là phụ nữ, bao nhiêu uất hận trong lòng cũng vì những câu nói ngọt ngào kia mà tan đi mất, người ta thường nói “tình đầu là tình đẹp nhất “, mỗi tình đầu tiên quả nhiên là khắc cốt ghi tâm không dễ phai nhòa.

- Chàng đó bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi, vẫn nói những lời ngọt ngào đó khiến cho thiếp không thể nào hận chàng được.

Dương Văn Nga nói rồi nhào vào lòng ngực của Lê Hoàn, bao nhiêu nhớ nhung say đắm bị kìm nén bấy lâu nay, giờ phút này, đều được hai người tận tình giải phóng ra hết.

- Văn Nga, cơ hội để chúng ta bên nhau đã tới rồi !

Lê Hoàng dịu dàng vuốt ve người đẹp trong lòng, thái độ vô cùng ôn nhu.

- Làm sao có thể ? Một ngày Đinh Bộ Lĩnh còn sống thì hai ta sao có thể được bên nhau ?

Văn Nga lắc đầu thở dài.

Lê Hoàng bất chợt nở nụ cười, cúi xuống hôn lên đôi môi mềm mại của nàng một cái, sau đó ghé vào tai nàng thì thầm, chẳng biết hán đã nói những gì mà lại khiến cho đôi mắt xinh đẹp phải tròn tròn vì hoảng sợ.

Cùng một khoảng thời gian đó, nơi Tổ Sư Đường của Thanh Thiên Đạo Quán, Huyền Quang chân nhân lúc này đang đứng lặng lẽ trước một hàng bài vị của các vị tổ sư đã sáng lập nên Thanh Thiên Đạo, điều kỳ lạ là trong số những bài vị được bài trí ngay gần tại nơi này, nơi vị trí cao nhất có một cái bài vị không tên, kiểu dáng cổ xưa.

Huyền Quang chân nhân sau khi làm lễ thấp nhang xong, liền tự mình lấy tay áo lau chùi qua từng cái bài vị, sau khi cầm cái bài vị không tên lên, hán lấy ngón trỏ làm bút nhẹ viết lên tám bài vị đó hai chữ, hai chữ này, nếu là để cho người khác nhìn thấy ắt hẳn sẽ vô cùng kinh hoàng, đó là hai chữ “Cao Biền”.

Cao Biền là tướng nhà Đường dưới thời Đường Ý Tông được cử tới An Nam giữ chức Tiết Độ Sứ.

Cao Biền vốn là người văn võ song toàn, thích ngao du đây đó, nghe nói thuở còn trẻ đã từng bái tiên nhân học đạo, khi Cao Biền tới vùng đất An Nam cũng đã từng đi khảo sát khắp nơi, nhìn thấy mảnh đất này núi non trùng điệp, liên miên bất tận, nhân kiệt địa linh là nơi có ẩn chứa long mạch thì trong lòng hoảng sợ vô cùng, vội vàng tâu với Đường Ý Tông nhất định phải quản chặt vùng đất này, sau đó lại huy động nhân vật lực đi khắp nơi nhìn địa thế ứng với bát quái mà xây tháp trấn yểm, riêng chỉ có vùng núi Ba Vì là nơi tập trung tu đạo, vùng đất thiêng của tiên nhân nước Việt từ thuở Lạc Hồng là không cách chi xâm phạm được.

Sau khi xây tháp trấn yểm ở một số nơi, Cao Biền bèn sáng lập ra Thanh Thiên Đạo để trông coi những tháp này, về sau Cao Biền bị gian tặc hãm hại chết trong ngục ở nước Đường, An Nam lại trải qua mấy phen chiến loạn liên miên, Thanh Thiên Đạo theo đó mà cũng dần mai một đi, trở thành cát bụi bị lãng quên trong dòng chảy lịch sử, chính vì thế hiện tại không một ai có thể biết được nguồn gốc xuất thân của giáo phái này, mãi cho đến nay cùng với sự quật khởi của Đinh Tiên Hoàng mà nó lại một lần nữa xuất thế.

Huyền Quang chân nhân sau khi lau chùi xong thì cẩn thận đặt bài vị lại chỗ cũ, thờ ra một hơi dài cảm khái, cái đại bí mật này tính ra cũng là một cái gánh nặng đầy áp lực, chỉ có lịch đại trưởng môn của Thanh Thiên Đạo mới có thể biết, mà người đảm nhận chức trưởng môn của Thanh Thiên Đạo theo quy định phải là người trong dòng dõi hậu nhân của Cao Biền còn lưu lại.

Đương lúc Huyền Quang chân nhân đang trầm tư vào những suy nghĩ thì cánh cửa của Tổ Sư Đường bất chợt mở ra, từ phía bên ngoài có một đệ tử trẻ tuổi hốt ha hốt hải bước vào :

- Tham kiến trưởng môn !

Huyền Quang không cần quay đầu lại cũng biết, người tới chính là đứa cháu trực hệ của hán Đặng Lương, là đại đệ tử, cũng là nhân tuyển tiếp theo cho vị trí trưởng môn.

- Nói đi, tám bản đồ đó đâu rồi ?

Huyền Quang trầm giọng.

- Hồi bẩm trưởng môn, Diệp sư bá sau khi biết được tin tức nơi tắm bản đồ xuất hiện đã lập tức cử ba đại đệ tử võ công cao cường nhất đi đoạt lấy, thế nhưng sau đó ba người đó không hiểu tại sao lại cùng nhau bỏ mạng trong núi Nùng ngoài thành Đại La, tắm bản đồ cũng theo đó mà biến mất, tại hiện trường chỉ thu được ba mũi tên kỳ lạ này, theo đệ tử nghĩ ba người này chắc chắn trong lúc vô tình đã để lộ tin tức gì đó khiến cho người khác ra tay cướp đoạt, mà kẻ này chắc chắn võ công không tầm thường, chẳng biết hẳn là đơn thương độc mã hay có tổ chức gì không.

Đặng Lương nói xong, hai tay run rẩy trình lên ba mũi tên được bọc kỹ bên trong một tấm vải lụa, nếu mà Quang Châu có mặt ở đây ngay tại lúc này, chắc chắn sẽ bị một phen kinh hồn táng đờm vì ba mũi tên này chính là ngày đó, lúc hắn đi vào trong núi Nùng hái nhân sâm đã phóng ra.

Trái ngược với sự dự đoán của Đặng Lương, Huyền Quang chân nhân cũng không có lập tức nổi giận đùng đùng mà chỉ dùng một ánh mắt tán thưởng nhìn hắn, sau đó cầm mũi tên lên xem xét một hồi, rồi lạnh lùng ra lệnh :

- Diệp sư bá của ngươi làm việc bất lực, lập tức cắt chức Thủ Tọa, cử Cháp Giáo Đội bắt hắn quay về đây chịu tội, ngươi hãy cầm lấy mũi tên này về hình lại, giao cho các phân đàn truy cho rõ xem trên giang hồ có kẻ nào thường hay sử dụng loại binh khí này hay không, hoặc là nơi nào sản xuất ra nó, sau khi tra rõ không cần biết dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải bắt bọn chúng về đây cho ta.

Đặng Lương nghe nói phải động tới Cháp Giáo Đội, trong lòng run sợ, điều này chứng tỏ con giận giữ của trưởng môn nhân hiện thời không phải tầm thường, tự hỏi chẳng biết tắm bản đồ đó là gì mà lại có vẻ nghiêm trọng đến như vậy, nhưng nghĩ thì nghĩ, cũng không dám hỏi cái gì, vội vàng vâng dạ rồi lui ra ngoài.

Lúc này trong Tổ Sư Đường chỉ còn lại thân hình cô độc của Huyền Quang đứng đó, hậm hực thì thảo :

- “Chỉ còn một chút nữa thôi là ta đã có thể công phá Ba Vĩ, đoạt được thiên thư, hoàn thành ước nguyện của tổ sư gia, đáng tiếc ...”

Sau một lát, con giận lui đi, Huyền Quang đành thở dài một tiếng, ánh mắt liếc nhìn về phía Trai Giới Phòng, trong đầu lại chẳng biết đang suy tính điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Gấp lửa bỏ tay người

Mưa bụi lất phất, nhẹ nhàng phủ xuống nhân gian, dấu kín kinh thành sau một lớp màn mờ ảo.

Lúc này, phía trên con đường cái ngoài thành Hoa Lư có một kỵ sĩ đang phi ngựa chạy như bay, vội vã vô cùng, ngựa thở phì phò, mũi bốc ra khói, vô không dừng bước, cho dù bị những giọt mưa bởi vì tốc độ quá nhanh mà hóa thành vô số kim châm quất vào mặt rất buốt cũng không thể khiến cho kỵ sĩ chạy chậm lại một chút nào, mãi cho đến khi kỵ sĩ đến trước cánh cổng thành to lớn, bị lính canh thành tuốt giáo chặn lại, thì kỵ sĩ mới bắt đầu dừng lại, ghì cương khiến cho con ngựa phải chống hai vó lên cao đập đập, hí dài một tiếng đầy bất mãn.

- Kẻ đến là người phương nào ? Kinh thành trọng địa, phi ngựa nhanh là phạm vào tội chết.

Một quan gác cửa đứng trên tường thành cao, uể oải quát lên, khí trời ẩm ướt lạnh lẽo thật là đáng ghét, nó thật dễ khiến cho con người ta nảy sinh những ý nghĩ lười biếng, chỉ muốn cuộn mình trốn trong chăn ấm áp mà đánh một giấc no say.

Kỵ sĩ dưới thành nghe vậy, vội vàng lấy từ trong mình ra một lá cờ màu đỏ cầm hươu lên, lá cờ có hình dáng thật đặc biệt, ở giữa có thêu một chữ “lệnh” thật lớn :

- Có tin khẩn cấp ngoài tám trăm dặm báo về triều đình, thỉnh đại nhân mau chóng cho nhập thành.

Viên quan gác cửa sau khi nhìn thấy được lá cờ trong tay kỵ sĩ, mặt mày biến sắc, lập tức hô lên, ra lệnh cho đám binh lính cản đường mau mau dạt sang một bên, chừa một con đường để cho kỵ sĩ kia nhập thành, kỵ sĩ cũng chẳng thèm chấp tay nói lời cảm tạ, nhanh chóng giục ngựa phi tiếp vào bên trong, hướng về phía hoàng cung.

Bầu trời phía trên mảnh sân nhỏ của phủ Ngự Y hôm nay trông thật âm u, đượm một nỗi buồn hiu hắt man mác lạ, Quang Châu lúc này có dáng vẻ rất là lười biếng, nằm trên một cái ghế bằng tre dài đặt dưới mái hiên, nhân nhả ngấm màn mưa bao phủ phía bên ngoài, đầu óc không ngừng suy nghĩ về những việc cần làm sắp tới.

Cách hắn không xa, bên dưới gốc cây liễu già, Da Luật Thiên Ứng đang hăng say múa thương luyện võ, bước chân di chuyển thoăn thoắt trên sân, thân hình to lớn của hắn vậy mà chẳng hề tỏ ra chậm chạp tí nào.

Mẹ con Da Luật Thiên Ứng kể từ cái ngày được Thế Quân đón về đã chuyển đến ở hẳn luôn trong phủ cùng với hai thầy trò bọn hắn.

Căn bệnh thâm niên của mẹ Thiên Ứng cũng đã được Quang Châu đích thân ra tay chữa trị, hiện thời đã ở vào giai đoạn ổn định, khiến cho sức khỏe

của bà tốt lên trông thấy, bản thân Thiên Ứng vì cảm kích ân huệ của Quang Châu mà quyết tâm đi theo hấn, trở thành hộ vệ thân tín.

Nói gì thì nói mặc cho ban đầu xuất phát là mục đích gì nhưng sống với nhau lâu ngày, Quang Châu cũng có phần yêu thích cái tên đầu đất này, tính tình Thiên Ứng thật thà chất phát khá giống với anh cả Đầu Trâu, làm cho trong lòng Quang Châu cũng vui bất đi nổi nhớ nhưng người thân.

- “Đầu Trâu, Phạm Yên ! Hai người ở thành Đại La có được khỏe không ?”

Quang Châu trầm nghĩ, khóe mắt loang loáng.

- Sư phụ, thầy khóc đấy ư ? Đệ tử đã gói gém xong tất cả đồ đạc, chỉ chờ sáng sớm mai là có thể ra đi, nếu thầy thấy tiếc chức quan này, hay là chúng ta đừng đi nữa.

Thế Quân chẳng biết từ lúc nào đã đến sát ngay bên cạnh, nét mặt ủ rũ cất lời.

Quang Châu đang lúc bồi hồi cảm xúc, nghe hấn nói như vậy thì trong lòng bỗng dưng xúc động muốn té ghế, kìm nén lắm mới không đá cho hấn một cước, tức giận đứng dậy, trừng mắt nhìn hấn mà nói :

- Cái tên ngu ngốc này, người nếu còn muốn giữ cái mạng của mình thì ngậm mồm lại ngay, còn không mau mau cút đi cho khuất mắt ta.

Thế Quân thấy sư phụ tức giận như vậy, biết chuyện xảy ra rất nghiêm trọng, không dám lời thôi nữa, vâng vâng dạ dạ đang định lùi đi, thì bất ngờ lúc này phía ngoài cửa lại vang lên vô số tiếng bước chân rầm rập, kể đến là tiếng đập cửa rầm rầm.

Da Luật Thiên Ứng thôi không lượn võ nữa, cầm theo cây thương đến đứng sau lưng Quang Châu.

Quang Châu nghe thấy tiếng đập cửa thì giật mình đánh thót một cái, tự hỏi hay là chuyện bản thân đang có dự định bỏ trốn đã bị lộ ra, khiến cho quan binh biết được mà xông tới đây bắt người, nhưng sau khi suy nghĩ chớp nhoáng về những việc mà mình đã làm trong những ngày vừa qua, hấn dám chắc là mình đã cư xử rất là cẩn thận, không thể có sơ hở nào lộ ra ngoài được, lúc này mới tạm thời an tâm một ít, đánh mắt ra lệnh cho Thế Quân đi mở cửa, trong lòng vẫn còn thấp thòm không yên.

Cửa lớn vừa mở ra đã thấy quan thái giám Thành Dân dẫn theo cấm vệ ào ào xông vào, sau khi thấy được Quang Châu thì nét mặt trịnh trọng hô to :

- Hoàng Thượng có chỉ ! Triệu quan Ngự Y lập tức vào cung tẩn kiến.

Quang Châu bái lạy xong, vừa mới định mở lời hỏi han thì đã bị Thành Dân chặn lại :

- Châu đại nhân, mong ngài nhanh nhanh lên cho, hoàng thượng đang đợi ở Kiến Giá Cung, việc gấp lắm rồi.

Quang Châu thấy Thành Dân hối thúc như vậy, trong lòng càng thêm kinh hoảng, nhưng cũng không dám chậm trễ, thay vội bộ quan phục rồi nhanh chóng leo lên cỏ xe ngựa đợi sẵn ngoài ngõ, tiến về phía hoàng cung, dọc đường đi không ngừng suy đoán về những chuyện sẽ gặp phải sắp tới.

Kiến Giá Cung là nơi mà Đình Tiên Hoàng thường dùng để triệu tập các vị trọng thần, bàn bạc những quyết sách quan trọng sau buổi thượng triều, khi trời bên ngoài lạnh lẽo ẩm ướt nhưng trong phòng lúc này đây lại vô cùng ấm áp, hương trầm trong mấy cái đỉnh đặt ở bốn góc phòng liên tục phiêu đăng, tỏa mùi thơm ngát dễ chịu, thế nhưng đối với những người đang có mặt trong phòng lúc này đây, đầu óc lại không hề cảm thấy thoải mái chút nào.

Đình Tiên Hoàng liên tục lấy tay day day thái dương, lắng tai nghe ý kiến của những vị trọng thần về vấn đề nan giải trước mắt.

Tin khẩn cấp ngoài tám trăm dặm, huyện An Nghệ ở Đạo Hoan Châu bỗng dưng xuất hiện ôn dịch mạnh mẽ chưa từng có, chỉ trong vòng bảy ngày đã cướp đi sinh mạng của gần ngàn người và đang có dấu hiệu lan rộng khiến cho lòng người ở Đạo Hoan Châu hoang mang, quan huyện An Nghệ là Văn Tỏi do dập dịch không được mà đã sợ tội bỏ trốn.

Quan đứng đầu Đạo Hoan Châu, Đô đốc tướng quân Hữu Dũng vì việc này luống cuống tay chân, cấp báo về triều, hiện tại trong dân gian bốn bề lại nổi lên lời đồn thổi bởi do Đình Tiên Hoàng không phải là chân mạng thiên tử cho nên trời giáng tai họa.

Chuyện này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nếu triều đình xử lý không khéo sẽ mang đến đại họa, thậm chí là nội loạn.

Thường thường khi có ôn dịch xuất hiện, triều đình có hai cách giải quyết, thứ nhất cách ly vùng dịch đó, nội bất xuất ngoại bất nhập cho dân chúng tự sinh tự diệt, sau một thời gian ôn dịch lắng xuống thì mới hủy bỏ lệnh cách ly.

Cách thứ hai đơn giản hơn nhiều, đó là trực tiếp phái quân đội, giết sạch dân chúng trong vùng đó, ôn dịch sẽ tự động được dập tắt ngay, có điều đối với tình hình hiện tại của đất nước cách này có vẻ không ổn, Đại Cồ Việt vừa mới thống nhất chưa được bao năm, căn cơ vừa mới ổn định xuống, bây giờ là thời kỳ để thu phục lòng dân, nếu lại khơi lên lòng căm phẫn của dân chúng thì sẽ khiến cho nhiều kẻ gian tặc có cơ hội ngóc đầu trở dậy.

Mấy vị trọng thần chính vì những lý do này lại tiến hành chia làm hai phe tranh cãi không thôi, bởi vì khi tin tức tới được kinh thành thì ôn dịch đã lan sang thêm huyện Kim Lân gần đó, mà dân chúng hai huyện cộng lại gần cả vạn người chứ chẳng chơi.

Đình Liễn thấy tình hình không ổn, ánh mắt chợt lóe, nghĩ tới điều gì thâm sâu, lúc này mới tiến lên kiến nghị nên giao việc này cho quan Ngự Y – Quang Châu, người vốn được xưng là thần y trong kinh thành, đã từng chữa khỏi căn bệnh nan y cho Thái Từ.

Đình Tiên Hoàng nghe vậy bèn gật đầu đồng ý, phái người đi triệu hần tới, các vị trọng thần cũng thôi cãi nhau, yên lặng chờ đợi.

Khi con người ta nóng lòng sốt ruột, chờ đợi một thoáng cũng thấy lâu, lúc Quang Châu vừa mới từ cửa lớn lui húi bước vào đã bị hơn chục ánh mắt trong phòng soi tới, người nào người nấy nhìn hần trừng trừng như là hổ đói nhìn mồi, khiến cho hần hơi hoảng, nuốt nước bọt đánh ực một cái, lấy hết can đảm ra mới dám bước tới điện thánh.

Sau khi biết được có ôn dịch xảy ra tại Đạo Hoan Châu, Quang Châu vừa lo vừa mừng, mừng là bởi vì đây chính là cơ hội danh chính ngôn thuận để có thể đường đường chính chính rời xa kinh thành, lo là vì chẳng biết đây là loại bệnh dịch gì, nếu là dịch khó quá thì hần cũng chịu thua, mà chịu thua đồng nghĩa với chịu chết, liếc nhìn sang Nam Việt Vương – Đình Liễn, người có ơn tiến cử hần với Đình Tiên Hoàng, thấy hần nhìn mình mỉm cười mà ánh mắt sắc bén như dao kiếm, Quang Châu chỉ hận không thể một cước giẫm chết hần tại chỗ, đây chính là sự minh chứng rõ ràng nhất cho cái gọi là “gấp lửa bỏ tay người”.

- Hồi bẩm hoàng thượng, năm xưa hạ thần theo sư phụ học nghệ đã từng được người truyền cho các phương pháp xử lý ôn dịch khác nhau, thế nhưng thần phải trực tiếp đến tận nơi, đi xem xét thực tế thì mới có thể đưa ra một phương án ổn thỏa, đối với bệnh dịch này thần tuy không dám đảm bảo sẽ tiêu trừ hết ngay, nhưng có thể đảm bảo không cho nó tiếp tục lan rộng ra và không cần phải lấy tính mạng dân chúng.

Quang Châu bình tĩnh nói, thái độ điềm nhiên.

Đình Tiên Hoàng nghe thế thì cả mừng, vội vàng lên tiếng :

- Rất tốt ! Nay trẫm phong cho khanh là Khâm Sứ, tạm thời kiêm chức huyện lệnh hai huyện An Nghệ, Kim Lâm; ban cho lệnh bài có thể điều động quân đội của hai huyện này để tiến hành bài trừ ôn dịch, chuyện này đến đây quyết định như vậy, các quan khác hãy lui xuống.

Các vị trọng thần nghe hoàng đế ra lệnh, lập tức cúi lạy rồi lui đi, trong phòng giờ phút này chỉ còn lại Quang Châu đối mặt cùng Đình Tiên Hoàng, được gặp mặt vị thiên cô nhất đế mà từ bé bản thân đã luôn hâm mộ này, trong lòng hần cứ cảm thấy hoảng hốt không thôi, một cảm giác lâng lâng thật khó tả.

Đình Tiên Hoàng nhìn hần quy củ cung kính đứng một chỗ, chợt nở nụ cười ôn hòa :

- Lần đầu tiên nhìn thấy trẫm, chắc khanh ngạc nhiên lắm ?

Quang Châu cung kính :

- Thừa chính vậy, hạ thần ngày đó ngu dốt, không biết là hoàng thượng cái trang xuất tuần, còn dám to gan ngồi cùng bàn uống rượu nói chuyện, mong hoàng thượng xá tội.

Đình Tiên Hoàng cười lớn :

- Nếu trẫm cái trang mà để cho người khác biết thì sao có thể gọi là “cái trang xuất tuần”, khanh không có tội gì cả, trẫm lưu khanh lại đây là có chuyện dặn dò, muốn khanh đi làm thật chu toàn.

Quang Châu ngạc nhiên, vội vàng vái lạy :

- Thần xin nguyện đem hết sức mình hoàn thành chuyện mà hoàng thượng tin tưởng giao phó.

Đình Tiên Hoàng gật đầu hài lòng, trầm ngâm trong chốc lát rồi mới nói :

- Chuyện xử lý ôn dịch là chuyện nhỏ, trẫm muốn khanh hợp nhất hai huyện An Nghệ và Kim Lâm, tại Đạo Hoan Châu xây dựng một thành lũy kiên cố, khiến cho quân Chiêm Thành không thể xâm phạm.

Quang Châu giật mình :

- Ý của hoàng thượng là

Đình Tiên Hoàng gật đầu :

- Đúng vậy, từ lúc nói chuyện với khanh trở về, trẫm như được mở mang thêm tầm nhìn, hóa ra thế giới này lại rộng lớn như vậy, Kim Quốc, Tây Hạ, Đại Liêu đều là từ những nước nhỏ bé mà đi lên ngang hàng với Tống quốc, trẫm sao có thể chịu thua bọn họ mà để cho Đại Cồ Việt bị Tống quốc đè đầu cưỡi cổ, gọi chúng ta là man di, trẫm muốn khi còn sống phải xua quân bắc tiến, tranh đoạt trung nguyên, để cho Tống quốc phải kính sợ dân Việt chúng ta.

Khi nói ra những lời này, từ trên thân mình của Đình Tiên Hoàng bỗng dung toát ra một loại khí thế hào hùng, oai phong凛冽, tựa như năm xưa cũng như vậy, một người một kiếm, chỉ điểm non sông, dẹp loạn mười hai sứ quân, thống nhất giang sơn.

Đến lúc này, từ tận trong đáy lòng Quang Châu bỗng dung cảm thấy kính phục vị hoàng đế trước mặt hơn bao giờ hết, hần kính cẩn vái một cái, lại nói :

- Chí lớn của hoàng thượng thật khiến cho người trong thiên hạ kính phục, hoàng thượng muốn bắc tiến, trước phải dẹp yên phương nam Chiêm Thành là điều tất nhiên, có điều xin thứ cho thần to gan nói thẳng, thần chỉ là một thầy thuốc tài hèn sức mọn sao lại có thể khiến cho hoàng thượng tin tưởng giao phó trọng trách lớn này ?

Đình Tiên Hoàng nhìn Quang Châu tán thưởng, quả nhiên là một người hành sự cẩn thận rất đáng để giao trọng trách, đoạn từ tốn mà nói :

- Trẫm có hai điều để tin khanh. Thứ nhất, trẫm đã biết được tài học của khanh. Thứ hai, trẫm tin tưởng người mà Khuông Việt đại sư tiến cử ắt không thể làm cho trẫm thất vọng được.

Đến lúc này thì Quang Châu đã triệt để há hốc mồm vì quá đổi kinh ngạc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Rời đi

Tiết trời chuyển sang đông, những cơn mưa dầm liên tục kéo tới làm cho khí hậu Hoa Lư trở nên ẩm ướt kéo dài, điều này quả thật khiến cho con người ta có một cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng cái cảm giác khó chịu ấy vẫn không khó chịu bằng những chuyện sầu lo hiện thời ở trong lòng Đỗ Thích.

Đỗ Thích dáng người cao to, bệ vệ, nhìn vẻ bề ngoài cũng có chút khí khái của người luyện võ, trước kia vốn là một Hôa Đầu Quân vô danh dưới trướng của Đình Bộ Lĩnh, nói theo danh từ hiện đại thì chính là “anh nuôi” trong quân đội hiện nay.

Nhớ năm xưa, lúc Đình Tiên Hoàng vừa mới khởi sự, thế lực còn nhỏ yếu, nhiều lần binh bại, có một lần bị trúng kế phục kích của Nam Tấn Vương, nguy hiểm trùng trùng, cứ tưởng rằng gần như cầm chắc cái chết, may mà nhờ có Đỗ Thích lúc đó trung can liều chết, cõng Đình Bộ Lĩnh chạy ra khỏi đám loạn quân cho nên mới có thể còn sống mà lập nên giang sơn như ngày nay, về sau luận công ban thưởng, Đình Tiên Hoàng nhớ nghĩa cũ bèn phong cho hắn làm chức Chi Hậu Nội Nhân, là một chức quan nhỏ có nhiệm vụ quản lý trị an tại khu vực phía nam của kinh thành, dưới tay có hai trăm binh vệ.

Nói tới chuyện này, không phải là do Đình Tiên Hoàng bạc đãi gì hắn, chỉ là con người Đỗ Thích này nói chung, ngoài khả năng nấu ăn trời phú ra thì không còn tài cán gì lớn, nửa chữ bẻ đôi cũng không biết, cho nên triều đình rất khó có thể trọng dụng hắn vào bất cứ việc gì, nếu ban cho hắn quan cao hậu lộc thành ra lại chính là hại hắn, người xưa đã từng nói “trí nhỏ mà lo việc lớn trước sau gì cũng thất bại”, chính là vì tâm tư này cho nên Đình Tiên Hoàng sau một phen đắn đo suy nghĩ đã quyết định phong cho hắn một chức quan nhàn tản để hắn có thể an hưởng phú quý.

Có điều, trong lòng Đỗ Thích lại không hề nghĩ như vậy, hắn vốn là một con người rất tham lam không hề biết an phận.

Qua một khoảng thời gian nghiên cứu, Đỗ Thích biết được hai cha con Đình Bộ Lĩnh có một sở thích khó sửa giống nhau đó là cả hai đều có hứng thú đặc biệt với việc ăn uống, thích được ăn những món ăn ngon mới mẻ, cho nên bằng vào khả năng nấu nướng tuyệt vời của mình, hắn đã âm mưu, cố gắng tiếp cận lấy lòng của Đình Liễn và sau đó đã thành công trở thành người của Nam Việt Vương phủ.

Sở dĩ quyết định ôm chân Đình Liễn là bởi vì Đỗ Thích tin rằng Nam Việt Vương với thân phận là đại hoàng tử thì chắc chắn tương lai sẽ trở thành vị vua kế nghiệp Đình Tiên Hoàng mà không một ai có thể thay thế được, mà một khi Đình Liễn lên ngôi, nước lên thuyền lên, hắn chỉ cần toàn lực đi theo cũng sẽ được Đình Liễn trọng dụng, có khi lại trở thành trọng thần quyền cao chức lớn chứ chẳng chơi, nhưng ai ngờ đâu sự đời thường không giống như ta mơ tưởng, người tính không bằng trời tính, mộng đẹp chưa được bao lâu thì dùng một cái triều đình chiếu cáo thiên hạ, Đình Hạng Lang trở thành thái tử, khiến cho giấc mộng của hắn bỗng chốc vỡ toang tữa như bong bóng nước, đường phát tài tương lai mù mịt, làm cho đáy lòng hắn hậm hực vô cùng.

Thế nhưng đó cũng không phải là điều mà hắn lo lắng nhất, điều hắn đang lo lắng chính là những hành động tiếp theo của Đình Liễn.

Đỗ Thích có thể bắt tài nhưng không ngu

Kể từ cái ngày mà hoàng đế công bố lập Đình Hạng Lang làm thái tử, phủ Nam Việt Vương vẫn tỏ ra hết sức im ắng bình lặng, thế nhưng càng im ắng thì càng đáng sợ, là người hay đảm nhận công việc nấu ăn đãi tiệc cho vương phủ, tiếp xúc thường xuyên với Đình Liễn, Đỗ Thích hiểu rất rõ tính tình hai cha con nhà họ Đinh, bọn họ giống nhau y như đúc, bề ngoài thì hòa nhã vô cùng, nhưng khi quyết đoán sát phạt thì máu lạnh vô tình, để đạt được mục đích có khi bọn họ sẽ không ngần ngại mà hy sinh kẻ khác, cho dù đó có là người thân của mình, cách đây mấy hôm trong khi đang đạo diễn nấu một bữa tiệc cho vương phủ, hắn đã nghe lỏm được một vài điều từ mấy vị quan lớn phò tá Đình Liễn, mặc dù không có gì rõ ràng, nhưng Đỗ Thích cũng có thể ngửi ra được mùi của một âm mưu to lớn, bọn họ nhất định sẽ có hành động gì đấy.

Chính vì thế, mấy hôm nay trong lòng Đỗ Thích không yên, hắn theo Đình Liễn là để tìm kiếm phú quý chứ không phải là để lãnh tai họa, một mặt Đỗ Thích muốn đi mật báo cho hoàng thượng nhưng lại không nắm chắc, sợ rằng nhờ ra hắn làm hoặc bị người của vương phủ phát hiện thì chờ đợi hắn chính là cái chết, nhưng nếu không báo, lỡ như Đình Liễn làm ra chuyện gì đó bất lợi với thái tử thì khiến cho Đình Tiên Hoàng nổi giận thì hắn cũng sẽ vì liên lụy do cùng là người của Đình Liễn mà sẽ chết rất thê thảm.

Báo cũng chết, không báo cũng chết, Đỗ Thích suy nghĩ muốn đau cả đầu nhưng lại không tìm ra cách nào trọn vẹn, lúc này đây, hắn chỉ biết thờ người đứng dưới mái hiên, lặng yên thờ dài, nhìn màn mưa rơi rơi ngoài cửa sổ, mưa gió lạnh buốt nhưng trong lòng hắn không hiểu tại sao lại như có lửa đốt, nóng ruột nóng gan khó chịu vô cùng.

- Ông này, sao ông lại cứ đứng tần ngần tần ngần bên cạnh cửa sổ như thế, coi chừng nước mưa bắn trúng người thì lại bị bệnh phong hàn bây giờ.

Đỗ Thích đang ngơ ngẩn như người mất hồn, thì bên tai chợt vang lên tiếng nhắc nhở của một người phụ nữ, khiến cho hắn giật bắn cả mình, người này chính là vợ cả của hắn.

- Bà không phải lo, cứ mặc kệ tôi, tôi khỏe lắm, không có bị phong hàn đâu ...khoan chờ đã...bà nói cái gì...phong hàn...phong hàn...ha ha ha !

Đỗ Thích quay người, khó chịu cảm râm, nhưng khi nhắc tới hai chữ “phong hàn” thì đột nhiên khựng lại, sau một chốc lại giống như hóa điên, ngửa đầu cười lớn không ngừng, sau đó hắn đột ngột cúi áo, cứ thế để mình trần trụi trực, chạy ra ngoài sân, nhảy múa điên cuồng dưới màn mưa, hành động này của hắn cơ hồ khiến cho mọi vợ và toàn bộ người trong phủ được một phen trợn mắt, hoảng sợ kinh hồn.

Hôm sau, nhà của quan Chi Hậu Nội Nhân truyền ra tin tức, Đỗ Thích vì tham công tiếc việc, dầm mưa mấy ngày chân chính trị an, đích thân chỉ huy quan nha truy quét mấy ổ đạo tặc ở khu thành phía nam cho nên bị phong hàn cảm nhiễm, đại phu chẩn đoán ít nhất Đỗ Thích phải nằm liệt giường ba bốn tháng không thể đi lại và càng không được tiếp xúc với người ngoài.

.....

Nam Việt Vương Phủ.

Trời từ mưa nhỏ chuyển sang mưa lớn, mưa rơi không ngừng, mờ mịt đất trời, hạt mưa to như hạt đậu rơi rớt đập lộp bộp trên mái nhà, tạt cả vào khe cửa.

Trong một căn phòng lớn ấm áp, Đinh Liễn tinh thần chán nản tựa vào ghế lớn, uống rượu nghe đàn, đây là loại rượu cần được những bộ tộc sống ở vùng núi cao tiến cống cho triều đình, rượu thường ngày ngon ngọt nhưng không hiểu sao hôm nay qua môi đắng chát, dư vị cay xè.

Mặc kệ nó, Đinh Liễn vẫn ngửa cổ uống một ngụm lớn, sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía người ngọc đang gảy đàn, đây chính là vị ái thiếp sủng ái nhất được Đinh Liễn cưới về cách đây không lâu, nàng tên là Hồ Cơ, trước đó chính là tài nữ nổi danh nhất Uyên Ương Lâu.

Hồ Cơ sau khi gảy xong khúc đàn bầu, uyển chuyển đứng dậy, đi đến bên cạnh Đinh Liễn, ngã vào lòng ngực hắn, thỏ thẻ mà nói :

- Vương gia có chuyện gì không vui hay sao mà sắc mặt lại buồn như thế, chi bằng để thiếp đây chia sẻ cùng ngài.

Đinh Liễn ngửi hương thơm thoang thoảng từ trên tóc nàng, cảm thấy tâm tình dễ chịu hơn đôi chút, vòng tay ôm lấy vòng eo thon thả của Hồ Cơ, dịu dàng nói :

- Ta là Nam Việt Vương của Đại Cồ Việt này, nàng nói xem trên đời này liệu còn có việc gì có thể khiến cho ta không vui cơ chứ ?

Hồ Cơ ngược nhìn Đinh Liễn bang một ánh mắt dịu dàng, sau đó thở dài ra một hơi mà nói :

- Còn không phải là chuyện lập thái tử kia sao ?

Bàn tay Đinh Liễn đang vuốt ve đôi tay ngọc ngà của Hồ Cơ chợt khựng lại, sau đó hắn nở nụ cười khổ :

- Ta vẫn biết nàng là một người con gái tài hoa, nhưng nàng thật sự quá thông minh đi, nếu như nàng là đàn ông, ta thật sự cũng rất muốn biết nàng sẽ trở thành nhân vật như thế nào.

Hồ Cơ che miệng cười duyên :

- Thiếp thông minh như vậy là để xứng đáng với một người chồng anh hùng như chàng.

Đinh Liễn nghe vậy, mắt lòng mát dạ, hôn lên đôi môi thơm của nàng một cái rồi nói :

- Ngay cả cha ta còn không tin tưởng ta thì còn là anh hùng cái gì, ta không được làm hoàng đế nàng có buồn không.

Hồ Cơ xoay người, ôm lấy Đinh Liễn :

- Tại sao thiếp phải buồn, thiếp tin tưởng số mệnh đã định chàng là hoàng đế thì không ai có thể giành lấy của chàng, trừ khi chàng buông xuôi mà thôi.

Đinh Liễn đang tận hưởng ôn nhu của người ngọc trong lòng, nghe nàng nói vậy chợt ngẩn người :

- Phụ hoàng đã quyết định như vậy, không buông xuôi thì ta phải làm thế nào ?

Hồ Cơ nũng nịu :

- Thiếp không biết ! Thiếp mãi mãi chỉ là một người phụ nữ luôn luôn ủng hộ chàng mà thôi, đàn ông các chàng làm như thế nào thì thiếp chịu không nói được, có điều thiếp đọc được từ trong sách, thấy từ cổ chí kim chẳng có vị hoàng đế nào ngồi lên được ngai vàng mà trước đó không phải trải qua tranh giành khốc liệt, nhưng lịch sử về sau thường thường chỉ nhắc tới những công tích vĩ đại của họ mà thôi.

Đinh Liễn gật đầu, dường như trong lòng đã hạ quyết tâm, những lời nói đó của Hồ Cơ giống như vô tình đã cởi bỏ những nút thắt nhân tình cuối cùng

trong lòng hấn.

- “Phải rồi, từ cổ chí kim có người nào đứng trên đỉnh cao quyền lực mà không phải tranh giành, ngay cả cha ta cũng vậy. Hạng Lang, em đừng trách người anh này, muốn trách thì hãy trách cha chúng ta đã gây nên tình cảnh này”.

Đình Liễn trầm nghĩ, ánh mắt lạnh lẽo.

Ngoài trời mưa gió dường như mỗi lúc một to thêm, mây đen dày đặc vần vũ, chớp lóe liên tục rạch phá bầu trời.

.....

Dưới cơn mưa tầm tã, từ cổng thành phía tây có một đội ngũ lặng lẽ rời đi trong mưa gió.

Quang Châu ngồi trong xe lớn, vén rèm nhìn về phía kinh hành Hoa Lư sừng sững như một con quái vật to lớn ẩn nấp sau màn mưa đang dần lùi xa về phía sau lưng mà trong lòng bồi hồi nhiều xúc cảm khó tả, nhưng đa phần là nhẹ nhõm vô cùng.

- “Rốt cuộc cũng thoát được rồi !”

Trong lòng vui mừng muốn la lớn.

Da Luật Thiên Ứng thấy hấn xốc màn cửa sổ lên, vội thúc ngựa đến bên cạnh :

- Đại nhân có gì dặn dò ?

Quang Châu hỏi :

- Thế Quân cùng với mẹ của ngươi đã sắp xếp ổn thỏa cả chứ ?

Da Luật Thiên Ứng cung kính trả lời :

- Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã cử hai ngũ kỵ binh hộ tống bọn họ về thành Đại La hội họp với đại công tử và nhị tiểu thư, cách đây hai thời thần bọn họ cũng đã rời đi an toàn.

Quang Châu gật đầu hài lòng :

- Rất tốt, đường đến Đạo Hoan Châu xa xôi, mẹ ngươi lại có bệnh trong người không tiện đi xa, trước tiên hãy cùng với Thế Quân đến Đại La hội họp với người nhà của ta ở đó, đợi sau khi chúng ta thu xếp ổn thỏa ở Đạo Hoan Châu xong thì cho người đến đón bọn họ cũng không muộn, ngươi cũng đừng lo lắng quá, ta đã dặn dò qua Thế Quân, hấn nhất định sẽ tận tâm chăm sóc cẩn thận cho mẹ ngươi.

Da Luật Thiên Ứng xúc động trong lòng, vội chắp tay cung kính :

- Tạ ơn đại nhân quan tâm, người trăm công nghìn việc thế nhưng vẫn bớt thời gian quan tâm đến mẹ con thảo dân, thảo dân không biết lấy gì đền đáp, chỉ có tính mệnh này nguyện hiến cho đại nhân.

Quang Châu mỉm cười :

- Ngươi là người của ta thì sao ta không quan tâm cho được, coi kìa, cái ánh mắt uơn ướn đó là sao, thôi ngay cho ta, ngươi bây giờ đã là mệnh quan của triều đình thì phải ra dáng một chút, lập tức đi lên nói với tốt tướng tăng tốc nhanh lên một chút, trước khi trời tối phải đến được làng trấn gần nhất.

Da Luật Thiên Ứng khom mình đáp lời :

- Tuân lệnh.

Sau đó thúc ngựa vọt lên phía trước .

Quang Châu thở dài nhẹ nhõm một tiếng, nhìn đội quân gần trăm kỵ binh mặc áo toai lũi tiến lên trong mưa gió, lại nhớ tới những lời dặn dò của Đình Tiên Hoàng trước đó mà hồi hộp khó tả, hấn chỉ là một người bình thường với chút kiến thức được mất vượt trước thời đại, chẳng biết có thể hoàn thành trách nhiệm nặng nề đó hay không, chẳng biết rồi đây trong thời đại loạn lạc này, cuộc đời hấn rồi sẽ ra sao.

Bất giác Quang Châu đưa tay sờ lên ngực áo, ở nơi đó còn có một phong thư mà trước lúc hấn rời đi Khuông Việt đại sư đã sai người chuyển cho hấn, có một nhiệm vụ quan trọng mà đại sư giao cho hấn đi làm, là một vị đệ tử của Ấn Thế Tự, Quang Châu buộc phải chấp hành mà không dám từ chối, nhưng may mắn là dù sao hấn cũng không phải làm việc này một mình, Khuông Việt đại sư đã cử thêm hai người đệ tử võ công cao cường đi theo trợ giúp hấn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Thầy đồ nghèo

Từ kinh thành Hoa Lư muốn đi đến Đạo Hoan Châu là cả một chặng đường rất dài, phải đi xuyên qua hai Đạo khác đó là Ái Châu và Phong Châu, đường xá gồ ghề có đôi khi phải băng đèo vượt dốc, cho dù là đi ngựa cũng phải mất ít nhất mười mấy ngày mới có thể đến nơi.

Đại Cồ Việt vào lúc này còn chưa có bản đồ chính xác như thời hiện đại cho nên Quang Châu cũng mù tịt đường đi, hẳn tin tưởng giao hết tất cả trách nhiệm vào đội ngũ hộ tống.

Đình Tiên Hoàng từ sau khi lập nước đã chia nước Việt thành mười Đạo, một số Đạo vẫn dựa trên các Châu cũ của thời Đường, lúc còn đô hộ nước ta.

Mười Đạo lần lượt đó là Thái Nguyên, Lâm Tây, Quốc Oai, Đằng Châu, Phong Châu, Đại Hoàng, Bắc Giang, Ái Châu, Hải Đông, Hoan Châu.

Ở mỗi Đạo đều có một đội quân chính quy đóng giữ thường trực, mười Đạo hợp lại gọi là Thập Đạo Quân do Thập Đạo Tướng Quân - Lê Hoàn thống lĩnh.

Mỗi Đạo quân có mười Quân, mỗi Quân có mười Lữ, mỗi Lữ có mười Tốt, mỗi Tốt có mười Ngũ, mỗi Ngũ có mười người, thành ra biên chế của một Đạo quân chính quy lên tới một trăm ngàn binh lính, tổng cộng binh tướng Đại Cồ Việt dưới thời Đình Tiên Hoàng lên tới một triệu người.

Binh hùng tướng mạnh như thế, khiến cho Quang Châu đã phần nào hiểu được chẳng trách tại sao Đình Tiên Hoàng lại lập chí lớn muốn đánh vào Trung Nguyên, tranh giành với Tây Hạ, Đại Liêu.

Thật ra, ước muốn ấy của Đình Tiên Hoàng cũng không phải là không có khả năng trở thành hiện thực, hiện tại nước Việt ta đang ở thời kỳ phát triển đỉnh cao, người tài vô số, chỉ cần trên dưới đoàn kết một lòng thì một Tổng quốc đó có tính là gì, còn nhớ mấy trăm năm sau, Mông Cổ chỉ là một nước được dựng nên bởi sự tập hợp của những bộ lạc nhỏ bé rời rạc, ấy thế mà dưới sự dẫn dắt của Thành Cát Tư Hãn, vô ngựa của họ đã san bằng hơn một phần tư diện tích thế giới.

Chỉ có điều, ông trời thật là trớ trêu, một kết cục bi thảm của vị thiên cổ nhất đế và dòng họ Đình của nước Việt vốn đã được định trước là không thể tránh khỏi và không lâu nữa sẽ xảy đến.

Mỗi khi nghĩ tới những điều này, Quang Châu chỉ còn biết thở dài thương cảm, sức lực của hắn hiện thời quá nhỏ bé, cho dù có biết trước được những sự việc sẽ xảy ra trong tương lai thì sao, cho dù hắn có muốn cũng vô pháp can thiệp cải biến tiến trình lịch sử, nói trắng ra, trong tay hắn hiện tại chẳng có gì để mà đấu lại với Lê Hoàn cùng Dương Văn Nga cả.

Con mưa lớn đã tạnh từ giữa đêm qua, sáng sớm hôm nay thời tiết có vẻ khá đẹp, khí trời mặc dù vẫn còn se lạnh do làn hơi nước còn đọng lại từ đêm qua bốc lên cao nhưng cũng không đến nỗi nào, dưới ánh sáng mặt trời soi xuống mặt đất, hơi lạnh nhanh chóng được xua tan đi, mọi vật như được thổi bùng lên một sức sống mới.

Quang Châu lúc này đã thôi ngồi trên xe mà chuyển sang cưỡi ngựa ngắm cảnh cho thư giãn, nhìn hắn áo dài khăn đóng thuần một màu trắng tinh tươm, gió núi thổi qua làm cho áo bào tung bay phấp phật, đi giữa đội quân quả là có phần nổi bật, anh tuấn tiêu sái.

- Đại nhân, phía trước chính là đèo Thương Sơn, đường hẹp khó đi, đại nhân không quen cưỡi ngựa, chi bằng ngài hãy vào trong xe để chúng thuộc hạ kèm qua cho an toàn.

Tốt tướng của Tốt kỵ binh – Nguyễn Thái Bình cung kính lên tiếng.

Quang Châu gật đầu :

- Ngươi nói cũng phải, qua đèo Thương Sơn này là đến vùng nào ?

Thái Bình lễ phép trả lời :

- Hồi bẩm đại nhân, qua đèo Thương Sơn là đến huyện Kim Lộc thuộc Đạo Ái Châu.

Quang Châu tỏ ý đã hiểu, sau đó không nói hai lời, xuống ngựa leo lên xe.

Đoàn người băng đèo mà đi, đến khi hoàng hôn buông xuống thì đến được huyện Kim Lộc, quan huyện sau khi biết được có quan Khâm Sứ từ kinh thành đến thì vội vàng lật đặt dẫn các quan lại địa phương ra cổng thành đón tiếp.

Quang Châu sau khi khách khí xã giao vài câu, liền theo sự dẫn đường của các quan mà vào trong thành, lúc xe ngựa đi ngang qua một khu chợ thì bất ngờ bị một đám đông ồn ào tụ tập, cản đường.

- Tên kia, sao ngươi lại cứng đầu như thế ? Người chết thì phải nhập thổ an táng, cha ngươi đã chết ba ngày rồi, sao ngươi cứ quỳ mãi ở đây, hôm nay huyện ta có quan Khâm Sứ từ kinh thành đến, biết điều thì mau cút đi, nếu không coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi đó.

Đám lính lệ tức giận hét lên.

Một bên, đám đông ồn ào không ngớt, mọi người thi nhau bàn tán chỉ trích, có người lớn tiếng khuyên răn kẻ đang quỳ kia :

- Tuấn Hằng à, người là người con có hiếu, nhưng sức người xưa nay yếu ớt, trời gà không chặt, người cả huyện đều biết, cho dù người có muốn bán thân làm nô thì cũng không ai mua về đâu, không có tiền mua quan tài, xây mộ, xác cha người cũng đã bốc mùi rồi, hay là đắp chiếu đem chôn đi thôi.

Huyện lệnh sau khi trông thấy có người dám cả gan cản đường quan đi, liếc nhìn mấy tên lính lệ mà giận tím mặt mày, từ lúc sáng sớm rõ ràng là hắn đã bỏ công dân dò rất kỹ càng, nhắc đi nhắc lại nhiều lần với bọn chúng rằng phải hết sức chú ý và nhanh chóng trong việc đi dọn đường, thế mà mấy tên vô tích sự này có mỗi một chuyện còn con mà cũng không xử lý được khiến cho hắn thật là mất mặt với quan lớn, quả là đáng hận.

Nuốt cục tức vào bụng, quan huyện đang định nghiêm khắc ra lệnh cho mấy tên lính bên cạnh tiến lên mạnh mẽ dẹp đường thì bất ngờ bị Quang Châu ngăn lại :

- Phía trước xảy ra chuyện gì ? Người đang quỳ kia là ai ?

Huyện lệnh nghe quan trên hỏi, không dám chậm trễ, bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, cung kính giải thích :

- Bẩm đại nhân, kẻ đang quỳ kia tên là Tuấn Hằng, là một thầy đồ nghèo văn hay chữ tốt của huyện, cách đây bốn ngày cha hắn đột ngột qua đời cho nên hắn mới quỳ ở đây bán thân để kiếm tiền mua quan tài, xây mộ cho cha, vốn hạ quan thấy hắn là một người con có hiếu cho nên cũng mặc kệ, nhưng ai mà ngờ đến bây giờ đã qua bốn ngày rồi mà hắn vẫn còn cứng đầu quỳ ở đây, xin đại nhân xá tội chờ cho một chút, hạ quan lập tức sai người bắt hắn giam vào nhà ngục.

Quang Châu nghe huyện lệnh nói xong, trong lòng rất là ngạc nhiên, không ngờ trên đời này lại có người con hiếu thảo đến vậy, nhớ hồi trước hắn cũng đã từng bởi vì đọc qua “hai mươi bốn tấm gương hiếu thảo” mà xúc động ghen ngào mấy hôm liền, thế nhưng trong thâm tâm vẫn cứ cho rằng những câu chuyện ấy là do người ta dựng nên chứ không có thật.

Cảm động vì thầy đồ kia, Quang Châu vội bước xuống xe, dưới sự hộ vệ của binh lính, rẽ đám đông mà tiến tới.

Binh lính mạnh mẽ dẹp đường, đám đông lập tức dạt sang hai bên, chỉ còn lại một người thanh niên chừng ba mươi tuổi đang quỳ thẳng đứng trên mảnh đất trống, bên cạnh hắn là xác của một người đàn ông, được đắp lên hai mảnh chiếu cói cũ nát.

Người thanh niên thân hình gầy yếu, tuy quỳ nhưng khí tiết kiên cường từ trên thân toát ra lại tựa như một cây trúc ngạo nghễ vươn thẳng lên trời, dẻo dai trong mưa gió, chiếc áo dài màu đen hắn mặc vá chằng vá đụp, thế nhưng lại rất sạch sẽ, đầu tóc gọn gàng, ngũ quan cân đối, trên khuôn mặt lấp lánh một đôi mắt tinh minh.

Quang Châu từ tốn bước đến trước mặt hắn, nhận thấy trên đùi người này có mấy vết thương vẫn còn đang rỉ máu, hình như là do mũi giáo đâm vào, chắc có lẽ là do mấy tay lính lệ vừa nãy làm, mục đích là dọa cho người này sợ mà rời đi.

Da Luật Thiên Ứng tay cầm trường thương, nãy giờ vẫn theo sát sau lưng Quang Châu như hình với bóng, ánh mắt không ngừng bao quát bốn phía, cẩn thận đề phòng.

- Người bán thân chôn cha, nhưng bản thân người thì có thể làm được gì ?

Quang Châu thái độ hòa ái, tò mò hỏi.

Người thanh niên trông thấy người đến trước mặt mình là một vị quan lớn, tiền hô hậu ủng, trong lòng không những không có chút sợ sệt nào mà lại vô cùng bình tĩnh, khiêm cung trả lời :

- Hồi bẩm quan lớn, thảo dân có thể đọc sách viết chữ, có thể giúp quan lớn cai trị dân chúng, khiến cho một vùng an cư lạc nghiệp.

Mọi người nghe hắn nói như vậy thì chợt cười to một trận, còn vị huyện lệnh thì khinh thường bĩu môi :

- Thầy đồ nghèo, thân còn lo chưa xong mà còn nói khoác.

Quang Châu cẩn thận quan sát, nhận thấy người này mặc dù là bị cả trăm miệng người cùng cười nhạo như vậy nhưng sắc mặt hắn vậy mà lại không hề thay đổi, ánh mắt vẫn trong suốt, vô cùng tự tin.

Quang Châu thầm nghĩ nếu người thanh niên này không phải là một kẻ tâm thần thì ắt hẳn phải là một kẻ thật sự có chân tài thực học rất đáng thu dụng, mà cũng vừa đúng lúc bên cạnh hắn đang thiếu khuyết người tài để làm việc mà Đình Tiên Hoàng giao phó, sau đó lại nghĩ đến chính sách tuyển dụng quan lại hiện thời của Đại Cồ Việt mà nán lòng.

Triều đình đối với việc tuyển dụng quan viên hiện nay còn chưa có định ra thi cử, mà chủ yếu tuyển dụng từ hai nguồn, thứ nhất là từ trong hàng ngũ con cháu của những người có gốc, đã và đang làm quan, thứ hai là từ những kẻ giàu có, có thể bỏ một số tiền lớn ra để mua những chức quan nhỏ, còn đối với những sĩ tử nghèo khó không có xuất thân, bọn họ muốn ra làm quan trừ khi có người giữ chức vụ lớn tiến cử, bằng không thì còn khó hơn lên trời, chế độ bổ nhiệm quan lại như vậy, về lâu về dài đúng là lợi bất cập hại.

Đám đông cười nhạo người thanh niên một trận, sau đó tất cả chợt yên lặng, bọn họ thấy Quang Châu nãy giờ vẫn không thềm nói gì, bèn nín thở chờ

xem, rốt cuộc vị quan lớn này sẽ xử trí hần ra sao.

Quang Châu sau khi nghiêm túc đánh giá người thanh niên mất một lúc, bèn nở nụ cười, quay sang Da Luật Thiên Ứng gật đầu.

Da Luật Thiên Ứng hiểu ý tiến lên nói :

- Người đi theo ta !

Đoạn khoát tay ra lệnh cho hai binh lính tiến lên khiêng xác cha của người thanh niên, dưới sự dẫn đường của một lính lệ đi về phía tiệm quan tài trong thành.

Người thanh niên mừng như muốn khóc, ánh mắt đỏ hoe, hướng về Quang Châu cung kính đập đầu thật mạnh ba cái.

Dân chúng xung quanh thấy vậy đều mừng cho người thanh niên đó, vỗ tay hoan hô một trận, sau đó tản đi.

Quang Châu leo lại lên xe, tiếp tục tiến về nhà khách công vụ dành riêng cho quan phủ.

.....

Đêm đến, bầu trời quang đãng không một gợn mây, sao khuya lấp lánh, tiếng ếch kêu vang không ngừng, cơn gió mạnh nào bất ngờ thổi ngang qua, hất cánh liễu đập bộp bộp lên khung cửa sổ khiến cho Quang Châu giật mình tỉnh giấc.

Ngồi dậy khêu ngọn nến, ánh sáng bập bùng chột sáng rực lên giữa căn phòng tối trong đêm lạnh, mặc dù nhỏ nhoi nhưng lại tràn đầy ấm áp.

Quang Châu lấy hai tay xoa xoa thái dương, hồi chiều dự bữa tiệc tiếp đón của quan huyện, hần uống cũng khá nhiều cho nên có chút đau đầu, vốc miếng nước rửa mặt cho tỉnh táo, sau khi thấy khỏe khoắn, hần mới trở lại bên thư án, ngồi xuống, rút phong thư mà Khuông Việt đại sư đã đưa cho ra xem lại.

Bức thư chỉ có mấy dòng, đại khái là Khuông Việt đại sư muốn Quang Châu sau khi đến Đạo Hoan Châu thì thuận tiện điều tra giùm tung tích của sư Vạn Hạnh, sau khi tìm được vị sư này thì lập tức phái người hộ tống, đưa ông ta trở về kinh thành Hoa Lư.

Nhiệm vụ chỉ có thế nhưng Quang Châu tin chắc rằng nó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài như vậy, càng huống chi sư Vạn Hạnh lại chính là người mà năm xưa đã trực tiếp truyền dạy võ công cho Đinh Bộ Lĩnh, có ơn sư đồ với hoàng đế.

Thế nhưng, cho dù hần nghĩ tới nghĩ lui muốn nát óc cũng không thể tìm ra chút đầu mối nào, cuối cùng đành lác đầu cười khổ mà dẹp lá thư qua một bên, bắt đầu suy nghĩ sắp xếp cho kế hoạch sắp tới.

Việc đập ôn dịch ở hai huyện An Nghệ và Kim Lân chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc sau đó là hợp nhất dân chúng hai huyện lại, xây dựng một tòa thành lớn kiên cố mới là khó, đây là chuyện không hề đơn giản chút nào, chưa nói đến chuyện huy động nhân lực, vật lực với số lượng lớn mà chỉ nói đến chuyện dựng nên một tòa thành bất khả xâm phạm, chặn bước quân Chiêm Thành ở phía nam theo như lời Đinh Tiên Hoàng thì quả thật khó càng thêm khó.

Quang Châu nhắm tính ít nhất phải có thời gian một năm rưỡi mới có thể hoàn thành, mà hai năm nữa chính là thời điểm Lê Hoàn cướp ngôi, tứ trụ đem quân đánh Lê Hoàn, đất nước một lần nữa rơi vào nội chiến, khi đó hần có hai lựa chọn, một là dứt khoát trốn đi, hai là đứng vững ở Đạo Hoan Châu mà cùng cố thể lực cho riêng mình.

Lựa chọn điều thứ nhất, Quang Châu tự hỏi hần có thể trốn được đi đâu ở trong cái thời đại loạn thế này, cho dù là Ân Thế Tự vô văn bí ẩn kia cũng chưa chắc đã là an toàn, còn nếu như lựa chọn điều thứ hai, hần chắc chắn cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh khốc liệt giữa các thế lực, mà bản thân hần cũng biết tài năng và sức lực của mình tới đâu.

Quả thật, hần chẳng dám mơ mộng ảo tưởng như mấy nhân vật trong mấy cuốn tiểu thuyết xuyên thời không đã từng đọc, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, mở miệng là nhân tài theo về ùn ùn phò tá, đá lỏng nheo là mấy mỹ nhân đầu tim toi bồi, coi thiên hạ chỉ là trò chơi con trẻ, tính ra Quang Châu là người sống hết sức thật tế.

- “Thôi thì đi bước nào tính bước nấy vậy !”

Quang Châu âm thầm thở dài mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Xử lý ôn dịch 1

Đạo Hoan Châu nằm ở phía nam của Đại Cồ Việt, ứng với Nghệ An và Hà Tĩnh ngày nay, nam giáp với nước Chiêm Thành, tây giáp với đế quốc

Khơ Me đang ở vào thời kỳ phát triển mạnh mẽ và cũng chính vì có vị trí địa lý bất lợi như vậy cho nên nơi đây cũng là nơi phải thường xuyên hứng chịu những cuộc cướp phá, xâm lấn của quân đội cả hai quốc gia trên, đó là chưa kể đến bọn sơn tặc liên tục hoành hành.

Không lớn thì nhỏ, chiến sự liên miên đã góp phần hun đúc cho tính cách của dân chúng nơi đây trở nên dữ dằn mà kiên cường, người người chuộng võ, nam cũng như nữ.

Sau mười mấy ngày đi đường xa vất vả, Quang Châu cuối cùng cũng đã đến được Hoan Châu, sau khi báo kiến Đô đốc tướng quân Hữu Dũng để nắm rõ tình hình, hãn cũng không kịp nghỉ ngơi mà tức tốc xuất phát đến huyện An Nghệ trước tiên - là nơi khởi nguồn của bệnh dịch, hãn dự định tìm hiểu kỹ càng về bệnh dịch trước, rồi sau đó mới sang huyện Kim Lâm, hai huyện này hiện tại đã được quan binh cách ly, sổ quan binh này bây giờ được chuyển sang cho Quang Châu tiếp nhận, toàn quyền điều động.

Sở dĩ Hữu Dũng hoàn toàn sáng khoái giao ra binh quyền cho Quang Châu mà không có làm khó dễ một chút nào như vậy là bởi vì hãn nhận định, trận ôn dịch hiện tại chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay, càng đẩy trách nhiệm đi sớm càng tốt.

Vốn trong khoảng thời gian qua, vì xử lý chuyện này, hãn đã đau đầu nhức óc lắm rồi, lúc nào cũng phải thấp tha thấp thỏm chờ đợi tin tức từ triều đình, quả thật khiến cho hãn chẳng có giây phút nào được ngủ ngon, mà nay có Quang Châu đến lãnh cục nợ giùm hãn, hãn còn mừng không hết nữa là, sao còn dăm ý kiến này nọ.

Dân chúng huyện An Nghệ có khoảng sáu ngàn người, nhưng sống tập trung tại thành An Nghệ chỉ khoảng ba ngàn, số còn lại thì phân tán ở các làng xung quanh, nói là thành cho oai chứ thật ra nó chỉ là một vùng dân cư nhỏ tập trung lại với nhau, được đắp lên những bức tường đất cao, bao bọc xung quanh để phòng trộm cướp là chủ yếu, cho nên mỗi khi có chiến tranh xảy ra, dân chúng và binh lính đều lập tức bỏ thành mà chạy, dồn về thành lớn Hoan Châu.

Bởi vì không có “an cư”, cho nên không có “lạc nghiệp”, dân chúng ở đây đa phần đều rất là nghèo khó.

Trận ôn dịch lần này thật sự nặng nề chưa từng có, Quang Châu từ lúc đi vào huyện An Nghệ, qua nhiều làng đã trông thấy rất nhiều xác chết, nhưng khi đến được thành An Nghệ thì cảnh tượng còn thương tâm hơn nữa, dọc đường đi có rất nhiều xe trâu, xe bò chở người chết ra vào không dứt, có xe còn chở đến ba bốn xác người, tiếng khóc nỉ non khắp nơi, không khí u ám bao trùm cả tòa thành.

Đoàn người hơn ngàn người cùng đi, khí thế rầm rộ như thế nhưng dân chúng nơi đây cũng không buồn ngoài đầu nhìn.

Kể từ khi quan huyện bỏ trốn, triều đình lại phái quân phong tỏa cách ly trong ngoài, mặc cho dân chúng tự sinh tự diệt thì tất cả mọi người đã mất hết lòng tin vào quan phủ, ai đến cai quản cũng vậy, cuối cùng vẫn là dân chúng khổ.

Quang Châu nhìn cảnh tượng xung quanh mà trong lòng không khỏi xót xa, thương cảm cho dân chúng, lặng lẽ ngược nhìn bầu trời không một chút nắng mà thở dài một tiếng, mây đen một dãy, xám xịt vẩn vù, không khí lạnh lẽo, dường như cũng bởi vì người chết quá nhiều mà khiến cho âm khí hội tụ không phiêu tán.

- Sau khi huyện lệnh bỏ trốn, đại nhân có biết hiện thời ai là người đứng ra quản lý sự vụ của huyện hay không ?

Quang Châu quay sang hỏi Mai Hữu Nghĩa, viên quan giữ chức Tham Sự của Đạo Hoan Châu, người được Đô đốc tướng quân Hữu Dũng phái theo để hỗ trợ.

- Sau khi tên Văn Tới đáng chết ấy bỏ trốn, các quan viên khác cũng bỏ trốn theo, chỉ còn mỗi một Huyện Thừa – Bảo Nguyên là ở lại, tạm thời đảm đương chức vụ của huyện lệnh An Nghệ, người này tính ra cũng thật có tâm với triều đình, nay ngài đã tới thì hãn cũng không phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề này nữa, để bản quan phái người đi kêu hãn lại đây gặp ngài.

Hữu Nghĩa nghiêng răng trèo treo khi nhắc tới tên của viên huyện lệnh đã bỏ trốn, nhưng khi nói tới Huyện Thừa – Bảo Nguyên của huyện An Nghệ, hãn cảm lại không ít.

- Thế thì làm phiền đại nhân nhọc công rồi.

Quang Châu chấp tay khách sáo.

- Đại nhân, hình như có người đang tiến lại phía này !

Tốt tướng – Thái Bình tiến lên nói nhỏ, tay chỉ về phía một đám người đang hốt hải chạy đến, dẫn đầu là một người trung niên mặc quan phục huyện thừa.

Người này sau khi chạy đến trước mặt Quang Châu cùng Hữu Nghĩa thì vội chỉnh đốn quần áo, khom mình cung kính :

- Hạ quan tham kiến các vị đại nhân, hạ quan không biết các vị đại nhân đến cho nên không kịp tiếp đón, mong các vị đại nhân xá tội.

Hữu Nghĩa vuốt râu mỉm cười :

- Nguyên huyện thừa mời đứng lên, bấy lâu nay cũng thật là vất vả cho ông, ta xin giới thiệu đây là quan Khâm Sứ - Châu đại nhân vâng mệnh hoàng thượng từ kinh thành đến, kể từ bây giờ Châu đại nhân sẽ trực tiếp quản lý hai huyện An Nghệ và Kim Lâm.

Bảo Nguyên ban đầu nghe Hữu Nghĩa nói là triều đình đã phái người đến xử lý trận ôn dịch này thì trong lòng phần khởi mừng thầm, nhưng sau khi nhìn thấy quan Khâm Sứ lại là một người rất trẻ tuổi, khuôn mặt trắng mịn, râu mọc không nổi thì sâu trong đáy mắt không khỏi toát lên một tia thất vọng ảo não.

- “Dân chúng đang ở vào tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, không hiểu triều đình có ý gì mà lại phái một người mặt còn non choẹt tới đây, nhìn hán chắc cũng cỡ tuổi con mình chứ mấy”.

Bảo Nguyên khinh thường thâm nghĩ.

Thất vọng thì thất vọng, nhưng về bề ngoài của hán vẫn tỏ ra điềm nhiên như không, vội hướng về phía Quang Châu mà hành lễ :

- Hạ quan tham kiến đại nhân !

Quang Châu gật đầu :

- Nguyên huyện thừa miễn lễ, tình cảnh đang rất nguy cấp, trước tiên hãy đến huyện phủ cái đã, ta muốn ông hãy nói rõ cho chúng ta biết tình hình hiện nay của huyện, sau đó dẫn chúng ta đi thật tế, cẩn thận xem xét một vòng.

Bảo Nguyên cung kính :

- Hạ quan xin tận hết sức mình, xin mời hai vị đại nhân !

Nói rồi tự mình sai lính lệ dẹp đường đi trước.

Huyện phủ của Huyện An Nghệ có vẻ khá nhỏ và đơn sơ, được xây bằng gỗ, tường đắp bằng đất nung, khu vực phía trước bố trí một công đường rộng rãi để xử án, sức chứa trăm người, phía sau là một dãy nhà ba gian dành cho Huyện Lệnh ở, bên trái công đường còn có thêm một dãy nhà công vụ nhỏ để cho các quan hành chính của huyện làm việc, bên phải cách đó chục mét là nhà lao giam giữ phạm nhân, kế bên còn có công sở của lính lệ với biên chế ba trăm người.

Quang Châu tạm thời sử dụng công đường của Huyện Phủ làm nơi bàn việc, hán cùng với quan Tham Sự - Hữu Nghĩa ngồi trên cao, lắng nghe Huyện Thừa – Bảo Nguyên đứng dưới công đường thao thao bất tuyệt.

Sau khi nghe Huyện Thừa báo cáo, Quang Châu cũng đã nắm được sơ bộ tình hình của huyện An Nghệ.

Kể từ sau khi Huyện Lệnh – Văn Tới bỏ trốn, các quan nhỏ khác cũng vì sợ triều đình trách phạt mà cũng dất dúi vợ con bỏ trốn theo, mỗi người mỗi ngã, khiến cho huyện An Nghệ loạn thành một đoàn, bởi vì không có ai đứng ra quản lý, lúc này Huyện Thừa – Bảo Nguyên bắt buộc phải đứng ra một mình cáng đáng lo toan.

Bảo Nguyên vốn là người gốc An Nghệ, tổ tiên nhà hán có thể coi là một trong những người có công khai phá đầu tiên ở vùng đất này, bởi thế cho nên tình cảm sâu đậm của hán đối với quê cha đất tổ, đối với dân xứ An Nghệ càng hơn hán rất nhiều người, cho nên hán không thể giống như những tên quan vô trách nhiệm kia, không cần đề ý tới chuyện gì mà phui áo bỏ trốn.

Kể ra thì Bảo Nguyên này cũng có tài, một mình hán đứng ra quản lý vậy mà lại có thể khiến cho dân chúng cùng các quan lại còn lại của huyện tạm thời an ổn tinh thần trở lại, mọi việc sắp xếp đầu ra đầy.

Chỉ là sau đó, Đô đốc tướng quân Hữu Dũng đột ngột phái trọng binh tới phong tỏa toàn huyện, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập, hơn nữa lại không hề cung cấp đồ tiếp tế, khiến cho dân chúng thêm một lần nữa rơi vào hoảng loạn, một bộ phận dân cư vì sợ hãi đã lén theo đường mòn bỏ lên núi làm sơn tặc, số dân còn lại ở huyện theo ước tính chỉ có hơn ba ngàn người mà thôi.

Quang Châu sau khi nghe Nguyên huyện thừa báo cáo xong thì chỉ còn biết cười khở trong lòng, mọi việc phức tạp hơn hán tưởng, huyện An Nghệ đã như vậy thì huyện Kim Lân với dân số vốn đã ít ỏi chắc cũng không khá hơn gì mấy, cho dù hán có dập tắt được trận ôn dịch này, dân cư hai huyện hợp nhất lại cũng không đến năm ngàn, như thế thì làm sao có thể nói đến chuyện xây dựng một tòa thành kiên cố đây.

Thở dài một tiếng cảm khái, xây thành là chuyện sau này, cái trước mắt là phải triệt để giải quyết trận ôn dịch này cái đã, nghĩ như vậy, Quang Châu bèn cất tiếng hỏi :

- Nguyên huyện thừa, ngài nói triệu chứng của những người mắc phải bệnh dịch đều là tiêu chảy liên tục mấy ngày sau đó mới chết đúng không ?

Bảo Nguyên cung kính trả lời :

- Bẩm đại nhân, đúng là như vậy, hạ quan cũng dám khẳng định đây không phải bệnh tiêu chảy thông thường, bởi vì các thầy thuốc trong huyện sau khi cho người bệnh uống thuốc cầm tiêu chảy, những người bệnh này sau đó vẫn chết đi.

Quang Châu gật đầu tỏ ý đã hiểu, điều này Nguyên huyện thừa nói không giả, trên đường đến đây hán cũng đã ghé nhiều làng, xem xét qua nhiều người bệnh, tất cả đều có chung một triệu chứng như trên.

Nhắm đôi mắt lại, bắt đầu suy nghĩ, thực ra đây chính là một đợt dịch tiêu chảy cấp, những người bệnh sau khi uống thuốc cầm tiêu chảy vẫn chết là do có nguyên nhân đặc thù của nó, chuyện này cũng không thể trách mấy thầy thuốc của huyện được.

Sau khi tiêu chảy nhiều, cơ thể sẽ mất đi một lượng nước rất lớn, nếu không bù nước và điện giải đúng cách, kịp thời, thì người bệnh chắc chắn sẽ chết là điều hiển nhiên.

Dịch tiêu chảy cấp này đến từ một nguyên nhân duy nhất đó là ăn uống không hợp vệ sinh, các yếu tố để phát sinh bệnh đó là điều kiện vệ sinh hoàn cảnh xung quanh không được sạch sẽ.

Quang Châu cũng đã xem xét hoàn cảnh xung quanh của từng nhà, thời kỳ này sản phẩm công nghiệp chẳng có nhiều cho nên rác thải chỉ là những chất hữu cơ được mọi người đem chôn hoặc đốt vì vậy yếu tố vệ sinh hoàn cảnh có thể loại bỏ, bởi vậy dịch tiêu chảy lan rộng nhanh chóng như vậy thì chỉ có một khả năng mà thôi.

Thấy Quang Châu nhăm mắt im lặng, tất cả mọi người trong công đường đều trông vào hắn mà nín thở theo.

Qua một khoảng thời gian làm cho mọi người hồi hộp, Quang Châu mới mở mắt ra, hướng về Bảo Nguyên mà hỏi :

- Nguyên huyện thừa, người dân ở đây sử dụng nước ở những nguồn nào ?

Quan huyện thừa chột ngắc người ra mắt một lúc, mặc dù kinh ngạc vì câu hỏi không ăn nhập gì với chuyện hiện tại của hắn, nhưng vẫn kính cẩn trả lời :

- Hồi bẩm đại nhân, hạ quan và dân chúng của vùng này vẫn sử dụng nước sông, nhất là sông Cả và nước mưa, có điều chẳng hiểu tại sao mùa này cả Đạo Hoan Châu đột nhiên khan hiếm mưa chưa từng thấy, cho nên chủ yếu vẫn dựa vào nước sông là chính.

Quang Châu ra lệnh :

- Múc một thùng nước sông vào đây để ta xem thử !

Lập tức phía bên ngoài có mấy lính lệ vội vàng chạy ra khúc sông, chưa đầy một nén nhang, thùng nước đã được mang tới đặt giữa công đường.

Quang Châu xắn tay tiến tới thùng nước, mọi người vội xúm xít lại xem, trong lòng tò mò muốn biết vị đại nhân trẻ tuổi trước mắt là đang bày trò gì, chỉ thấy hắn dùng một cái chén sành, múc một chén nước lên quan sát.

Nước màu trắng đục như màu rượu mới cất, đưa gần mũi người thấy mùi nồng chứ không thanh, chứng tỏ chất lượng nước không đạt tiêu chuẩn sinh hoạt, hơn nữa trên đường đi, Quang Châu phát hiện ra vùng này có rất nhiều núi đá và đá vôi, tổng hợp lại có thể khẳng định đến tám chín phần, nước đã bị nhiễm phèn và vôi rất nặng, đến đây thì nguyên nhân gây ra dịch bệnh tiêu chảy đã được phát hiện.

- Bình thường mọi người vẫn dùng nước này để uống hay sao ?

Quang Châu liếc Bảo Nguyên hỏi.

- Dạ đúng vậy, từ trước đến nay, dân chúng vùng này đều là dùng nước này, chẳng lẽ đại nhân cho rằng nước này không thể uống ?

Bảo Nguyên thắc mắc.

Quang Châu buông chén nước xuống rồi nói :

- Nước này không thể uống, trong nước đã nhiễm phèn với vôi, đây là hai thứ khiến cho người ta sinh bệnh.

Hữu Nghĩa ngạc nhiên, tỏ vẻ nghi ngờ :

- Phèn là gì ? Vôi là gì ? Trước giờ dân cả Đạo Hoan Châu vẫn xài nước này mà có sao đâu, ngài có nói quá hay không ?

Quang Châu lắc đầu :

- Năm xưa sư phụ ta là thánh y Hải Thượng Lãn Ông từng nói, phèn và vôi là hai chất gây bệnh do trời sinh ra trong tự nhiên, thường tồn tại ở những vùng có nhiều đá vôi, sở dĩ bấy lâu nay dân chúng ở vùng này sử dụng vẫn không sao là do vùng này có lượng mưa nhiều, mưa nhiều khiến cho nước sông lưu chuyển, liên tục thay đổi, thành ra hai loại chất này tồn tại trong nước rất ít, thế nhưng mà trong khoảng thời gian này, Đạo Hoan Châu không có lấy một giọt mưa, thành ra hai chất này ở trong nước lại nhiều lên, dân chúng uống vào sẽ sinh ra bệnh như hiện tại.

Mọi người trong công đường nghe Quang Châu giải thích chuyên môn thì không hiểu gì hết, ừ ừ cạc cạc như vịt nghe sấm, nhưng ngấm lại những lời hắn nói thì cảm thấy cũng rất có đạo lý, hơn nữa người này chính là do hoàng thượng đích thân khám điểm phái đến đây, lại đã từng là quan Ngự Y quản lý Thái Y Viện, tại kinh thành còn có danh xưng thần y, cho nên lời hắn nói hẳn là tin tưởng được.

Quan Tham Sự - Hữu Nghĩa thấy vậy, toát mồ hôi sợ hãi :

- Như thế... như thế... chúng ta phải làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ cấm mọi người không được uống nước, nếu như vậy thì không chết vì tiêu chảy mà sẽ là chết vì khát mất.

Mọi người sắc mặt nghiêm trọng, lại trông cả vào Quang Châu.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Xử lý ôn dịch 2

Đã mười mấy ngày trôi qua, bầu trời phía trên cao vẫn giữ mãi một màu u ám xám xịt, lạ một điều là mặc cho trời không buồn mưa nhưng mây đen vẫn thi nhau ùn ùn kéo tới.

Giữa bãi đất trống cách thành Kim Lâm về phía đông hai dặm, Quang Châu đang đứng thần thò, ngược đôi mắt chưa xót nhìn về một cái tháp củi to lớn cao vút, phía trên đó hiện thời chất đống ngay ngắn hàng trăm cái xác chết của người xấu số được binh lính gom lại, đây đều là những người chết vì dịch bệnh, có người lớn, trẻ nhỏ, có đàn ông, phụ nữ.

Gần một ngàn binh lính chia làm hai vòng đứng gác, vây xung quanh cái tháp củi, sắc mặt người nào người nấy đều tràn đầy sự thương cảm.

Dân chúng đến đưa tiễn người thân rất đông.

Theo lệnh của quan trên, bọn họ chỉ được đứng nhìn ở đằng sau một cái hàng rào bằng gỗ do quan binh dựng nên, khoảng cách đến tháp củi không gần mà cũng không xa.

Bên dưới giàn tháp, ngay bên cạnh, hai vị sư trẻ tuổi đến từ kinh thành lúc này hiện đang nhắm hờ hai mắt, thái độ trang nghiêm, thành kính đọc kinh siêu độ cho những người xấu số.

Hai người này không phải ai xa lạ mà chính là hai đệ tử của Khuông Việt đại sư, nhận lệnh sư phụ đi theo Quang Châu tới vùng đất Hoan Châu này.

Trong không khí tang thương, tiếng kinh Phật vang lên đều đều êm dịu cộng với nhịp điệu của tiếng mõ cốc cốc dường như có tác dụng kỳ diệu, thấm vào lòng người, xoa dịu đi những đau khổ mất mát.

Tất cả mọi người đều thành tâm cúi đầu chấp tay, hướng về những người đã chết mà cầu nguyện,

- Bầm đại nhân ! Giờ lành đã tới.

Huyện thừa huyện Kim Lâm cung kính nói với Quang Châu.

Nghe tiếng người gọi mình, Quang Châu lúc này mới từ trong dòng cảm xúc sực tỉnh lại, sau khi thở dài một hơi buồn bã thì nhẹ nhàng gật đầu một cái, lập tức có bốn binh lính cầm đuốc tiến lên châm lửa.

Tháp củi bắt lửa cháy bùng lên mãnh liệt, bốn phía chột dăng lên tiếng khóc nỉ non, nghẹn ngào, lúc này chẳng biết có cơn gió từ đâu đến bất ngờ thổi mạnh khiến cho ngọn lửa chơi vui mà nỉ, giống như là reo hò, càng ra sức cháy mạnh thêm, tro bụi, tàn lửa tựa như đom đóm, xoay vần bay lên trời cao.

Quang Châu trông vào ánh lửa cháy phừng phực trước mắt mà tự dưng rùng mình một cái, tựa như là từ trong đó hắt có thể lờ mờ nhìn thấy được những linh hồn của những người đã khuất đang mỉm cười mãn nguyện, hẳn chẳng biết họ mãn nguyện vì điều gì, có lẽ nào là vì họ đã may mắn rời xa được cái nhân thế đầy tranh đấu đau khổ này chăng.

Nói lại khoảng thời gian trước đó, Quang Châu vì dập tắt ôn dịch đã liên tiếp thực thi rất nhiều biện pháp khẩn cấp.

Thứ nhất để cắt bỏ nguyên nhân gây dịch, hắn vẽ bản thiết kế và lệnh cho các quan lại ở các huyện, các làng của Đạo Hoan Châu mau chóng xây dựng những bể lọc nước thật lớn, sử dụng ống tre đã qua xử lý, dẫn nước từ các con sông con suối về bể lọc, sau khi lọc qua thì mới cho dân chúng sử dụng, ngoài ra còn khuyến khích dân chúng tự xây bể lọc nước nhỏ tại nhà.

Bể lọc này xây rất đơn giản, tuy chỉ dùng các lớp sỏi, cát, than để lọc vậy mà lại cho ra dòng nước tinh khiết vô cùng, khiến cho mọi người phải trầm trồ thán phục không dứt.

Thứ hai, hắn thông qua quan phủ, ra lệnh tập trung những thầy thuốc của các huyện lại, sau đó đích thân tự mình tập huấn hai ngày cho bọn họ về cách chữa trị cho những người đang mắc phải bệnh dịch tiêu chảy cấp, trước hết phải sử dụng nước chanh muối bù mất nước và điện giải, sau đó mới dùng thuốc cầm tiêu chảy, nhờ có cách này của Quang Châu, chỉ sau vài ngày áp dụng, số lượng người chết hàng ngày ở hai huyện Kim Lâm và An Nghệ đã giảm hẳn, khiến cho dân chúng rất là vui mừng.

Thứ ba, vì để phòng ngừa những bệnh dịch khác lợi dụng thời cơ phát sinh, hắn đã huy động binh lính, tập trung những xác người chết lại tiến hành hỏa thiêu sạch sẽ.

Ba biện pháp liên hoàn phát ra, được quan phủ giám sát và thực thi nghiêm túc, chỉ qua mười mấy ngày kể từ khi Quang Châu đặt chân tới xứ Hoan

Châu này, bệnh dịch đã được khống chế và có xu thế lắng xuống, tin tức tốt lành báo về triều đình khiến cho Đinh Tiên Hoàng rất là vui mừng hơn hờ, ngay cả Đô đốc tướng quân Hữu Dũng cũng thở phào nhẹ nhõm không ít.

Vài ngày sau đó, triều đình phái người tới phong cho Quang Châu làm Trấn Biên Nam Ái tướng quân, lệnh cho hắn nhanh chóng thống nhất dân chúng ở hai huyện An Nghệ và Kim Lâm, tiến xuống phía nam, xây dựng một huyện mới.

- Tuấn Hằng, ngươi nói xem, chúng ta nên xây dựng huyện mới ở vào vị trí nào là thích hợp nhất ?

Quang Châu nằm ở trên một cái ghế dài lớn giữa thư phòng, hưởng thụ cảm giác thoải mái được hai nàng hầu đầm lưng, mấy ngày bốn ba vừa qua quả thật khiến cho hắn vô cùng mệt mỏi.

- Bẩm đại nhân, trước kia tiểu sinh cũng đã từng đi du lịch qua vùng đất này mấy lần, tiểu sinh quan sát thấy có một vị trí thuận lợi cách thành An Nghệ về phía đông nam một trăm năm mươi dặm có thể lập huyện mới.

Tuấn Hằng cung kính thưa, hắn hiện thời đang giữ chức Sur Gia, chuyên tham mưu ý kiến cho Quang Châu.

- Thuận lợi thế nào ?

Quang Châu tò mò.

- Hồi bẩm đại nhân, mảnh đất đó địa thế khá bằng phẳng, nhiều sông nhiều suối, mặc dù còn vẻ hoang sơ nhưng đất đai quanh năm được phù sa bồi đắp lại rất màu mỡ, nếu chịu khó khai phá, chỉ cần chưa tới một năm có thể tạo được vạn mẫu ruộng tốt, hơn nữa phía bắc được các dãy núi đá che chắn, rừng cây bạt ngàn, chéch về phía đông hơn năm mươi dặm là biển cả mênh mông.

Tuấn Hằng nghe Quang Châu hỏi, không dám dấu diếm điều gì, nhanh chóng kể ra hết.

Quang Châu nghe hắn nói xong liền nhắm hai mắt lại, trầm tư suy nghĩ.

Hắn hiện thời cần nhất là một chỗ đứng chân vững chắc để xây thành đóng quân, hơn nữa để có thể trấn giữ vùng đất phía nam này được bình yên, cần ít nhất một đội quân tinh nhuệ năm vạn người mới có thể chống lại Chiêm Thành và Khor Me, như vậy thì phải cần đến rất nhiều tiền, mà với sự chu cấp hiện thời của triều đình cho hắn thì chỉ như muối bỏ biển, không thể trông cậy.

Tự lực cánh sinh, phát triển kinh tế, mua lương tích quân mới là thượng sách, thế nhưng ở cái vùng đất lạc hậu đất rộng người thưa này muốn làm được những điều đó thì không phải dễ.

Vùng đất mà Tuấn Hằng nói đến khá dĩ có thể thỏa mãn những điều kiện cần thiết của Quang Châu, thế nhưng nó có một nhược điểm là quá gần Chiêm Thành, mà lại cách quá xa thành lớn Hoan Châu, hơn nữa còn cách cả một dãy núi, nói cách khác, vùng đất này chính là một vùng thung lũng đệm giữa hai nước, một khi có chiến sự xảy ra, nơi đây sẽ lập tức trở thành một nơi bị bao vây cô lập, thành Hoan Châu muốn vượt núi tiếp viện là vô cùng khó khăn.

Thế nhưng Quang Châu tự hỏi hắn còn có sự lựa chọn khác sao, bởi vì huyện mới được thành lập mặc dù trên danh nghĩa vẫn thuộc vào Đạo Hoan Châu nhưng do mục đích đặc biệt cho nên nó lại không chịu sự quản lý của người đứng đầu Đạo Hoan Châu là Đô đốc tướng quân Hữu Dũng, nếu mà hắn lập huyện mới trong vùng Hoan Châu này thì cũng thật là khó xử, người xưa đã từng nói một núi không thể có hai cọng là có cái lý của nó.

- Thôi vậy, đặt mình vào chỗ chết thì mới có đường sống, trước tiên ngươi hãy cùng với Thiên Ứng dẫn theo hai trăm binh lính đi dò thám thật kỹ lại vùng đất đó, sau đó soạn cho ta một bản thông báo, tuyên mộ hai ngàn dân phu, trả công hậu hĩnh, chúng ta đem số dân phu này đi tới vùng đất đó xây dựng sơ bộ trước rồi sau đó mới chuyển nốt số dân chúng còn lại đến ở.

Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, Quang Châu cuối cùng cũng hạ quyết định.

- Đại nhân cần trọng như vậy là chí phải, thế nhưng với số tiền bạc, lương thực triều đình cấp cho chúng ta hiện thời, tiểu sinh e là không đủ sức duy trì cho tới mùa vụ sang năm.

Tuấn Hằng khom mình chấp tay lĩnh mệnh, lo lắng nói.

- Điều này ta sao lại không biết, ngươi cứ việc tiến hành đi, chuyện còn lại cứ để ta lo.

Quang Châu phát tay cho hắn lui ra, trong lòng âm thầm tính kế, nghĩ chuyển này tới gặp mặt tướng quân Hữu Dũng phải kiếm cách nào moi của hắn một khoản lớn mới được, dù sao thì Quang Châu không những đã có công giúp cho Đạo Hoan Châu này thoát khỏi ôn dịch, mà hơn nữa còn khiến cho Hữu Dũng được triều đình khen thưởng vì sự tận tụy.

.....

Đô đốc tướng quân phủ nằm ở phía tây thành Hoan Châu, phủ này được xây dựng to lớn, bề thế, với đủ loại tường cao, tháp canh bao bọc, trông từ ngoài vào lại giống như một tòa thành thu nhỏ thì đúng hơn, đây chính là nơi ở của người đứng đầu Đạo Quân Hoan Châu, một trong Thập Đạo Quân của Đại Cồ Việt.

Đô đốc tướng quân Hữu Dũng hiện tại đang có một tâm trạng rất là vui vẻ, hắn ở trong hoa viên bày một bàn tiệc lớn, trái ôm, phải áp hai người vợ bé,

hưởng thụ cuộc sống nhân gian.

Quan Tham Sự - Hữu Nghĩa ngồi kể bên thì mỉm cười nhin nọt, người này tài năng gì không nói đến, chỉ riêng cái tài toé nước theo mưa thì khỏi phải chê, hẳn chính là tâm phúc mà Hữu Dũng tin tưởng nhất.

Ôn dịch đã trừ, lại được triều đình khen thưởng, tăng chức lên một bậc, Hữu Dũng đứng là trong họa được phước, bảo sao lúc này hẳn không vui cho được.

Đương lúc hắn đang được Hữu Nghĩa tán dương lên tận mây xanh thì chợt có một binh lính hốt ha hốt hải chạy vào :

- Bẩm tướng quân, có Trần Biên Nam Ái tướng quân mang lễ đến chúc mừng, hiện đang chờ đợi phía bên ngoài.

Hữu Dũng giật mình ngơ ngác hỏi :

- Trần Biên Nam Ái tướng quân là ai ?

Quan Tham Sự - Hữu Nghĩa lúc này mới tiến lên nói nhỏ :

- Bẩm tướng quân, Trần Biên Nam Ái tướng quân này chính là người được hoàng thượng phái tới trừ ôn dịch của Đạo Hoan Châu ta cách đây không lâu.

Hữu Dũng lúc này mới sực nhớ ra, vỗ trán một cái :

- Ai da ! Ta nhớ ra rồi, người này chính là người của hoàng thượng, thân phận hẳn khá đặc biệt, không thể đắc tội, nào người mau ra ngoài mời hắn vào đây cho ta.

Quan Tham Sự - Hữu Nghĩa nghe vậy thì không giấu nổi sự ngạc nhiên, vốn trước kia hắn tưởng Quang Châu chỉ là một vị quan bình thường từ kinh thành đến, đâu thể ngờ phía sau Quang Châu lại có chỗ dựa lớn như thế, xem ra phải cố gắng lấy lòng người này mới được.

Xác định trong lòng như vậy, Hữu Nghĩa không nói hai lời, chân như có bơi mớ, nhanh chóng chạy hướng ra phòng khách.

Thật ra Hữu Dũng và Hữu Nghĩa chỉ đoán bừa bối cảnh của Quang Châu, bởi vì để tạo thuận lợi cho hắn làm việc, Đình Tiên Hoàn đã ban thêm một đạo mật chỉ, lệnh cho người đứng đầu Hoan Châu là Hữu Dũng phải toàn lực trợ giúp hắn làm việc, không được sai sót, ngoài ra tuyệt đối không được can thiệp vào sự vụ của Quang Châu, chính sự úp úp mở mở này của Đình Tiên Hoàng lại càng khiến cho Hữu Dũng nghi thần nghi quỷ, thế nhưng cũng không sao, bởi vì sự hiểu lầm này có lợi mà không có hại cho nên Quang Châu cũng lười giải thích cái gì.

- Ha ha ! Châu tướng quân đến thật là bất ngờ, bốn tướng còn đang định mở tiệc cảm ơn tướng quân vì công lao dập tắt ôn dịch ở Đạo Hoan Châu đây này.

Hữu Dũng thấy Quang Châu tiến vào hoa viên với sắc mặt nghiêm trọng thì trong lòng chợt trầm xuống, thầm hô không tốt, nhưng bề ngoài vẫn là tươi cười, tiến lên tay bắt mặt mừng, ra vẻ rất là thân thiết.

- Đa tạ tướng quân đã hậu ái, hạ quan không dám nhận, đây tất cả là do hoàng thượng anh minh.

Quang Châu khiêm tốn.

- Phải ! Phải...ngài nói phải ! Nào mời ngài vào đây, bốn tướng đã sai người bày sẵn tiệc nhỏ.

Hữu Dũng nụ cười cứng ngắt, gật đầu liên tục.

- Đa tạ tướng quân, có điều hạ quan có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với tướng quân trước, đây là chuyện cơ mật mà hoàng thượng đích thân giao phó cho hạ quan đi làm.

Quang Châu vẻ mặt trầm trọng, hẳn nói xong thì liếc nhìn bốn phía.

Quan Tham Sự - Hữu Nghĩa hiểu ý, lập tức gọi mọi người đang có mặt lui ra, trong hoa viên lúc này chỉ còn lại có hai người Quang Châu và Hữu Dũng.

Ban đầu Hữu Dũng nghe nói hoàng thượng muốn Quang Châu sáp nhập dân chúng hai huyện An Nghệ và Kim Lâm lại để lập huyện mới tại Hoan Châu thì nhũm mày khó nghĩ, nhưng sau khi thấy vùng đất hắn chọn lập huyện là ngoài rìa Hoan Châu thì thở phào nhẹ nhõm, có điều khi Quang Châu nói đến chuyện mượn một vạn học lương cùng với thợ rèn, thợ xây thì hắn lập tức tái mặt, đây chẳng khác nào cắt đi một miếng thịt của hắn.

Khó nổi, Quang Châu mở miệng là hoàng thượng, ngậm miệng cũng là hoàng thượng, điều này chẳng khác nào nói hoàng thượng muốn mượn của hắn, nói còn chưa đủ, cái tên đáng chết Trần Biên Nam Ái tướng quân này còn móc cả mật chỉ ra nhử nhử, ai hắn đắc tội còn được, chứ hoàng thượng thì.....

Cuối cùng sau một phen cò kè, mặc cả, Hữu Dũng cũng đành nhin đau xuất ra tám trăm ngàn học lương, thợ rèn mười người, thợ xây mười người, số thợ này chính là chiếm một phần năm của thành Hoan Châu, ngoài ra còn cho Quang Châu mượn hai ngàn binh lính.

Tiền Quang Châu ra về, Hữu Dũng mừng như tiền được ôn thần, số nợ này cho hoàng thượng ký sổ, có lẽ cả đời này hắn cũng đừng hòng đòi được, nhưng mà hắn có thể làm gì được đây, chỉ còn biết khóc thầm trong lòng mà thôi, cầu sao cho cái tên Trần Biên Nam Ái tướng quân này một bước đi luôn, đừng bao giờ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Vùng đất mới

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vậy mà một tuần đã trôi qua, khi Quang Châu từ phủ Đô đốc tướng quân áp lương trở về huyện An Nghệ thì đúng vào lúc này, Sư Gia - Tuấn Hằng cũng đã mang theo đoàn người thám hiểm từ vùng đất mới trở lại, vui mừng thông báo đã đạt được mục đích của chuyến đi.

Quang Châu thấy mọi sự ban đầu có vẻ thuận lợi như thế, thì rất là hài lòng, bèn giao hết tám trăm ngàn học lương cho Tuấn Hằng quản lý, bắt đầu thông cáo chiêu mộ dân phu ở các huyện.

Chỉ có một điều không được hoàn hảo cho lắm, chính là khi nhìn đến đội quân hai ngàn người mà Đô đốc tướng quân Hữu Dũng cho mượn, thì hắn không khỏi tức giận than trời, nghiêng răng trèo trẹo.

Cái tên Hữu Dũng tướng quân này cũng thật là quá nhỏ nhen đi, có lẽ bởi vì nuốt không trôi được cục tức khi bị Quang Châu cướp mất một phần tư kho lương của cả Đạo Hoan Châu, cho nên hắn mới cố tình chơi xỏ lại một chuyến cho bỏ ghét.

Trong hai ngàn binh lính thì có đến một ngàn là lão binh già yếu, một ngàn còn lại chỉ là tân binh mới nhập ngũ còn chưa biết gì, trang bị thì thiếu thốn, rách nát, nhìn vào đội quân này, trông nó thật là thảm hại chẳng khác nào so với một đội quân ăn xin cả, điều này khiến cho Quang Châu rất là đau đầu.

Hiện thời Quang Châu rất là thiếu thốn người tài, cả văn lẫn võ.

Cũng còn may, Tốt trưởng – Thái Bình vốn là người xuất thân từ binh doanh bảo vệ kinh thành, cũng biết chút ít cách dụng binh, cho nên sau khi Quang Châu tái tổ hợp lại binh lính, liền giao cho hắn cùng Da Luật Thiên Ứng làm phó thống lĩnh, chia nhau quản lý.

Lão binh thì lão binh, lão binh cũng có nhược điểm và ưu điểm riêng, nếu biết cách tận dụng khéo léo ưu điểm thì cũng không đến nỗi nào, nhược điểm của lão binh chính là sức chiến đấu khá kém, còn ưu điểm chính là mỗi người đều mang trong mình một cơ sở kinh nghiệm sa trường rất phong phú, thành thử chút phiền toái mà Hữu Dũng có ý gây ra cho Quang Châu cũng không thể nào làm khó được hắn.

Quang Châu sau khi điều đội quân này về thành An Nghệ, liền lập tức đăng đài điểm tướng, bắt đầu thao luyện binh lính.

Đầu tiên, hắn ra sức khen ngợi, tán dương công lao và những hy sinh của các lão binh đối với đất nước, khiến cho bọn họ cảm động đến nỗi lão lệ lưng tròng, đồng thời cũng không ngừng cổ vũ tinh thần phấn đấu của các tân binh, cuối cùng sai quan coi lương phát ngay tiền lương một tháng, thưởng thêm một tháng cho mọi người, còn ra tuyên bố sau này sẽ là quân lính dưới trướng hắn, mỗi tháng đều được phát lương đầy đủ.

Triều đình Đại Cồ Việt theo quy định, trước nay đều là một năm mới phát lương cho binh lính một lần, chuyện lâu lâu lại nợ lương thì như cơm bữa, mà nay Quang Châu tuyên bố mỗi tháng đều phát lương định kỳ không thiếu một đồng, hơn nữa tiền lương lại cao hơn gấp rưỡi so với trước kia, những thủ đoạn này của hắn vừa ra lập tức khiến cho sĩ khí binh lính dâng lên cao ngút, người người kích động.

Chuyện này nếu mà suy xét cho kỹ, thật ra là chuyện vô cùng bình thường, binh lính một khi đem tính mạng của mình ra bảo vệ đất nước thì họ phải được hưởng đãi ngộ xứng đáng là điều hiển nhiên, chứ nếu không thì sau này, có ai còn có ý chí chiến đấu nữa.

Tái tổ hợp binh lính, Quang Châu không phân ra lão binh hay tân binh gì cả mà trộn lẫn bọn họ vào với nhau, cứ ba người thành một tổ đội, một lão binh chịu trách nhiệm chỉ huy, kèm cặp hai tân binh, sau đó lại đề ra mấy điều quân luật nghiêm khắc để trị quân.

Bất tuân quân lệnh, chém !

Lâm trận bỏ trốn, chém !

Giết người vô tội, chém !

Trong một đội có một thành viên đào ngũ thì chém cả đội, một đội đào ngũ thì chém cả Ngũ, một Ngũ bỏ trốn thì chém cả Tốt, cứ như thế trong quân tự ước thúc, giám sát lẫn nhau.

Da Luật Thiên Ứng đứng trên đài cao, to giọng đọc quân luật, dáng người hắn cao to vạm vỡ, khí thế mạnh mẽ tựa như thiên tướng, mỗi từ “chém” phát ra từ miệng giống như là chém đinh chặt sắt, sắc lạnh vô tình, khiến cho nguyên một đám binh lính đang đứng dưới đài không rét mà run, lạnh cả tóc gáy.

Nhờ có cách quản lý như thế cho nên chỉ qua nửa tháng thao luyện, đội quân ô hợp ban đầu nay đã trở nên có hình có dáng, tiến lui đồng nhất, sức chiến đấu ổn định.

Về trang bị thiếu thốn thì chỉ có nước về sau từ từ tìm cách khắc phục, trước mắt cứ tạm thời dùng giáp và khiến bện bằng mây trang bị thêm, ngoài ra còn có giáo gỗ vót nhọn.

Nói chung trong số hai ngàn lính này, sức chiến đấu cùng trang bị hoàn mỹ thì chỉ có tối đa tám trăm người mà thôi.

Một tháng nữa lại trôi qua, khoảng thời gian này cũng đủ để Tuấn Hằng tuyển đủ dân phu từ các huyện ở trong Đạo Hoan Châu, thật ra hẳn cũng không có nhọc công trực tiếp đi tuyển dụng mà giao hẳn việc này cho Bảo Nguyên thực hiện, người này làm việc thực sự là rất có năng lực.

Mọi sự rối cuộc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông, Quang Châu quyết định lựa chọn một ngày lành tháng tốt, thấp nhang bái tế trời đất, sau đó cùng với một ngàn binh lính và hai ngàn dân phu rầm rập lên đường, hướng đến vùng đất mới.

Một ngàn binh lính còn lại giao cho Thái Bình chỉ huy, ở lại phòng thủ An Nghệ và Kim Lâm, huyện thừa Bảo Nguyên cũng ở lại, hẳn có nhiệm vụ vô cùng quan trọng đó là tập hợp chính đồn dân chúng hai huyện, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc di dân quy mô sau này.

Ba ngàn người nối đuôi nhau mà đi, kéo thành hàng dài dằng dặc, đông đúc như một đàn kiến, kể từ đây lịch sử của nước Việt đã bắt đầu vì một con người nhỏ bé mà thay đổi.

- Người nói cái tên cướp cạn đó thật sự đã đi rồi ?

Đô đốc tướng quân Hữu Dũng hiện thời đang ngồi trong soái trường của binh doanh, trợn hai mắt lên mà hỏi quan Tham Sự - Hữu Nghĩa.

- Tướng quân nói khẽ ! Tướng quân nói khẽ ! Trần Biên Nam Ái tướng quân thật sự là đã đi rồi, sáng hôm qua hạ quan còn mới vừa đi tiễn ngài ấy đây mà, trước khi đi, ngài ấy còn nhờ hạ quan nhắc lại với tướng quân rằng, ngài ấy thật sự rất kính trọng tướng quân, rằng tướng quân chính là một vị anh hùng cái thế lòng dạ rộng rãi trong lòng ngài ấy, ngài ấy mong rằng về sau sẽ còn có nhiều dịp tái kiến tướng quân thêm lần nữa.

Hữu Nghĩa lẩm la lẩm lét nói.

- Ta nhỏ vào ! Cầu cho hẳn chết rục xương ở cái xó khi ho cò gáy ấy cho rồi, tốt nhất là đừng nên bao giờ gặp mặt nhau nữa, nhưng nói gì thì nói, kẻ này quả là có tài dụng binh, bảo sao hoàng thượng lại tin tưởng giao trọng trách cho hẳn là phải.

Đô đốc tướng quân Hữu Dũng sau khi nghe quan Tham Sự - Hữu Nghĩa nói Quang Châu vẫn còn muốn quay trở lại gặp mặt mình thì liền giống như đĩa phôi vôi, giận giữ hét toáng lên.

Quang Châu lúc này đang nhàn nhã ngồi trên lưng ngựa, không hiểu sao bỗng dưng hất xì liên tục mấy tiếng, tự hỏi quái lạ, hẳn đưa mắt nhìn đoàn người đông đúc dưới tay mình mà trong lòng tràn đầy cảm khái.

Hắn vốn là một người rất sợ gánh vác trách nhiệm đối với người khác, nhưng đúng là ghét của nào trời trao của đó, hiện tại nắm trong tay tính mạng của mấy ngàn con người, không biết đối với hẳn là họa hay là phúc nữa đây.

Vì buộc phải tránh băng ngang qua con sông Lam rộng lớn cho nên đoàn người chỉ còn cách băng đèo vượt dốc mà đi đường vòng, lộ trình độ chừng tám ngày là tới nơi, nhưng bởi vì đường rất khó đi, lại còn phải vận chuyển theo một lượng lớn lương thực và công cụ lao động cho nên thời gian kéo dài thành mười ngày.

- Đại nhân nhìn kia, phía dưới kia chính là vùng đất mà tiểu sinh đã nói đến .

Tuấn Hằng cung kính nói với Quang Châu.

Đứng trên triền dốc, Quang Châu vội nhìn theo hướng cánh tay mà Tuấn Hằng đang chỉ, liền thấy phía dưới quả nhiên đúng là một thung lũng rộng lớn ngút ngàn, cỏ xanh, cây bụi rợp tầm mắt, địa thế vô cùng bằng phẳng.

Vùng đất này còn có một nhánh sông phụ lớn chảy ngang qua, đây là nhánh phụ lớn tách ra từ sông La Giàng, là sông nhánh lớn của sông Lam nằm ở trung tâm Hoan Châu, nhánh sông phụ này còn có một tên gọi khác là sông Vân.

- Dãy núi kia phải chăng có chín mươi chín ngọn ?

Quang Châu chỉ vào dãy núi hùng vĩ nằm ở phía Tây Bắc mà hỏi.

- A ! Sao đại nhân lại biết ?

Tuấn Hằng giật mình, kinh ngạc.

- Cách đây về phía đông nam chừng năm dặm phải chăng còn có một cái hồ nước ngọt rất lớn nằm trên một ngọn núi ?

Quang Châu không có trả lời mà lại tiếp tục hỏi, hẳn muốn xác nhận những suy đoán trong lòng.

- Đại nhân quả nhiên kiến thức sâu rộng, hóa ra là ngài đã nắm rất rõ về địa thế của vùng này từ lâu, tiểu sinh đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Tuấn Hằng chấp tay vái Quang Châu một cái, thái độ vô cùng kính phục.

Quang Châu cười nhạt, đưa tay vuốt mũi, hần cũng chẳng buồn giải thích cho Tuấn Hằng biết cái gì.

Hồ Thiên Tượng, núi Hồng Lĩnh, những địa danh này chỉ cần là người ở thời hiện đại thì đều biết cả, vùng đất này nói trắng ra chẳng phải chính là thị xã Hoàng Lĩnh trong tương lai của tỉnh Hà Tĩnh đó ư ?

- Được rồi, không nói nhảm nữa, người hãy đi truyền lệnh của ta cho mọi người tăng tốc di chuyển, nhanh chóng xuống dưới thung lũng dựng trại nghỉ ngơi, chờ tới sáng ngày mai sẽ lập tức bắt tay ngay vào công việc.

Quang Châu hướng về các quan phụ tá ra lệnh, mọi người lập tức chấp tay xưng “vâng” một tiếng lãnh mệnh, sau đó chia nhau đi các nơi sắp xếp.

Mặc dù là đi đường xa rất là mệt mỏi nhưng Quang Châu lại không hề qua loa chút nào trong khâu dựng trại.

Hắn chẳng những sai người chặt lấy cây gỗ, dựng rào xung quanh che chắn cẩn thận, mà còn vót nhọn các cọc gỗ, cột chúng lại với nhau tạo thành các chướng ngại vật, đặt so le phía trong khu trại, những chướng ngại vật này đều được phủ lên một lớp cỏ ngựa trang che khuất.

Sau đó, để cho chắc ăn, hắn lại phái ra hai trăm quân lính đi vào cánh rừng bên cạnh đóng quân, tạo thành một trại nhỏ bí mật, dự trữ lương thực, vũ khí, đồ đạc, khi cần thì cũng có thể hô ứng cho nhau, trong ngoài giáp kích khiến cho địch nhân rối loạn.

Lúc Tuấn Hằng còn đang bận rộn bàn bạc với Quang Châu đề xin ý kiến thì Thiên Ứng lúc này chẳng biết từ đâu tới, đột ngột xuất hiện, chạy đến bên cạnh nói nhỏ vào tai Quang Châu cái gì đó, khiến cho sắc mặt hắn chợt biến đổi, đôi mày khẽ nhíu lại, sau khi suy nghĩ một lát lại thì thâm vào tai Da Luật Thiên Ứng điều gì đó khiến cho hắn lại hốt hải chạy đi.

Tuấn Hằng mặc dù cảm thấy tò mò nhưng cũng không dám hỏi gì nhiều, bản thân hắn là người thông minh cho nên hiểu rất rõ đạo nghĩa chủ tớ, cái gì cần biết thì biết và cái gì không nên biết thì đừng biết.

Ở giữa khu trại, Quang Châu cho người dựng lên một cái lều soái vô cùng bề thế, cắm cờ Đại Cồ Việt tung bay phấp phật trên nóc, trông rất là khí thế.

Vất vả nửa ngày cho đến khi trời tối, cuối cùng mọi việc cũng đâu vào đấy, sau khi đi kiểm tra một vòng lớn, bố trí ổn thỏa, Quang Châu lúc này mới mang theo cảm giác mệt mỏi rã rời, trở về lều nghỉ ngơi.

Uống một hớp nước cho đỡ khát, Quang Châu lập tức quăng mình lên giường, oánh một giấc no say, với ba ngàn người trong tay, hắn hoàn toàn yên tâm rằng mình sẽ rất là an toàn, bọn cướp đường cướp chợ ở vùng này nhiều nhất thì hai ba trăm, ít nhất thì bốn năm người, tương quan lực lượng như thế thì làm sao bọn chúng dám ho he đánh chủ ý vào hắn cái gì.

Nói cho mạnh vậy thôi chứ ngay bây giờ mà quân đội Chiêm Thành hay Khơ Me đi đến đây thì hắn chỉ có nước lập tức cong đất mà chạy.

Chẳng mấy chốc cả khu lều trại đã rơi vào ngủ say, ban ngày bởi vì đi đường quá vất vả cho nên tất cả mọi người đều ngủ rất ngon, bọn họ không biết rằng, tối nay có một tai họa đang từ từ ập đến.

Cách khu trại không xa về phía tây bắc ba mươi dặm, dưới một khu rừng cây rậm rạp, lúc này có một đội ngũ khoảng ba trăm người đang tụ tập lại, thì thầm với nhau, ba trăm người này đứng ngồi lúc nhúc không ra hàng lối, người nào người nấy vẻ ngoài đầy vẻ dữ tợn.

- Tam ca ! Mấy anh em đi dò thám đã trở về.

Một người trong đám tiến lên nói nhỏ vào tai một người thanh niên mặc áo đen đang đứng khoanh tay trước ngực, lưng đeo một thanh trường kiếm.

Người thanh niên này nhìn bề ngoài có vẻ đơn bạc gầy yếu, thế nhưng từ trên thân thể hắn lại toát ra một loại khí thế sắc bén như lợi kiếm, lạnh lẽo khiến cho người ta không dám đứng gần, chứng tỏ võ công người này đã có hỏa hầu không nhỏ.

- Kêu bọn họ lại đây, nói rõ tình hình xem như thế nào.

Người thanh niên lạnh lùng ra lệnh.

Phía sau đám người chợt lay động, sau đó từ trong đội ngũ bước ra ba người, vẻ mặt đầy hưng phấn, hướng về người thanh niên mà nói :

- Tam ca ! Bọn em đã thám thính rất rõ ràng, quan binh lần này vận chuyển theo rất nhiều lương thực và dân phu, hình như bọn họ định khai phá đất đai và định cư luôn ở đây hay sao ấy.

Người thanh niên nhíu mày :

- Thực lực của bọn chúng như thế nào ?

Ba người thay nhau trả lời :

- Bọn họ có khoảng gần ba ngàn người, dân phu tay không tác sát chiếm hai phần ba, trong đó có nhiều phụ nữ, số còn lại là binh lính đi theo hộ tống, gần một nửa là binh già yếu, có lẽ chỉ có khoảng bốn đến sáu trăm binh lính là có thể chiến đấu, nhưng nhìn bọn họ trang bị hình như cũng không được

tốt lắm, thương mây, giáo gỗ phần nhiều.

Đúng lúc này chợt có một người tai to, mặt nhọn xen vào :

- Ha ha ! Cái này là trời ban cơ hội tốt cho chúng ta. Lão tam ! Người còn chần chờ điều gì nữa, bọn chúng ban ngày đi đường mỗi một, hiện thời chắc chắn là đang ngủ say như chết, loi là đề phòng, đây quả là cơ hội tốt nhất cho chúng ta tập kích, chỉ cần cướp được số lương thực này, việc thống nhất cường đạo mười ba động tại núi Hồng Lĩnh của đại ca không phải là sẽ dễ như trở bàn tay hay sao, đây chính là đại công đó.

Người này chính là Minh Hải, nhị ca của động cường đạo lớn nhất núi Hồng Lĩnh, Động Hang Cọp, một trong mười ba động cường đạo.

- Nhị ca ! Không phải đại ca đã từng dặn dò, mọi sự đều phải nghe theo tam ca chỉ huy hay sao, huynh đã từng đáp ứng với đại ca mà sao bây giờ lại mau quên rồi ?

Một giọng nữ lạnh lùng vào lúc này bất ngờ vang lên chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Vào hang cọp thì dễ, ra hang cọp mới khó

Minh Hải nghe cô gái đó nói như vậy thì đôi mắt chuốt trên cái mặt nhọn bỗng trợn lên, tức giận hừ lạnh một tiếng :

- Hừ ! Đại ca đúng là làm ơn mắc oán mới thu nhận hai đứa nhát gan như anh em bọn người, cơ hội tốt như vậy mà còn phải suy nghĩ cái gì, nếu chúng ta không hành động nhanh chóng, không chừng lại bị mấy tên cường đạo ở các động khác hót tay trên.

Hắn vừa nói dứt lời, cả đám đồng bọn xung quanh chưa gì đã xông xáo đồng thanh hưởng ứng, bọn cường đạo này vốn dĩ đa phần là đám lưu dân, nạn dân và người trong giang hồ cùng tụ tập lại với nhau, từ trước tới nay đã quen cái thói cậy mạnh bắt nạt kẻ yếu, thấy lợi là làm, chẳng còn biết suy nghĩ cái gì.

Hai anh em nhà này dù sao cũng là mới gia nhập vào đám cường đạo của Động Hang Cọp cách đây không lâu, nhờ có một thân võ công không tệ mà được người đứng đầu Động Hang Cọp trọng dụng, cho nên sức ảnh hưởng dù sao đi nữa cũng không thể nào mạnh bằng một kẻ lâu năm như Minh Hải, hơn nữa hắn còn là nhị ca của đám này.

Minh Hải thấy hai anh em người thanh niên im lặng không nói gì, sau lưng lại có đồng bọn ủng hộ nên lá gan to thêm một ít, được nước lấn tới.

- Nếu như người sợ thì hãy để chuyện này cho nhị ca ta, tất cả mọi trách nhiệm ta sẽ gánh vác, anh em kẻ nào muốn lập được công lớn thì hãy theo ta, phía trước đó là lương thực, là tiền bạc, là gái đẹp đang chờ.

Minh Hải cố ý dồn nội công vào giọng nói, khiến cho mọi người ở đây đều nghe rõ ràng.

Bọn cường đạo sau khi nghe Minh Hải đem lợi ích ra sách động dụ dỗ thì hai mắt người nào người nấy sáng lóa cả lên, trong lòng đột nhiên nóng bỏng giống như là có một ngọn lửa dục vọng không ngừng thôi thúc, một chút nghĩ ngại cuối cùng trong lòng cũng không còn sót lại chút nào, vội vã khen nhị ca nói chí phải, thể chết đi theo.

Người thanh niên đôi mày nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng, bàn tay từ từ đặt lên chuôi kiếm, ánh mắt nhìn Minh Hải tỏa ra sát khí mãnh liệt, khiến cho lòng hắn chợt dạ :

- Người... người... muốn làm gì, đừng quên ta chính là nhị ca của Động Hang Cọp, người muốn tạo phản ư ?

Đám cường đạo thấy người thanh niên mạnh động, muốn giết Minh Hải thì vội tuốt gươm đao, hăm hè vây lấy hai anh em bọn họ, đám người này bắt đầu đã lâu, trong lòng luôn thắc mắc vì cái gì mà hai người mới tới như bọn chúng lại dám đề đầu cưỡi cổ mình, không khí bất chợt căng như dây đàn, chỉ cần Minh Hải ra lệnh một tiếng, cả bọn sẽ thừa dịp xông lên chém giết hai người này cho thỏa nỗi bức tức.

Người thanh niên tuy không hề sợ đám cường đạo ô hợp trước mắt nhưng sau một thoáng suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, tay cầm chuôi kiếm cũng theo đó mà bỏ xuống, chán nản nói :

- Thôi vậy ! Tất cả nghe theo ý nhị ca sắp xếp.

Minh Hải đắc ý cười ha hả :

- Rất tốt, thức thời mới là trang tuấn kiệt, sau khi chuyện này thành công, nhất định sẽ không thiếu phần công lao của hai anh em các người.

Không khí vừa mới căng thẳng lúc này bây giờ lại đột nhiên chuyển biến lắng xuống, bình lặng.

Mặc dù ngoài miệng nói ngon ngọt như thế, nhưng trong lòng Minh Hải thì đang ra sức nguyên rủa người thanh niên trước mặt không ít, hấn độc ác thâm nghĩ :

- “Để coi sau chuyện này, đại ca có còn tin tưởng các người nữa không, xem ta sau này sẽ khiến cho hai anh em bọn người muốn chết không được, muốn sống không xong, đặc biệt là con bé kia hề hề.”

Đám cường đạo sau khi thống nhất ý kiến, lập tức chỉnh đốn đội ngũ, theo chân Minh Hải, nhanh chóng tiến về phía đại trại của Quang Châu.

Khi bọn chúng đến được trước đại trại thì trời đã về khuya, chỉ thấy cổng lớn của trại lúc này đang mở toang hoang như mời gọi, dưới ánh sao, mấy người gác cổng đang dựa lưng vào hàng rào mà ngủ gục, bên trong đèn đuốc tắt ngúm tối om, một mảng tĩnh lặng yên bình, chỉ có tiếng côn trùng không ngừng rả rích kêu vang.

Minh Hải thấy vậy thì mừng lắm, vội hét vang một tiếng, ra lệnh tấn công, đám cường đạo lập tức hò reo, lấy thế như thủy triều mà xông vào đại trại.

Minh Hải chạy trước dẫn đầu, chém ra hai đao, phạt bay đầu hai người gác cổng, mọi sự dễ dàng đến không ngờ khiến cho hắn mừng rơn, có điều vẫn có cảm giác là lạ làm sao ấy, tự hỏi cây đao cùn thường ngày của hắn tại sao bữa nay lại trở nên sắc bén đột xuất đến như thế, lấy đầu người mà ngọt lịm cứ như là thái rau bỏ dưa, nhưng một khi nghĩ tới tiền bạc, gái đẹp sắp đạt được trước mắt, những thắc mắc đó liền nhanh chóng bị hắn quăng đi mất.

Chẳng thềm liếc mắt tới hai cái xác của lính gác cổng lấy một cái, đám cường đạo cứ như thế chia nhau xông thẳng một mạch tới lều soái của trại, sau khi tới nơi, lúc này con hưng phấn ban đầu đã qua đi, bọn chúng từ sự hưng hân nhất thời đã tỉnh táo lại, một đường đi đến đây, vậy mà lại không hề gặp một bóng người, tình cảnh quỷ dị khiến cho lòng người bắt đầu sợ hãi hoang mang.

- Nhị ca, trong lều soái trống hoác, không có ai.

- Nhị ca, các lều khác cũng thế.

Minh Hải giật mình đánh thót một cái, mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng.

- Trúng kế rồi !

Người thanh niên thở dài một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi bao, cảnh giác nhìn bốn phía.

- Người nói bậy ! Mọi người mau rút lui.

Minh Hải hoảng sợ, vội vàng ra lệnh triệt thoái, nhưng mà đã vào hang cọp, đến thì dễ, đi mới khó.

Đúng lúc này, giữa đêm khuya thanh vắng, bỗng dung có một hồi trống dồn dập vang lên, mỗi tiếng trống vậy mà lại giống như đại chùy ngàn cân, nặng nề đập vào tim mỗi tên cường đạo đang đứng ở đây.

Quan quân chẳng biết từ đâu xuất hiện, từ ba phía reo hò đánh thốc vào trại, đồ sát đám cường đạo không kịp trở tay.

- Khốn kiếp ! Cái gì mà giáo gỗ, khiến mây, ba tên do thám kia mất chó hay sao, đây rõ ràng là đao thật, khiến thật a ?

Minh Hải vừa khổ sở chống đỡ vừa chửi đồng mấy tên do thám.

- Có Thiên Ưng ta ở đây, đám tiểu tặc các người còn không mau quỳ xuống đầu hàng ?

Trước mặt Minh Hải lúc này đột ngột xuất hiện một võ tướng cao lớn, uy mãnh vô song, võ tướng này sau khi nhìn thấy hắn thì không nói hai lời, hươu thương đâm tới, thế như giao long, lực tựa nghìn cân.

Minh Hải chỉ đỡ một chiêu thôi mà đã không chịu nổi rồi, bị đập cho lùi về phía sau hơn ba mươi bước, hai cánh tay tê rần, hổ khẩu nứt toát chảy máu, buông rơi đao khuy xuống, ngay lập tức bị Thiên Ưng bắt sống tại trận.

Phía bên kia, tình cảnh của người thanh niên thì có vẻ khá hơn, hấn ý vào võ công cao cường, kéo theo người em gái liên tiếp tả xung hữu đột, chém giết mở đường máu, quan binh không ai địch lại, lúc mà hắn tưởng chừng như sắp thoát khỏi vòng vây đến nơi, thì bên tai đột ngột vang lên văng vẳng tiếng phát hiệu “a di đà phật”, thế rồi từ phía trước mặt bỗng dung có hai vị tăng nhân trẻ tuổi xuất hiện, đánh về phía hai anh em bọn hắn.

Một người sử dụng chương phong uyển chuyển, biến hóa đa đoan, thế như rồng trên trời uốn lượn, một người quyền cước mạnh mẽ tựa như vũ bão, thế như mãnh hổ trong chốn sơn lâm, nhìn thế đến của hai vị sư, người thanh niên hoảng sợ, trong lòng thâm hồ không tốt, đây rõ ràng chính là hai bộ tuyệt kỹ danh chấn võ lâm “Giáng Long Thập Bát Chương” và “Hổ Hình Quyền”, hắn thật không ngờ trong đám quan binh nhìn như tầm thường này lại ẩn tàng nhiều cao thủ đến vậy.

Bất đắc dĩ, người thanh niên và cô gái phải chia nhau ra ứng địch, kiếm pháp của bọn họ mặc dù không tệ, thế nhưng thật xui xẻo cho hai anh em nhà này, đối thủ của bọn họ lại chính là hai đại đệ tử đắc ý của Khuông Việt đại sư mà võ công cao thâm đã liệt vào hàng cao thủ ngũ đạo.

Cầm cự được khoảng mười hiệp, cuối cùng hai người cũng phải chịu thúc thủ, buông kiếm đầu hàng, cũng còn may là hai vị tăng nhân này mang lòng từ bi cho nên lúc ra chiêu cũng không tính là quá nặng, hai anh em bọn họ chỉ bị nội thương tương đối mà thôi.

Trận chiến rất nhanh chóng liền kết thúc, cơ hồ là một bên quan binh lấy thịt đè người, đồ sát đạo tặc, chỉ có một vài binh lính xui xẻo mới bị chết dưới tay hai anh em họ.

Sau khi kiểm kê chiến quả, bên quan binh bị thương ba mươi người, chết năm người, bên đạo tặc chết quá nửa, bắt sống một trăm ba mươi bốn người.

Đại trại lúc này đèn đuốc được thắp lên, sáng trưng như ban ngày, bọn đạo tặc hai tay bị trói ngược sau lưng bằng gân trâu, được quan binh dẫn giải ra bãi đất trống giữa trại, bắt cúi đầu quỳ xuống, tên nào tên nấy sợ hãi, sắc mặt tái mét, thân hình run lẩy bẩy không ngừng.

Minh Hải thì cứ ngơ ngác ngác ngác, hắn vẫn không hiểu làm sao mà quan binh lại có thể biết trước được kế hoạch bất ngờ của bọn chúng mà bố quân mai phục, chẳng nhẽ trong đám người này lại có thần nhân tồn tại, nghĩ đến đây bỗng dưng cảm thấy rung mình.

Đám dân phu từ trong chỗ ẩn nấp lúc này đã lục tục kéo nhau trở về, đứng vây xung quanh mà xem, không ngừng chỉ trỏ bàn tán, có mấy người tính tình nóng nảy không kiềm được tức giận mà lên tiếng đòi giết, đòi chém, bọn họ tức giận cũng phải, nếu không phải có Châu đại nhân anh minh tọa trấn ở đây, không chừng tối nay bọn họ đã trở thành oan hồn dưới đao của những tên cường đạo này rồi.

Đám dân phu thì nhau chửi đã thì liền quay sang bàn bạc xem nên như thế nào xử lý bọn đạo tặc, người thì nói chém đầu, người lại nói ngũ mã phanh thây, người thì kêu đem đi nhúng vạc dầu, những lời bàn tán đó, Minh Hải nghe được mà đáy lòng trầm xuống, sợ hãi vô bờ, hai hàm răng không ngừng run rẩy va vào nhau lập cập.

- Tất cả các người tụ tập ở đây ồn ào cái gì, mau mau tránh đường cho tướng quân !

Đúng lúc đám dân phu ồn ào đến cao trào, thì chợt có mấy lính vệ binh quát lên dẹp đường.

Quang Châu về mặt ngái ngủ chậm rãi tiến vào bãi đất giữa trại, có lính vệ binh nhanh chân khiêng tới một cái ghế dài để cho hắn ngồi.

Tuấn Hằng theo sát phía sau lưng Quang Châu, ánh mắt lấp lánh quan sát bốn phía, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà có vẻ dăm chiêu lăm.

Tất cả mọi người đang có mặt nơi đây sau khi thấy quan lớn tới thì đều im lặng, sốt ruột trông vào chuỗi động tác thông thả chậm chạp của hắn, không ai dám nói nửa lời.

Quang Châu đi đến nơi thì đưa tay che miệng ngáp một cái, cũng không có ngồi xuống ghế ngay mà quay sang hỏi Da Luật Thiên Ứng :

- Thương vong thế nào ?

Da Luật Thiên Ứng chấp tay cung kính thưa :

- Bẩm tướng quân ! Quân ta bị thương ba mươi người, chết năm người.

Quang Châu hài lòng gật đầu, hướng về phía sau hô to lên :

- Quan coi lương ở đâu ?

Trong đám binh lính có một người nhanh chóng tiến lên khom mình cung kính :

- Có hạ quan !

Quang Châu ra lệnh :

- Lập tức thưởng cho mỗi thương binh ba tháng lương, mỗi người chết hai năm lương đưa về tận tay cho gia đình bọn họ, ghi tên binh lính tử trận lại, nếu sau này gia đình của họ muốn chuyển đến đây sinh sống, cấp mỗi gia đình một mẫu ruộng.

Lời hắn nói ra vang vọng, theo gió rớt vào tai từng người một đang đứng ở đây, rõ ràng từng chữ.

- Tướng quân anh minh ! Tướng quân anh minh !

Không biết là binh lính nào đầu tiên hô lên, tiếp theo đó giống như là phản ứng domino, toàn bộ binh lính đang có mặt cùng đồng thanh hô lên, âm thanh mạnh mẽ như sóng xô, trong đêm tối lan tỏa ra bốn phía.

Hai ngàn dân phu cũng vì xúc động mà hô theo, cả khu trại bỗng chốc khí thế hùng hục như muốn rung chuyển cả vùng Hồng Lĩnh này.

Đám đạo tặc trông thấy mà sắc mặt lại càng thêm sợ hãi.

Thấy tinh thần mọi người đã phấn chấn lên đến đỉnh cao, Quang Châu hài lòng mỉm cười, lúc này mới đưa tay cao lên ra dấu yên lặng, khiến cho âm thanh dần dần lắng xuống.

Sau đó, hắn liếc mắt nhìn sang Tuấn Hằng ra hiệu.

Tuấn Hằng vội tiến lên nói :

- Chỉ cần mọi người sau này ra sức cống hiến, đại nhân chắc chắn sẽ không bạc đãi một ai, bây giờ nơi đây đã không còn chuyện gì nữa, tất cả dân phu hãy trở về lều nghỉ ngơi để sáng ngày mai bắt tay vào công việc, từ bây giờ, lệnh giới nghiêm bắt đầu.

Đám dân phu nghe lệnh, nhanh chóng tản đi, một nửa binh lính cũng trở về doanh trại nghỉ ngơi, chỉ chừa lại năm trăm tinh binh canh giữ.

- Hai vị sư huynh, nhọc công các huynh rồi !

Quang Châu hướng về hai vị tăng nhân trẻ tuổi hữu lễ, hai người này có pháp danh là Thoát Sơn và Thoát Si, đôi khi Quang Châu vô tình đọc lầm pháp danh của hai người mà cảm thấy rất buồn cười.

- A di đà phật ! Sư đệ khách sáo rồi, chỉ là đêm nay chết nhiều người như thế, quả thật khiến cho trong lòng hai chúng tôi cảm thấy thật đau xót, chúng nhân sao lại có nhiều si mê tranh đấu như vậy, tội quá ! Tội quá !

Thoát Si hòa thượng nói.

Quang Châu chỉ biết cười trừ, chẳng biết nên giải thích sao cho phải, đúng lúc này Da Luật Thiên Ứng vội tiến lên hỏi :

- Tướng quân, những kẻ này, bây giờ phải xử trí như thế nào ?

Quang Châu chậm rãi ngồi xuống ghế, với tay cầm lấy chén trà người hầu dâng lên uống cạn một hơi, ánh mắt như đao sắc lướt qua đám đạo tặc đang run rẩy quỳ ở đằng kia, khiến cho bọn chúng tim đập thình thịch không dám thở mạnh.

- Trong các người, ai là kẻ đứng đầu ?

Minh Hải nghe vậy, trong lòng đánh thót một cái, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Thấy đám đạo tặc ngoan cố im lặng, Quang Châu liền chỉ vào một tiểu binh đang đứng :

- Người đứng ra đếm cho ta, cứ năm tiếng mà chưa có kẻ nào trả lời thì chém một người.

Tiểu binh khom người lĩnh mệnh, vừa mới hạ mệnh lệnh đếm đã nghe trong đám đạo tặc có người vội lên tiếng :

- Tôi biết ! Tôi biết ! Chính là nhị ca.

Minh Hải hoảng loạn :

- Không phải tôi ! Không phải tôi, là lão tam, chính là lão tam.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Trêu gái

Cả đám đạo tặc sau khi nghe thấy Minh Hải mở miệng chối đây đây, lộ rõ bản chất hèn nhát “tham sống sợ chết” của hần thì tất cả bọn chúng đều bĩu môi khinh thường, chỉ riêng có người thanh niên nọ thì vẫn quỳ hiên ngang bất động, chẳng hé một lời.

Lính vệ binh thấy tình cảnh như vậy, không cần đợi có người sai bảo đã tự động bước lên, kéo hai anh em nhà nọ cùng với Minh Hải đến trước mặt Quang Châu.

- Các người lựa chọn “hàng” hay “chết” ?

Quang Châu thờ ơ hỏi một câu gây gợn, ngữ khí lạnh lùng sắc bén.

Binh lính đứng vây quanh ứng theo lời hần mà rút gươm xoèn xoẹt, chỉ đợi một câu mệnh lệnh từ quan trên phát ra là họ sẽ lập tức chém bọn người trước mặt thành mấy trăm mảnh.

Bị khí thế hung mãnh của quan binh bức tới, trong lòng Minh Hải không ngừng run rẩy sợ hãi, môi hần lắp bắp, nhưng chưa kịp thốt lên chữ “hàng” thì bỗng người thanh niên ở bên cạnh đã đột ngột cất tiếng cười to.

Quang Châu ngạc nhiên khi nhận ra người này tuổi còn rất trẻ vậy mà ẩn trong tiếng cười lại là bao sự tang thương, đau đớn.

- Cầu quan ! Muốn chém muốn giết thì làm đi, chớ có nói nhiều !

Người thanh niên trừng mắt nói.

Quang Châu bỏ về thờ ơ, đánh giá kỹ lại người thanh niên trước mắt thêm một lần nữa, trong lòng có phần tán thưởng, quả nhiên là một trang nam nhi, đầu đội trời, chân đạp đất, là người hiếm có, nếu mà cứ như vậy giết đi thì quả thật là có chút đáng tiếc.

Có điều sự chú ý của hắn dành cho người thanh niên đó không lâu, ánh mắt của hắn chẳng mấy chốc đã bị người con gái quý bên cạnh người thanh niên hấp dẫn.

- Người đâu, mau cời trói cho cô bé kia, đối với phụ nữ sao chúng ta lại có thể vô lễ như thế được.

Quang Châu quát to.

Liền ngay sau đó, có một binh lính vội tiến lên cời trói.

- Cô bé kia, lại đây !

Quang Châu ra lệnh.

- Em gái, mau mau chạy đi, đừng có nghe lời tên cầu quan !

Người thanh niên hét lên.

- Cô bé, tốt nhất là cô đừng làm ra hành động gì ngu xuẩn nếu không ta sẽ lấy tính mạng anh của cô ngay lập tức.

Quang Châu trầm giọng nói.

Cô gái nghe Quang Châu đe dọa như vậy, sau một lát do dự, cuối cùng cũng đành cắn môi mà bước tới gần.

Dưới ánh đuốc soi tỏ, cô gái này tính ra cũng là một người con gái đẹp khó gặp, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt long lanh, mi cong mày liễu, thân hình thon gọn đầy sức sống, độ tuổi cũng trạc bằng em gái Phạm Yên của Quang Châu vậy.

- Cô bé đừng sợ, cô tên là gì ?

Quang Châu nhẹ nhàng hỏi.

- Tôi tên...Đỗ Nguyệt Nga.

Cô gái ngập ngừng nói.

- Nguyệt Nga ! Cái tên này thật đẹp, thật giống với con người của cô vậy, xinh đẹp dịu dàng như ánh trăng.

Quang Châu gật gù, xỏ thơ khen ngợi.

Nghe hai người một hỏi một đáp, binh lính và đám quan viên đang có mặt tại đây đều được một phen kinh ngạc đến nỗi há mồm tròn mắt, đa phần bọn họ đều có chung một điều thắc mắc nhưng không ai dám nói ra :

- “Tướng quân nhà mình đây là đang tán gái hay sao, trong tình cảnh chết chóc đêm nay mà ngài lại còn có thể có tâm trạng như vậy, quả thật đúng là vô cùng đáng nể, người thường không thể so sánh được.”

Thấy cả đám thuộc hạ đều giương mắt nhìn mình khó hiểu, Quang Châu lúc này cũng liền cảm thấy hơi đỏ mặt, ho khan một tiếng, vội chuyển đề tài :

- Nguyệt Nga cô nương, cô có muốn anh cô sống hay không ?

Cô gái nghe Quang Châu nói như vậy thì lập tức mở to mắt ra mà nhìn hắn, theo bản năng gật đầu một cái.

- Rất tốt, nếu như cô muốn anh cô còn sống thì hãy đến lều kia gặp bản quan.

Quang Châu cười nói, ánh mắt âm áp.

- Khụ..ụ ! Đại nhân, ngàn lần không thể được, ngài là quan lớn của triều đình, thân thể ngàn vàng, còn cô ta lại là một đạo tặc có võ công cao cường, việc này rất nguy hiểm, tuyệt đối không thể được.

Tuần Hằng vội vàng lấy khăn lau mồ hôi tiến lên ngăn cản.

- Ha ha ! Đại trượng phu đứng trong trời đất, há có thể sợ một cô gái yếu đuối hay sao, Sur Gia cứ yên tâm đi.

Quang Châu nhẹ nhàng nói, có điều sắc mặt đám đạo tặc thì trái ngược với hân, phải biết rằng trong đám cường đạo mười ba động ở Hồng Lĩnh thì đám cường đạo ở Động Hang Cọp chính là đám người hung hãn nhất.

Một cô gái trẻ có nét đẹp như Nguyệt Nga bấy lâu nay xông pha ở giữa đám đạo tặc ấy mà vẫn không có ai dám bắt nạt nàng thì điều này đã chứng tỏ bản lĩnh của nàng rất không tệ và có lẽ cũng chỉ có vị Châu tướng quân kia mới có thể vô tư nói nàng là một phụ nữ yếu đuối, thật đúng là điếc thì không sợ sùng.

- Không ! Nguyệt Nga, em đừng tin hân, tên cầu quan kia, có giỏi thì giết ta đi.

Người thanh niên giật giữ vùng lên nhưng ngay lập tức lại bị mấy binh lính đè xuống.

Chẳng biết Nguyệt Nga suy nghĩ thế nào, chỉ thấy nàng đảo tròn tròn mắt một cái, bỏ qua lời nói của người anh trai, sau đó nhu thuận cúi đầu đi theo sau lưng Quang Châu hướng đến lều soái, đám binh lính thấy vậy ngoan ngoãn tránh đường, người nào người nấy ánh mắt nhìn hân tràn đầy hâm mộ, ở sau lưng len lén nở nụ cười bí ối.

Da Luật Thiên Ứng định đi theo bảo vệ nhưng vừa mới tiến lên đã bị Quang Châu phát tay ngăn lại, lâu lâu mới có dịp gặp người đẹp, hân chẳng muốn bị phá đám.

Trước mặt đám thuộc hạ của Quang Châu, cô gái tỏ ra ngoan ngoãn là vậy nhưng sau khi bước vào lều, quan sát một vòng, ở nơi đây đúng thật chỉ có hai người Quang Châu và nàng, nàng liền hiện nguyên hình là một con cọp cái, không nói hai lời, mặc dù đang mang nội thương nhưng cũng cắn răng nhin đau vùng chường đánh tới.

Thì ra, trước đó, nàng nghĩ rằng hân đang có tà ý với nàng, lại thấy hân tuổi còn trẻ, có dáng vẻ giống như loại công tử bột yếu đuối, cho nên lợi dụng thời cơ, giả vờ ưng thuận với lời đề nghị của Quang Châu nhằm tìm cơ hội thuận lợi, ra tay khống chế, hân bắt làm con tin để tìm đường thoát.

Vốn là những tính toán của nàng làm rất tốt nhưng thật tế lại trái ngược phủ phàng, chừng thế vừa ra đã bị Quang Châu xoay người thuận thế bắt được, hân còn tiện tay dùng Niêm Hoa Chi điểm lên mấy đại huyệt trên người nàng, khiến cho tay chân nàng mềm nhũn, uể oải vô lực, bị hân thừa dịp ôm vào lòng, đến lúc này trong lòng nàng bỗng dưng cảm thấy hối hận vì hành động liều lĩnh của mình mãi không thôi, thật không ngờ cái tên công tử bột trông có vẻ yếu đuối này lại là người có võ công cao thâm đến vậy.

- Cầu quan ! Ngươi...ngươi...muốn làm gì ?

Nguyệt Nga kinh hãi lắp bắp.

- Ha ha ! Cô nói xem, hai người cô nam quả nữ, bản quan lại không phải là thái giám, vậy cô nghĩ tôi muốn làm gì ?

Quang Châu vừa ôm người ngọc vừa cất lời trêu chọc, bẻ thốc nàng đặt lên cái phản gỗ lớn trong lều.

- Ngươi...ngươi muốn làm nhục ta, ta cần lưỡi chết cho ngươi xem.

Nguyệt Nga thân hình run rẩy, hai mắt rung rung.

Quang Châu nghe nàng đem cái chết ra dọa hân thì bỗng dưng ôm bụng cười phá lên.

- Cầu quan, ngươi cười cái gì ?

Nguyệt Nga trừng mắt nhìn hân giật giữ, nhưng nhìn nàng như vậy lại càng đáng yêu.

- Cô đem cái chết ra dọa tôi, thật giống như là đã tự nhận mình là người của bản quan vậy, làm như bản quan sợ cô chết lắm hay sao ấy, ha ha nếu cô đã nóng lòng muốn trở thành người của bản quan, thì bản quan đành chịu thiệt thôi cưới cô vậy.

Quang Châu quệt nước mắt nói.

Nguyệt Nga triệt để á khẩu, từ trước đến giờ nàng chưa thấy có ai chai mặt như tên cầu quan này, bất giác khuôn mặt đỏ bừng, gân cổ quất lên :

- Cầu quan, ngươi đừng có nằm mơ ! Á...!

Nàng chưa nói xong đã bị Quang Châu mạnh mẽ đét vào mông mấy cái, hân có cảm giác như trêu chọc nàng thực thú vị, giống như là em gái Phạm Yên của hân vậy.

- Cô mở miệng là nói tôi “cầu quan”, tôi “cầu quan” chỗ nào, từ bây giờ cô còn dám nói tôi là “cầu quan” nữa thì tôi sẽ đét mông cô ?

Hân nói rồi lại đét thêm mấy cái rõ đau nữa cho đỡ tức.

Quan binh đứng phía ngoài trại nghe thấy tiếng cô gái la hét, mấy mặt nhìn nhau đều gờ ngón tay cái lên cười cười :

- Tướng quân thật là mạnh à nha !

Mấy lão tướng thì tặc lưỡi khen :

- Đúng là tuổi trẻ có khác !

Người thanh niên bị trói chặt tay chân nghe thấy tiếng em gái mình la hét, lại nhìn xem đám binh lính bàn luận bỉ ổi như vậy, thái độ dữ dằn, miệng liên tục la lớn nhưng chỉ phát được ra mấy âm thanh ú ớ do bị nhét giẻ vô mồm, sắc mặt đỏ lựng, sau một lát thì ngất lịm đi.

Hai vị tăng nhân Thoát Sơn và Thoát Si lúc này chỉ biết lắc đầu thở dài, mắt lơ, tai điếc, chú tâm niệm phật.

Quang Châu sau khi đánh vào mộng năng xong mấy cái đã tay, mới từ tốn nói :

- Cô biết điều thì ngoan ngoãn cho tôi, bây giờ tôi cho hai anh em cô một cơ hội thoát chết, lập tức đem thân thể của hai anh em cô cùng tình hình của cường đạo tại đây thành thật nói rõ một lần cho ta nghe.

Thật ra Quang Châu biết thừa những gì cô gái này nói với hắn chỉ là nói dối mà thôi, nhưng hắn chẳng cần thiết điều đó, hắn muốn trêu chọc cô gái cho vui, chủ yếu là trong đầu hắn đã có một âm mưu hoàn hảo khác để trị đám cường đạo này.

Sau một khoảng thời gian vừa đủ, Quang Châu bèn đồng ý thả hai anh em cô gái đi, ngoài ra hắn còn thả thêm cả tên Minh Hải nhị ca gì đó cùng với khoảng mười tên cường đạo nữa, số cường đạo còn lại hắn cũng không có giết đi mà bắt bọn chúng làm lao động khổ sai, dù sao cũng là lúc đang cần có nhân công để xây dựng thành lũy.

Hành động này của Quang Châu khiến cho nhiều người lấy làm ngạc nhiên, thậm chí một số quan viên dưới quyền còn tích cực đứng ra khuyên can phản đối, chỉ có Sư Gia - Tuấn Hằng là không có nói gì, thậm chí mỉm cười đồng ý với cách làm của hắn.

Một đêm náo động cứ như vậy mà trôi qua, sáng hôm sau mọi người đã bắt đầu bắt tay vào xây dựng cơ sở hạ tầng của huyện mới theo như quy hoạch.

Để tăng hiệu quả công việc, hai ngàn dân phu được tổ chức làm việc kỷ luật như quân đội, ăn ngủ có giờ giấc, bọn họ được chia làm hai nhóm, một nhóm chịu trách nhiệm xây dựng nhà cửa, đường xá, một nhóm khác chịu trách nhiệm đắp tường, xây thành.

Ở vùng đất Hồng Lĩnh này cái gì không có nhưng có nhiều nhất lại chính là đất sét chất lượng cao, đây là loại vật liệu lý tưởng ban đầu để đắp thành xây nhà, sau này còn có thể làm gạch.

Bởi vì do thời gian gấp rút, không kịp để xây lò nung gạch, cho nên Quang Châu áp dụng phương pháp thô thiển nhất, đó là cho đào những khối đất lớn cho vào khuôn bằng gỗ lớn, sau khi đắp thành hình dạng thì cho đốt lửa sấy khô để đất kết lại với nhau, chiều này xem ra rất có hiệu quả, khiến cho tiến độ xây dựng khá cao. Ngoài ra để phục vụ cho công việc dễ dàng, Quang Châu còn cho người chế ra nhiều xe đẩy ba bánh, áp dụng nguyên lý đòn bẩy để dễ dàng vận chuyển vật nặng.

Thành được xây theo kiểu pháo đài của Châu Âu, Quang Châu mặc dù không phải là dân kiến trúc, nhưng ở kiếp trước hắn từng rất thích xem những bộ phim tài liệu giới thiệu về kiến trúc của Châu Âu thời trung cổ trên kênh discovery cho nên vẫn có thể phác thảo sơ khai hình dáng tổng thể của pháo đài bằng mô hình đất sét, sau đó giao cho những thợ xây dựng lành nghề có kinh nghiệm được hắn mượn từ thành Hoan Châu hoàn thiện chi tiết.

Thành mới được lấy tên là Hồng Lĩnh, sức chứa tới mười ngàn người, thành có hình lục giác, bao gồm hai bức tường thành cao lớn, được bố trí hệ thống tháp canh dày đặc, thành trong cao hơn thành ngoài để khi chiến tranh xảy ra, cung thủ đứng ở thành trong cũng có thể hỗ trợ cho thành ngoài, ngoài ra ở thành trong còn được dựng lên các đài cao bằng phẳng so le nhau để sau này đặt các xe bắn đá lên đó.

Thành Hồng Lĩnh dựa lưng vào sông Vân, ngoài thành được đào hai con kênh lớn dẫn nước, dưới lòng kênh cắm chi chít cọc gỗ, hai con kênh này vừa có tác dụng hộ thành phòng lũ, vừa có tác dụng chuyển nước tưới tiêu cho đồng ruộng ngoài thành.

Nhà cửa của dân chúng cũng được đắp tường thấp, khi cần sẽ lập tức biến thành công sự phòng thủ phía bên trong.

Tất nhiên, một công trình to lớn đồ sộ như vậy thì không thể nào hoàn thành trong thoáng chốc mà được chia nhỏ thành nhiều giai đoạn, cái nào dễ thì làm trước, khó làm sau, đứng từ trên cao nhìn xuống, cả đại công trường nhộn nhịp không ngừng, đám dân phu cần mẫn như những chú kiến thợ qua lại hăng say làm việc.

Quang Châu dự tính, khi thành trong và nhà cửa của năm ngàn dân chúng sơ bộ được hoàn thành xong thì sẽ bắt đầu cho di chuyển thêm một số dân đến đây trước, bắt đầu khai khẩn ruộng đồng cho kịp vụ sang xuân.

Ba ngày sau khi đám người Nguyệt Nga được thả, đám cường đạo tại Hồng Lĩnh chẳng biết có phải vì e sợ hay không mà vẫn im hơi lặng gió, lúc này Quang Châu đang ngồi ở trong lầu soái nghe đám quân đốc báo cáo tình hình tiến độ khởi công, sau khi chỉ đạo thêm một số việc cần lưu ý thì liền cho bọn hắn lui ra, đoạn quay sang Tuấn Hằng đang ngồi phía dưới mà hỏi :

- Những việc ta giao cho người đi điều tra đã làm xong chưa ? Kết quả thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Âm mưu của cường đạo Động Hang Cọp

Sư Gia – Tuấn Hằng nghe Quang Châu hỏi đến mình thì vội vàng đứng dậy cung kính thưa :

- Bẩm đại nhân, tiểu sinh đã hỏi cung đám cường đạo bị bắt rất kỹ càng, ở vùng núi Hồng Lĩnh này ban đầu chỉ tồn tại có mười hai động cường đạo mà thôi, về sau mới có thêm Động Hang Cọp quật khởi thành ra gọi là Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh, kẻ đứng đầu Động Hang Cọp có biệt danh là Hồ Vuốt, võ công cao cường, thân thể cực kỳ bí ẩn, nhưng thiết nghĩ một kẻ mới đến sau như vậy, trong vòng chưa đầy hai năm đã có thể phát triển Động Hang Cọp trở thành mạnh nhất vùng Hồng Lĩnh này thì kẻ này không hề đơn giản tí nào.

Quang Châu gật đầu đồng ý :

- Người nói không sai, một đám cường đạo ô hợp mà vũ khí sử dụng lại được chế tạo toàn bằng thép tốt thì quả thật là đáng ngờ.

Tuấn Hằng giật mình :

- Ý của đại nhân là

Quang Châu mỉm cười đầy ẩn ý :

- Đúng vậy !

Tuấn Hằng nghe hần khẳng định xong, sắc mặt tràn đầy lo lắng nói :

- Một vùng Hồng Lĩnh tưởng chừng như hoang sơ vậy mà lại có thể ẩn chứa nhiều nguy cơ như vậy quả thật rất đáng lo ngại, cũng còn may là vào khoảng thời gian trước đó, lúc mà tiểu sinh dẫn hai trăm người cải trang đi do thám vùng đất này đã làm theo lời đại nhân, để lại năm mươi hảo thủ giả dạng làm nạn dân, trà trộn vào đám cường đạo ở đây, cho nên chúng ta mới có thể kịp thời nhận được tin tức, tránh được một trận tập kích liều lĩnh của đám cường đạo Động Hang Cọp vừa qua, đại nhân nhìn xa trông rộng thật khiến cho tiểu sinh tâm phục khẩu phục, tuy nhiên hiện thời đám Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh có lẽ cũng đã biết được thực lực của chúng ta, tiểu sinh e là trong khoảng thời gian sắp tới bọn chúng có thể sẽ tìm cách liên kết lại với nhau để cùng chống lại chúng ta.

Quang Châu lắc đầu cười lớn :

- Từ lúc nào mà Sư Gia người lại biết vuốt mông ngựa như thế ? Thật ra, đám cường đạo ở núi Hồng Lĩnh này cũng không quá đáng ngại, bọn chúng chẳng qua chỉ là một đám cát ròi rác mà thôi, đối thủ thực sự nguy hiểm nhất của chúng ta vẫn chính là Chiêm Thành, may mắn là hiện giờ trong nước Chiêm Thành đang có nội loạn, các tiểu vương liên tục đấu đá tranh giành quyền lực với nhau cho nên Chiêm Thành mới tạm thời không rảnh mà nhóm ngó đến hành động chúng ta, vì vậy trong khoảng thời gian sắp tới nhiệm vụ cấp bách nhất của chúng ta là phải đẩy nhanh tiến độ xây dựng, đứng vững gót chân ở vùng Hồng Lĩnh này mới được.

Tuấn Hằng gật đầu đồng ý :

- Đại nhân nói chí phải, Động Hang Cọp là mạnh nhất trong mười ba động cường đạo tại Hồng Lĩnh giờ đây đã ăn phải quả đắng, gánh chịu một lần tổn thất lớn như vậy, thiết nghĩ trong thời gian sắp tới, bọn cường đạo nếu không có tính toán kỹ càng thì chắc chắn sẽ không dám gây sự đến chúng ta.

Quang Châu từ tốn hớp một ngụm trà, hần rất là hài lòng đối với trí tuệ và sự lanh lợi của Tuấn Hằng, nhờ có người này trợ giúp mà áp lực công việc của hần giảm đi rất nhiều, đúng là không thể xem thường năng lực của những người ở thời cổ đại.

- Người không thắc mắc việc ta thả đám người Minh Hải đi sao ?

Quang Châu tò mò hỏi.

Thật ra cái vấn đề này chẳng thể nào làm khó được Tuấn Hằng, Quang Châu hay vẫn còn là đánh giá thấp trí tuệ của hần.

Lúc mà Quang Châu bắt được đám cường đạo to gan dám tập kích trại của mình thì thông qua gián điệp, hần đã biết được mâu thuẫn giữa Minh Hải và hai anh em nhà Nguyệt Nga, cho nên hần mới thuận nước đẩy thuyền áp dụng kế ly gián, mờ mờ ám ám với Nguyệt Nga chẳng qua là để cho Minh Hải hiểu lầm, sau đó lại một phen tâng bốc người thanh niên nói cái gì mà anh hùng trọng anh hùng, nam nhi sống trong trời đất thì phải có khí tiết như vậy, chỉ hận ta và người gặp nhau quá muộn ...

Riêng tên Minh Hải thì bị Quang Châu chửi bới chà đạp, khinh thường chưa từng có, hạ nhục đến nỗi bắt hần chui qua hần một đũa con nít thì mới thả về, khiến cho trong lòng Minh Hải một bụng uất hận vô cùng.

Hần không trả thù được Quang Châu lại thấy hai anh em Nguyệt Nga được người ta lôi kéo như vậy thì khi quay về nhất định sẽ tìm mọi cách phát tiết lửa giận lên hai anh em nhà này, đến khi hai anh em nhà này bị ép cho không còn đường đi, Quang Châu chỉ cần ung dung ra một chiêu nữa là có thể dẹp tan đám cường đạo Động Hang Cọp.

Quang Châu nghe lời đáp của Tuấn Hằng xong thì giật mình vô cùng, cảm thấy ngượng ngùng vì sự tự cao thái quá của bản thân, hần cứ tưởng diệu kế

của mình thiết kế tinh xảo như thế thì không ai nhìn ra được, ai mà ngờ Tuấn Hằng chỉ cần liếc sơ một cái là đã có thể nhìn thấu hết.

- “Xem ra đạo này do mọi việc đều thuận lợi cho nên mình đã hơi tự cao, mắt cảnh giác, đúng là không thể xem thường anh hùng trong thiên hạ được.”

Quang Châu âm thầm tự cảnh tỉnh mình.

Động Hang Cọp là một động thiên nhiên nằm ở lưng chừng của một trong mười ngọn núi chính lớn nhất của dãy núi Hồng Lĩnh, địa thế dễ thủ khó công, không gian tự nhiên trong lòng động vô cùng rộng rãi có thể dùng tích lương, chứa quân, các hang nhánh trong động đều có thể thông ra sau núi.

Mé phải động có một bãi đất trống rộng rãi với nhiều nhà cửa bằng gỗ đơn sơ, có hàng rào gỗ vây quanh, nơi đây chính là đại bản doanh của đám cường đạo Động Hang Cọp.

Trong phòng lớn của một ngôi nhà lớn nhất, toàn bộ đám cầm đầu Động Hang Cọp đang hội họp với nhau, sắc mặt người nào người nấy trầm trọng vô cùng, không khí nặng nề u ám.

Phía trên chiếc ghế lớn lót da hổ đặt chính giữa phòng, thủ lĩnh Hồ Vuốt lúc này đang trợn to đôi mắt giận giữ, nhìn chăm chăm tên Minh Hải đang run rẩy đứng giữa phòng, đã có lúc Hồ Vuốt thầm nghĩ nếu như Minh Hải không phải là em ruột của hắn thì chắc chắn hắn sẽ không ngại ngần gì mà tung một chưởng đập Minh Hải chết tươi để thỏa cơn nộ hỏa tựa như dung nham núi lửa đang cuồng cuộn trong lòng.

- Hừ ! Cái thằng khốn này, mày còn dám mò về đây nhìn mặt ta sao, sao mày không rút kiếm tự vẫn luôn cho rồi ?

Rốt cuộc, Hồ Vuốt cũng không kìm được bình tĩnh mà quát to lên, trong lều chỉ nghe “rắc” một tiếng, cái nắm tay vịn rần chắc được làm bằng gỗ lâu năm của chiếc ghế lớn vậy mà đã bị hắn vận công bóp nát thành vô số mảnh gỗ vụn, văng tung tóe.

- Anh ! Xin anh hãy bớt giận, việc thất bại lần này là ngoài ý muốn, thế nhưng lỗi cũng không phải hoàn toàn là do em, ai mà ngờ được bọn quan binh ấy lại xảo trá đến như vậy.

Minh Hải run bắn người, cố gắng phân bua.

- Cảm ơn !

Hắn không nói còn đỡ, chứ vừa nói ra liền khiến cho Hồ Vuốt càng thêm tức giận, hai mắt Minh Hải hoa lên một cái đã thấy thân ảnh Hồ Vuốt như thiểm điện hiện ra trước mặt, má phải lập tức lãnh nguyên một cái tát nặng nề như trời giáng, bay đến góc nhà, phun ra một ngụm máu.

- Anh cả ! Xin hãy tha cho em... em biết lỗi rồi...

Minh Hải không dám nằm ăn vạ, lật đật bỏ dậy nói.

- Không phải lỗi do mày thì là do ai ? Chẳng lẽ là do hai anh em Duy Lộc, Nguyệt Nga ư ?

Hồ Vuốt tức giận gầm lên.

Đúng lúc này, từ phía hàng ghế đầu lãnh, chợt có một người trung niên dáng vẻ thư sinh lên tiếng :

- Đại ca, xin bớt giận, việc này không thể trách nhị ca được.

- A ! Quân sư, xin mời nói.

Hồ Vuốt mặc dù trong lòng đang vô cùng tức giận, nhưng sau khi nghe người trung niên đó lên tiếng thì lập tức bình tĩnh lắng nghe, thể hiện thái độ tôn kính, chứng tỏ trong lòng hắn rất xem trọng người này.

Mà cũng chẳng trách được tại sao Hồ Vuốt lại có thái độ như vậy, bởi vì nếu như trước đây không có người trung niên này phò trợ thì hắn sẽ không có được Động Hang Cọp hùng mạnh ngày hôm nay.

Người trung niên này họ Bùi, tên có hai chữ Tuấn Anh, là người ở làng Mông Phụ, huyện Đường Lâm, tổ tiên trước kia làm quan lớn dưới thời Ngô Quyền nhưng về sau do chiến loạn liên miên, gia cảnh sa sút ly tán, mặc dù có một thân tài học nhưng lại thuộc tầng lớp sĩ tử nghèo, đồng thời không có người tiền cử cho nên không đủ điều kiện để ra làm quan, về sau chẳng biết hắn lưu lạc thế nào mà ba năm trước đầu nhập dưới trướng Hồ Vuốt lúc ấy chỉ là một đám cường đạo nhỏ tại Hồng Lĩnh.

Từ đó, nhờ có Tuấn Anh đứng phía sau liên tục bày mưu tính kế, Hồ Vuốt mới có thể từ từ ngai lên, cho đến bây giờ đã trở thành thủ lĩnh của đám cường đạo Động Hang Cọp – Động mạnh nhất trong đám Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh.

- Bẩm đại ca, theo như thuộc hạ nghĩ, sở dĩ lần này nhị ca thất bại có lẽ là do bên phía quan binh đã biết trước được hành động của ta từ trước cho nên mới có thể chủ động bày ra thiên la địa võng chờ sẵn, điều này chứng tỏ trong đội ngũ của ta chắc chắn có gian tế do triều đình cài vào.

Tuấn Anh từ tốn đứng dậy, cung kính vái Hồ Vuốt một cái rồi mới nói, thái độ này của hắn khiến cho Hồ Vuốt rất là vừa lòng nhưng sau khi hắn nghe Tuấn Anh nói đến trong đám đàn em của mình đang có gian tế của triều đình trà trộn thì liền giật mình không ít.

- A ! Gian tế, đúng là do gian tế, anh cả, em biết đó là ai rồi.

Minh Hải vừa nghe quân sư đưa ra một cái lý do hợp lý giải vây cho mình thì trong lòng mừng rơn, vội vàng hứa theo.

- Là ai ?

Hồ Vuốt nghe Minh Hải khẳng định như vậy thì vội truy hỏi, sắc mặt nghiêm trọng.

- Chính là anh em Duy Lộc !

Minh Hải hớn hờ nói.

- Bốp !

Một cái tát nổ đom đóm nữa vào má trái khiến cho tên Minh Hải vừa mới khập khiễng đứng lên đã lại té sấp trên mặt đất.

- Mày cầm mồm cho ta, nói bậy bạ gì đó ? Anh em duy Lộc còn hữu dụng hơn cái thằng vô tích sự như mày, bọn họ từng vì chúng ta lập nhiều công lao.

Hồ Vuốt nghe xong, cơn nóng giận lại xông lên não, tức muốn bẻ phôi, tự hỏi tại sao cha mẹ đã sinh ra một người tài năng như hắn, lại cố thêm một đứa bất tài như Minh Hải làm gì.

Minh Hải lồm cồm bò dậy, ngồi dựa vô tường, run rẩy thở dốc.

- Nhị ca, sao ngài lại khẳng định hai anh em Duy Lộc là gian tế ? Nếu như không có bằng chứng mà cứ tùy tiện vu khống cho tam ca là không tốt đâu.

Tuấn Anh từ tốn hỏi, sâu trong ánh mắt chợt lóe lên một tia âm trầm khó hiểu.

Minh Hải nào đâu dám chậm trễ vội đem những chuyện đáng ngờ lúc bị quan binh bắt được cùng những suy đoán của bản thân thêm mắm dặm muối kể lại một lượt, nói cho anh em Duy Lộc toi tả không còn gì.

- Mày nói là sau khi Nguyệt Nga vào lầu riêng với tên cầu quan làm chuyện mờ ám thì hắn mới thả bọn các người ra đúng không ?

Hồ Vuốt gằn giọng hỏi kỹ lại.

- Dạ đúng vậy ! Anh thử nghĩ xem, nếu như giữa hai anh em bọn chúng và tên cầu quan kia không có quan hệ, thì làm sao bọn chúng lại chịu thả đám cường đạo như chúng ta ra, còn không lập tức chém đầu cầm đầu lĩnh thường hay sao, hơn nữa anh em bọn chúng gia nhập vào Động chưa tới một năm, chắc gì đã thật lòng đi theo ?

Minh Hải vội khẳng định.

- Cha chả, đúng là nuôi ong tay áo, ta phải giết chết hai anh em bọn chúng mới thỏa cơn giận này.

Hồ Vuốt gầm lên.

- Đại ca, chuyện này chưa hẳn là thật, cần phải hành động thật cẩn thận nếu không sẽ khiến cho lòng người ly tán, huống chi lời nói của nhị ca chỉ là dựa trên sự suy đoán, không có bằng chứng cụ thể, coi chừng đây chính là kế ly gián của tên cầu quan nọ.

Thấy Hồ Vuốt kích động, Tuấn Anh vội vàng tiến lên khuyên giải.

- Quân sư nói chí phải, là ta quá nóng giận rồi, có điều ta vẫn không hiểu, tại sao triều đình bây giờ lại muốn xây thành lập huyện ở vùng đất hoang vu này ?

Nghe Tuấn Hăng phân tích kỹ càng, Hồ Vuốt chợt bừng tỉnh, nhưng trong lòng vẫn tự nhủ không thể không đề phòng hai anh em Duy Lộc.

- Thuộc hạ cũng vì điều này mà suy nghĩ mãi, nhưng cho đến hôm nay vẫn chưa nghĩ ra được ý đồ thực sự của bọn họ, có điều vùng đất này trước giờ chiến loạn liên miên, thường xuyên bị quân Chiêm Thành cướp phá, là vùng đệm giao tranh giữa hai nước, không có người quản lý, quả là nơi lý tưởng cho chúng ta hoạt động, bây giờ triều đình đến đây lập huyện xây thành, bọn họ trước sau gì cũng sẽ mang quân đi đánh dẹp chúng ta.

Tuấn Hăng vừa nói xong, cả đám đầu lĩnh lập tức sợ hãi nhao nhao cả lên.

- Tất cả im lặng cho ta ! Sơ cái gì mà sợ, quân sư chắc đã có biện pháp rồi.

Hồ Vuốt quát ầm lên khiến cho bọn đàn em câm như hến, tất cả đều đưa ánh mắt hy vọng nhìn sang Tuấn Anh.

- Kế sách hiện thời chính là tuyệt đối không thể để cho triều đình đặt chân được ở đây, chúng ta không thể ngồi bị động chờ cho quan binh đánh tới mà phải liên kết cường đạo tại mười ba động Hồng Lĩnh lại, xuất kỳ bất ý, cùng nhau tiêu diệt bọn chúng.

Tuấn Hăng cao giọng nói.

- Hay ! Kế này thật hay, nhưng có điều muốn liên kết cái đám thấy lợi quên nghĩa ấy lại, thật khó lắm thay.

Hồ Vuốt trầm tĩnh nói.

- Đại ca yên tâm, đám cường đạo ở các động khác cũng đang có cùng chung nguy cơ như chúng ta vậy, bọn chúng sao có thể ngồi yên, chỉ cần chúng ta thuyết phục khéo léo một chút, thuộc hạ tin rằng bọn họ sẽ đồng ý cùng xuất quân với chúng ta, huống chi đây cũng chính là cơ hội tuyệt vời để đại ca thống nhất Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh.

Tuấn Anh nói xong liền nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Tương kế tựu kế 1

Đêm khuya lạnh giá, ở trên núi là một mảnh tĩnh lặng vô bờ, chỉ có tiếng côn trùng từ bốn phương không ngừng kêu vang rả rít hòa với tiếng lá xào xạc, hát lên bản nhạc rừng bất tận của thiên nhiên.

Đêm đen yên tĩnh nhưng lòng người lại không hề yên tĩnh.

Trong căn nhà riêng của mình, Tuấn Anh hiện thời đang ngồi ngay ngắn ở trên giường, cầm lên một ngọn nến nhỏ nhoi, nhú mày xem xét một tờ giấy nhỏ xíu trên tay, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng.

Cách chỗ hắn ngồi không xa, trong góc nhà, nơi mà ánh sáng của ngọn nến không thể chiếu tới, lúc này còn có một người bận áo đen nữa đang ẩn thân, kiên nhẫn chờ đợi.

Người áo đen này tuy đứng ở đó nhưng lại giống như là một vật chết bất động, hoàn toàn hòa mình thành một thể vào trong bóng tối, nếu không phải là Tuấn Anh đã biết trước được nơi đó có người thì hẳn thậm chí cũng sẽ không nhận thấy được rằng có một người như vậy tồn tại, đang lặng thinh theo dõi mình.

Qua một khoảng thời gian, Tuấn Anh sau khi xem xong nội dung viết trong tờ giấy liền đưa nó vào ngọn lửa, cẩn thận đốt nó thành tro tàn, sau đó mới hướng về phía góc nhà mà nói nhỏ một câu :

- Ta đã biết, người hãy nói với chủ công rằng hãy cứ yên tâm.

Trong góc nhà vậy mà cũng chẳng có tiếng người đáp lại, đến lúc Tuấn Anh cầm ngọn đèn soi vào khoảng tối thì người mặc áo đen đó chẳng biết đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào, thật giống như ma quỷ.

Tuấn Anh thấy vậy thì chỉ biết lắc đầu cười khò, ánh mắt lấp lánh, nghĩ tới những nội dung ghi trong tờ giấy nhỏ mà thờ dài thườn thượt.

- Chủ công, người cũng quá vội vàng rồi, chỉ e việc lớn sắp thành lại bại trong gang tấc, chỉ hận bản thân mình vô dụng, đã biết trước việc này không thể mà lại không có cách nào khuyên được chủ công, tính cách người như vậy thì biết phải làm sao bây giờ, ý trời, thật đúng là ý trời trên người.

Tuấn Anh âm thầm than thở, trong đáy lòng vô cùng buồn phiền, dấy lên một cảm giác bất lực.

Ba tháng trôi qua nhanh như tên bắn, thành Hồng Lĩnh hôm nay đã bước đầu có được một chút hình dạng sơ khai tổng thể, đám di dân đầu tiên từ hai huyện Kim Lâm và An Nghệ của Đạo Hoan Châu cũng đã được Huyện Thừa – Bảo Nguyên hộ tống đến nơi, sau khi ổn định nơi ở liền bắt tay vào khai khẩn ruộng nương, đem lại một luồng sinh khí mới cho vùng Hồng Lĩnh hoang sơ.

Quang Châu lúc này đang đứng trên một ngọn đồi cao, quét mắt quan sát khung cảnh toàn thành Hồng Lĩnh phía dưới, hẳn nhìn những mảnh ruộng ngay ngắn đan vào nhau, nhìn đến con sông Vân cuộn cuộn nước xiết, chảy xuôi về phương nam mà trong lòng ngồn ngộn bao cảm xúc.

“Bốn ngàn năm dựng nước giữ nước”, một câu này nói ra đơn giản nhưng lại chứa đựng bên trong nó biết bao nhiêu xương máu hào hùng của cha ông, mãi cho đến bây giờ, khi tự thân trải nghiệm việc khai hoang lập ấp, trong lòng hẳn mới có thể phân nào thấu hiểu được những sự hy sinh vất vả ấy.

- Sư Gia, đạo này tin tức đám mật thám đưa về ra sao ?

Quang Châu vừa phe phẩy quạt lông vừa hỏi.

- Bẩm đại nhân, mật thám của ta ở Động Hang Cọp đã bị vô hiệu hóa, riêng ở các Động cường đạo khác thì vẫn bình thường, hình như là bọn chúng đang chuẩn bị có cuộc hội họp gì đấy vào bốn ngày sau.

Phía sau lưng hắn, Tuấn Hằng cung kính đáp lời.

Quang Châu vẫn không xoay người lại mà chỉ đứng lặng im ngẫm nghĩ, Sur Gia – Tuấn Hằng thấy vậy cũng không dám nhiều lời làm phiền hắn.

- Không ngờ, trong một đám đạo tặc ô hợp vậy mà lại có người tài, thật là đáng tiếc thay.

Quang Châu thở dài một hơi cảm thán, sau đó lại hỏi :

- Sur Gia, người nhận thấy lần hội họp này của bọn chúng là có mục đích gì ?

- Bẩm đại nhân, theo tiểu sinh thấy, lần này tụ tập hẳn là bọn chúng muốn liên kết lại với nhau để tấn công chúng ta, mục đích là không để cho đại nhân dễ dàng đặt chân ổn định tại vùng đất này, áp chế bọn chúng.

Tuấn Hằng bình tĩnh trả lời.

- Người nói rất phải, có điều thành Hồng Lĩnh nay đã sơ bộ hình thành, chỉ cần dựa vào các công sự thô sơ hiện tại, chúng ta cũng dư sức chống lại sự tấn công trực diện của bọn chúng, vì thế cho nên đám cường đạo này chắc chắn sẽ không ngu ngốc mà liều lĩnh tấn công vào nơi đây, trong bọn chúng đã có người tài như vậy hẳn là sẽ có một kế hoạch an toàn khác.

Quang Châu gật đầu đồng ý với Tuấn Hằng.

- Đại nhân, tiểu sinh đã biết bọn chúng định làm gì rồi.

Tuấn Hằng sau khi nghe Quang Châu phân tích xong thì liền giật mình một cái.

- Sur Gia mau nói.

Quang Châu thấy Tuấn Hằng có phản ứng như vậy thì trong lòng cũng tràn ngập chờ mong, thật ra hẳn bữa giờ cũng đang rất lo lắng, mặc dù là biết rõ rằng bọn đạo tặc đang có âm mưu gì đấy nhưng thủy chung nghĩ mãi vẫn chưa cách nào đoán ra được.

- Bẩm đại nhân, bình gia có câu “rút cùi đáy nồi”, hiện thời thành Hồng Lĩnh phòng thủ chắc chắn, bọn đạo tặc không công được thì ắt sẽ tìm cách bao vây chúng ta, tiểu sinh đoán bọn chúng sẽ mạnh mẽ cắt đứt con đường vận lương từ Đạo Hoan Châu sau đó tổ chức các cuộc tấn công nhỏ lẻ, phá hoại để chúng ta từ từ kiệt quệ, bởi vì lúc này sự chủ động về lương thực của Hồng Lĩnh vẫn chưa có.

Tuấn Hằng sau khi sắp xếp suy nghĩ một thoáng, mới cẩn thận nói ra.

Quang Châu nghe đến đó, sau lưng chợt đổ mồ hôi lạnh, đây đúng là điều đáng sợ nhất, vạn nhất nếu để cho bọn đạo tặc thành công phong tỏa đường vận lương sau đó lại thì kẻ trường kỳ tiêu hao chiến thì hẳn quả thật là ăn không tiêu, may mắn là Sur Gia - Tuấn Hằng đã chỉ ra được điểm mấu chốt khiến cho hắn có thể kịp thời điều chỉnh sách lược.

- Người đầu, mau triệu Phó thống lĩnh Thiên Ưng đến lều soái.

Quang Châu sau một phen suy ngẫm, bị động chờ đợi không phải là cách, đã biết được sách lược của đối phương chỉ bằng nắm thế chủ động, tương kế tựu kế, một lần nhất cử đánh tan mối lo này.

Ba người cứ vậy bàn bạc suốt một ngày đêm.

.....

Một tháng sau.

Bởi vì không có thuyền lớn cho nên việc vận chuyển lương thực bằng đường thủy bằng qua con sông Lam rộng lớn khó có thể thực hiện vì vậy bắt buộc phải, Quang Châu mới phải chuyển sang chọn lựa vận chuyển lương thực bằng con đường bộ dọc theo dãy Trường Sơn, bởi vì đi theo đường này chỉ phải lội qua khúc cạn khá nông cuối hạ lưu của con sông Ngàn Phố.

Con sông Ngàn Phố chảy từ đông sang tây, cuối hạ lưu là khe núi Sơn Kim, hai bên vách đá dựng đứng cheo leo, rừng cây rậm rạp, là một nơi rất lý tưởng để mai phục.

Phó thống lĩnh Thái Bình lúc này đang vững vàng ngồi trên lưng ngựa, vẻ ngoài điềm tĩnh đánh mắt quan sát hoàn cảnh hai bên, đi theo hắn là năm trăm binh lính tải lương tinh nhuệ, hẳn đi giữa trung quân mà trong lòng cứ thấp thóm lo âu không ngừng bởi vì chuyển tải lương lần này thực sự rất là đặc biệt.

Nửa tháng trước, mấy chuyến vận lương giữa đường đều bị đạo tặc chặn cướp, bọn đạo tặc này hung hãn vô cùng khiến cho đội ngũ hộ tống khó mà địch lại, lần này quan phủ quyết tâm phái ra một lượng xe lớn cùng đội ngũ binh lính hùng hậu để tiếp tế lương thực cho thành Hồng Lĩnh vốn đang nguy cấp.

Hơn hai trăm chiếc xe trâu kền càng nối đuôi nhau chậm chạp di chuyển, mấy con trâu ra sức kéo xe bị bõm lội qua khúc sông cạn, khi chiếc cuối cùng vừa mới lội xuống sông thì lúc này bốn phía chợt có tiếng reo hò vang dội, trên trời bỗng dưng có một đợt mưa tên bắn xuống, sau đó gần ngàn tên đạo tặc đột ngột xuất hiện, dữ tợn đánh tới.

Binh lính triều đình vốn đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước cho nên cũng không có hoảng loạn là bao, không chờ cấp trên phân phó đã tự giác đưa khiên mây lên đỡ tên, đồng thời di chuyển thành đội hình phòng thủ, cho nên sau khi trải qua cơn mưa tên, trừ những kẻ quá xui xẻo, tổn thất của quan binh cũng không có bao nhiêu, chỉ tội cho mấy con trâu bị trúng tên, đau đớn ngã quỵ, không ngừng kêu rống thảm thiết.

Thái Bình đứng giữa đội hình, nhìn thế đến hưng phấn của đám đạo tặc mà âm thầm kêu khổ, sắc mặt hắn trầm trọng, nắm tay xiết chặt chuôi kiếm đến trắng bệch, bình tĩnh đợi cho quân địch áp sát đội hình mới hô to lên một chữ “Thương”.

Ứng với tiếng hô của hắn, từ phía sau mấy tấm khiên, lập tức có vô số trường thương mạnh mẽ đâm ra, tua tủa như con nhím xù lông, xuất kỳ bất ý, đoạt đi tánh mạng của hàng loạt tên đạo tặc, nhưng cho dù là thế vẫn không ngăn được những kẻ đến sau theo đà động mạnh vào đội hình.

- Rầm ! Rầm !

Hai bên va chạm vào nhau, đội hình khiến mây ban đầu buộc phải lùi lại vài bước nhưng sau đó lập tức ổn định lại.

“Đao”, lúc này lại một tiếng hô ngắn gọn nữa vang lên, trường thương lập tức được thu lại, khiến mây che chắn phía trước đột ngột tách ra, phía trong đột hình lập tức có hơn trăm binh lính cầm đao cứng xông ra chém giết mãnh liệt một đợt khiến cho bọn đạo tặc phải giãn ra khoảng cách với đội hình quan binh, sau đó trăm binh lính này lại nhanh chóng rút vào trong, khi bọn đạo tặc áp sát lại bị trường thương đâm giết.

Chiến thuật phòng thủ này tỏ ra vô cùng hiệu quả, hơn nữa chiến trường lại nằm giữa khúc sông cạn, khiến cho bọn đạo tặc nhất thời chưa thể đột phá được, cuộc chiến lâm vào thế trận giằng co khó chiến.

Quân binh mặc dù được huấn luyện kỹ càng, thế nhưng lực lượng lại không thể nào đông bằng đám đạo tặc, chiến đấu nửa ngày rồi cũng dần dần rơi vào thế hạ phong, thế lực suy kiệt, trận hình lung lay sắp đổ, chỉ dựa vào một cố ý chí ngoan cường chống đỡ.

Trên sông, xác người la liệt, nước sông bấy giờ đã là một màu máu đỏ đậm tanh nồng.

- Giữ vững đội hình...! Giữ vững đội hình...! Kiên cường lên các anh em !

Thái Bình vừa huơ guom chém bay đầu một tên đạo tặc võ công khá cao lọt vào đội hình, vừa ra sức hô lớn cổ động sĩ khí, trong lòng mong mỏi chờ đợi viện binh.

Trận hình quan binh hiện tại không còn giữ thế như ban đầu nữa mà đã tán ra đánh giáp lá cà, ba người một tổ, một đao, một khiên, một thương hỗ trợ cho nhau.

Đội binh lính hộ tống lần này đã được Quang Châu lựa chọn và huấn luyện rất kỹ, hắn học theo đội hình La Mã đã coi trong phim và chiến thuật tổ ba người của nhà Hán mà áp dụng cho binh lính, đây chính là đội ngũ quan trọng có nhiệm vụ hấp dẫn chủ lực địch để hắn thực thi mưu kế.

Trong một cánh rừng cách đó không xa, còn có một đội ngũ người ngựa nữa đang đứng mai phục, chừng thêm năm trăm người, người cầm đầu không ai xa lạ mà chính là Hồ Vuốt, thủ lĩnh của đám cường đạo Động Hang Cọp.

Sở dĩ lần này hắn đích thân ra trận là vì chuyến hàng quá lớn này của quan binh, nếu để cho chuyến hàng này đến được Hồng Lĩnh thì mọi mưu kế cô lập thành Hồng Lĩnh trước đó đều bị hủy bỏ, bằng mọi giá hắn phải cướp được chuyến hàng này.

- Hồ Vuốt đại ca, sao đại ca còn chưa xuất binh đánh bọn quan binh, các cánh quân khác đang lâm vào khó chiến, đại ca không thấy hay sao, hay là trong lòng bọn người còn đang cất dấu ý đồ gì ?

Người dám nói lời không kiên nhẫn này là Ba Xạo, một đàn em đắc lực của đại ca Hai Liễu, thủ lĩnh của Động lớn thứ hai trong đám Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh.

- Ba Xạo, mày chó có ăn nói hỗn láo, đại ca chúng tao là hạng người gì mà mày dám nghi ngờ ?

Minh Hải đứng bên cạnh lập tức lên tiếng chửi bới.

- Hừ ! Chỉ sợ trong lòng chúng mày có quỷ, muốn làm Hoàng Tước đứng sau, tiêu hao người của chúng tao ư ? Nếu các người còn chưa chịu xuất binh, sau trận này đừng mong chúng tao liên hợp nữa.

Ba Xạo không khách khí đáp trả.

Đại diện cường đạo các Động khác nghe Ba Xạo nói vậy lập tức giạt mình không ít, nhao nhao chất vấn, hỏi thúc Hồ Vuốt xuất binh.

Minh Hải còn muốn tiến lên tranh biện liền bị Hồ Vuốt phát tay chặn lại, sau đó hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ này vậy mà ẩn chứa nội công, mạnh mẽ khiến cho đám người đang ồn ào đầu vác mất hoa một trận, sợ hãi im thin thít.

- Ba Xạo nguoi nói vậy là không phải rồi, hiện tại quan binh thế mạnh, chúng ta đang có chung một kẻ thù nguy hiểm, sao lại có lòng riêng, chẳng qua ta sợ đám quan binh xảo trá cho nên muốn lược trận xem xét, có gì thì còn tiếp cứu được cho các người.

Hồ Vuốt thâm trầm nói, trong lòng âm thầm chửi rủa cái tên này quá thông minh đã nhìn ra được những tính toán trong lòng hắn, sau này có dịp nhất định

phải trừ đi hậu họa.

Ba Xạo này võ công không tệ, một thân Thiết Chương đã luyện tới lò hỏa thuần thanh, tiếng hừ của Hồ Vuốt cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn, sau khi nghe Hồ Vuốt giải thích hắn không những không sợ mà còn nói :

- Đạ ca thứ tội, là tôi lo lắng cho đại cuộc nên đã lỡ lời, chẳng qua chiến đấu đã lâu như vậy nếu như bọn quan binh có âm tàng điều gì thì đã xuất ra rồi, theo như tôi thấy đám quan binh lần này thuần túy chỉ là vận chuyển lương thực như thường lệ mà thôi, mời đại ca mau mau xuất binh nhất cử tiêu diệt bọn chúng, nhanh chóng đưa đồ đi, tránh để đêm dài lắm mộng.

Hồ Vuốt thấy hắn nói hợp tình hợp lý không biết làm sao đối đáp, lại thấy bọn cường đạo các Động khác đã chịu khổ lắm rồi, mà quan binh có vẻ như vẫn còn ngoan cường lắm, nếu để lâu viện binh từ Hồng Lĩnh kéo đến lại không hay, mà cũng không tiện ăn nói với cường đạo các động, suy đi nghĩ lại cuối cùng cũng ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Tương kế tựu kế 2

Trong khe núi Sơn Kim, tiếng hô chém giết vang vọng rung trời, náo động cả một góc rừng, khiến cho muôn thú hoảng sợ tháo chạy nháo nhác.

Giữa khúc sông cạn, cuộc chiến giữa hai phe đang diễn ra càng ngày càng ác liệt, người người chém giết đến đỏ cả mắt, xác người không ngừng ngã xuống, máu không ngừng chảy ra khiến cho nước sông vốn xanh thẳm bỗng dưng bị nhuộm đỏ một màu chết chóc.

Việc quan binh cầm cự được cho đến bây giờ với một tinh thần chiến đấu hết sức ngoan cường quả là ngoài sự dự kiến của đám đạo tặc, bởi nếu như là mấy lần trước, thường thì chỉ cần dọa dẫm một chút là đám quan binh hộ tống sợ hãi vứt dép chạy ngay, bỏ lại hàng hóa cho chúng tha hồ tranh đoạt một cách thoải mái vô cùng và cũng bởi vì liên tiếp cướp được hàng hóa một cách dễ dàng như thế cho nên trong lòng mỗi tên đạo tặc liên sinh thêm tính kiêu ngạo, cho rằng đám quan binh chẳng qua chỉ là một đám tượng đất mà thôi.

Lần này, cũng chính vì sự kiêu ngạo khinh địch ấy, cho nên lúc mới đầu cả đám Cường đạo mười ba động Hồng Lĩnh đều xem đoàn quân binh hộ tống lần này chẳng ra gì, chẳng cần xem xét, cứ thế vội vã ồ ạt tranh nhau xông lên, trong lòng cứ sợ người khác nhanh tay giành mất chỗ tốt.

Ai mà ngờ, lần này đã đá trúng cục sắt, ăn phải quả đau, gánh chịu nhiều tổn thất nặng nề, có điều sau khi chém giết một trận toi bồi, mắt thấy quan binh hiện tại đã sắp thua đến nơi, mà tiền tài vô số thì đang ở gần trong tầm tay cho nên bọn đạo tặc không có một ai bỏ cuộc cả, đều là cố gắng cắn răng, gồng mình đánh tới, bao nhiêu chủ lực đều xuất ra hết.

Trong đám đạo tặc cũng không có thiếu cao thủ giang hồ, cũng còn may, quan binh lần này cũng không phải là phường giả áo túi com, tất cả những binh lính được lựa chọn lần này đều là con em cốt cán tinh anh của Đạo Hoan Châu, nơi mà người dân vốn đã có tinh thần chuộng võ từ nhỏ, cho nên người tài cũng không ít, hơn nữa binh lính sau khi trải qua huấn luyện, đánh nhau đều có bài bản, khiến cho bọn đạo tặc nhất thời vẫn chưa làm gì được.

Thật ra với sự cố ý sắp xếp của Quang Châu, đám quan binh này có không muốn kiên cường lên cũng không được, địa thế ở đây hiểm trở vô cùng, hai bên vách núi cheo leo, lại có con sông chắn giữa, bọn họ có muốn chạy cũng không có cách nào chạy thoát, cho nên vì mạng sống của mình mỗi người chỉ còn cách liều mạng xông lên giết địch mà thôi, phát huy ra sức chiến đấu gấp đôi bình thường.

Năm xưa ba ngàn quân Hạng Vũ đánh bại mấy vạn quân Tần cũng là nhờ cái kế dựa sông lập trận này, đập nổi đim thuyền, đưa mình vào chỗ chết để tìm đường sống.

Qua một hồi đánh nhau, dường như bọn đạo tặc đã nhận ra Thái Bình là người có võ công cao nhất ở đây và đồng thời cũng là tướng thống lĩnh của đám quan binh này cho nên tất cả bọn chúng đều tỏ vẻ đặc biệt quan tâm chăm sóc hắn, liên tiếp phái cao thủ đánh hội đồng, khiến cho hắn vừa đánh vừa chửi đồng không thôi, trong lòng mong ngóng viện binh như con mong mẹ mà mãi vẫn chưa thấy tới.

Nhưng điều khiến cho Thái Bình kinh hoàng hơn nữa là bọn đạo tặc hình như vẫn còn có viện binh ở phía sau, bởi vì ngay lúc này đây, từ phía cánh rừng gần đó đột nhiên lại có thêm mấy trăm người nữa lao ra, dẫn đầu là một kẻ có thân hình cao to, dữ tợn.

- Đội hình phòng thủ !

Thái Bình mất thấy tình hình nguy cấp, không dám tham chiến, vội vàng chém ra một kiếm, bức lui mấy tên đang vây công mình, sau đó hô to lên.

Số binh lính còn lại nghe lệnh, lập tức lui lại, tập hợp thành đội ngũ như lúc ban đầu.

Hồ Vuốt lúc này cầm trong tay một cây búa lớn, nhìn đám quan binh trước mặt mà nở nụ cười khoái trá, ánh mắt ác độc, sát khí bốc lên cao, tựa như đã thú hung tàn đang nhìn chằm chằm vào con mồi đang dẫy chết, hùng hổ hô lớn một tiếng :

- Giết !

Tiếng hô của hán vang vọng cả khu rừng như tiếng trống kích động tinh thần đang uể oải của đám đạo tặc, khiến cho bọn chúng hăng hái trở lại, hò hét xông lên.

Hồ Vuốt dẫn đầu đám đạo tặc, mạnh mẽ xông vào giữa đội hình quan binh, như hồ lạc bầy dê, cây búa của hán quét đến đâu, binh lính ngã rạp đến đó, bất đắc dĩ, Thái Bình phải liều mình nhảy ra cuốn lấy hán cho những người khác có cơ hội thở dốc.

Chính ngay lúc đám người Hồ Vuốt đang cuồng say chém giết, không ai để ý, phía trên một đỉnh đồi cao cách đó không xa, lúc này chợt có một luồng ánh sáng lóe lên lấp lánh, như tấm gương phản chiếu tia sáng mặt trời, kể đến cứ cách nhau mấy trăm mét lại có ánh sáng đáp lại, giống như một dây chuyền, lan truyền đi đến một khoảng rừng rậm cách khe núi Sơn Kim hai dặm.

Một binh lính đứng trên ngọn cây, sau khi quan sát thấy tín hiệu, liền nhanh chóng trèo xuống, chạy ra phía sau một bụi cây lớn, nơi ấy vậy mà còn có trên trăm kỵ sĩ tinh nhuệ đang đợi sẵn, áo giáp chỉnh tề, trường thương sáng quắc.

- Bẩm tướng quân, chủ lực địch đã xuất kích.

Tên lính cung kính khom người.

Da Luật Thiên Ứng sau khi nghe tên lính bẩm báo xong, chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết, đoạn quay sang hai người mình mặc khôi giáp, đầu trục sáng bóng, ngực đeo chuỗi hạt, tay cầm trường côn, trông có một khí thế lạ, uy nghiêm như la hán đang cười ngửa bên cạnh mình cười nói :

- Hai vị đại sư, lát nữa còn cần hai vị ra sức.

Hai người hòa thượng Thoát Sơn và Thoát Si nghe Thiên Ứng nói xong thì chỉ biết gật đầu cười khỏ, bọn họ vốn từ nhỏ lòng hướng phật thanh tu, vì nghe theo lệnh sư phụ phân phó mới đi theo trợ giúp Quang Châu, ai mà ngờ bên mình vị sư đệ này lại nhiều phiền toái đến như vậy, từ Đạo Hoan Châu cho đến nơi đây hiểm có ngày an ổn.

Ban đầu hai người bọn họ đều tỏ vẻ quyết tâm chẳng hề muốn tham gia vào cuộc chém giết này nhưng sau đó ngẫm nghĩ lại, đạo tặc đang thế mạnh, an nguy của mấy ngàn người dân vô tội đang bị đe dọa, hơn nữa lại bị những lời lẽ ba hoa thiên kinh địa nghĩa của Quang Châu thuyết phục, nói cái gì mà như Địa Tạng Vương Bồ Tát “ta không vào địa ngục thì ai vào đây”, nói cái gì mà nhập thế tu hành. . .toàn ba mớ lý lẽ hai người chưa nghe thấy bao giờ nhưng lại có vẻ rất chí lý, cuối cùng động lòng từ bi mà bị hán gạt đến đây.

Nói cho cùng, bên cạnh Quang Châu hiện tại thật sự quá thiếu thốn người tài, mà bây giờ là thời kỳ phi thường, có hai vị sư huynh tài năng, võ công cao cường bên cạnh như vậy, nếu hán không nghĩ cách tận dụng thì thật là có lỗi với nhân dân.

Chỉ thấy Da Luật Thiên Ứng lúc này đứng trước ba quân, nắm chặt cán thương trong tay, ánh mắt lấp lánh, lớn tiếng nói :

- Hồi ba quân, thời cơ kiếm quan to hậu lộc đã tới, tướng quân có lệnh, dựa theo chiến tích quân công mà thăng quan, cứ giết hai tên tặc thì thăng một cấp, tất cả theo ta, giết !

Tiếng “giết” vừa ra, hơn trăm kỵ sĩ hò reo như sấm, lập tức giục ngựa theo sau Thiên Ứng, tạo thành một đội hình tam giác, nhanh như gió cuốn, rầm rập phi về khe núi Sơn Kim.

Đây là hơn trăm kỵ quân tinh nhuệ của Cẩm Vệ Quân bảo vệ kinh thành, theo Quang Châu từ Hoa Lư đến đây.

Với tốc độ phi nước đại hơn ba mươi kilomet một giờ của chiến mã, chưa đến năm phút đội quân này đã xuất hiện tại phía sau lưng đám đạo tặc, trăm trường thương cùng phóng như mưa, sau đó rút ra đao cứng, lấy khí thế sét đánh ngang tai mà xông vào chém giết.

Da Luật Thiên Ứng hưng phấn đi đầu đội ngũ, như một mũi khoan, xoáy mạnh vào lòng địch, một đường thẳng tiếng không hề gặp trở ngại, tay hán cầm trường thương bằng thép nặng hơn trăm cân, trái gât, phải đâm không ai đỡ nổi.

Sau một đợt kích bất ngờ nhanh như chớp giạt của kỵ binh, đám đạo tặc chết mất non nửa, hoảng sợ bỏ chạy như chim rừng tan tác, quan binh đang khổ chiến thấy viện binh đã đến thì hoan hô rung trời, vực dậy tinh thần truy sát đạo tặc không tha.

Thái Bình mặc dù võ công không tệ nhưng vẫn chưa thể địch lại Hồ Vuốt, lúc này khắp người vết thương chồng chất, máu nhuộm đỏ người thật là thể thảm, cái này cũng còn may là do tên Hồ Vuốt biến thái muốn chơi trò mèo vờn chuột, chứ nếu không hán đã mất mạng từ lâu rồi.

Thấy địch thủ của mình đã không còn sức chiến đấu nữa, buông xuôi như con chuột chịu chết, Hồ Vuốt cười gằn một tiếng dữ tợn, đang muốn tiến lên kết thúc cuộc vui, thì lúc này bất ngờ tóc gáy hán dựng đứng cả lên, đột ngột xoay phắt người lại, nhanh chóng đưa thân búa ra chắn phía trước thân mình, vừa hay chặn được một mũi trường thương nhọn hoắt đang phóng tới.

Chỉ nghe “Keng” một tiếng, lực lượng ẩn chứa trong cây thương này vậy mà mạnh mẽ đến nỗi khiến cho hán phải liên tục đạp lui hơn mười bước, khó khăn lắm mới có thể giữ vững thân hình, cánh tay tê rần run rẩy.

Khi Hồ Vuốt định thần nhìn lại thì đã thấy phía đối diện có một võ tướng trẻ tuổi vô cùng uy vũ đang đứng chắn trước mặt Thái Bình.

Da Luật Thiên Ứng lúc này cũng đang mang theo vẻ mặt ngạc nhiên hết sức, phải biết bản thân hán vốn đã là cao thủ lục đạo chuyên luyện công phu ngoại gia, có thể khiêu chiến với cao thủ thất đạo không thành vấn đề, cho nên khi lực mạnh không cần phải nói, thanh trường thương này phóng ra,

ngoài sức mạnh bản thân còn mượn thể phi nhanh của ngựa, ấy thế mà tên đạo tặc trước mắt vẫn tiếp được, chứng tỏ đây chính là kinh địch mạnh nhất từ trước đến giờ của hắn trên con đường võ đạo.

Đoán rằng tên này rất có thể là chủ soái của đám đạo tặc, hai mắt Thiên Ưng chuyển từ ngạc nhiên thành nóng bỏng, hắn nhanh như chớp tung người lên trước, nhặt lấy cây thương, dùng thể thái sơn áp đỉnh đánh tiếp một đòn phủ đầu.

Thương chưa đến mà thể đã đến, trầm trọng tựa như một ngọn núi lớn đè xuống, Hồ Vuốt không dám trực diện đón đỡ, nhanh nhẹn dùng thân pháp né tránh, sau đó lựa thể chém vào vùng eo của Thiên Ưng.

Thiên Ưng thấy vậy phản ứng cũng không hề chậm, thể đến nửa đường lại biến chiêu, cán thương hất lên, vừa vịn chặn lấy lưỡi búa của Hồ Vuốt.

Trong thoáng chốc, hai người giao đấu đã hơn hai chục hiệp, đều bất phân thắng bại, có điều đánh càng lâu thì Da Luật Thiên Ưng lại càng mạnh, bao nhiêu tổ chất dẻo dai của thân thể đã trải qua rèn luyện của công phu ngoại gia lúc này được thể hiện ra hết, khiến cho Hồ Vuốt liên tục kêu khổ, hoảng hốt thực lực thật sự của hắn chỉ ở vào cao thủ lục đạo đỉnh phong, còn thiếu nửa bước nữa mới bước qua thất đạo.

Thế nhưng cũng chính vì nửa bước ngăn ngại này lại khiến cho hắn ngày hôm nay phải gặp thất bại, ngoại gia công phu của Da Luật Thiên Ưng đã đạt tới lục đạo hậu kỳ, đã luyện tới mức ngoại lực sinh nội lực, Hồ Vuốt dần dần chịu không nổi, cuối cùng lộ ra sơ hở, bị một đòn hồi mã thương của Thiên Ưng đâm trúng vai, trọng thương bỏ chạy.

Trận này quan binh toàn thắng, Cường đạo mười ba động Hồng Linh thấy thủ lĩnh tháo chạy thì lập tức tan tác, mặc dù có không ít cường đạo bỏ mạng nhưng binh lính hy sinh cũng nhiều, đây đúng là một hồi thắng thảm, nhưng cho dù là vậy, lấy sáu trăm binh lính mà đánh bại hơn ngàn tên đạo tặc cũng là một kỳ tích rồi.

Nguyên nhân đám Cường đạo mười ba động Hồng Linh thất bại cũng tương đối dễ hiểu. một phần là vì mưu kế mấy lần “thả tôm bắt cá” của Quang Châu khiến cho bọn chúng sinh lòng kiêu ngạo mà trước nay “kiêu binh thì tất bại” đúng như binh pháp đã nói, một phần nữa cũng bởi vì liên minh lỏng lẻo do bọn đạo tặc luôn phải nghi kỵ đề phòng lẫn nhau cho nên bên nào cũng lưu lại một phần thực lực không có toàn tâm toàn ý cùng tiến cùng lùi.

Thêm nữa Quang Châu lại dùng tinh binh đối ô hợp, tổng hợp các điều kiện, quan binh đã ở vào thế bất bại.

Da Luật Thiên Ưng sau khi đánh tan bọn đạo tặc, nhớ lời dặn của Quang Châu “giặc cùng chó đuổi” liền lập tức thu binh, gom lấy binh lính từ trận chất lên mấy xe trâu rồi nhanh chóng lui về thành Hồng Linh.

Nơi hang ổ của đám cường đạo Động Hang Cọp giờ đây tan hoang đổ nát, ở khoảnh sân giữa trại lúc này đây đang có mấy trăm người bị quan binh bắt trói, ai nấy sắc mặt đều sợ hãi run rẩy.

Bùi Tuấn Anh cũng bị bắt trong đám này, trong lòng sững sờ, mãi cho đến lúc bị binh lính trói đi, hắn vẫn không dám tin sự thật trước mắt, cứ ngỡ là mình còn đang mơ, hắn không cách nào hiểu được tại sao Động Hang Cọp vốn được phòng thủ cẩn thận và kiên cố đến như thế lại có thể dễ dàng bị quan binh tập kích hốt trọn như vậy.

Trong lòng hắn vô cùng buồn bã, trăm tính, ngàn tính cuối cùng cũng có sơ sót, quan binh đã có mặt ở đây, vậy lần hành động này của Hồ Vuốt không cần đoán cũng biết, chính là lãnh ít dữ nhiều rồi, cái kế hoạch mà chủ công cùng hắn hoạch định ra cũng theo đó mà thất bại, bao nhiêu năm công sức, bao nhiêu thiết kế tỉ mỉ cũng vì cái thành Hồng Linh từ trên trời rơi xuống này mà tan theo gió bay đi.

Suốt mấy năm ẩn nhẫn là vì một ngày muốn cho dòng họ Bùi đông sơn tái khởi, cuối cùng cũng công cốc mà thôi, vì cái gì mà ông trời lại không phù hộ cho hắn.

Nghĩ đến đây, Bùi Tuấn Anh lại cảm thấy xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Nguyệt Nga

Khoảng thời gian hai tháng về trước....

Cách Động Hang Cọp về phía tây năm dặm là một khu vực hẻo lánh không người, nơi đây trước kia vốn là nơi trú ẩn chính của đám cường đạo Động Hang Cọp vào lúc mới thành lập nhưng hiện thời đã được cải tạo trở thành một nơi trồng trọt rau dưa, là nơi cung cấp thực phẩm phụ cho đám đạo tặc.

Ẩn dưới những tán cây rừng cao lớn là mấy dãy nhà tranh mái lá đơn sơ, nơi ở của một đám người già, phụ nữ cùng trẻ nhỏ, bọn họ chính là những người thân thích, là gia đình của những tên cường đạo.

Đêm nay trăng sáng, ánh trăng tuy lạnh lạnh nhưng lại đầy vẻ dịu dàng, bóng trăng tròn trịa, soi mình lên mặt nước, khuếch tán ánh sáng ra bốn phía, nhuộm màu huyền ảo nên thơ lên mọi cảnh vật nơi sơn cốc hẻo lánh.

Son cốc này cách khu dân cư không xa, ban ngày vốn là nơi mọi người thường hay đến lấy nước.

Đêm khuya thanh vắng, bốn bề yên tĩnh, vậy mà ở nơi đây, trong son cốc lúc này còn có một bóng hình thon thả xuất hiện, là một người con gái.

Cô gái trẻ ngồi lẳng lặng trên một tảng đá hình như đã được một khoảng thời gian khá lâu, soi mình bên đầm nước, đôi mắt đẹp mông lung chẳng biết là đang suy nghĩ về điều gì, chỉ thấy sâu trong ánh mắt cô gái thỉnh thoảng lấp lóe lên những tia vui vẻ hiếm có, dường như là cô đang nhớ về những kỷ ức tốt đẹp nào đó.

Những kỷ ức xa xôi ánh trên mặt nước, chúng nhanh chóng trôi qua trước mắt cô, tựa như sương khói mờ ảo, đôi khi cô muốn đưa tay lên bắt lấy mà không thể nào níu giữ.

Gió từ đâu bỗng nhiên thổi ào một cơn lạnh buốt, sóng nước lăn tăn, khiến cho tấm gương kỷ ức vỡ tan, cô gái bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, thần tình ngơ ngác, phải mất một lúc cô gái mới có thể chấp nhận hiện tại, cuối cùng thờ dãi một tiếng, nở một nụ cười chua xót.

Cô năm nay tròn mười tám tuổi, cái tuổi đẹp nhất của người thiếu nữ buổi trăng tròn, căng tràn sức sống, nếu là như những cô gái khác thì tầm tuổi này bọn họ đã yên bề gia đình, có cuộc sống hạnh phúc nhưng riêng cô thì khác, kể từ lúc mười lăm tuổi, khi gia đình bất hạnh gặp phải họa lớn thì cô đã phải theo người anh trai lưu lạc đó đây, lăn lộn trong chốn giang hồ, tính cho đến nay chỉ chớp mắt một cái vậy mà đã được ba năm.

Ba năm, khoảng thời gian không dài không ngắn, nhưng cũng đủ để khiến cho một cô gái nhỏ ngây thơ trưởng thành từ trong cuộc đời khốc liệt đầy gió mưa.

Gia đình cô có hai anh em, cô là người thông minh nhất, anh của cô cái gì cũng tốt, từ nhỏ đã là một kỳ tài luyện võ, tính tình hiền lành, chăm chỉ.

Có điều, kể từ khi gia cảnh gặp phải biến cố lớn, ngoài võ học ra anh cô không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa, suốt ngày vui đầu luyện võ, tất cả toàn tâm toàn ý vì mục tiêu muốn tự tay giết chết kẻ thù, báo thù rửa hận cho gia đình, chính vì thế mà thường ngày mọi chủ ý, anh cô đều nghe theo lời cô hết.

Nghĩ lại cũng cảm thấy thật buồn cười, một người thiếu nữ nhỏ bé phải gánh vác phươg hướng cuộc sống cho hai người, quả là một cái gánh nặng không nhỏ.

Hai anh em gia nhập vào đám cường đạo Động Hang Cọp chẳng qua là một chuyện bất đắc dĩ, bởi vì muốn mai danh ẩn tích, trốn tránh sự truy sát của kẻ thù, vốn dĩ dựa vào võ công của hai anh em cô thì muốn có được chỗ đứng trong đám đạo tặc này cũng không phải là điều khó, thế nhưng mà tình thế hiện tại quả thật không tốt nữa rồi.

Hồ Vuốt bởi vì nghe theo lời dèm pha của tên tiểu nhân Minh Hải mà đã có lòng nghi ngờ hai anh em cô, mặc dù chưa đến mức ác liệt nhưng thái độ ghẻ lạnh đã có thừa, bằng chứng là gần đây những chuyện quan trọng của Động Hang Cọp, hai anh em cô đều không được tham dự, thậm chí anh cô đường đường là tam ca của Động mà còn bị phái đến vùng hẻo lánh này làm công tác bảo vệ.

Chuyện này lý ra cũng không có gì đáng nói, bởi vì ở nơi đây không phải chém giết tranh đấu, cho nên không khí yên bình rất là thoải mái, có điều cái tên Minh Hải đáng ghét kia vẫn không buông tha cho hai anh em cô, hễ đã nhiều lần ý thế gây khó dễ, hơn nữa ánh mắt hằn nhằn cô càng là bất thiện, rõ ràng đây ý dâm ô không thèm che dấu, khiến cho cô lo sợ nếu không cẩn thận, trong tương lai có một ngày hai anh em sẽ bị tên tiểu nhân này làm hại.

Nếu là người khác, cùng lắm là phui áo bỏ đi là xong, thế nhưng mà hiện tại kẻ thù của hai người lại đang ra sức truy tìm rất ráo riết, hai anh em cô chẳng biết có thể đi nơi nào.

- Vợ nhỏ, em đang nhớ anh sao ?

Đúng vào lúc lòng cô đang rối như tơ vò thì bất ngờ có một giọng nói ấm áp của một người con trai vang lên, nương theo gió, êm ái rót vào tai.

Nguyệt Nga giật mình đứng phắt dậy, chỉ thấy phía đối diện lúc này đang có một người con trai bận đồ đen đứng đó, hai tay để sau lưng, dịu dàng nhìn cô, khuôn mặt hần sáng sủa, miệng nở nụ cười khoe chiếc răng khểnh sát gáy đáng ghét.

Người con trai đó không phải ai khác xa lạ mà chính là vị Trấn Biên Nam Hải Tướng Quân vô cùng anh hùng của chúng ta, Quang Châu.

- Hừ ! Người ăn nói bậy bạ gì đó, coi chừng ta hô to lên một tiếng thì người đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Nguyệt Nga nghe lời khinh bạc của hắn, trong lòng vậy mà lại không có một chút tức giận nào, nhưng ngoài miệng thì vẫn lạnh lùng, vốn cô định mở miệng chửi hắn một tiếng câu quan cho bỏ ghét nhưng khi nghĩ tới điều gì đó thì hai má chợt đỏ lên, sau đó lại không dám chửi nữa.

Quang Châu chẳng thèm để lời đe dọa của cô gái ở trong lòng, bước lên mấy bước kéo gần khoảng cách, sắc mặt thong dong bình tĩnh, nhẹ nhàng đáp lời :

- Vì cô vợ xinh đẹp tương lai của tôi, một chút nguy hiểm này có đáng là gì, ha ha cô nói xem phải chăng chúng ta kiếp trước là duyên kiếp này là nợ ?

Nguyệt Nga đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn, từ trước đến nay cô chưa từng gặp ai chai mặt như hắn, mà cũng chẳng hiểu tại sao chỉ riêng đối với hắn, mỗi khi gặp mặt nhau là cô lại có một cảm giác bối rối không nói nên lời.

Quang Châu trông vào biểu hiện của cô gái hoạt bát trước mắt, nhìn ánh trắng dịu dàng rơi trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, trong lòng lại nhớ đến em gái Phạm Yên của mình, cũng đã lâu lắm rồi hẳn không gặp hai anh em Đầu Trâu, trong lòng thực sự mong nhớ, ở trong cái thế giới lạ lẫm này, bọn họ dù sao cũng chính là những người thân duy nhất của hẳn, Quang Châu hy vọng trong khoảng thời gian sắp tới có thể giải quyết mọi chuyện nhanh chóng, để có thể đón hai người bọn họ đến đây sum vầy.

Nỗi nhớ người thân khiến cho Quang Châu không còn tâm trạng trêu đùa Nguyệt Nga nữa, hẳn nhẹ nhàng ngồi xuống tầng đá, ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn vàng trắng trên cao, từ tốn cất lời :

- Thế nào ? Hai anh em cô đã suy nghĩ kỹ chưa ? Đồng ý về dưới trường bản quan rồi chứ ?

Nguyệt Nga nghe hẳn hỏi như vậy, thân mình hơi ngập ngừng một chút, nhưng sau đó liền dứt khoát trả lời :

- Chỉ cần những lời ngài hứa là không giả, anh em chúng tôi đồng ý.

Quang Châu hài lòng gật đầu :

- Rất tốt ! Bản quan cam đoan với cô những điều ta đã hứa thì ta sẽ làm được, trong khoảng thời gian này trước tiên cô với anh trai cứ sinh hoạt như bình thường , cố gắng nhẫn nhịn đừng cho bọn chúng nghi ngờ gì cả, khi nào thời cơ hành động tới, sẽ có người thông báo cho hai người.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Nguyệt Nga cung kính chấp tay.

Quang Châu rất hài lòng đối với cô gái thông minh này, muốn nói gì đó nhưng liếc sang thấy tầng đá lớn bên cạnh lại thôi, cảm thấy đã đạt được mục đích, bèn đứng dậy cáo từ :

- Mọi chuyện cứ như vậy đi, ta đi rồi vợ nhỏ nhớ giữ gìn sức khỏe.

Đoạn hướng về phía bóng tối gật đầu một cái, liền thấy bụi cây cách đó không xa lay động, Da Luật Thiên Ưng từ trong đó bước ra, hai người lập tức rời đi.

Nguyệt Nga cứ ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng Quang Châu mãi cho đến khi hẳn mất hút vào màn đêm, trong lòng cô lúc này không hiểu sao lại cảm thấy có chút gì đó mất mát, buồn buồn khó tả.

- Em gái, kẻ này đáng tin sao ?

Duy Lộc bất ngờ bước ra từ phía sau một tầng đá, cất giọng lạnh lùng hỏi.

Nguyệt Nga đương lúc suy nghĩ vẫn vơ, bị anh trai bất ngờ hỏi đến, liền giống như là một con thỏ nhỏ nhất gan, giật thót mình một cái, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng đáp lời :

- Em nghĩ rằng hẳn đáng tin, hơn nữa làm người phải biết báo ơn, nếu như lần trước không có hẳn ra tay cứu giúp, hai anh em chúng ta ắt hẳn đã mất mạng vào tay kẻ thù rồi, còn đâu cơ hội sau này báo thù cho cha mẹ, huống chi hôm nay hẳn không ngại thân phạm hiểm, tự mình đi đến nơi đây gặp anh em ta, hành động ấy cũng đã nói rõ thành ý của hẳn rồi.

Duy Lộc nghe em gái nói vậy, khẽ gật đầu đồng ý.

Nói đến chuyện này cũng thật là tình cờ, lần đó, hai anh em Nguyệt Nga được cử đi đón một nhân vật vô cùng quan trọng, là khách quý của Hồ Vuốt, trong quá trình đi đón, chẳng biết kẻ thù của gia đình hai người đã làm cách nào mà biết được tung tích hai anh em bọn họ nên đã phái ra sát thủ tiến hành mai phục.

Vừa hay, đúng dịp Quang Châu dẫn theo Da Luật Thiên Ưng cùng với hơn trăm lính cận vệ đang đi tìm hiểu địa hình, khoáng sản của vùng Hồng Lĩnh, vô tình bắt gặp, liền tiện tay đánh đuổi bọn sát thủ, cứu hai người một mạng.

Nguyệt Nga sau khi nhận ra người cứu mình là ai thì không khỏi hoảng hốt lo sợ, cứ ngỡ lần này lọt vào tay quan phủ thì sẽ khó mà thoát, ai mà ngờ cái tên Quang Châu này chỉ trêu ghẹo cô một hồi, sau đó lại sáng khoái thả hai anh em cô ra, hết lời chiêu an hai người, còn vỗ ngực cam đoan hứa sẽ giúp đỡ hai anh em điều tra tung tích kẻ thù.

Hai anh em Nguyệt Nga ở Động Hang Cọp dạo gần đây bị người ta ghê lạnh bắt nạt, nguy hiểm rình rập, là một người con gái thông minh, Nguyệt Nga biết rõ nếu chỉ dựa vào sức hai anh em thì không thể nào báo thù được, sau một phen bàn bạc suy đi tính lại kỹ càng với anh trai, bắt buộc dĩ mới phải đầu nhập về dưới trường Quang Châu.

Người ta thường nói “thất phu vô tội, hoài bích có tội”, gia đình Nguyệt Nga vốn là một thế gia võ học truyền thừa lâu đời, rất có tiếng ở vùng Liên Thai thuộc đạo Ái Châu, cuộc sống của hai anh em đáng lẽ ra phải là những tháng ngày êm đẹp nếu không phải vì một bảo vật tổ truyền, một miếng ngọc bích được tổ tiên dòng tộc giữ gìn từ thuở xa xưa.

Mỗi khi nhớ đến cái đêm kinh hoàng làm thay đổi số phận của mình, Nguyệt Nga đều không khỏi run rẩy sợ hãi, ở trong những cơn ác mộng hàng đêm, cô đều thấy một thứ duy nhất, đó là màu đỏ của máu, máu chảy khắp nơi trong khu nhà to lớn, máu của cha mẹ cô, máu của sư huynh muội cô, máu của

vô số người thân chảy lênh láng.

Đứng giữa những vũng máu đó là những tên giết người ghê tởm trong bộ đồ màu đen che kín mặt mũi, chỉ có một đôi mắt lạnh lùng vô cảm lộ ra ngoài, chúng liên tục đâm kiếm vào người, tra hỏi cha cô về tung tích của một miếng ngọc bích tổ truyền, máu đậm đặc đỏ tươi từ trong vết thương trên người ông chảy theo thân kiếm nhỏ xuống mặt đất từng giọt từng giọt, giữa khung cảnh địa ngục, tiếng cười kiên cường của cha cô vẫn vang lên không ngừng.

Gia đình cô chính là vào một đêm đen mưa gió bị người ta diệt môn như thế, chỉ có hai anh em cô là thoát được nhờ núp ở trong một căn phòng bí mật.

Nguyệt Nga lúc này bất giác lấy từ trong mình ra một miếng ngọc bích màu xanh biếc, loang loáng trong suốt, hai mặt trước sau khảm hình chim lạc tương tự như hình vẽ trên tấm bản đồ bí ẩn của Quang Châu, nếu như mà hần có mặt ở đây ngay bây giờ, sau khi nhìn thấy miếng ngọc này thì chắc chắn sẽ có thái độ ngạc nhiên vô cùng.

- Nguyệt Nga, em lại nhớ cha mẹ nữa à ?

Duy Lộc sau khi nhìn thấy miếng ngọc bích, thân hình hần đột nhiên run rẩy kích động, nhưng vẫn cố nén tâm tình mà lên tiếng quan tâm em gái, bởi vì hần biết, mỗi khi Nguyệt Nga lấy nó ra nhìn ngắm, là cô đang nhớ đến cha mẹ mình, nhớ đến cái đêm kinh hoàng nọ, nhớ đến lời cha dặn dò trước lúc đầu hai anh em cô vào trong căn phòng bí mật đó, là bằng mọi giá không được để cho miếng ngọc này rơi vào tay người khác.

Mãi cho đến bây giờ, Duy Lộc vẫn không có cách nào hiểu được, cha mình vì sao phải hy sinh cả mạng sống để bảo vệ miếng ngọc này.

- Em không sao, anh đừng lo, chúng ta nên mau chóng trở về thôi, đừng để cho những người khác nghi ngờ.

Nguyệt Nga mạnh mẽ nói, mặc dù cô không khóc nhưng khóe mắt lại đỏ hoe.

Duy Lộc thở dài một tiếng, hần quá rõ cô em gái này của mình, ngoài mạnh trong yếu, chỉ là bây giờ đây hần muốn chuyên tâm vào võ học, sớm ngày đột phá cực hạn để bảo thù cho cha mẹ, không muốn phân tâm điều gì khác, cho nên cũng chỉ khẽ gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Son cóc lại trở về về yên tĩnh thường ngày, như chưa bao giờ có chuyện gì phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Giác Mộng Thiên Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Thủy Vận Ty

Buổi trưa của miền trung ở thời đại này không nóng như người ta vẫn hằng tưởng, có lẽ cũng bởi vì dân số nước Việt lúc này còn rất thưa thớt, rừng rậm hoang vu chiếm diện tích phần lớn, cây cối tươi tốt, thêm nữa cũng không có hiện tượng nóng lên toàn cầu, cho nên không khí nhờ vậy mà có vẻ tương đối mát mẻ dễ chịu.

Rừng cây vì vậy, xanh mướt, cảnh sắc thiên nhiên hài hòa lẫn trong màu nắng tươi sáng, khiến cho tâm hồn con người ta trở nên thư thái, theo đó cũng dịu bớt đi những mệt nhọc trong người.

Thế nhưng, Bùi Tuấn Anh hiện tại lại không có tâm trạng đầu mà thường thức bầu không khí này, suốt chặng đường dài, hần vẫn một mực ủ rũ ngồi trong xe tù, trong lòng chán nản nặng nề, liên tục lắc đầu thờ dài ra về bất đắc chí.

Điều này cũng không trách hần được, ông bà ta thường có câu “chim khôn lựa cành mà đậu, người khôn chọn chúa mà thờ”, câu nói ấy tuy chỉ lý nhưng thật ra cũng không phải hoàn toàn đúng, mà cũng phải tùy vào hoàn cảnh, điều kiện của mỗi người.

Bùi Tuấn Anh này có thể nói là một người có tài năng, có chí hướng, hần trước đây cũng đã từng ôm trong lòng hoài bão lớn lao, muốn góp sức vì nước, kiến công lập nghiệp, quang minh chính đại vẫy vịnh quang cho dòng họ Bùi khi xưa, thế nhưng chỉ vì xuất thân là sĩ tử nghèo mà không được triều đình trọng dụng, trong lòng hần không cam tâm cho nên mới theo người chủ công hiện thời, vốn cũng ôm một chút hy vọng mong manh, có điều xét tình cảnh hiện tại ...

Bùi Anh Tuấn nghĩ đến đây, lắc đầu cười khô, thôi không nghĩ nữa, dù sao hần cũng đã cố gắng hết sức rồi, tất cả cũng là do ý trời đã định sẵn, chuyện gì đến rồi sẽ đến, nếu số phận của hần đã được định sẵn là phải chết hôm nay thì những thứ hoài bão, danh lợi phù phiếm kia đều không còn quan trọng gì nữa.

Nghĩ thông suốt chuyện này, hần bỗng dưng thấy lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều, bắt đầu đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, cố gắng tận hưởng khoảng thời gian còn sống ngắn ngủi trên đời.

Cảnh vật thường ngày vẫn thấy bình thường mà sao hôm nay trông đẹp lạ.

Thành Hồng Lĩnh lúc này cũng đã từ từ hiện ra từ phía cuối đường chân trời xa xa, cao lớn mà hùng vĩ, dưới ánh mặt trời rực rỡ từ trên cao chiếu xuống, ánh lên màu đỏ sậm của đất sét, trông vô cùng khí thế, chói lọi như một viên đá quý giữa nhân gian.

Phía ngoài tường thành, từng khoảnh ruộng vuông vức, được sắp xếp ngay ngắn, lấy tòa thành làm trung tâm, tòa ra, bao bọc xung quanh, lúa lên trở đồng đồng xanh rợp mắt, con gió nhẹ thổi qua, lay động sóng lúa lan rộng ra xa, thì nhau nối tiếp, từng đợt từng đợt trùng trùng không ngừng.

Bùi Tuấn Anh cứ thế há hốc mồm mà nhìn cảnh vật hai bên đường, trong lòng rung động không thôi, hẳn thật không ngờ đến, chỉ trong vòng hơn nửa năm ngắn ngủi mà triều đình đã có thể phát triển nơi đây đến mức này.

Lúc vào trong thành, nhìn quy mô kiến trúc bề thế trước mắt, đây rõ ràng đâu phải là tòa thành của một huyện nhỏ nhoi, rõ ràng là một tòa đại thành kiên cố, có sức chứa hơn mười ngàn người và có thể mở rộng thêm nữa.

Trong lòng Bùi Tuấn Anh lơ mơ đoán ra được điều gì đó, thâm hít sâu một hơi khí lạnh.

.....

Tướng quân phủ.

Gió đưa cành trúc la đà, tiếng lá rì rào như con mưa nhẹ đêm khuya, vui tai mà yên ả.

Trong một ngôi đình trúc ở giữa hoa viên, Quang Châu lúc này đang ngồi thiền, tập trung tu luyện Già Lam Chân Kinh, cố gắng hấp thu chuyển hóa nguồn công lực của sư phụ Minh Tuệ truyền cho, đây là chuyện mà hẳn chưa bao giờ ngơi nghỉ và cũng không dám lơ là, nói đùa sao, lơ là biếng lười sẽ bị nổ banh xác đó, chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ thì không thể nào lơ là được.

Sau một khoảng thời gian vừa đủ, hoàn thành xong bài tập, hẳn mới thở hắt ra một hơi, chậm chậm thu công, mở mắt ra mà tự lắc đầu cười khở, tiến cảnh tu luyện quả nhiên quá chậm chạp.

Già Lam Chân Kinh không hổ danh là bí điển cao cấp nhất của phật môn, càng về sau tu luyện càng khó, nếu mà không có cơ duyên mà nói, hẳn rất khó có thể đột phá được tầng tiếp theo.

Thật ra chuyện này cũng là điều hết sức bình thường, chẳng qua là hẳn hiểu sai mà thôi, Già Lam Chân Kinh tổng cộng có sáu tầng, một khi đột phá được tầng thứ ba là có thể bước chân vào hàng ngũ cao thủ thất đạo, mà người luyện võ bước lên hàng ngũ cao thủ thất đạo thì trong ngàn người họ may chỉ có một người mà thôi, những người này đa số đều là kỳ tài luyện võ cả.

Quang Châu hiểu rõ bản thân mình nhất, hẳn chẳng phải là nhân tài cái cóc khô gì, hẳn chẳng qua chỉ là một người trong họa được phúc mà thôi, mặc dù khi ấy thân thể của hắn đã được Minh Tuệ dùng chân nguyên cải tạo tiềm chất và truyền công lực của ông hỗ trợ khiến cho khởi điểm tu luyện bí điển của hắn cao hơn người khác rất nhiều, nhưng nói sao thì nói, Già Lam Chân Kinh dù gì cũng chính là bí điển cao cấp nhất của phật môn mà ngay đến cả Thiếu Lâm Tự bên Tống Quốc xa xôi kia cũng vô cùng khao khát, cho nên không thể đem nó đánh đồng với những võ học thông thường khác.

Dù sao việc này cũng không thể cưỡng cầu, sau khi nghỉ ngơi một lúc, hắn lại bắt đầu suy nghĩ về một vấn đề khác.

Hiện tại, loạn cường đạo tại Hồng Lĩnh đã phần nào được dẹp yên, cơ sở vật chất của thành Hồng Lĩnh cũng đã hoàn thành tương đối, dân chúng đã bắt đầu an tâm cư trú trông trọt, nhưng để phát triển một vùng đất lớn mạnh thì không thể nào chỉ hoàn toàn dựa vào phát triển nông nghiệp được, mà cần phải ra sức thúc đẩy giao thương và thủ công nghiệp, là một người có tri thức của thời hiện đại, Quang Châu hiểu rất rõ tầm quan trọng của hai vấn đề này.

Muốn phát triển giao thương, trước tiên phải phát triển giao thông thuận lợi, về địa thế, vùng Hồng Lĩnh bị con sông Lam rộng lớn ngăn cách với Đạo Hoan Châu, mỗi lần muốn đi sang các đạo khác chỉ có thể băng qua dãy Trường Sơn cao vút, rất mất thời gian và nhiều nguy hiểm, đường biển thì lại vô cùng dài, chính vì thế Quang Châu trước mắt cần phải nhanh chóng phát triển công nghiệp đóng thuyền và thủy quân.

Có điều ở thời đại này, muốn tìm ra thợ thủ công có tay nghề cao, có kinh nghiệm về đóng thuyền là hơi bị khó, bởi đa số những người lành nghề ít ỏi đều đã bị triều đình hiệu triệu, biên chế vào trong Thủ Công Doanh của kinh thành.

- Bẩm tướng quân !

Đương lúc Quang Châu đang đau đầu nhưóc để tìm cách giải quyết vấn đề khó, thì bên tai chợt có tiếng thân vệ bất ngờ vang lên.

- Có chuyện gì ?

Quang Châu xoay người hỏi.

- Dạ thưa, sư gia đã trở về, hiện đang đợi lệnh ở bên ngoài.

Tên thân vệ cung kính.

- Được rồi, hãy bảo hắn tới đây gặp ta.

Quang Châu gật đầu ra lệnh.

Tên thân vệ sau khi lãnh lệnh liền mau chóng chạy ra ngoài, chỉ mấy phút sau đã có một người thư sinh áo vải bước vào.

- Tham kiến đại nhân !

Tuấn Hằng cung kính làm lễ.

- Sur gia khổ cực rồi, mọi việc thế nào ?

Quang Châu chỉ vào một cái ghế trong đình, ra hiệu cho hấn ngồi xuống.

- Bẩm đại nhân ! Mọi việc đều thuận lợi, Thiên Ứng tướng quân đã thành công đánh tan liên quân của bọn cường đạo, hang ổ của đám cường đạo Động Hang Cọp cũng đã bị quân ta bắt ngờ đột kích quét sạch, tuy rằng thủ lĩnh Hồ Vuốt của bọn chúng đã chạy thoát, nhưng bù lại chúng ta đã bắt được quân sư của bọn chúng.

Tuấn Hằng kính cẩn nói.

Quang Châu nghe vậy liền cảm thấy rất hài lòng, gật đầu mà nói :

- Kết quả như thế là quá tốt rồi, trừ được Động Hang Cọp, đám cướp cò còn lại chẳng cần phải lo, ngươi hãy lập tức truyền lệnh của ta cho Thiên Ứng, bảo hấn tạm thời không cần phải trở về, mau chóng đem quân truy đánh các Động khác, đồng thời thi hành kế chiêu hàng, đối với những kẻ ngoan ngoãn quy thuận thì sẽ được xóa tội, trở thành dân thường, cấp đất làm nông, còn những kẻ ngoan cố chống cự thì cứ thẳng tay san bằng.

- Đại nhân sáng suốt !

Tuấn Hằng vội chấp tay lĩnh mệnh.

- Ngươi đã tra ra thân phận những tên sát thủ mà chúng ta bắt được lúc trước chưa ?

Quang Châu lại hỏi sang một vấn đề khác, hấn muốn biết thông tin về những tên sát thủ đeo bím hai anh em Nguyệt Nga mà hấn vô tình bắt được khi giải cứu hai anh em nọ vào lúc trước.

- Bẩm đại nhân ! Mong đại nhân xá tội cho tiểu sinh làm việc bất lực, những kẻ này thực sự đã được huấn luyện rất tốt, chúng rất cứng đầu, thà chết chứ không chịu khai nửa lời.

Tuấn Hằng thờ dãi nói.

- Chuyện này cũng không trách ngươi được, ta thật không ngờ trong Đại Cồ Việt của chúng ta lại có một tổ chức bí ẩn như vậy tồn tại, dù sao việc này cũng không gấp, chuyện gấp trước mắt là cần phải tìm kiếm ra một số lượng thợ thủ công đồng thuyền lành nghề.

Quang Châu hơi nhíu mày nói.

- Đại nhân muốn thông suốt giao thông đường thủy, nối liền với các đạo khác sao ?

Tuấn Hằng kinh ngạc nói, vấn đề này hấn trước nay không phải là chưa từng nghĩ đến, nhưng trong khoảng thời gian qua bao nhiêu là chuyện cứ liên tiếp dồn dập xảy đến, cho nên hấn vẫn chưa có dịp nói cho Quang Châu nghe.

- Chính phải, không những thế ta còn muốn lập ra Thủy Vận Ty để quản lý và phát triển ngư nghiệp, phát triển vận tải bằng đường thủy, cho nên cần nhất là những người am hiểu về đánh cá, đi biển, đi sông.

Quang Châu gật đầu nói.

- A ! Nếu Thủy Vận Ty này được thành lập, việc phát triển ngư nghiệp không phải là khó, vùng Hồng Lĩnh này sông ngòi biển cả trù phú, đại nhân nếu có thể không chế thêm được việc vận chuyển hàng hóa bằng đường thủy, cái lợi này thật lớn.

Tuấn Hằng cung kính nói, trong lòng trầm trồ thán phục với cách nghĩ đổi mới táo bạo của Quang Châu, bởi trước nay, triều đình vẫn chưa có một cơ quan nào quản lý về ngư nghiệp cả, hơn nữa chỉ cần là người lành nghề đều có thể ra làm quan, được trọng dụng tài năng, điều này thật sự có ý nghĩa lớn lao, tạo tiền đề cho lợi ích lâu dài.

Là một người có học thức uyên thâm, xuất thân từ giới sĩ tử nghèo, sống chan hòa giữa tầng lớp dân chúng, Tuấn Hằng cũng không phải là một người đọc sách cô hữu, tư tưởng của hấn không hề bó hẹp mà có phần suy nghĩ thoáng đạt hơn.

- Đại nhân thật là nhìn xa trông rộng, việc tìm người am hiểu về nghề cá và đường thủy không khó, chỉ cần giao cho Huyện Thừa – Bảo Nguyên đi làm là có thể xong ngay, hấn là người địa phương, cho nên am hiểu người dân ở đây, cái khó là tìm ra những thợ thủ công giỏi đồng tàu.

Tuấn Hằng cũng nhăn trán, đối với việc này hấn cũng thực là vô kế khả thi.

Đúng lúc này, trí óc Quang Châu chợt lóe sáng :

- Sao ta lại không nghĩ ra ngay nhỉ, Sur Gia ! Ngươi thấy thuyền của dân Chiêm Thành thế nào ?

Chiêm Thành trong lịch sử, vốn là một nước rất mạnh về hàng hải, tàu thuyền của bọn họ rất phát triển, thường xuyên có những đội thương thuyền đi xa buôn bán.

- Chẳng lẽ đại nhân muốn mua thuyền của Chiêm Thành ? Trước nay Chiêm Thành và Đại Cồ Việt luôn dè chừng lẫn nhau, chưa chắc họ đã chịu bán thuyền cho ta, mà cho dù có bán, chi phí cũng sẽ đắt đỏ vô cùng.

Tuấn Hăng giật mình nói.

- Ai nói ta muốn mua thuyền của bọn chúng ?

Quang Châu nở nụ cười bí hiểm khiến cho một người thông minh như Tuấn Hăng cũng phải một trận hồ đồ.

- Ta muốn bắt cóc người !

Quang Châu buông ra một câu chắc nịch khiến cho Tuấn Hăng phải giật mình, toát mồ hôi hột.

Thì ra hắn muốn lợi dụng tình hình nội chiến hỗn loạn của Chiêm Thành để tiến hành điều tra, bí mật bắt cóc những thợ thủ công lành nghề của Chiêm Thành về đây, kẻ này kẻ ra cũng là một biện pháp khá hay, phải biết nền thủ công nghiệp đóng tàu của Chiêm Thành rất phát triển, họ rất mạnh về ngư nghiệp và giao thương đường thủy.

Thế là hai người bắt đầu thương thảo chi tiết về kế hoạch suốt một buổi, sau đó Tuấn Hăng vội vã rời đi.

Quang Châu lúc này cũng có chút mệt mỏi, nhìn ánh mắt trời rực rỡ cuối ngày đang dần tắt, hắn bất giác lắc đầu cười khổ, hóa ra làm người lãnh đạo đứng đầu cũng không sung sướng gì, hắn thấy thêm cái cảm giác là một người thầy thuốc tự do tự tại khi xưa.

Sau khi thất thần mất một lúc, hắn mới thở dài một tiếng, cất bước chậm rãi đi đến một tòa nhà nhỏ trong phủ.

Tòa nhà này hắn cho xây dựng để mai mốt đón hai anh em Đầu Trâu tới ở, trước sân trồng một cây liễu xanh um, tóc liễu rủ xuống lưa thưa, mềm mại bay bay trong gió, bốn phía trồng rất nhiều hoa Mẫu Đơn sắc vàng tươi thắm, là loại hoa mà em gái Phạm Yên của hắn rất thích.

Quang Châu cứ mỗi khi đến đây, nhìn thấy ngôi nhà nhỏ này thì đều cảm thấy rất là vui vẻ trong lòng, mọi việc lo âu cũng nhẹ vui đi, thế nhưng hiện thời ở nơi đây, thủ vệ bốn bề sâm nghiêm, người trong phủ không một ai dám bén mảng lại gần, cũng không biết được bên trong hiện thời đang có vị khách đặc biệt nào cư trú.

Chỉ thấy Quang Châu sau khi nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy một người thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi chống cằm nghĩ ngợi mơ màng, thì nhoèn miệng cười lên tiếng :

- VỢ nhỏ ! Chờ ta có lâu không ?

Nguyệt Nga nghe tiếng người gọi thì giật mình sức tỉnh, sau khi nhận ra người đến là ai thì khuôn mặt trái xoan yêu kiều bỗng đỏ lên, hờn dỗi nói :

- Thuộc hạ tham kiến đại nhân ! Mong đại nhân đừng trêu chọc dân nữ như thế nữa, kẻo người khác nghe thấy sẽ hiểu lầm, ảnh hưởng đến thanh danh của đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Giấc Mơng Thiên Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.